

A MAGYAR
HÍRLAPIRODALOM TÖRTÉNETE
1780-tól 1867-ig.

A MAGY. TUD. AKADÉMIA ÁLTAL AZ ATHENAEUM-DÍJJAL
JUTALMAZOTT PÁLYAMŰ.

ÍRTA
FERERCZY JÓZSEF.

BUDAPEST, 1887

KIADJA LAUFFER VILMOS.

Budapest, 1887. Nyomatott. Az Athenaeum r. társ. könyvnyomdájában.

Nagyméltóságú

Dr TREFORT ÁGOST,

VALLÁS- ÉS KÖZOKTATÁSÜGYI M. KIR. MINISZTER ÚRNAK
A MAGY. TUD. AKADÉMIA ELNÖKÉNEK,
MINT A NEGYVENES ÉVEK HÍRLAPIRODALMA EGYIK
LEGTEVÉKENYEBB MUNKÁSÁNAK,

MÉLY TISZTELETTEL AJÁNLIJA

A szerző.

ELŐSZÓ.

Hírlapirodalmunk ezelőtt hót évvel ünnepelte keletkezésének századik évfordulóját. Sajátságos, hogy journalistikánk, mely gyakorta jelentéktelen dolgokra is nagyobb figyelmet fordít, mint a minőt megérdemelnek, e fontos momentumot majdnem észrevétlenül hagyta elröppenni. Egy-két közlönyünk emlékezett meg alkalmi cikkeiben e történeti jelentőségű mozzanatról, de állandó emléke nem maradt. Derék irodalmi s legtevékenyebb hírlapkiadó társulatunk, az A t h e n a e u m, iparkodott az első magyar hírlap megindulásának százados évfordulóját emlékezetessé tenni, midőn 100 darab aranyat bocsátott rendelkezésére a magy. tudom. Akadémiának, pályadíjúl hírlapirodalmunk történetének megírására. A pályázat kihirdtetett, de eredménytelen maradt, kihirdtetett még egyszer, s ismét eredménytelenül, még csak jelentkező sem akadt, ki feldolgozására ajánlkozott volna. Az Akadémia más megoldási módot keresett s nyílt pályá-

VI

zatot hirdetett a kérdésre, megelégedvén tervrajz, s egy kidolgozott részlet beküldésével, melynek alapján a művet megbízás útján íratja meg. Ez sem vezetett eredményre. Magam nyújtottam be tervrajzot, de az Akadémia mellőzte, mert a munka egy kidolgozott részlete nem volt mellékelve; — és negyedszer is kihirdette a pályázatot ismét nyílt pályázat alakjában.

Midőn a kérdés feldolgozásához fogtam, ámbár ismertem a nehézségeket, de csak munka közben győződtem meg igazán rólok. Nemcsak a mi irodalmunkban nem találtam művet, mely irányadóul szolgálhatott volna, hanem a külföld irodalmában sem. Sem az angol sem a francia hírlapirodalomnak története nincs megírva. James Grant: *The Newspaper Press*. London 1871. és Eugen Hatin: *Bibliographie historique et critique de la Presse périodique française* mindkettő testes mű, de nem története az időszaki sajtónak, csak bibliographiája. A német irodalomban volna egy némileg tájékozó munka: *Geschichte des deutschen Journalismus* von R. E. Prutz, de ez töredék mű, csak az első könyv I. II. fejezete van meg 1713-ig. A szerző könyve előszavában maga jelenti ki, hogy belefáradt a munka nehézségeibe. Sajat felfogásom szerint kellett tehát tervet készítenem.

VII

Előmunkálatok sem lévén irodalmunkban, kivéve tevékeny bibliographusunknak id. Szinnyei Józsefnek a Vasárnapi Újság hatvanas évi folyamaiban megjelent becses, bár itt-ott még hiányos adatai, magam fogtam hozzá a levéltári kutatáshoz. És itt hálás köszönettel kell megemlékezni az orsz. levéltár igazgatójának és tisztjének karának előzékenységéről, melylyel kutatásaim közben támogattak.

Midőn hírlapjaink áttekintéséhez kezdtem, lépten-nyomon éreztem a hírlap-könyvtár hiányát. Sok esetben kellett az orsz. közkönyvtárak mellett vidéki, sőt külföldi könyvtárak segítségéhez is folyamodnom, s hogy e segítségben részesültem, a Nemzeti Múzeum könyvtára és az egyetemi könyvtár igazgatóinak tartozom érte köszönettel, kik szívesen kieszközölték számomra a bécsi, berlini és kolozsvári könyvtárakból használatra kért régi hírlapokat,

A mennyire orsz. közkönyvtárainkban hírlapjainkhoz hozzáférhettem, mindent áttekintettem, semmiről nem szólok, a mit nem láttam, pedigiparkodtam minden nevezetesebb vállalatról legalábbemléítést tenni. Művem 1840-ig bibliographiai szempontból is majdnem teljesnek mondható.

Iparkodtam nemcsak anyaggyűjteményt, hanem feldolgozott históriát is adni s ezért gyakran

VIII

még magán tudakozódásokra is rászorultam, e tekintetben Pulszky Ferencznek, a Nemzeti Múzeum igazgatójának tartozom legtöbb köszönettel, ki a harminczas és negyvenes évek politikai eseményeire; sok felvilágosítást, útmutatást adott.

Érzem, hogy minden iparkodásom daczára is sok a hiány adataimban, sok a pótolni és megigazítani való a feldolgozásban. Az előbbinek hiányait kifogja egészíteni a majdan felállítandó, de már rendezés alatt levő hírlapkönyvtárunk, az utóbbi fogyatkozásokat egyes korok és korszakok monographiaszerű feldolgozásai fogják pótolni.

Ha művemmel közművelődésünk ügyének csak annyi szolgálatot tehetek is, hogy más hivatottakbakt munkára ösztönzők vele, három évi fáradozásom nem volt hiába való.

Budapest, 1887. április 29.

Ferenczy József.

BEVEZETÉS.

Az időségi sajtó eredete. A fontosabb történelmi események időnkénti közzététele. Időhöz nem kötött röpiratok. A legrégebbi újságlevelek. Az első magyarországi hírlap: *Mercurius*. A Bél Mátyás: *Nova Posoniensia*. A magyarországi időségi német sajtó: *Ofnerischer Mercurius*. *Pressburger Zeitung*, *Ungrisches Magazin*, *Merkúr von Ungern* stb,

A hírlapok eredete az emberi műveltség őskoráig vihető vissza. Évszázadokkal a könyvnyomtatás feltalálása előtt voltak már írott hírlapok, melyek — igaz — épen oly kevésbé hasonlíthatók össze mai hírlapjainkkal, mint a könyvnyomtatás feltalálása után két évszázadig megjelenő ilyenmő sajtótermékek; — de a rómaiak *Acta Diurnái*, e hírgyűjtemények a nyilvános büntetésekről, jutalmakról, diadalmenetekről, vagy az imperátorok és családtagjaikra vonatkozó személyi hírek publicatioi csakúgy hírlapul szolgáltak azon kornak, mint mai közönségünknek, a maga *Times*-já, *Figaro*-ja, *Allgemeine Zeitung*-ja, vagy *Pesti Napló*-ja.

Még a könyvnyomtatás feltalálása után is divatoztak az írott hírlapok, mint a velenceiek *notizie scritte* című kéziratos terjesztett tudósításai kereskedelmi vagy hadi dolgokról, melyeket a közönség egy-egy *gazeta*-pénz lefizetése mellett olvashatott, honnan a hírlapok francia elnevezése (*Gazette*) származott. De már a XV-ik században

találunk nyomtatott hírlapokat, illetőleg időhöz nem kötött *röpíveket*, vagy miként később nevezték: *újságleveleket*, melyek egy-egy fontosabb történeti eseményt írtak le, s a népek kíváncsiságának kielégítésére Európa-szerte vitettek.

Ily fontos események voltak különösen új világrészek fölfedezései, a török háborúk, melyek egész Európa közérdeklődése tárgyait képezték. Siettek is az ily események híreit sajtó útján sokszorosítani s velők az egész olvasó világot elárasztani. Legrégibb ily röpívek Velenczéből, Olaszországból kerültek ki, melyeket a németek siettek lefordítani s *Zeitung*, legtöbbször pedig *Neue Zeitung* című alatt kiadni. A legrégebb röpívek közé tartozik az Augsburgban 1474-ben nyomtatott *Vermerckt den gemeine Auschlag* kezdetű. Nemzeti Múzeumunk legrégebb ilyenmű nyomtatványa: *Van deme guaden thyrane Dracole wyda* című 1480 tájáról, és *Hofmer vonn tūr eken* című 1483-ból három nyolczadrétű levélen közölt tudósítás Mager Bértóidtól György palota grófhhoz, mely a Krajnába beütött török seregek kegyetlenségéről szól.

A fölfedezésekre vonatkozó tudósításokból áll a budapesti tudomány-egyetem könyvtárának két legrégebb újságlevele, az egyik *Mundus Novus* 1504-ből latin nyelven az új világrészről, — a másik *Copia der Newen Zeytung aus Bresillg Landt* 1505-ből Brazíliáról szól, címűlapján kezdetleges kivitelű fametszettel, mely a tenger kö-; j zepén álló szigetet s dagadt vitorlájú hajókat ábrázol. Egy másik példánya e röpívnek a lipcsei egyetemi könyvtárban van.*)

Érdekesek a mohácsi csatáról szóló azon egykorú

*) Prutz: Geschichte des deutschen Journalismus 107. 1.

újságlapok, melyek Nemzeti Múzeumunkban őriztetnek. Az elsőnek címűe: *New Zeyttung wie der Turckischen Keyser mit dem König von Vngern dye schlacht gethan hat, auff den tag Johannis enthauptung. Im Jar MDXXVI.* Az egész tudósítás nem sok hitelt érdemlő, mert az eseményekét, különösen a neveket, részint elferdítve, részint nem híven közli. Hitelesebb a második: *Neue Zeyttung ide die Schlacht in Vngern mit dem Türleischen Keyser ergangen stb.*, mely részletesen leírja a magyar tábor lassú gyülekezését és szervezését, a támadt súrlódásokat és viszálykodást, a laza fegyelmet és készületlen támadást, az árulásról keringő híreket, Budavár bevételét, stb.

A harmadiknak teljes címűe a következő: *Neue zeyttung, wie es mit der Schlacht zwischen dem König von Vngern, und dem Türckischen Keysser ergangen. Item. Wie der König von Hungern umb ist kommen. Item, wie der Türck die Statt Ofen erobert Vund wie Gr aff Christoffel Kriechisch Weyssenburg wider ingenommen hat. Item auch, wie Ferdinandus das Königlich schwert aus Behem empfangen hatt. Vff Symon und Jude abendt. Anno XVC. XXVI.*)*

A XVI. század hosszú sorát mutatja fel az ily időszaki röpíveknek, melyek habár egykorú eseményeket jegyeztek is fel, történelmi forrásul ritkán használhatók, nem is ebben, mint inkább könyvészeti ritkaságukban fekszik érdekességök. Néha ugyan történelmi szempontból is figyelmet érdemlő oldalról világítják meg tárgyakat, de az előadás gyakran meglepő naívságai, vagy a fordítás megbízhatatlansága, levonnak történelmi becsükből. Sokszor bajos

*) Ismertette Fraknói Vilmos: *Magyar Könyvszemle* 1876. 8. 1.

meghatároznunk, eredetivel vagy fordítással van-e dolgunk, máskor a cím lap határozottan mondja, hogy fordítás, mint a következő: *Ein Summari der Türckischen Botschafft iverbung, an die Herrschafft zu Venedig, in Welscher sprach heschehen, sampt des venedischen Senats gegebne antwort. Copia eins Brieffs dem Cardinal von Neapolis zu geschickt, inhaltend die anzal der Türckischen Armada Vnd Eriegsuolcks zu ross und fuss wider Italien. Zu Venedig gedruckt vnd yetzt von wort zu wort verteutsch. Anna 1537.* A című lap turbános törököt ábrázol, balját kardjára támasztva, jobbában függő pecsétes levéllel. Az ily gyarló fametszetes röpivek (*Fliegende Blätter*) gyakran emlékeztetnek bennünket a mai ponyvairodalom termékeire, noha tárgyaik legtöbbször országos események, melyek nem is annyira az alsóbb rendű néposztályt érdekelték, mint inkább az előkelő világot. A *Zeitung* elnevezés a mai értelemben épen nem illeti meg őket, mivel nem voltak folyó számmal megjelölve, megjelenésük sem volt időhöz kötött. A francziák röpíveknek (*feuilles volantes*) nevezik.*) A című rendszerint az események idejét s főbb körülményeit is megjelölte s így az egész lap tartalomjegyzékét képezte. Díszítésére gyakran egy-egy silány fametszet szolgált, mely gyarló illustringokat csak a XVII. század kezdetén váltják fel a gonddal készült s nem ritkán: igen költséges és aránylag igazán sikerült díszes rajzok és rézmetszetek.

E nagyszámú újságlevelek vagy röpívek a XVI. szá-

*) C'étaient là des embryons du journal, mais non le journal. Bibliographie historique et critique de la presse périodique française par Eugène Hatin.

zad végéig tartották fenn magukat.*) Nyomtatási helyük többnyire Olasz- és Németország, de volt Angliában is 1527-től, Franciaországban is a század 2-ik vagy 3-ik tizedétől fogva, sőt hazánkban is nyomtatott több ily röpv Manlius János vándornyomdájában Monyorókeréken. 1587-ben került ki egyik *Newe Zeitung aus Ungern* címen. Ez volt egyike az első magyarországi röpveknek, mely ritkaságánál fogva igen becses. Egy másik unicum példány*) a következő címet viseli: *Newe Zeittung Vnd Wundergeschiechty 80 zu Constantinopel den 10 Februári dieses 1593. Jar offentlich am Himmel gesehen vorden, stb. in Gesangweiss verfasst durch A. M.... Gedruckt zu Schützing in Hungern bey Hansen Münnel Anno 1593.*

A XVI. század végén 1590-ben Lautenbach Konrád a *relationes* néven is ismert egyszerű újságlevelekből rendszeres, időhez kötött folyóiratot szerkesztett *Relationes semestrales* címűen. E latin és német nyelven írt félévi tudósítások képezték az első lépést az időszerint megjelenő, rendszeres hírlaphoz, s első folyamatai oly közkedveltségnek örvendtek, hogy második kiadást is értek. A vállalat folytonos virágzásban — bár megváltozott címűmel — két századig élt, nem csoda, hogy nem sokáig maradt versenytárs nélkül. 1597-ben Kölnben megindult egy más, félévenként megjelenő folyóirat *Historische Beschreibung* címűen, sőt ugyanazon évben *Egenolff* Keresztély örökösei egy, hazánkra vonatkozó félévi folyóiratot adtak ki a következő címen: *Vngerischer vnd Siebenbürgischer Kriegshandel Ausführ-*

*) Bibliographiai jegyzékük E. *Weller*-nél *Die ersten deutschen Zeitungen*, és *Kertbeny*-nél *Magyarországra vonatkozó régi német nyomtatványok*.

1) Ráth György úr birtokában van.

liche Beschreibung, was sich von dem Herbst dess vergangenen 96. Jahrs, biss auff den Friiling dieses lauffenden 97. Jahrs, zwischen dem Erbfeindt Christliche Namens dem Tiircken, vnd den Christen, so wol in ober als vnder Vngarn, Siebenbürgen, Wallachey, Moldaw, Poln, Bulgarin, Persia etc. Inn Schlachten, Scharmützel, einnehmung der Länder, Statt, Festungen vnd andern Sachen, von einem vnd dem andern theil, denselben Krieg belangendt, gedenckwürdigs verlojfen vnd begeben.

Alles mit sondern ßeiss auss vielen glaubteirdigen schrijften, dem Christlichen Leser zu Erinnerung vnd Ermahnung, vnserm Christlichen Kriegsvolck Sieg wider diesen grewlichen Feindt, zuebitten zusammen getragen. Durch Jacobum Frey der Historien vnd Wahrheit Liebhabern. 1597. Frankfurt, bey Christian Egenolffs Erben. *) A nyolczadrétü négyíves füzet csupán a török hadjáratról szól. Elmondja Hatvannak a keresztények által történt elfoglalását, részletesen leírja az ostrom és ütközetek egyes mozzanatait, a törökök szívós ellenállását, majd későbbi landadását és menekülését, a keresztények kegyetlen boszúját a hátramaradottakon, majd két török fogoly vallomásait közli, vagy a konstantinápolyi drágaságról szól, vagy az albánok lázadásáról, vagy Bécs félelméről s a lakosság meneküléséről, majd ismét a római jezsuitáknak az erdélyi fejedelemért mondott imáiról emlékezik meg stb., végül a füzetet áttekintő tartalomjegyzék zárja be.

Még ugyanazon évben, 1597-ben keletkezett Schweizban egy havi közlöny, de minden füzet más-más címet viselvé, a vállalat szorosán csak a röpívek sorába helyezhető.

*) Nemzeti Múzeum. Hung. 822.

Az első rendes hírlap 1609-ben indult meg Strassburgban *Zeitung* címen, ezt követte 1615-ben a *Frankfurter Zeitung*, melyet aztán néhány évtized múlva már majdnem egész Európa utánzott. Angliában az első hetilap 1622-ben indult meg *News* címen, Franciaországban a Renaudot orvos által kiadott *Gazette* 1631-ben, Svédországban 1643-ban, Dániában 1644-ben, Németalföldön 1656-ban, Olaszországban 1684-ben, Skóciában 1699-ben, Oroszországban 1703-ban, Ausztriában ugyanazon évben indult meg a bécsi *Mercurius* 4 negyedretű levélen, Amerikában 1704-ben, Magyarországon 1705-ben (latin nyelven), Finnországban 1771-ben, Magyarországon magyar nyelven 1780-ban, Törökországban 1825-ben.

Az első napilap Londonban jelent meg 1702. március 11-én *Daily Courant* címűen, Franciaország csak 1777. január 1-én indította meg első napi lapját *Le journal de Paris* című alatt. Magyarországon csak 1848-ban kezdődtek az első napi lapok. Legelső volt a *Budapesti Híradó*, mely hetenkint hatszor jelent meg.

A tudományos folyóiratok közül Párizsban indult meg az első: *Journal des Savants* címen 1665-ben, az angoloknál még ugyanazon évben vette kezdetét a *Philosophical Transactions*. Több mint másfél évtized telt el, míg a németeknél az első tudományos folyóirat megindult latin nyelven, a lipcsei *Acta Eruditorum* 1682-től, mely tovább mint egy Századig élt és a kor összes tudományos mozgalmairól tájékozta olvasóit. Havonként jelent meg egy-egy két ives füzet, a legtöbbször illusztrációkkal, s közölt ismeretterjesztő cikkeket, könyvismertetéseket, tudományos bűvárlatokat a theologia és egyháztörténet, a jogi, orvosi és természet-tudományok, matematika, történet, földrajz, philosophia

és nyelvészet köréből. A folyóirat nagy elterjedtségnek örvendett, olvasták a művelt világ minden részében és egy századon át a világ legkitűnőbb tudósai közreműködésükkel támogatták.

Változatos tartalmat legelőször az angol lapokban tapasztalunk, ezeknél már a XVIII-ik században együtt találunk személyi híreket, tudományos értekezést, ülésekről szóló tudósításokat, adomát, könyvhirdetést, szerelmi kalandleírást, városi ügyek tárgyalását stb. stb. Mindamellett a lap ízléses kiállítását, rendszeres beosztását, a különféle rovatokat a francziák hozták divatba. A mai vezéreczik és tárcza francia szerkesztők találmánya.

Érdekesek a lapok kezdetkori elnevezései. Szerették kezdetben a mythologiai neveket. A római istenek hírívőjéről, Mercuriusról, mely a gyorsaságot is jelentette, nevezték az angolok az *English Mercury*-t, a francziák a *Mercure Francois*-t; nálunk az első latin nyelvű lapot *Mercurius Hungaricus*-t, később: *Igazmondó Magyar Mercuriust* (*Mercurius Veridicus ex Hungaria*). Így keletkeztek: *Magyar Mercurius* (1792.) *Hehe*, *Klio*, *Aspasia*, *Aurora*, *Hajnal*. Az olaszoknál ismert volt a *Notizie, Osservatore*, (nálunk *Szemlélő*), *Diario* (nálunk *Napló*), a latin *Diurná*-ból. A latin nyelvű lapoknál a *Nova* (Újság); *Nova Lipsiensia*, *Nova Posoniensia*. *Ephemerides* (éict vjrrépa, napról-napra) *Ephemerides Lipsienses*, nálunk *Ephemerides Budenses*, *Ephemerides Posonienses*. A hírek közvetítésére szolgáló eszközök is kölcsönöztek neveket a hírlapoknak gyakran a megjelenés idejével kapcsolatban: *Morning Post*, *Daily Telegraph*, *Courier de France*, *Samstags Zeitung*, nálunk: *Esti Lapok*, *Magyar Kurir*, *Magyar Hírnök*, *Hétfői Lapok*, *Vasárnapi Újság*. Angol lapok az égboltozatról is kölcsönöztek elnevezést, *Sun*, *Star*

nálunk Moth András 1830-ban tervezett egy *Nap* című lapot; később voltak *Napkelet*, *Luna-Agramer Zeitung*. Későbbiek azon lapok, melyek nevüket irányuktól vették, például: *Gazettes d'agriculture*, *Damen Zeitung*, *Rendőrig Lapok*, modernek az ily elnevezések: *Egyetértés*, *Közvélemény*, *Haladás*. A régibb lapoknál gyakran hangzatos jelszókat, mottókat is találunk, pl. a *Londoni Nap* ily jelszóval jelent meg: *Solem quis dicere falsum audeat!* Egy más lap ezt viselte homlokán *Relata refero**) A *Wienerisches Diarium* jelszava volt egy időben: *Esse quam videri bonus maluit*, nálunk a *Magyar Kurir* egy ideig ily jelszóval jelent meg: *Plus ultra*.

Miként még a mai angol lapokban is sokféle hírlapi sajtászerűséget, furcsaságot találhatunk, úgy már a régebbi időkben is voltak ilyenek. Például midőn 1713-ban behozatott a hírlapbélyeg, egy angol szerkesztő, hogy kiátszhasa ez intézkedést, vászonra nyomatta hírlapját s naponkint *Politikai Zsebkendő* néven bocsátotta közre.

Mennyire voltak hazánkban elterjedve a XVI. és XVII. század röpívei és újságlevellei, bajos meghatározunk, mert főuraink hátramaradt s eddig átkutatott könyvtárai igen kevés anyagot foglalnak magukban e tárgyra vonatkozót, pedig mint a fentebb említett *Kriegshcündel* mutatja, legnagyobbrészt hazánkra vonatkozó röpívek is voltak külföldön. Hasonló a Velenczében olasz nyelven megjelent *Diario D'Ungheria*, mely 1616-ban indult meg s hetenként kétszer 4—10 lapon kis zsebkönyv formában

*) Schwarzkopf: Ueber Zeitungen.

hozott rövid, többnyire a hadseregére vonatkozó tudósítá-, sokat.*)

Legelterjedtebb volt hazánkban a mai *Wiener Zeitung* elődje: a *Wienerisches Diarium*, mely a magyarországi eseményekről is bőven megemlékezett, de rendszerint elferdítve közölt mindent. Rákóczy hadjáratairól a legképtelenebb híreket közölte, a császári hadak győzelmeinek magasztalásaiban épen oly hazug túlzásokig jutott, mint a mily kicsinyléssel szólt a magyar »lázadók-ról,« úgy annyira, hogy a magyarok következetesen csak »nyomatott hazugságoknak« nevezték a bécsi hivatalos lapot. *) Ezen körülmény hozta létre az első magyarországi közlönyt, mely latin nyelven, kezdetben hetenkint *Mercurius Hungaricus* czímen adatott ki s küldetett a külföldi követekhez, fejedelmi udvarokhoz és terjesztetett a hazában is a bécsi lap által kürtőit rágalmak ellensúlyozására. A lapnak teljes évfolyamai — fájdalom — még mindeddig liein kerültek elő, de Thaly Kálmán nyomozásaiból²⁾

*) L. a budapesti egyetemi könyvtárban.

¹⁾ ..... Quod autem domesticarum rerum causam attinet,

video Dominum Gortholt ex affectu et zelo suo quo erga nos ducitur, impatienter ferre, quod fides nostris non datur novellis et Viennensia praevalent mendacia, non mirum: quia crebriora; certum quid quid *Mercurius* continet: pro veris habenda sunt; sufficitque interdictum mentientis, menstruum cum veritate circumire Mercurium. Binas Viennenses gloriantur victorias in typo, deflent in quarteriis, ridemus ea quotidie, dum Moraviam visitant. Ponium et Viennam circumvolant copiae nostrae, que Martius feret *Mercurius*; Leucosiensem proditionem deciarat Februarius.

Archivum Rákoczianum VIII. k. 212, 213. 11.

²⁾ L. Thaly Kálmán: *Az első hazai hírlap. M. tud. Akad. Ért. Yin. k. IV. sz.*

tudjuk, hogy előbb heti lap volt *Mercurius Hungaricus* czímen, később havi közlönynyé változott s czíműét is megváltoztatta és *Mercurius Veridicus ex Hungaria* lett. 1705-től 1711-ig élt s Rákóczy táborozásainak hadi eseményeit sorolta el. A kor szokása szerint közönségesen csak *gazeták*-nak vagy *növeliák*-nak nevezték, így szól róla például gróf Bercsényi Brenner préposthoz — 1710. febr. 15-én — írt levelében: »Az magyar gazetákat megküldöttem, shogy continuálni fogjuk, megírtam.« *)

A legkorábbi számot 1705-ből, mely még az első címet viselte, Szalay László találta meg a Károlyiak levéltárában s róla kivonatot készített.¹⁾ E kivonatból hiányzanak a záradékul közölt erdélyi hírek *Ex Transylvania die 23 Maji* felírással, melyek között szó van Ghymeszi gróf Forgách Simon erdélyi parancsnoknak Medgyesen időzéséről, Rabbutin császári tábornokról, ki Szebenben semmi ellenségeskedést sem kísérelt meg, végre gróf Pekry tábornokról, ki Rabbutin levelezését elküldé a fejedelemnek, hogy alaptalanul gyanúsított hűségét ezzel is bebizonyítsa. »A correspondentia — írja — confidentia et Dominio Rabbutiniano libera Nos Domine.«²⁾ Még ugyanazon évben változtatta meg czímét a lap s vette fel az *Igazmondó* nevet, mint ezt az augusztus vége felé kiadott szám bizonyítja, melyben Bercsényi győzelmére vonatkozólag a következő észrevétel foglaltatik: »Et siquidem praetitulatus Generális ordines habét, ulterius quoque ibidem se reti-

*) Arch. Rákóczianium. VIII. 186. 1.

¹⁾ L. magyar fordításban Thaly Kálmántól *Vasárnapi Újság* 1866. 11. sz.

²⁾ *Mercurius Hungaricus* 1705. a berlini császári titkos levéltárban.

nendi, antequam hae Novellae ad manus Exterorum veniant.« *) Az eddig előkerült néhány szám tartalma, valamint többnek fogalmazványa, mindenkifelett pedig az egyes számokra vonatkozó egykorú hivatkozások és tudósítások kétségtelenné teszik, hogy az első magyarországi rendszeres hírlap az 1705-ben megindult *Mercurius* volt, mely mintegy 6 évi fennállása alatt azon idők kívánalmainak megfelelően repraesentálta a magyarországi időszaki sajtót.

A szatmári békekötés után egy évtizeddel később 1721-ben indult meg Bél Mátyás szerkesztésében Pozsonyban a második, szintén latin nyelvű hazai hírlap, a *Nova Posoniensia* *) hetenkint pontosan 4 negyedréti lapon, minden hóban az utolsó számhoz *Syllabus rerum memorabilium* címen egy melléklap csatoltatván, az azon hónap nevezetesebb eseményeiről. Az 1721. szeptemberi szám V. János Portugálba királyának törekvéseiről szól, melylyel egy hazai tudós társaság létrehozásán fáradozott. Ezután elsorolja Anglia, Belgium, az éjszaki hatalmak, Spanyol-, Francia- és Németország fontosabb híreit, végül rövid hét sorban Magyarországról is megemlékezik. Szakolcza pusztulását említi, melyet az augusztus 24-ki tűzvész okozott. Szól továbbá a Felsőnek azon parancsáról, melyet Pálffy Miklós nádorhoz intézett, hogy ez a közelgő tél alkalmából az október közepére Pozsonyba összehitt rendekkel tanácskozzék a katonaságnak téli szállásokba elhelyezéséről s a jövő évi adóról. Végül megjegyzi, hogy a vallási panaszok tárgyalására kiküldött bizottságról még semmi bizonyosat nem hallani. Záradékol szerkesztői csillag alatt egy kis

*) *Mercurius Veridicus ex Hungaria* 1705. A berlini csász. titkos levéltárban.

¹⁾ Legteljesebb példánya a magy. tud. Akadémia könyvtárban.

leírást ad Szokolcza eredetéről, fekvéséről, termékenységről. Hasonló tartalmúak a melléklap többi számai is; az egyes országok nevezetesebb eseményeinek feljegyzéseivel, valamennyiben Magyarországról is 4 — 10 sornyi rövid tudósítással. A főlap kezdetleges fametszetben egy angyalt tüntet fel, jobbában Ausztria, baljában Magyarország címerével. Ezután következik a szöveg, mely Európa különféle nagy városaiból vett hírekből áll. Ázsia, Afrika, vagy Amerika valamely fontosabb része csak ritkán fordul elő. Lizabon, Madrid, Párizs, London, Bécs, Varsó, Péterj vár, Hamburg vagy más európai város szolgáltat néhány sornyi tudósítást. A sorozatot rendszerint Pozsony zárja be 4—5 sorral. Czikkről vagy bármiféle rendszeres olvasmányról szó sincs bennök, többnyire személyi hírek, uralkodók vagy családtagjaik és főrangúak házassági vagy halálhírei, az időjárás, elemi csapások, kereskedelmi apró hírek steff. képezik a rendes tudósításokat. Például: Az 1721. november 19-iki szám Párizsból leírja Cartouche, a hírhedt tolvaj szökését a börtönből, a pozsonyi tudósítás egy szokatlan égi tüneményt említ. A következő szám hágai tudósítása az orosz követ díszebédjén használt edények feliratait ismerteti. Legfontosabb közleményét képezik az oroszok és svédek között kötött béke pontozatai. A szerkesztő sehol sincs megnevezve a lapon, az 1721. december . 31-iki számban, a nyomdász és kiadó Boyer János Pál kíván a közönségnek boldog újévet. Ezután a szokott formában és tartalommal következnek a további számok. 1722-ben a lap a szt. Salvatorról nevezett jezsuiták kezébe került s még ugyanazon évben meg is szűnt.

Alig két évi fennállás után második hazai hírlapunk is befejezte pályafutását, melynek fentartásáért pedig a

szerkesztő és kiadó mindent elkövettek. Leveleiben Bél a lapot barátjainak igen melegen ajánlá: »Nova posoniensia — írja Bohus György késmárki tanárhoz — apud nos hñprimi coepta, eo Tibi commendo confidentius, quosunt latinius scripta. Dabis ergo operám, ut ea publice, in ludo vestro queant légi. Pretium earum unacum mércédé cur-soris vix flor. 6. superabit.« *)

Bél Mátyás vállalatának megszűnése után néhány évre a hazai német hírlapirodalom kezd életjelt adni magáról. Wallaszky 1765-re teszi kezdetét,¹⁾ valószínűleg az 1764. július 14-én megindult *Pressburger Zeitung-ot* értvén. Azonban már előbb, a század 3-ik vagy 4-ik tizedében keletkezett az első német lap Budán az *Ofnerischer Mercurius*. Teljes címűe: *Wochentlich zweymal neu-ankommender Mercurius, die soivol in — ais ausser Europa neuingelofene Affairen, und Begebenheiten in sich enthaltend. Ofen, gedruckt und zufinden bey Johann Georg Nottenstein. 4. rét.* Legnagyobb részt külföldi lapokból átvett apró hírek képezték tartalmát a *Nova Posoniensia* mintájára, itt-ott rövid hazai tudósítással. A lap élettartama egy évtizedre tehető — mert biztosan megállapítanunk könyvtáraink hiányosságánál fogva nem lehet — de annyi bizonyos, hogy jelentőségben messze mögötte maradt Windisch pozsonyi első német hírlapjának.

Windisch Károly egyike volt hazánk legtevékenyebb kiadóinak, kinek nevéhez több egykorú német hírlap fen-

*) Haan L.: *Bél Mátyás*. A magy. tud. Akadémia tört. Értekezések. VIII. k. 8. sz.

¹⁾ Germánicas (relationes) suscepit Carol. Theophilus Windisch circa annum 1765. ibidem (Posoniense) typis Landererianis, quas continuavit Matthias Korabinszky, iam Dániel Tállyai.« *Conspectui rei-publicae litterariae in Hungaria*, P. 433.

tartásának emléke fűződik. 1764-ben megindította a *Pressburger Zeitung-ot*, néhány évvel később két más időszaki szépirodalmi vállalatot, majd 1771-ben a *Pressburgisches Wochenblatt-ot*. Ez utóbbiak, bár rövid életüknél fogva sem gyakorolhattak valami mélyebb hatást olvasó közönségünk fejlődésére, de kiadójuk tevékenységének és buzgalmanak dicséretes tanúságai. Az időszaki hazai német sajtó a XVIII-ik század végén csakoly szintelen, határozott irány nélkül való, mint a külföld újságlapjai. A *Pressburger Zeitung* alakja, beosztása, tartalma egészen hasonlít a bécsi *Diarum-éhoz* vagy Bél Mátyás latin nyelvű lapjához. A lap hetenkint kétszer (szerdán és vasárnap) jelent meg egy fél íven, szükség szerint egy vagy több levélnyi melléklettel megtoldva. Az egyes számok (erstes, zweites stb. Stuck) a nagyobb városokról szóló pár sornyi tudósításból voltak összeszerkesztve, melyeket rendszerint Pozsony zárt be néhány sorból álló udvari hírekkel, vagy az elhunytak névsorával. Itt-ott már hirdetést is találunk benne, mi ekkor még a külföldi lapokban sem honosodott meg. Alap kezdetben igen csekély elterjedésnek örvendett, később azonban, midőn a tulajdonjog a városé lett, előfizetői annyira felszaporodtak, hogy a kiadási jog bérlete a városnak nem megvetendő jövedelmi forrását képezte.*)

A hírlapok kezdetlegességének jellegét a kor folyó-

*) Gyárfás Károly cs. k. postafőnök 1800-ban összeállította a *Pressburger Zeitung* előfizetőinek számát, hivatalos kimutatásában megjegyzi, hogy 1764—1779-ig az előfizetők névsora nem foglaltatott jegyzékbe csekély számuk miatt, mert alig volt 15—20 előfizető. A jegyzék 1779-ben kezdődik, a midőn a lapnak 50 előfizetője volt, 1786-ban e szám 119-re emelkedik, de már a következő évben 79-re száll le. míg ismét 1790-ben újra 101-re emelkedett. 1773-ban Füessly pozsonyi

irataiban is visszatükrözve látjuk. Ezek sorában kiváló helyet foglalt el Windisch évnegyedes folyóirata: az *Ungrisches Magazin*, mély 8-íves füzeteivel 1781-től 1787-ig tartotta fenn magát, folytatását az 1791-ben megindult *Neues Ungrisches Magazin*-ban nyerte. Egyik is, másik is magasabb irodalmi színvonalra törekedett, iparkodott a különféle ízlésű olvasók várákozásait kielégíteni, ezért változatos tartalmú volt mindkettő, de nagyobb figyelmet érdemlő dolgozattal még sem találkozunk füzeteikben. Istvánig Zsámboki, Bonfini vázlatos életrajzai, Mária Terézia emlékezete, az első hazai nyomda, a Kárpátok ismertetése, Ferdinánd és Zápolya történetének jellemzése, Mátyás király könyvtárának ismertetése, mindmegganyi töredékes, hézagos vázlat, mely egy tudományos folyóirat hasábjain csak a kor szegénysége mellett tanúskodik. Még a *Magazin* magaslatára sem emelkedik a tudós Kovachich Márton Györgynek folyóirata a *Merkúr von Ungern*. Tudományos szaklap volt ez a hazai közoktatásügyi állapotok ismertetésére, mely a hazai tanintézetek oktatói személyzetének névsorát közölte itt-ott egy latin vagy német nyelvű oktatásügyi értekezéssel vagy valamely könyvismertetéssel.

A magyar hírlapirodalom kezdetének igen gyarló mintát szolgáltattak a hazai idegen nyelvű hírlapok, e tartalmilag üres, szegényes kiállítású s szerkesztésben idegen minták után készült időszakai sajtótermékek. Mindegyiken ugyanazon hang vonul keresztül, egyforma színtelenség,

polgár is szabadságot kérve egy általa megindítandó lapra, kérelmét azzal indokolja, hogy a *Pressb. Zeitung* csak a *Wienerisches Diarium* kivonata, a hazában alig hatvanan, azon túl meg épen nem olvassák. Az engedélyt meg is kapta.

Orsz. Levéltár. Helyt. tan. 1773. 3211. az.

hasonló iránytalanság jellemzi valamennyit. Egyik sem képvisel elvet, egyiknek sincs megszabott s következetesen valott iránya, csupa esetlegesség és alkalmiság szüli egyik évfolyamot a másikra. Sem a béltartalom, sem a külső beosztás, a lap berendezése, összeállítása nem mutat haladást. A XVIII. század második felének német hírlapjai nem jutottak tovább a század elején őlt latin hírlapnál. Nemcsak nálunk volt ez így, hanem külföldön is. A *Wienerisches Diarium* 1765-ben ugyanolyan beosztású volt mint 1825-ben, tartalmatlanságban pedig legkésőbbi számai vetekedtek a legkorábbiakkal. Nem csoda, ha nálunk is hasonló jelenségek mutatkoztak. A mint csekély volt hírlap-olvasó közönségünk, épen úgy nem voltak hírlapírók sem.

A szerkesztő rendszerint maga írta az egész lapot, ha itt-ott volt is egy-egy levelezője, annak magántudósításai szolgáltak neki forrásul, melyekből szintén a legtöbbször maga készített rövidebb-hosszabb cikket a lap számára. A hírlapolvasás nem szellemi szükségletül szolgált, csak egy-két érdeklődő kíváncsiságának kielégítésére. Ennek pedig a szerkesztő maga is megfelelehetett a külföldi lapokból átvett vagy a levelezők által beküldött hírekből. A szerkesztőnek ritkán is volt nagyobb írói tehetsége, ha pedig volt ilyen közöttük, azt másnemű tudományos tevékenység foglalta el, a hírlapszerkesztés csak mellékes volt. Ezért nem találunk e hírlapokban valami új irány felé való törekvést. Az utódok hűségesen követték elődeik nyomdokait, s nem igen iparkodtak a közönség ízlésének fejlesztését előmozdítani, vagy nem is igen volt hivatásuk hozzá.

Hírlapirodalmunkon igazán a lassú haladás nyomait észleljük. Ha valaki összeveti Bél pozsonyi latin hírlapját, a majdnem egy századdal későbbi pozsonyi *Ephemerides-*

szel, csodálkozni kénytelen; alig van különbség a kettő között. Még az 1837-ben megindult *Hírnök* című már jelentékenyebb politikai lapunk beosztása is, a *Nova Posoniensia* mintájára készült. Igazi tehetetlen conservatismusra jellemzi csaknem az egész XVIII. század időszaki sajtóját.

Íme ilyen előzményei voltak az első magyar hírlapnak, mely 1780-ban indult meg Pozsonyban, az ország akkori fővárosában, a hazai időszaki sajtó tulajdonképein székhelyén.

A magyar időszaki sajtó, melynek majdnem egy évszázadra terjedő történetét óhajtom e sorokban vázolni, tartalmára nézve háromféle, u. m.:

1. szorosabb értelemben vett *hírlapi-politikai*,

3. *tudományos*.

Amint tartalmára nézve különféle, úgy irányára nézve is változó, így:

1780 — 1840-ig *encyclopadiai*,

1840—1850-ig *politikai*,

1850—1862-ig politikával kapcsolatban *társadalmi*
— *belletristikai* irányú.

E felosztás nem azt akarja jelenteni, mintha egyik vagy másik korszak hírlapjai csak kizárólagosan a megjelölt iránynak hódolnának, mert minden korszakban többé-kevésbé valamennyi irányt megtaláljuk, de annyi bizonyos, hogy a használt elnevezések az illető korszak hírlap-irodalmának uralkodó jellegét képezik.

Addig, míg az államügyek majdnem kizárólag csak a kormány bureauinak képezték foglalkozása tárgyait,

míg politikai általános meggyőződés, közvélemény nem volt, politikai sajtó sem lehetett, mert időszaki sajtó és közvélemény egymással szoros kapcsolatban álló fogalmak. Az országgyűlési tárgyalások 1832 előtt a politikai közéletnek halvány kifejezői voltak. Nyilvánosság pedig nem lévén, az egész politikai élet a tanácsterem falai közé szorult. A mi politikára vonatkozó közlemény megjelent a hírlapokban, az nem volt egyéb apró híreknél, melyek nagy része idegen lapokból volt kölcsönözve. Annál változatosabbak voltak azonban a korábbi évtizedek közlönyei irányukra nézve. Egy és ugyanazon lap hasábjain a legheterogenebb közlemények jelentek meg, a mikre később, a század második felében, külön-külön közlönyök jöttek létre, azok korábban mind megfértek egy lap hasábjain.

Ily encyclopaediai összehalmozás még az úgynevezett irodalmi közlönyökben is uralkodott. Csak midőn a cenzura szigora enyhült, midőn a nyilvánosság s vele a sajtó szabadságának bizonyos neme életbe léphetett, csak ekkor lehetett szó egy-egy irányhoz való szorosabb ragaszkodásról.

A negyvenes években erősen külön vált a politikai sajtó a szépirodalomtól, mindegyiknek határozott programmal bíró közlönyei lévén, nem léphetett át egyik a másiknak mezejére. Ez időben élénk politikai élet fejlett ki, az időszaki sajtóban a politikai irány jutott uralomra, századunk ötödik tizede tehát valóban a politikai sajtó korszakának tekinthető. Ekkor támadnak első igazi politikai journalistáink, kik később is irányadó munkásságot fejtenék ki, sőt ekkor jut el közéletünk arra a forduló pontra, mely után állami és politikai átalakulásunk következik be.

Az időszaki sajtó és közélet terén új korszak nyílt meg a forradalom lezajlása után, midőn a nemzet életének minden ága mélyebbre ható fejtegetés tárgya kezd lenni. A politikai sajtó speciális közjogi tételek magyarázatába bocsátkozik, napi rendre kerülnek a legváltozatosabb társadalmi kérdések fejtegetései, élénk tevékenység nyilvánul a szépirodalmi és tudományos sajtó terén s beáll az az idő, midőn az időszaki sajtó hű kifejezőjévé lesz egy modern culturnemzet nagyszabású szellemi mozgalmainak.

ELSŐ FEJEZET:

A magyar hírlapirodalom fejlődésének első korszaka.

1780—1840.

I.

Irodalmi s culturalis közállapotok a XVIII. század végén. A magyar hírlapirodalom kezdete. *Magyar Hirmondó, Magyar Kurír, Magyar Mercurius, Hadi és más nevezetes Történetek, Magyar Hirmondó* (új folyam), *Erdélyi Magyar Hírvivő, Bécsi Magyar Mercurius*.

A szatmári béke után irodalmunknak egy hosszú terméketlen korszaka következett. A század első felének békés éveit vallási egyenetlenségek és heves országgyűlési tárgyalások töltik be, később a török háborúk tartják folytonos izgalomban a nemzetet, majd a hétéves háború zaja riasztja el a műsákat. Tovább mint egy félszázadon át az anyagi érdekek védelme és a politikai küzdelmek foglalták el a kedélyeket, az irodalmi élet tespedésben sínylett. Amadé és Faludi a kor legkitűnőbb költői, alig kelthetének némi figyelmet dalaikkal, Orczy versei kéziratban maradtak. A tudományos irodalom sem mutat öröndetesebb képet, a mi tudományos törekvés mutatkozik is — különösen a történetírás terén, az latin volt. Latinul szónokoltak törvényhozóink, latin nyelven írtak tudósaink, a nemzeti jel-

lég középnemességünk tétlen indolentiájában s a köznép „patriarchális“ szokásaihoz való ragaszkodásában tükröződött. Hiányzott a keblekből a fogékonyság a szellemi haladás iránt, és az érdeklődés nem terjedt túl az országgyűlés tanácskozásain, midőn az országgyűlés huzamosb ideig nem tartatott, a vármegyéknel végződött a nemzetnek a közügyek iránti részvéte. Míg Franciaországban XIV. Lajos kora világraszóló irodalmi műveket hozott létre, s a szomszéd Bécsben is európai ízlés és szellem honosodott meg, nálunk Magyarországon középkori állapotok uralkodtak. Hozzánk nem hatott el a művelt külföld eszmeáramlata, ha egy-egy gazdag nemes ifjú ellátogatott is valamely külföldi egyetemre, ritkán hozott vissza magával egyebet kalandjainak emlékeinél s egy kis jogi vagy theologiai ismeretnél, mely épen elég volt arra, hogy hivatalba léphessen és ezután életét boldog egyszerűségben élje le. Általános szellemi mozgalomról, tudományos élettről szó sem volt. így akarta ezt a bécsi kormány, mely chinai fallal zárta el Magyarországot a művelt külföldtől, mely éber figyelemmel őrködött, hogy külföldi hírlap vagy szabadszellemű, felvilágosultságot terjesztő sajtótermék ne igen jusson Magyarországra. Mert egy öntudatára ébredt erőa Magyarország meggátolta volna az egységes birodalom oly rég táplált kedvencz eszméjét.

Az ekként önmagára utalt nemzet annál erősebben ragaszkodott ősi szokásaihoz, erkölcsseihez, mi a centralisatio híveinek ismét akadályul szolgált tervei keresztülvitelében, ezért a középnemesség társadalmi átalakítását kelle célba venni. Az aristocratiát Mária Terézia kedvezései már az udvar körébe vonták, csak a középosztálynak nemzetiségéből való kivetkeztetése volt hátra. Alkalmas

eszközül kínálkozott erre a magyar testőrség szervezése, a mely azonban épen az ellenkezőt eredményezte s a visszahatás, melyet a testőrség irodalmi működése keltett, a magyar irodalom regeneratioját szülte. Bessenyei és testőrtársai látva nemzetük hátramadását tudományos készültséggel és lelkesedésük egész hevével fogtak irodalmi tevékenységükhez s egy évtized alatt nemcsak virágzásnak induló irodalmat, hanem annak közönséget is teremtettek. Erezték ők maguk, de a nemzettel is megértették, hogy minden nemzet csak saját nyelvén lehet nagygyá, ezért a nemzeti nyelv kimívelése egyik legszentebb hazafiúi kötelességnek tekintett. És e kötelesség teljesítésére elkövettek mindent, írtak, buzdítottak és lelkesítettek. Egy félszázad mulasztásait pótolta egy évtized; az apathiába süllyedt nemzet feleszmélt és helyet követelt magának a műveit nemzetek sorában. A kor lázas tevékenysége csakhamar létrehozta az időszakai magyar sajtót is. A nemzet, mely III. Károly uralkodásának idején beérte egy latin nyelvű hírlappal, Mária Terézia alatt megelégedett egy-egy német újsággal, II. József trónralépte előtt már magyar hírlapot kívánt. Ráth Mátyás indította meg az időszakai magyar sajtót, melynek a magyar irodalom és az általános műveltség terjesztésében napjainkig oly fontos feladat jutott.

1779. július 1-én adta ki Paczkó Ferencz Ágoston pozsonyi nyomdatulajdonos előfizetési felhívását a megindítandó első magyar hírlapra. Az »előre való tudakozás« szemrehányólag említi, hogy nemcsak Európa, hanem Amerika nevezetesebb városaiban is »irattatnak s nyomtattatnak eféle hírlelő Levelek«, csak hazánk maradt mind ez ideig hátra. Meg van ugyan győződve, hogy sokan vannak, kik örömmel fogadnának egy magyar újságot, ő tehát

elhatározta magát a *Magyar Hirmondó* kiadására évfolyamos előfizetés mellett. A lap ára egész évre postaköltséggel együtt 8 frt. A kötelezettség csak egy negyedévre terjedne, mely idő után, a kinek nem tetszenék, beszüntethetné, noha vállalata becsében bízott ő maga. »Arról felelek — úgymond — hogy akármely külföldi Újságnál is ezek a Magyar Hirmondó Levelek alább valók nem fognának lenni.«

Időközben kiadói engedélyért is folyamodott, mielőtt azonban ezt megkapta volna, a Helytartó Tanács a folyamodványt oly meghagyással küldte vissza Pozsony város hatóságához, hogy a hírlapkiadási szabadalommal bíró Landerert véleményadásra hívja fel. Landerer, a *Pressburger Zeitung* s egyéb német hírlap tulajdonosa és kiadója a maga részéről semmi nehézséget sem támasztott, sőt Patzko kérvényét pártolásra ajánlotta.*) A város 1779. augusztus 27-iki tanácsüléséből újra felterjesztette a kérvényt Landerer véleményadásával, a maga részéről is hangsúlyozván a vállalat fontosságát, mely a közönségnek nemcsak mulattatására, hanem művelődésére is szolgálna, a kereskedelemre és a kincstárra nézve is előnyös volna. A Helytartó Tanács ezek alapján az engedély megadását ajánlotta, melyet Mária Terézia 1779. november 19-én kelt rendeletében a censurának való előleges bemutatás feltétele mellett meg is adott. A kiadó azonban november hó 17-én már kiadta »a magyar hírlelő levelek eránt való tudósítást,«;

*) . . . . . justum sane esse videretur, ut instantionale ejus petitum nullum alioquin, prout opinor, praejudicium redolens. Idem Amplissimus Magistratus efficaci Interpositione sua altioribus Locis obsecundare dignetur. Orsz. levéltár. (Miscellanea) 3505.

mely a következő év elején meginduló hírlap programját foglalta magában.

A tudósítás kiemeli, hogy felhívása kedvező fogadtatásra talált, mert nemcsak nagyszámú megrendelők találkoztak, hanem többen közreműködésüket is felajánlották. Jelenti, hogy a lap nyolczrétben hetenkint kétszer, szerdán és szombaton fog megjelenni fél ivén. Egyes szám (levél) ára tíz pénz lesz. Szólni fog a külföldi és hazai nevezetesebb eseményekről. Mivel sokan azt vélték, hogy lapja csak kivonat és fordítás lesz más, külföldi lapokból, kinyilvánítja, hogy az író »szégyenlené efélével az időt tölteni.« A külföldi eseményeket idegen hírlapok nyomán fogja ugyan adni mulattatva, hogy unalmat ne keltsen, szükség szerint magyarázatokkal megtoldva, de ez csak a tudósítások hitelességét fogja emelni; a hazai dolgokról pedig »jóakaró« levelezők fogják értesíteni a lapot. Az író azok előtt, kik vele levelezésbe kívánnak lépni, megnevezi magát, — neve Rát Mátyás.

Ezután felkéri a kiadó a hazai tudósokat, hogy búvárlataik, tapasztalataik eredményét közöljék vele, melyek közlését ígéri, ígér továbbá könyvismertetéseket, a tanintézeteken lefolyó tudományos vitákat, születési, elhalálozási névsort, rövid, hathatós magyar beszédeket, elmés verseket, kereskedelmi híreket. A lap beosztásában a rendet a dolgokhoz kívánja szabni és nem megfordítva. Célja első helyen a *hiteles*, azután a *bizonytalan* és végül a *költött* dolgokat előadni. Arra nézve, ha valaki tudósítását a lapban nem fogja találni, megjegyzi, hogy »nem lehet, nem tanácsos, nem illő, nem is szabad mindent kimondani, nem hogy írásban hírlelni.« A mi a lap nyelvezetét illeti, kijelenti, hogy a tiszavidéki-alföldi nyelvjárás vegyesen fog használ-

tatni a dunai és erdélyi nyelvjárással. Ha valaki »tisztességes« helyreigazítást küld, szívesen fogadják, különben számítanak az olvasó közönség elnézésére, hisz »valódi újság« az, a mihez kezdenek.

Ily előzmények után indult meg a »Felséges Tsászárné és Apostoli Király Asszonyunknak különös engedelmével *A Magyar Hírmondó* első levele« (száma) 1780. január 1-én. A döcögős hatméretű versekben írt beköszöntő legelőször is az uralkodót üdvözli, mert a lap létét a fejedelmi engedélynek köszönheti, ezután a haza egyházi és világi előljáróit, kiknek víg híreket óhajt. A »tisztos posta-urak«-ról sem feledkezik meg, kiknek magát köszönettel ajánlja. A lap tulajdonképeni tartalmát a külföldre vonatkozó rövid tudósítások nyitják meg. Bevezetésül az időjárásról van szó, azután Cook angol hajóskapitány utazásáról és egyéb külföldi eseményekről. A hazai hírek közt elsorolja a közigazgatási és egyetemi tisztújításokat, azután egy német nyelvten megjelenését tudatja, s több hely nem lévén, a hasonló dolgok folytatását a következő számra hagyja. A lap záradékát egy kiadói értesítés képezi a kezdet nehézségeire való utalással, mely egyes számok eltévedését okozhatta.

Íme az első magyar hírlap első számának tartalma. Nagyon meglátszik rajta a kezdet nehézségeivel való küzdelem. Ha összevetjük a század korábbi, idegen nyelvű hírlapjaival, igen csekély vagy épen semmi haladást sem tapasztalunk benne hozzájuk képest. A magyar hírlap-irodalomnak is csakúgy át kellett mennie a fokozatos fejlődés különböző állapotain, mint valamennyi másnak, ugyanazon tétovázó hang vonul keresztül rajta a megindulás első idején, mint minden egyéb kezdő korbéli hírlapon,

ugyanazon színtelenség és naivság jellemzi, mint akár a külföldi, akár a hazai egykorú időszaki sajtót. Korát megelőző álláspontra a *Hírmondó* épen úgy nem emelkedett, mint a nyomdokaiba lépő közvetlen utódai sem, mert egyszerre szakítani egy hosszú idők hagyományos szokásaival és a fejlettség oly fokán megjelenni, melyre csak a fokozatos, lassú emelkedés juttathat, oly rendkívüli tünemény lett volna, a minőre példát a nemzetek életében csak ritkán találhatunk. A hírlapszerkesztésnek is át kellett élnie a kezdetleges mesterség korát, mielőtt művészetté lett volna. A hírlapok fejleszték az olvasóközönség Ízlését, s a közönség követeléselei ösztönözték haladásra a hírlapokat. E kölcsönös fejlődés szülte hírlapirodalmunk mai álláspontját s olvasóközönségünk mai igényeit.

A *Hírmondó* azért kora követelményeinek még is megfelelt, ezt mutatja elterjedettsége is. Megindulásakor 318 előfizetője volt, Franciaországba 5 példány járt. Spanyolországba 3. Kezdetnek mindenesetre kielégítő eredmény.

A szerkesztő a lapon nem volt megnevezve, csak névének kezdő betűjét találjuk mindenütt a lap végén, mint a későbbi hírlapoknál is jó ideig. A szerkesztő Eát Mátyás, tudományos készültségig egyén volt, ki a hazai tanintézeteken bevégezvén tanulmányait, külföldre ment s a kor legjelesebb tudósainak előadásait hallgatta. Külföldről egy világlátott férfiú tapasztalataival és sokoldalú tudományos ismeretekkel tért vissza. Egyik életrajzírója úgy jellemzi őt, mint kinek »mély tudománya és mathematicai éles esze mindenütt szembe tűnt. Ezenkívül kitűnő ismeretei voltak a történelem, statistika, politika és bölcsélet terén; a hazai ékesszólásban kitűnő volt, mit bizonyítanak

újságai, nemkülönben kiadott halottas beszédei; a költészetet is gyakran sikerrel művelte. A latin nyelvben járatos volt, a németben kiváló, ezeken felül elég jól értett francziául, görögül és héberül. A görög evang. iskolák berendezésénél is nem csekély érdeme volt Rátnak, ki a tanuló ifjúságot különösen a latin és görög classicusok olvasására serkentette.« *) Pozsonyban 1779. közepe táján telepedett le s közelebbi ismeretségbe és barátságba lépett Windisch Károlylyal, az ismert pozsonyi hírlapszerkesztővel és kiadóval, mely ismeretség buzdítólag hathatott reá, hogy hírlapírói pályáját megkezdje. Három évig volt szerkesztője a lapnak, — vagy mint akkor nevezték: Írója, mert valóság- gal maga írta az egész lapot, a beküldött közleményeket is át kellett alakítania, megtoldania vagy rövidítenie, néha teljesen átdolgoznia, a mint a lap terjedelme vagy iránya kívánta. A javítás és szétküldés is a szerkesztő dolga volt s így csaknem minden erejét és idejét a vállalatnak kelle szentelnie. Hogy a közönség várakozásának megfelelhessen, elkövetett mindent a lap érdekessége és változatos tartalma érdekében. Néha könyvismertetésekkel töltötte meg az egész számot, mert az irodalom megkedveltetése mindig főczélja volt, máskor már a lap elején figyelmeztette az olvasókat, hogy ne féljenek azok, kik a könyvismertetéseket nem kedvelik, nem kell eféléket olvasniok, most csak az országok újabb viszontagságait sorolja el. A rovatok rendszerint különféle czíműeket viseltek: *Elegyes hiteles hírek; Bizonytalan dolgok; A külföldről holmi, mivel jobb nincsen; Hazabéli dolgok* stb. Néha a külföldi hírek álltak a lap élén, máskor kijelenté, hogy »most a Hazának adas-

*) *Tudományos Gyűjtemény* 1826. X. 72. 1.

sék az elsőség.« A politikai, gazdasági, kereskedelmi hírekre különös gondot fordított, de ezek mellett egy-egy tudományos cikket is szívesen közölt, sőt a szépirodalomnak is helyet adott, ha másként nem lehetett, egy-egy levélnyi toldalékot csatolt a számhoz.

Az uralkodóház irányában mindig loyális magatartást tanúsított. Mária Teréziáról is, II. Józsefről is mindig panegyrikus hangon írt. Mária Terézia haláláról gyakran mély megindulással emlékezett meg s egész sorát közlé lapjában a nagy királyné emlékezetére írt gyászverseknek.

A harmadik évfolyam 45-ik számában tudatja előfizetőivel, hogy az év végén visszalép a szerkesztéstől, kéri őket, hogy előfizetéseiket csak később újítsák meg, s a postahivatalhoz intézzék, hogy őt semmiféle elszámolás ne terhelje. Szándékát teljesítette is, lemondott a szerkesztésről, és az évfolyam utolsó számában, visszatekintve három éves újságírói pályájára, köszönetét mond vállalata támogatóinak s búcsút vesz közönségétől.*)

Nem hagyott ugyan fel végképen irodalmi terveivel, de hosszabb hallgatásba merült, évek múlva vette fel csak a tollat, hogy a kassai *Magyar Museum* munkatársai közé lépjen. »Levelemet — írja Bacsányi gróf Ráday Geleonhoz 1792. apr. 2. — egy kétségkívül nem kedvetlen újsággal fejezem bé. Ráth Mátyás urat sok-izbeli nógatással reá bírtam végtére, hogy ismét tollat fogjon. Imhol vannak az ő saját szavai: Már csak reá veszem magamat, hogy ismét dolgozzam. Es ugyan a M. Museumba való írásim lesznek legelső munkáim.«¹⁾

*) L. életrajzát id. Szinnyi Józseftől: *Figyelő* VIII. köt.

¹⁾ Bacsányi levelei gróf Rádayhoz a budapesti ref. collegium Könyvtárban.

A *Hírmondó* szerkesztésében utóda Mátyus Péter lett, ki alatt azonban a lap folytonosan hanyatlott. Beosztása jórészt az előbbi maradt ugyan, előbb hazai, azután bécsi hírek, vagy megfordítva, végűi a külföldi nevezetesebb események elsorolásai, de a legnagyobbrészt idegen lapokból fordított hírek száraz egybeállításán meglátszott az ügyesebb és élénkebb toll hiánya. »Az igen jól történt — írja Horváth Révaihoz, a későbbi szerkesztőhez — hogy az előbbeni (szerkesztő) abba hagyta. Mert úgy megunták őtet, mind magyarságára mind a közlött dolgokra nézve, hogy rövid idő múltán igen kevesen lettek volna, kik a Magyar Hírmondót váltották volna.« *) Egyik szám a másik után laposabb és szárazabb lett, úgy hogy a kiadó maga észrevette a hanyatlást és a 96-ik számmal egyidejűleg kiadott »elő tudósítás«-ában, melyben a lap folytatását jelentette, egyszersmind arra is Ígéretet tett, hogy »ugyanoly szorgalommal neki készül munkájának: hogy azt azon virágzó és kellő állapotra hozhassa, a melylyben volt első kezdője s írója, ama tudós és nagy nevezetű Kát Mátyás Úr alatt.« ¹⁾ Szerkesztőül Révait, a nagy nyelvtudóst nyerte meg, kit Rát visszavonulásakor ajánlott már a kiadónak. Révai 1783. december havában át is vette a lapot, mi a 99-ik számból kiderül, hol a kiadó említi, hogy »az Új író nemű képen már előre is hozzá lát hivataljához. Hanem az új esztendővel telylyesen reá adja magát.« ²⁾

1784-ben tehát a *Hírmondónak* új korszaka kezdő-

* *Figyelő* XII. 283. 1.

¹⁾ Jakab Elek e tudósítást Szacsvainak, a lap akkori munkatársának, későbbi szerkesztőjének tulajdonítja, Csaplár Benedek Révainak. V. ö. *Figyelő* XI. 252. és XII. 284. 11.

²⁾ *Magyar Hírmondó* 1783. 792. 1.

előtt, mert Révai szerkesztésében csakugyan emelkedett s tartalmasságban akárhányszor fölül múlta az első szerkesztőnek legügyesebben összeállított számaait is. Révainak már beköszöntője másként hangzott, mint az eddig megszokott bágyadt hangú *híradások* és *tudakozások*. Szellemesség és élénkség ömlik el *Új esztendőre való* programczikkén, itt ott elmés ötletekkel, vagy csípős satirával fűszerezve. Révai érezte egy korabeli hírlapíró működésének jelentőségét, felfogta az időszakai sajtó hatását a fejlődni kezdő irodalmi életre, tudta, hogy a közönségnek folytonos buzdításra, ébresztgetésre van szüksége, ezért előszeretettel vállalkozott a szerkesztésre. »Én bizony ide ülök — mondja — az Újság író poltzra, olyly szándékkal, hogy annak érdemét magasabbra emeljem, mivel hogy egészen az anyanyelvnek művelésére akarom fordítani. Nékem nem elég tsak egyedül akár hogyan is híreket firkálnom: hanem ugyan egy Újságírónak személye alatt tsak még is el játszom alakosam« Lapjának mindjárt első száma tanúskodik azon igyekezetről, melylyel Ígéretét beváltani törekedett. Költészettel kezdi s az apró híreken kívül egy részletes bírálatban lioszi i szú tért szentel a tudománynak is. Az első szám változatosága mellett elég határozottan feltüntette Révai újságírói princípiumát is, melyhez rövid szerkesztői pályája alatt híven ragaszkodott. Legcsekélyebb tért foglalt el a lapban a politika, a szerkesztőnek nem volt érzéke hozzá, helyesen jegyzi meg róla Bánóczi is *): »a tüzes Révai nem volt politikusnak való.« Különben is politikai szerepről hazánkban akkor alig lehetett szó, a birodalom külügyei Bécsben intéztettek el anélkül, hogy Magyarországnak szava lett

*) Révai Miklós élete és munkái. 112. 1.

volna hozzájuk, de távol is volt hazánkban ekkor még egy valódi politikai közvélemény eszméje. A hírlapok elsorolták a külföldi politikai eseményeket minden magyarázat és megvitatás nélkül, a közönség pedig megelégedett az események száraz regisztrálásával. *) Annál bővebben emlékezett meg Révai a hazai irodalmi, közgazdasági, közművelődési, kereskedelmi jelenségekről. Soha sem feledkezett meg az előadási formáról, a komolyat is iparkodott tetszetősen adni, a mulattatót is igyekezett tanulságossá tenni. Buzgalma és ügyszeretete tapintattal párosult, mi által a lap népszerűségét tetemesen előmozdította. Nem is hiányoztak az elismerés hangjai mindjárt hírlapírói pályája kezdetén. »Ha így folytatod a Magyar Hazától sokat érdemlő hivatalodat, — írja hozzá Benkő József — remélhetjük anyai nyelvünknek álomba indult állapotából való felserkenését. Ó magyar ének tsillagai, mosolyogjatok ennek a szives igyekezetnek.« *) Rajnis is a legnagyobb örömmel üdvözli őt mint szerkesztőt, Írván: »Bizony jó poltzra ültél. Sok igaz Magyarok, a kikkel Hírmondó leveleidnek zsen-géjét közlöttem, ditsérik szép igyekezetedet. Tsak egynehányan ellened morgolódnak, hogy Szerzetes Pap lévén, magadat ily dologba avattad.«²⁾ Révai tudta, hogy ellenei nagy számmal vannak, különösen fájlalta, hogy magas állású egyházi férfiak is vannak közöttök. Erre nézve ő

*) 1794. augusztus 8-ról szigorú parancsot kapott Pozsony város hatósága, hogy felelősség terhe mellett ellenőrizze a pozsonyi lapokat, nehogy valami hír kerüljön beléjük a lengyelek vagy bármely más nemzet mozgalmairól.

Orsz. levéltár. Helyt, tanács 1794. 1807.

¹⁾ Csaplár Benedek: Révai újságíró Pozsonyban. *Figyelő* XII. 294.1.

²⁾ Nemzeti Múzeum. *Commercium epistolicum Révai.*

maga így ír báró Orczy Lőrinczhez: »Az én üldözőim mind nagy és hatalmas urak voltak, főképen a hanyatlani indult magyarságért való buzgalmamon ütköztek meg, és ezt akarták volna bennem elfojtani. A papságnak örege is mintegy szent hivatalt tsinált belőle, engem ezért nyomorgatni, mert a gyáva nem tudta megegyeztetni ezt a két dolgot, hogy bár szerzetes az ember, irhát mégis áhíthatoskodó dolgon kívül egyebet is, a mikkel jobb ízlést önthessen nemzetébe. Kivált azért háborodtak fel, hogy én újságot is kezdettem írni. E dologban az én szándékom jó volt, mert itt lehetett volna avval a szép tudós társasággal össze dolgozni arra a végcélra, mellyért buzgódtam, úgymint nemzetünk és nyelvünk finomabb kimívelésére. Annnyira szorongattak, hogy felforgatták szép igyekezetimet.« *)

Valószínű, hogy a papi üldözések kedvetleníték el a hírlapírói pályától, mikhez hozzájárulhattak a közte és a kiadó közt előfordult egyenetlenségek is, és így 1784. májusában megvált a laptól, a nélkül, hogy nevét vagy kezdőbetűjét csak egyszer is aláírta volna valamely számnak. Búcsú nélkül távozott, a közönséget sem ő, sem a kiadó nem tudósította távozásáról.

Tudjuk Révai életéből, mily buzgalommal törekedett ő a tudományoknak magyar nyelven való művelését előmozdítani, ez a cél lebegett szeme előtt mint hírlapírónak is, épen úgy, mint az ő korabeli osztrák journalistika egyik úttörőjének, Klemm Keresztélynek, ki *Welt* című lapjában ugyanoly elveket hirdetett, ugyanoly célra törekedett, mint Révai, de őt megelőzőleg. Klemm is hirdette, hogy a tudományokat nemcsak az iskolai növendékek közt kell

*) *Figyelő* XIII. 354.

terjeszteni, hanem a felnőttek között is, s erre legalkalmasabb eszközök a hírlapok; *) hasonló elvek vezérelték Révait, sajnos, hogy szerkesztői működése oly rövid időre terjedt, Révait Barczafalvi Szabó Dávid, majd még ugyanazon év szeptember havában Szacsvey Sándor követte a szerkesztésben. Szacsvey már Rát Mátyás szerkesztése idején munkatársa volt a lapnak Pozsonyban, journalistikai érzékéről és ügyességéről számos bizonyosságot tett, már »a maga idejében jelesebb, eszesebb és genialisabb honfiaink sorában tündöklött,« *) — írja róla gróf Kemény József. — Az ő szerkesztése alatt újra virágzásnak indult a *Hirmondó*, melyet folyton a színvonalon tudott tartani. Szacsvey gyakorlott, élénk szellemű hírlapíró volt, kinek szerkesztésében a legjobb évfolyamok jelentek meg. Czikkeiből nem egyszer valódi publicistái szellem sugárzik ki. Ha hírlapírói működése egy későbbi fejlettebb korba esik vala, népszerűséggel bíró nevet hagyott volna maga után. Alatta a *Hirmondó* utolsó virágzása korát érte meg, előfizetőinek száma háromszorosra emelkedett, de az utána következő szerkesztők a lapnak csak megszűnését siettették. Az 1786-iki évfolyam 36-ik száma alatt találjuk utolszor nevének kezdőbetűit. Ekkor viszályba keveredett Paczkóval s új lap kiadására határozta el magát. Ez azonban sok nehézséggel járt abban az időben. Szabadalmat kelle előbb kérnie, melynek megnyeréséhez kevés kilátása lehetett, mivel Pozsonyban már két szabadalmazott hírlapkiadó volt. Paczkó nem is késett gyanút kelteni a közönségben versenytársa felől, tudatta

*) Die Wiener literarischen Zeitschriften. H. M. Richter. *Geistes-Strömungen*.

1) *Új Magyar Múzeum* 1856. I. 281. 1.

olvasóival, hogy Szacsвай új lapot készül megindítani, de szabadalma nincs reá, figyelmezteti tehát őket, hogy ne adjanak hitelt ígéreteinek.*)

A szabadalommal bíró kiadók féltékenyen örködtek jogaik felett, s minden lehetőet elkövettek valamely új vállalat megakadályozására.¹⁾ Szacsвай mindamelllett Tállyai Dániellel egyesülve előkészületet tett egy új lap, a *Magyar Kurír* kiadására. »Mi már — írja előfizetési felhívásában — két esztendőktől fogva irt Újságainkat minden lehetőképpen megjobbítani, a közönséges haszonra alkalmaztatni és *Magyar Kurír* név alatt a közelebb következendő júliusnak kezdetével tulajdon költségünkön, szebb formában, és megettőzött szorgalmatossággal kibocsátanni és azokkal az azokat nem utáló Érdemes Közönségnek egy magyaros főhajtással öszveköttetett láb hátrahúzással kalapot emelintve udvarolni el nem mulattjuk.«

A lap 10 frtért hetenkint kétszer jelent volna meg, mindig külön melléklettel, szerdán a *Magyar Musával*, melyben a német tudós levelek szerint röviden megemlítetnék, hogy »Mitsodakőhez fenik a külső országi Tudósok késeiket, és mit főznek a külső országi Tudós Társaságokban«; a szombati számhoz pedig »küldvén a *Lipsiai Gyermekek számára irt Levelek* szerént fél árkusból álló *Gyermekek Újságot*, melyek a gyenge elméknek felséges gondolatokban való nevelésére, az értetlen indulatoknak jó

*) *Magyar Hirmondó* 1786. 368. 1.

¹⁾ Landerer egy 1793. április 22-én kelt beadványában kéri Pozsony város tanácsát, hogy Sabisch Menyhért *St. Georger Zeitung* című lapját tiltsa be, mert engedély nélkül jelenik meg, mit a városi tanács teljesített is.

²⁾ Orsz. levéltár. Helyt. tan. 1793. 1099.

erköltsökben lejedő formálására annyira szükségesek volnának, mint az éhes halandónak egy falat kenyér a szájába.« A hosszú tudósítás Ígéretekben épen nem fukarkodott. Megígérte olvasói névsorának közlését a tartalomjegyzék mellett, továbbá egy »Újság-tartó Bolt« felállítását,, a hol a külföld és saját lapjaik számait rendben tartva évről-évre megőrzik, hogy 6—7 év múlva is megküldhessék olvasóiknak valamely eltévedt vagy szennyessé lett hírlap kívánt számát.

A mi pedig a *Magyar Musát* illeti — írja a tudósítás — »korántse gondolja az Érdemes közönség, hogy mitsak a magunk tulajdon erőnkhez támaszkodva ígérnök ezt a N. Hazának! Vágynak még a magyar Pinduson *Pallások, Katók*; vágynak tudós *Molnárok, Morvátok, Rátok, Benkők, Sz. Nagyok, Pézelik, Komjátik, Gyöngy ősik, Fartzádk* s mások! kiktől, valamint a magában setét Hold a naptól, világosságot költsőnezni, és azzal a mi Érdemes Olsóink szemek előtt fényleni meg nem szününk; — vágynak a külső Tudós Társaságoknak *Tudós Leveleik!* amilyeket Pozsonyban Magyar köntösbe öltöztetvén, taszittyuk legalább 6 ökör után az ekét, és a Tudósok belénk fűtt hangjának hűséges kitrombitálói leszünk.«

Tályai a maga részéről egy német lapot is akart kiadni *Pressburger Merkúr* címen. 1786. május 25-én szét is küldte programját, melyben felkéri a hazai kiadókat, kiadványaik beküldésére, melyekről rövid jelentést, vagy terjedelmesebb ismertetést ígér, de minden kritikai szigor nélkül. Időközben szabadalomért is folyamodott úgy a *Merkúrra* mint a *Kurírra*, folyamodványában egyszersmind Paczkó megbüntetését is kérvén a *Hírmondó* 43-ik számában közzétett sértő nyilatkozataért. A Helytartó Tanács

1786. június 27-én tartott ülésében a lapengedélyt egyelőre függőben tartotta, míg Paczkó szabadalma felülvizsgálás végett felterjesztetik, de már is rosszalta leiratában Tállyai eljárását, midőn az előfizetési felhívást előleges engedély nélkül kibocsátotta és azon magát jogtalanul a belföldi lapok igazgatójának nevezte. E című használatától eltiltattott. A mi a Paczkó által közzétett sérelmes nyilatkozatot illeti, kijelentette a tanács, hogy felőle csak akkor fog határozhatni, ha Paczkó szabadalma már fel terjesztett. Aláírva gróf Niczky Kristóf.*)

Mialatt a hírlapengedély iránt benyújtott kérvény elintéztetek, Szacs vay hozzáfogott a *Magyar Kurír* 1-ső számának összeállításához, s noha Paczkó és Landerer szabadalmazott hírlapkiadók egy közös beadványban kérték Pozsony város hatóságát, hogy tiltsa meg Weber nyomdásznak a lap nyomását és foglalja le a postán a *Kurír* számára érkező előfizetési pénzeket, mit a tanács teljesített is, mindamelltt július 1-én megjelent a bécsi udvari cenzurán megvizsgált és jóváhagyott *Magyar Kurír* 1-ső száma az ország különféle helyeiről származó vegyes tudósításokkal s külföldi lapokból átvett rövid hírekkel. A címűlap fametszetben egy kürtöt fúvó lovas hírnököt ábrázolt balról Magyarország-, jobbról Erdély címűerével. A törekvése ^lé gördült akadályokat azonban nem sikerült leküzdenie. Lapja nem nyerte meg az engedélyt.¹⁾

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1786. 27,005.

¹⁾ Der königlichen Freystadt Pressburg. Es ist Höchsten Ortes entschieden worden, dass Daniel Tállyai von seinem Gesuch deutsche und ungarische Zeitungen zu Pressburg in Druck herausgeben zu dürfen abgewiesen wird. Welches Ihro Stadt-Magistrat auf die diessfalls ngeschickten Berichte von 21. Juny, 26. July, und 15 Xbris 1786.

Szacsvay kénytelen volt tervével felhagyni, Bécsbe ment s innen indította meg a következő évben újra hírlapját.

A *Hirmondó* ismét gúnyos lenézéssel fogadta, megrotta idegen nevét (Kurír), »mely három lábon paripázik.«
»Már egyszer — úgymond — igen nagyot botlott, mikor a világ színe elébe az újságok mezején kirúgtatott: talán nemsokára ki is dúli az útból, minthogy az abrakot sokkal drágábban adják más országban.« *)

A *Hirmondó* jóslata azonban nem teljesült. A *M. Kurír* majdnem félszázadot ért meg, míg épen a *Hirmondó* a következő évben megszűnt, melynek szerkesztését a 48-ik számnál újra Barczafalvi Szabó Dávid vette át s teljesítette az év végéig, és ámbár felhívta a lap korábbi vidéki tudósítóit a további támogatásra, úgy látszik, a munkatársak mind visszavonultak, annyira, hogy az új szerkesztőnek nem egyszer csupa külföldi hírekből kelle összeállítania az egész lapot. Az év végén Barczafalvi is lemondott a szerkesztőségről. S noha a *Hirmondó* folytonosan hanyatlott, a kiadó még két évig fentartotta vállalatát. 1787-ben Tállyay, majd Ungi Pál, végre Szabó Márton vette át a szerkesztést, míg végre 1788. október 8-án a 80-ik számmal megszűnt az első magyar hírlap, mely időnkinti fogyatkozásai daczára is, mint az időszakos magyar sajtó úttörője méltánylásunkat kiérdemelte.¹⁾ A *Magyar Hirmondó-nnk*

zur weiteren Verständigung des obgedachten Tállyay hiedurch angezeigt wird. Chr. Gr. v. Nitzky m. p. Ex Consilio Regio Locumtenentialis Hungarico Ofen den 6-ten Februar 1787. Georg v. Keöfejo m. p. Orsz. levéltár Helyt. tan. 1787. 4871.

*) *Magyar Hirmondó* 1787. 1. sz.

¹⁾ Utolsó két évfolyama orsz. közönyvtárainkéi hiányzik, de megvan a budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában.

művelődés-történeti jelentősége van, mert első magyar vállalat volt, mely állandó olvasó közönség megteremtésén fáradozott.

1787-ben, midőn az első magyar hírlap már a hanyatlás lejtőjére jutott, Bécsben egy új vállalat kelt életre, mely csakhamar országos figyelmet ébresztett. Mint 15 évvel előbb a magyarellenes birodalmi fővárosból tűntek elő a magyar irodalom újjászületésének hajnalsugarai, úgy most itt nyerte folytatását a sok reményt keltő magyar hírlapirodalom. Szacsvey Pozsonyban nem boldogulhatván, Bécsbe ment szerencsét próbálni. Bécszet ismerte egyetemi tanulmányainak idejéből. Bízott a birodalmi főváros szabadelvű közszellemében, a fejedelemnek a felvilágosultság iránt tanúsított rokonszenvében, mindenekfelett pedig barátjának, Grossingernek, a császár kabinet-titkárának, pártfogásában és támogatásában. Azon erős elhatározással ment fel, hogy hírlapját, melyre Magyarországon engedélyt nem kaphatott, Bécsből fogja megindítani. Kissé merész, de élelmes vállalkozás volt. Közvetlen környezetében nem igen számíthatott anyagi támogatókra, de előbbi munkatársai megígervén közreműködésüket, és a birodalom politikai életének központjában hiteles és gyors értesülésre számítván, lapja érdekessége által hitte vállalatának sorsát biztosíthatni. Számításaiban nem csalódott. 1787. január 3-án megjelent a *Magyar Kurír* 1-ső száma egészen a pozsonyinak formájában. Első czikke az európai politikai helyzetéről szólt, nem ugyan egy fejlettebb kor vezércikkének szellemében, de nem is a *Hírmondó* utolsó évfolyamainak bágyadt modorában, annyit mindenesetre sejtet, hogy írójában van publicistái érzék, melynek csak idő és alkalom kell, hogy irányt jelölő tehetséggé fejlődjék. A lap nagyobb

részét apró hírek tölték be, gyakori vonatkozással a fejedelmi udvarok aprólékos eseményeire, végül a *Toldalék* a külföldi híreket sorolta el. Közleményei rendesen hiteles forrásból eredtek, a mihez kétség fért, kijelentette maga, mert ámítani soha sem akart. A külföldi lapok megbízhatatlan híreinek átvételénél mindig kifejezte gyanakodását. Tudósítói nagy számmal voltak Magyarországból is, Erdélyből is és így olvasói értesülést szerezhettek a hazai eseményekről, mi a lap elterjedését nem csekély mértékben mozdította elő. Kezdetben 370 előfizetője volt, de e szám nemsokára jelentékenyen felemelkedett.*) Szellemes enyelgése is tetzsésre találtak, például midőn az 1791-ik évet így búcsúztatta el: »Gyászos Hír! — szomorú Tudósítás! Halálos ágyban fekszik az Esztendő! Még októberben kemény hideglelésbe esvén, kevés reménység vala feléledéséhez; de tsak ugyan ezen nyavalyájából egy néhány hetek alatt felgyógyulván, midőn már telyes reménység volna jobbulásáról, vízkórságba esék, mely veszedelmes és rendkívül való nyavallyájából a minden Esztendők legböltsebb Proto-Medicussa a midőn tökéletesen kigyógyította volna, a múlt héten megint olly kemény hideglelésbe esék, hogy a Pulsusát tapogató Doktorok közzül kétszer 24 órát edgyik sem ígér életének. Gyászos hír! szomorú történet! Ha egyebet önként elhalgatunk is ezen haldokló 1791-ik esztendőnek ditséretéről, elég az, hogy — ez az az áldott Esztendő, ki az ő Praedecessorai által kiprédált és megemészített

*) Már a II-ik évfolyam kezdetén a XXVI-ik számban kijelentette, hogy a jan.—februári számok teljesen elfogytak, új előfizetők csak áprilistól kaphatják a lapot. A 98-ik számban tudatta, hogy a ki hirdetést akar mellékelni a laphoz, 800 példányban küldje be. *Magyar Kurír* 1788, 1304. 1.

minden kenyeres kosarainkat bővségesen megtöltötte — a Mars fiait a vérengző tsatákból, azokat Kedvesseinek szerelmes kebelekre visszatérítette, és tsaknem egész Európában kívánt tsendességet szült. — Tizenkét fiai valának ezen esztendőnek: Januárus, Februárus, Martz., Apr., Máj., Jun., Jul., Aug., Sept., Okt., Nov. és Deczember, s ezek közül is már most tsak az egy Deczember virraszt nyavallyás ágya körül, a többi mind a Holtak országában várják édes Attyokat, s ebbe is tsak hálni jár a Lélek. Kedves virágszál Leányai a Tavasz és Xyár, Czerészhez és Bakhushoz mentenek vala férhez; kik tsak ugyan nem sokára meghalván, ezeknek Familiái temető boltjaikban fekszenek. Ha az egy Deczember is meg talál halni — nints örökös — nints szükség a Testamentomra — minden öröksége Fiscalis. — De jó volna, ha a Denuntians Kurír tertialitást kaphatna belőlle!! Kern óhajtja. — Egyedül tsak a maga Olvasóinak kíván az Esztendő halálával is szeretetekben maradni.« *)

Szacsvay mint szerkesztő, mindig élénk figyelemmel kísérte a hadi mozgalmakat, melyeknek aprólékos részleteiről is bő tudósításokat közölt. A Laudon győzelmeit követő ünnepélyek leírásával több számot megtöltött. Értett a közönség kíváncsiságának kielégítéséhez s ez volt egyik oka a *Kurír* népszerűségének; a másik pedig szerkesztőjének erős hazafias érzülete, melyet az uralkodóház iránti loyaltás sem birhatott megtagadásra. II. Józsefet mindig *hazánk édes atyjának*, Nagy József-nek nevezte, a fejedelmi ház tagjait folyton a legmélyebb hódolattal emlegette, dicsőítette, de hazafias meggyőződését mindig

*) *Magyar Kurír* 1791. 103. sz.

kimondta, akár az egyházi, akár a politikai eseményekről szólt, még akkor is, ha előre tudta, hogy neheztelést fog magára vonni. Szacsveyban nem volt meg Rát simulékony-sága, »nyakas kálvinista természete s hajthatatlan székeley jelleme annál inkább bánthatott sok körben; mert alázatos-ságot színlelve, éles gúnnyal sújtotta azokat, a kik az embert csak meghunyászkodva szeretik s a szabad szót tűrni nem tudják. Ő nem hízelgett.« *)

Liberalismusa már az első évfolyamban többször összeütközésbe jött a censurával, ilyenkor cikkeinek egy része töröltetett s ő az üresen maradt lapra ráírta, hogy a hiányzó sorok a rostában maradtak. Midőn a hírlapbélyeg behozatott, keményen és gúnyosan kelt ki ellene, kifakadásainak nagy része természetesen a rostában maradt. Igazság-szeretete nem egyszer a cynismusig juttatta, de részre-hajlóvá nem lett soha. Újságírói morálját jól jellemzi önmaga midőn így ír: »az újságíró az ártatlanság köntösében küld mindent a közönség elébe, mintha sem vallása, sem atyja és atyafia, sem nemzete és hazája nem volna az újságírónak oly kétszínűség, megrögzött előítélet és részrehajlás nélkül valónak kell lenni, ki csak az igazságot szólja és követi.*)

A hazafias mozgalmak lelkes szószólója volt mindig.

A nemzeti nyelv fejlesztése és művelése, a magyar szülé-szet iránti érdeklődés ébresztése, a hazai tanügyi állapo-tok javítása mind oly eszmék, melyekről gyakran emléke-zett lapjában. S minthogy ahárhányszor nem mondhatta volna el érzelmeit és gondolatait úgy mint akarta, allegori-kus mesékbe burkolta, igen gyakran az alvilági lények által

*) Szacsvey Sándor. Jakab Elektől. *Figyelő* XI.

1) *Magy. Kurír*. 1791. 86. sz.

mondatta el. A hierarchiával is meggyűlt haja. A vallási türelmetlenséget gyakran gúnyosan ostorozta, sőt egy egri szerzetessel hosszú polémiája is volt, melyben több önálló röpiratot írt.

A catholicismus ellen tartózkodás nélküli támadásokat intézett, miért nem sokára komoly baj fenyegette. Hermolaus kapucinus szerzetes, bécsi magyar prédikátor, 1787 május 24-én írt folyamodványában bevádolta Szacsvyt az erdélyi udvari cancellariánál lapjainak izgató szelleme miatt, vádolta, hogy szidja a pápát, hogy a catholicismus ellen gyűlöletet szít, hogy lapját censurái vizsgálat nélkül adja ki, kérte a szerkesztő megintését, s az izgató hang használatának megtiltását. *) A fejedelem július 12-én kelt kéziratával megbízta gróf Pálffy Károlyt, az udvari cancellaria elnökét, hogy vizsgálja meg az ügyet s tegyen róla jelentést.¹⁾ Pálffy gyorsan járt el megbízatásában, július 30-án már jelentést tett az ügyről. Előterjesztésében azt mondja, hogy a rendőrség kihallgatta Szacsvyt, et kijelentette, hogy lapját *Szekeres* censor szokta vizsgálni melyet mindig csak jóváhagyás után ad ki, meg is mutathatja a nyomdában levő imprimatum. A lap a siketnémánál nyomatik évi 700 frtéért, 370 előfizetője van 10 frtjával, 4 frt a posta hivatalé, 6 frt marad a szerkesztőnek egy-egy példányért. Kijelenti Pálffy, hogy a múltra nézve nem lehet semmit tenni, de a lap elterjedtségénél fogva szigorú felügyeletet kíván, kéri ezért a fejedelmet, hogy censurái vizsgálatát bízza az udvari cancellariára, mint a *Wienerisches Diarium* és a helyi francia lapnak Magyarországra vonatkozó közleményeit, melyet a cancellaria gonddal teljesítene,

*) Orsz. levélt. Cancellaria. 1787. 7032.

¹⁾ U. o. 1787. 8595.

s ha az incriminált közleményben rágalom foglaltatnék, annak visszavonatasáról is intézkednék.

A fejedelem elfogadta a javaslatot, a eensurái vizsgálatot ráruházta a cancellariára, a múltra nézve pedig megbízta a rendőrigazgatót, hogy vizsgálatot indítson meg, s ha a censura kijátszása derülne ki, a szerkesztő és nyomdász megérdemelt büntetést kapjanak. — Aláírva József. *)

Úgy látszik, hogy ezúttal a vizsgálatnak nem volt komolyabb következménye, Szacsvay türelmességre intetett ugyan, de ő nem sokat adott rá, a catholicismusnak ellensége maradt továbbra is. Ahol csak tehetett egy-egy gúnyos megjegyzést, nem mulasztotta el. A kath. egyháznak egy sereg dogmáját igyekezett nevetséges színben feltüntetni, mi által sokak gyűlöletét vontta magára. II. József halála után, nemsokára le is tűnt szerencséje. 1792-ben az erdélyi kir. főkörmányszéknél bepanaszoltatok egy sérelmes és a valóságnak meg nem felelő cikk közlése miatt, melyért mint szerkesztő ismét megintetett. Ez volt az ellene újra megindult zaklatások bevezetése, mely hírlap-szabadalmának megvonásával végződött.

Az 1793-iki évfolyam 1-ső számában egy külföldi, tudósítás jelent meg *Franciaország* czímen, átvéve a *Wiener Diarium-ból*, mely XVI. Lajosnak a convent előtt történt kihallgatásáról szólt. A censor a cikk kiadását megtagadta, de Szacsvay abban bizakodván, hogy a közlemény a bécsi lapban már megjelent, be sem várta a censoredélyt, a cikket kinyomatta és a lapot szét is küldte, ezért lapja betiltatott.

Szacsvay e rendelet ellen felfolyamodott a felséghez, kiemelvén, hogy József császár lapját mindig védelmébe

*) Orsz. levélt. Canc. 1787. 10137.

vette az üldözések ellen, hangsúlyozta, hogy mióta a lap fennáll, a kincstárnak 30 ezer forintnál többet jövedelmezett, hogy a siketnémák nyomdai intézetének már 14 ezer forintot fizetett, hogy általában előfizetési díjakban Magyarországból és Erdélyből 70 ezer forintnál több került forgalomba Bécsben, a császári székvárosban. Könyörög a fejedelemnek, hogy vonja vissza a betiltó rendeletet s ne tegye családjával együtt kenyérvesztessé, kéri, hogy ügyét az alsó-ausztriai kormányzóság által vizsgálta meg. Enyhítő körülményül felhossa, hogy ugyanazon közlemény megjelent a bécsi *Magyar Hírmondó*-ban is, valamint a pozsonyi *Pressburger Zeitung*-ban, a pesti *Ephemerides*-ben, a grázi *Bauern-Zeitung*-ban stb. A magyar udvari cancellaria a felségnek tett előterjesztésében kiemelte, hogy igaz ugyan, miszerint a *M. Kurír* a bécsi hivatalos lapból vette át a közleményt, de a fordító abban követett el vétséget, hogy a német *Sie* megszólítást *kegyelmed*-nek fordította, mely kifejezés egy fejedelemre alkalmazva, sértést képez. »Denn die in deutschen übliche Redensart — mondja az előterjesztés — mit dem Worte *Sie* wird in der hungri-schen Sprache mit dem von Zeitungs-Verleger verwechselten Ausdrücke *kegyelmed* nicht so anständig, als sie im deutschen lautet, ausgedrückt, und diese hung. Redensart ist nach ihrem derzeit allgemein gebräuchlichen Verstande nur gegen Personen niederen Standes als z. B. die Richter und Geschworne eines Marktfleckens, gegen Beamte der letzten Klasse, oder auch gegen minder ansehnliche Edel-Leute anwendbar, dagegen gegen eine ansehnliche Person, um so mehr gegen einen Souverain höchst unanständig ...« Aláírva gróf Pálffy Károly. A fejedelem sajátkezűleg írta rá az előterjesztésre a cancellaria ajánlatának jóváhagyá-

sát. A lapot betiltotta s a nyomdász megbüntetését is elrendelte. *)

Az erdélyi udvari cancellaria 1793. február 1-én értesítette az erdélyi kir. főkormányszéket: »hogy ő felsége Szacsvay Sándort a censura megkísérlett kijátszásáért, a felsőbb rendeletek megszegéséért, sőt magának a könyvnyomtatónak tiltott cselekedetre bírásáért a *Magyar Kurír* című újság kiadásától elmozdítani, de mihelyt alkalmas egyén akad, a ki azt folytatni ajánlkozik, a kiadást annak, míg a censurái szabályokhoz alkalmazza magát, újra megengedni elhatározta, s ezt országszerte azon hozzáadással rendelte kihirdettetni, hogy a Szacsvaynak beküldött előfizetések iránt oly intézkedés tétetett, hogy azok tőle átvétve: vagy az előfizetőknek adatnak vissza, vagy azok az új szerkesztő által folytatandó hírlap megküldésé által kárpótoltassanak.«¹⁾

A szerkesztőknek különös tapintatra és éber figyelemre volt szükségök, hogy összeütközésbe ne jussanak majd a censurával, majd a hadi tanácscsal, vagy magukkal a törvényhatóságokkal, sőt egyes befolyásosabb egyénekekkel is. A szabadalom megvonásának Damokles kardja folyton fejük felett lebegett. Néha a legártatlanabb közlemény is

*) Orsz. levélt. Canc. 1793. 69, 239, 264.

1) ..... Suam Majestatem Sacratissimam ob attentatam per Alexandrum Szacsvay censuræ elusionem legumque hujus violationem ac ipsius quoque typographi circumventionem pdictum Szacsvay ab Ephemeridum Hungaricarum sub titulo *Magyar Kurír* editione amovendum, mox tamen atque aliud probum et idoneum individuum pro earum continuatione semet insinuaverit, hac eidem donec censurae, legibus semet conformaverit admittendam decrevisse..... « Orsz. levélt. Helyt. tan. 1793. 3041. L. *Figyelő* XI. 345. I. .... '

kockáztatta szabadalmukat. Megtiltották például a lapoknak, hogy hírt hozzanak a katonai egyenruha változásáról, nehogy ezáltal alkalmatlan panaszokra szolgáltatssanak tárgyat. Az 1801-iki *Hirmondó* 34-ik száma a többek közt egy rövid közleményt hozott a hadtestek elhelyezéséről, hogy olvasói tudhassák hol-merre vannak hozzátartozóik, és ez elég ok volt a komoly megintésre. *) Így Szacsvainak elmozdítása a laptól könnyen megérthető.

A folytatás jogáért hárman is folyamodtak: Becsy Sámuel, Pánczél Dániel és Rosenmann István (utóbbi *Magyar Nemzeti Újság* címen). Becsy haladottabb életkorára s higgadságára hivatkozott, hogy így képes megítélni, mi közölhető lapokban az állam hátrányának és biztonságának veszélyeztetése nélkül. Írói hivatását irodalmi munkáival igazolta, s azt ígérte, hogy gondja lesz az államkincstár jövedelmének szaporítására, nemkülönben arra, hogy a magyar közönség se szenvedjen hátrányt.

Pánczél az erdélyi udvari cancellaria ajánlotta, maga pedig arra hivatkozott, hogy külföldi egyetemeket látogatott, vannak nyelvi ismeretei, hogy folytatni fogja a Szacsvay által megkezdett országgyűlési naplót, hogy a censura szabályaihoz és a legfelsőbb határozatokhoz szigorúan fog ragaszkodni.

*) A hadi tanács rögtön átírt a Helytartó Tanácsnak, hogy az ily körülményekért rója meg az illető szerkesztőket s ismételt esetben, vonja el a szabadalmat. ».....Anzeigen — írja átiratában — dieser Art zur Einrückung in ein öffentliches Zeitungshlatt um so weniger geeignet sind, als auch bey auswärtigen Regierungen darauf gewacht wird, die Dislocation und Stärke ihrer Truppen nur den betreffenden Behörden, nicht aber dem lesenden Publikum oder auch in auswärtigen Ländern bekannt werden zu lassen.« Orsz. levéltár. Helyt. tan. 1801. 8146.

Rosenmann csak azt hozta fel, hogy magyar születésű, tudja a nyelvet s ismeri a nép jellemét.

A cancellaria egyedül Decsyt mint tapasztaltabb egyént találta alkalmasnak a szerkesztésre. Pánczél ellen azon körülményt hozta fel, hogy Szacsvainak társa volt, s ha rábíztnék a szerkesztés, Szacsvainak továbbra is befolyása volna a lapra.*) Így tehát folytatása 1793. február 28-án kelt rendelettel Decsy Sámuel bölcsész- s orvostudorra bízott, ki két havi szünetelés után, 1793. márczius 1-én adta ki az évfolyam új első számát. A közönség — úgy látszik — belenyugodott a szerkesztő változtatásba s az előfizetési pénzeket nem igen reclamálta; legalább Szathmár megye rendei 1793. márczius 15-én tartott megye-gyűlésükben kijelentették, hogy »a megyében senki sem találta, a ki azon pénzt vissza kívánná venni, melyet az újságra az esztendőnek eleivel már felküldött.«¹⁾

Decsy buzgalommal fogott ugyan a szerkesztéshez, de mind a mellett már nemsokára hanyatlás volt észrevehető lapján.

A *Budapesti Szemle* azon jellemzése, hogy »sok szellemmel, ügyességgel és következetességgel szerkesztett«²⁾ hírlap — épen nem illett rá. Decsy Sámuel sokféle ismerettel tele tömött fő volt, de nehéz gondolkodású és minden journalistikai érzék nélkül. Törökországról és Egyiptomról írt történeti művei is rendszertelen adathalmazok, melyeken nagyon meglátszik az érdekes és jellemző adatok kiválasztásához és egygyétfűzéséhez értő kéz hiánya. Minden művét a szerkesztetbi fogyatkozások jellemzik. Ezt mutatja hir-

*) Orsz. levélt. Canc. 1793. 1970.

1) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1793. 10029.

2) *Budapesti Szemle*. 1859. VI. 19. 1.

lapja is, mely leginkább a külföldi lapok compilatiója volt. Alig vette át a *Kurírt*, már kevesbedtek a hazai hírek, később csak elvétve akadunk benne ilyenekre, de annál részletesebben szólt Francia-, Olaszország, Belgiumról stb. 1795-ben Balogh Péternek titkos tanácsossá történt kinevezését közölvén a nélkül, hogy a censurának bemutatta volna, s ezért 100 db arany pénzbírságra ítéltetett *), majd még ugyanazon évben a censurai szabályok áthágása miatt 6 db. arany büntetésre. A következő évben Szerelemhegyi András Pesten is ki akarta adnia lapot, *Pesti Magyar Kurír* címen, de nem kapott rá engedélyt. Két évvel utóbb, 1798-ban Pánczél és Decsy közösen szerkesztették. Egyik szám Decsy, a másik Pánczél tollából került ki, amint egyik vagy másik volt a »hetes«. Szerkesztői működésük igazi napszámos munkává sülyedt, melynek alig van valami történeti becse, noha Pánczél Dániel számbavehető tehetség volt.

A francia hadjárat majdnem végzetes eredményű lett Decsyre és társára. 1809. április 28-án a fejedelem megbízásából Rainer főherceg aláírásával cabinetirat öltöztetett gróf Erdődyhez, a magyar udvari cancellaria akkori elnökéhez, mely azt mondja, hogy a fejedelem nem tartja tanácsosnak azon mozgalmas időkben a *Kurír* szerkesztőségét továbbra is Decsynél meghagyni ennek hazafiatlan gondolkozása és írásmódja miatt. Felszólítja tehát a cancellariát, hogy találjon módot Decsynék és a különben jó érzelmű Pánczélnek elmozdítására s helyettük Márton Józsefnek a szerkesztéssel megbízására, kit igazi hazafias gondolkodásúnak jellemeztek.

*) Orsz. levélt. Canc. 1795. 9187.

Erdődy erre átírt az udvari rendőrséghez s javaslatot tett az elmozdítás iránt. Ajánlotta a szerkesztők megidézését s ez alkalommal tudtul adását, hogy ő felsége lapjukkal nincs megelégedve, azért a szerkesztést másra bízta. De ez előreláthatólag nagy izgalmat szülne, mivel Decsy is Pánczél is a lap jövedelméből éltek, s ekkép fentartásuk eszközétől levén megfosztva, szóval és levelezésben izgatást vinnének véghez. Hogy ennek eleje vétessék, mindkettejük számára a kincstárból volna utalványozandó bizonyos összeg, melyet feltűnés nélkül lehetne tenni oly czímen, hogy mint szerkesztők jó szolgálatot teljesítettek. E kincstári segély különösen Decsynél volna indokolt, ki időközben megnősült, három gyermeke van, tehát családjával nem lehet az éhenhalásnak kitenni. Pánczél különben megmaradhatna Márton mellett is segédszerkesztőnek s így ő nem terhelné a kincstárt.

Az ügynek fordulatot adott azon körülmény, hogy a vizsgálat folyamában Decsy feljelentette Mártont, hogy a francziák proclamatioját magyarra fordította. Ez késleltette az ügy eldöntését. A vizsgálatból azonban az derült ki, hogy midőn a francziák Bécsbe bevonultak és Napóleon a magyarokhoz proclamatiót szándékozott kibocsátani, a melyben őket az Ausztriától való elszakadásra szólította fel, a proclamatio szövegének magyarra fordítására Marét miniszter titkára által Decsyt szólította fel a rendőrség ajánlatára. Decsy ekkor ágyban fekvő, súlyos beteg lévén, Mártont ajánlotta maga helyett s minthogy vele e tárgy felől többé semmit sem közöltek, azt hitte, hogy Márton eleget tett a felszólításnak, ennek alapján tette ő a feljelentést.

A rendőri főigazgatóság által megindított vizsgálat

azonban kiderítette, hogy Márton, ki különben jó érzelmeiről ismert volt — mint a hivatalos jelentés mondja — lefordította ugyan a proclamatiót első szövegezésében, annak több kifejezését enyhítette is, de egyszersmind kijelentett a miniszter titkárának, hogy az egész szöveg ellen kifogása van s meggyőződésével ellenkezik. Visszaadatott tehát neki a fordítás azon megjegyzéssel, hogy »nincs kellő erélyvel fordítva.« Ekkor gondolt Marét is, titkára is Bacsányi udvari fogalmazóra, mint mindkettejük régi ismerősére. Reá bízta tehát a fordítást, melyet ez teljesített is, lefordítván magyarra és »natalis hungarus ad hungaros« czímén latinra. E feltevést megerősíti azon körülmény, hogy Bacsányi mindennapos volt Marét házában és asztalánál ott úgy viselte magát, mint Marét régi barátja, kivel Kufsteinban ismerkedett meg, hol mindketten mint állami foglyok együtt raboskodtak. Az udvari cancelláriához intézett átirat nem helyeslé a kincstár megterhelését, azért azt javasolta, hogy a lap jövedelme Márton, Decsy és Pánczél között egyenlően osztassák meg. Időközben Decsy folyamodott az udvari cancelláriához, hogy Pánczélnek adjanak új lapra engedélyt Magyarországon, a *Kurír* szerkesztőjoga pedig hagyassák meg nála, sőt halála után ruháztságát örököseire. Pánczél is folyamodott a *Kurír* szerkesztőjogáért s Decsy előtt titkolt folyamodásában azzal vádoltatott, hogy a lapnak egy számát censurái engedély nélkül adta ki. A cancellaria azonban védelmébe vette Decsyt nem helyeslé a jövedelemnek három részre osztását, mert ez az előfizetők számának változásai következtében bizonytalan volna, különben sem látott elég okot Decsytól a jog megvonására, azért azt ajánlotta a fejedelemnek, hogy hagyassák meg a szerkesztésben Decsy és Pánczél az eddigi

eljárás szerint. A fejedelem 1810 márczius 19-én Prágában kelt határozata megerősítette Decsyt és Pánczélt újra, de figyelmeztetni kívánta az előbbit, hogy hasonló kifogások esetén haladéktalanul elmozdíttatik a szerkesztéstől, azért a magyar udvari cancelláriának kötelességévé tette a lap szigorú ellenőrzését.*) Az ügy ekként rendbe hozatván, Decsy és Pánczél együttesen folytatták a szerkesztést.

1810-ben a lap ára felemeltetett 24 frtra, »bankó czédulában, jó pénzben pedig« 16 frtra, mert megdrágultak »a kopertáknak kinyomtatása, a posta-porto, az újság-expeditorok fizetése, a koperták leragasztásához való tsiriz.« Kijelentették, hogy a kik pecsét alatt kívánják küldetni újságaikat fél esztendőre egy —, egész esztendőre 2 frtot tartoznak fizetni, »mivel a spanyol viasz is nagyon megdrágult.« *)

1815-től—1821-ig Pánczél maga szerkesztette az ekkor már négy rétből megjelentő lapot, majd 1825-ig Igaz Sámuellel, később 3 évig újra egyedül, de 1827-ben betegeskedvén, az expeditióban zavarok álltak be, mi a közönség elpártolását idézte elő. Ekkor már csak egy »buzgó hazafi« támogatása mentette meg az enyészettől. Pánczélnek 1827. december 15-én bekövetkezett halála után a szótáríró Márton József vette át, ki már előbb néhány számnak szerkesztője volt, alatta 1834-ben 48 évi pályafutás után meg is szűnt.

Felélesztéséhez ekkor hárman is kísérletet tettek. Előbb Csatószegi Csató Pál folyamodott a folytatás iránti engedélyért. 1835. február 3-án-kelt folyamodványában hivatozik 1-ször nyelvi ismereteire, 2-szor hogy tagja a tu-

*) Orsz. levélt. Canc. 1809. 5214, 10080. 1810. 401, 435, 5718.

1) *M. Kurír* 1810. 31, 32. sz.

dós társaságnak, 3-szor hogy nyelvtudományi munkájával 1832-ben elnyerte a tudós társaság 100 aranyból álló jutalomdíját, 4-szer hogy nem rég két nyelvtani munkája jelent meg, 5-ször hogy mindig becsületes életmódot folytatott, végre 6-szor hogy ősi nemes családból származott s ősei katonai szolgálatokat teljesítettek. Bajza is folyamodott a kiadási jogért, kérelmét azzal indokolta, hogy kívánatos a Bécsben megjelenő magyar lap fentartása, képessége is van a szerkesztéshez, hisz tagja a tudós társaságnak és az *Aurorát* is ő folytatta, végül ő különben is minden törekvését a közönségnek szenteli. Kérvényéhez mellékelte tervrajzában a lap címét *Világ*-ra kívánta változtatni és hetenkint háromszor adni ki egy-egy ivén, a mellék-lapot is fentartaná, mely eddig majd *Kedveskedő*, majd *Sokféle* címet viselt, ő állandóan *Fűzér* néven adná ki, mely »mindenféle oktató vagy szívet mivelő s mulattató darabokból lenne összefűzve.« Néha illusztrációk, »ábrázolatok« is járulnának hozzá, ha az előfizetők száma engedné. A harmadik pályázó Markovics József, krassómegyei származású hites ügyvéd volt, ki előbbi címén kívánta folytatni.

A Helytartó-Tanács felhívta Pestmegye Rendéit, hogy a pályázók erkölcsi tulajdonairól, és az előfizetők biztosítása szempontjából vagyoni állapotukról tegyen jelentést. Csatoról illetőségi helyének: Velence városnak tanácsa hitelesen bizonyította, hogy 7000 frtnyi ingó és ingatlan vagyona van szüleinek, melyet ezek, Csatószegi Csató Mihály és Nemes Kovács Rozália sajátkezüleg aláírt kezeslevelükben biztosítékul lekötnek, ha fiuk a kiadási jogot megkapja. Egyébiránt Briedl E. János pesti háztulajdonos is jóállást vállalt 3000 forintig; sőt Szollinger bécsi nyomdatulajdonos is kész elvállalni érte a kezességet. A mi a folyamodó tu-

dományos képzettségét illeti, mellékelik iskolai bizonyítványát, melyből kitűnik, hogy mindenből eminens volt, az I. félévben 27-ik, a II-dikban 11-ik. Bajzáról Zlinszky János pestmegyei főszolgabíró állított ki erkölcsi bizonyítványt, melyben őt kifogástalan jellemnek állítja. Félévi cautioért Fáy András vállalt kezességet, lekötván minden nemesi és polgári birtokát. Markovicsról Krassó megye nyilatkozott elismerőleg. A Helytartó-Tanács a beérkezett jelentések alapján mindhárom folyamodót a szerkesztésre alkalmasnak mondta, azonban az udvari cancellaria felszólította a Tanácsot, hogy határozott javaslatot tegyen, mire ez kijelentette, hogy Bajzát szélesebbkörű irodalmi munkássága inkább teszi ajánlatossá a szerkesztőségre, de Csató tájékoztatóbb lapot adhatna, mert nyelvi ismereteinél fogva az egész műveit világ lapjait használná forrásul.

Az udvari cancellaria azonban az engedélyt megtagadta, s a lap felélesztési kísérletei meghiúsultak. *)

A majdnem félszázadra terjedő hírlap, melynek első-évfolyamai oly közkedveltséggel találkoztak, utolsó idejében már nem felelhetett meg a közönség magasabb kívánalmainak, nem tartott lépést a közönség fejlődésével s elmaradt tőle, míg lassanként a közönség is megfeledkezett róla. Megszűnését alig vették észre.

Az első, pozsonyi Hírmondó megszűnése napján 1788. október 8-án jelent meg az első pesti magyar újság *Magyar Merkurius* czímen, a Hírmondó fametszetes rajzával, mint annak folytatása. Paczkó fia számára nyomdát állított Pesten és a *Hírmondó* előfizetőinek kárpótlásul az év végéig az új lapot küldette. Szerkesztője Szabó Márton vol.

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1840. 39,409.

ki a *Hírmondó* szellemében s annak beosztása szerint állította össze hetenkint kétszer az új lapot, kezdve egy gyarló, kalendáriumi verssel s végezve egy-egy adomával. Az év végén közzétett kiadói tudósítás sajnálattal említi az előfizetők számának lepadását, érezte a közelgő válságot, azért megtett minden lehető, hogy a vállalatot a bukástól megmentse. Pesten adta ki, hogy olvasóit gyorsabban értesítse az eseményekről, az előfizetési díjat leszállította, az író ígérte, hogy sem fáradságot, sem költséget hem fog sajnálni, csakhogy lapját kedvessé tegye olvasói előtt. Nem sokat használt. Szacsvay *Magyar Kurír*-jával nem állhatta ki a versenyt. 1789-ben nevét a magyarosabb hangzású *Magyar Merkúr*-ral cserélte fel, de tartalma maradt a régi, bő tudósításokat hozott ugyan a harcztérről, de egyéb érdeme nem is volt ez egyhangú tábori bulletin-eknél, melyeknek hitelességét emelte az, hogy tudósítói a harcztérről is voltak, például Laczkovics kapitány, ki Belgrád bevételét versekben is megénekelte. *) A lap oly gyér pártolásban részesült, hogy az év végével meg kellett szüntetni. A 98-ik szám hozott egy rövid kiadói jelentést, mely figyelmeztette a közönséget, hogy az előfizetést ne újítsa meg, mert az év végével a *Magyar Merkúr* meg fog szünni. A 100-ik számra rá is volt nyomva, hogy a lapnak »legeslegutolsó Levele.« Végbúcsúképen csak ennyi. Ily csendes volt a megváltozott című első magyar hírlapnak kimúlása.

A II. József alatti török hadjárat szülte Görög Demeter és Kerekes Sámuel legnagyobbbrészt hadi tudósítá-

*) *Magyar Merkúr* 1789. 88.sz. (Orsz. közönyvtárainkból hiányzik, de meg van az orsz. levéltárban Helyt. tan. 1789. 47702. sz. a mellékletül, a teljes évfolyam pedig a budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában.)

sokból álló bécsi hetilapját, a *Hadi és más nevezetes Történetek-et*. Nem is annyira hírlap volt ez, mint inkább a háborús mozgalmakról és az egyes ütközetekről szóló rövidebb-hosszabb tudósítások, többnyire hiteles formában, itt-ott egy kis túlzással ugyan, de minden hivatalos jelleg nélkül. E vállalatban is hazafias cél vezette a szerkesztőket, mint társaikat, ők is a divatos szólamokkal ajánlották vállalatukat a közönség pártfogásába, »mert a nemzetet született nyelvének szeretetére, becsülésére s tanulására serkenteni« volt céljuk. Hogy ezt még szembetűnőbben kimutassák, jutalmat hirdettek egy magyar nyelvtanra s felkérték a hazafiakat, hogy a kiknek idejük s megfelelő képzettségük van, fogjanak a munkához és »ne tiltsák fáradtságukat.« *) A vállalatról részletesebb tájékozást nem nyújtottak, hanem később jelentették ki, hogy nemcsak kizárólag a hadi eseményekre fognak szorítkozni, hanem a hazából és külföldről mindent közölni szándékoznak, a mi műveit embert érdekelhet; ezért a lap címűét is fel fogják cserélni valami alkalmasabbal. Tartalom és elnevezés azonban maradt a régi, mindaddig, míg az átalakult viszonyok a változást feltétlenül szükségessé nem tették. A szisztovói békekötés után már alig került elég anyag a füzetek szokásos kiállítására s mindinkább több-több tért kezdőnek igénybe venni a rendes hírlapi közlemények, míg végre öt félév elteltével az első magyar hírlap nevét vette fel a vállalat és *Magyar Hírmondó* néven folytatta pályafutását 1792-től 1803. márczius végéig. A tartalom és beosztás meglehetősen gyarló volt, úgy, hogy az akkor gyenge *Kurír* fölé sem emelkedhetett. A lap élén rendsze-

*) *Hadi és más nevezetes Történetek. I. Szakasz 283. 1.*

rint a bécsi események voltak elsorolva minden megvágatás nélkül, azután majd magyarországi, majd erdélyi vagy külföldi vegyes hírek következtek, vagy egy-egy adoma, melyet, úgy látszik, nagyon kedveltek; egyszer a lap főrésztét csupa adomákkal töltötték meg s a számot *Anekdotás Újság-nak* nevezték.*)

1793-ban ugyanazon sors fenyegette a vállalatot, mint Szacsvay *Kurir-ját*. Midőn kiderült, hogy ők is censurai engedély nélkül küldték szét a lapot a kifogásolt közleménnyel, a magyar udvari cancellaria szintén a lap betiltását javasolta, de hogy Magyarországon feltűnést ne keltsen mindkét bécsi magyar hírlapnak egyszerre betiltása, egyelőre csak Szacsvay ellen kívánta a betiltást fogantatosítani a betiltás okának kihirdetésével együtt. Görög és Kerekes kérvényt intéztek a felséghez, elnézést és bocsánatot kérve érdemeikre való tekintetből, melyek közül felhozták, hogy lapjukból a gymnasiumok magyar nyelv tanárainak ingyen példányt küldenek, hogy a lapot drága rézmetszetekkel ékítik, hogy szegény tanulóknak ajándékönyveket adnak, hogy mintegy 20 személynek adnak kenyeret a nyomdánál, hogy a török háborúban kitűnt vitézek dicsőítése által a hadsereget vitézségre ösztönözték, hogy irodalmi pályadíjakat tűztek ki stb. Az udvari cancellaria megjegyzé, hogy előtte ugyan ez érdemek ismeretlenek, de a szerkesztők hibáját enyhíti azon körülmény, hogy először játszották ki a censurát, azért a betiltás visszavonását javasolta s helyette 200 arany pénzbírság kivetését, mit a fejedelem jóváhagyott, de a szerkesztők ennek elengedéséért is folyamodtak közcélra fordított áldozat

*) *Magyar Hirmondó*. 1792. január 13-iki szám.

taikra való hivatkozással s végre fel is mentettek alóla, azzal a figyelmeztetéssel, hogy hasonló vétség esetén a büntetés megújjíttatik. *)

A megjelölt irányban következtek az új *Hirmondó* évfolyamai egymásra mindaddig, míg Görög, a vállalat első megindítója és folytonos vezetője, az udvarhoz nem került József főherceg nevelőjéül, miután tevékeny szerkesztőtársa, Kerekes 1800-ban elhunyt, csaknem a teljes munka reá nehezedett, keresett is társat, »a ki jó morális karakterrel bírna: a tudományokban, kivált az újabb statisztikában jártas lenne; tiszta magyarságának s kellemetes előadásának próbáit nyomtatásban vagy kézírásban is előmutatná; a francia Journálokot hacsak meglehetősen is, a németeket pedig jól értené; aki friss egészségben, eleven, világra termett kultus s nőtelen lenne s végre a kit a közjónak előmozdítására intézett igyekezetünk lelkesítene:«¹⁾ — mint Benedek Mihály debreczeni ref. lelkészhez írt levelében mondja — de úgy látszik, nem kapott senkit, és ámbár munkatársaiban — kik között Sándorffy József, Takáts József, Komiéi István, Márton József és Cászár József említendők — koronkint hű támogatókra talált, mégis a szerkesztői teendők annyira elfoglalták, hogy nevelői állása elfoglalásakor be kelle szüntetnie lapját. Előfizetői a *Magyar Kurir-ral* kárpótoltattak.

Görög Demeter nemcsak hírlapirodalmunk terén szerzett érdemeket magának, hanem hazafias buzgalmának egyéb számos jelét is adta. Az ő kezdeményezésére jött létre a Debreczeni Grammatika. A gazdasági téren is

*) Or.sz. levélt. Canc. 1793. 341, 1304, 4055.

¹⁾ *Figyelő* 1877. II. 237. 1.

buzgólkodott, különösen a szőlő nemesítés meghonosításában.*)

Erdélyben is megelőzte a magyar hírlapirodalmat Hochmeister Márton nagyszebeni nyomdásznak 1784. január 2-án megindult *Siebenbürger Zeitung-ja*, melynek megindulására maga II. József adta az eszmét erdélyi útja alkalmával. A lap előfizetési felhívása 1783. november 9-én adatott ki, 11 nappal később megadatván a szabadalom is, a következő év elején megindulhatott a lap, mely különböző címűek alatt megérte százados évfordulóját.

1790. februárban megjelent az első erdélyi magyar hírlap előfizetési felhívása is. A szerkesztők április hó elsejétől június végéig hetenkint egyszer — azután az év végéig hetenkint kétszer szándékoztak kiadni, a kilencz óra az előfizetési díjat 1 drb. aranyban állapították meg.¹⁾ Programjukat már előbb közzétették. Benne hármast célzottak maguk elé: 1. a hadi hírek közlését; 2. a nyelv művelését, mely »valójában csak az eddig való pallérozásában is akármely dolog előadására alkalmas, lehet udvari iénhájzó, lehet mély és hathatós, lehet nyájas és a magyar Grátiáknak szájokban szerelmes is,« de azért fejlesztésre még szüksége van; 3-ik céljuk a háladatosság volt, hogy a többi lapok tudósításait ők is visznozzák vidékük fontosabb eseményeinek közlésével, mire azon helyzet is ösztönzésül szolgált, hogy a harcztérhez közelebb estek.²⁾

A lap címe *Erdélyi Magyar Hírvivő* volt, szerkesztői nincsenek megnevezve, de tudjuk, hogy Fábián Dániel és Cserei Elek voltak, kikről a 10-ikszám mondja, hogy: »Az

*) L. Márton József. Görög Demeter Életleírása. Becs 1884.

²⁾ *Hadi és más nevezetes Történetek* II. Szakasz 375. 1.

³⁾ *Neue Courir aus Ungarn* 1790. 28. sz.

erdélyi országos Tábla (Tabula provinciális) Pünkösöd hó 1-én eltöröltetvén, az ennél a hivatalnál levő Laistrom szerző (Registrator) Fábján Dániel úr Erdély Ország Állsz áruvevőjének (Vice Exactornak) tétettetett, Cserei Elek úr pedig az igazgató tanács All Laistrom szerzőjének maradt továbbra is és Titoknoki (Secretarius) hivatalt fog vinni.« Az egyes számok 4 nyolcz réttű levélen, elül fametszetes címerrel és rendszerint két levélnyi *Toldalék*-kai jelentek meg eredeti és külföldi lapokból átvett rövid — jórészt udvari — hírekkel, néha a toldalékon egy-egy verssel. A kezdetlegesség jelei nagyon is feltűnőek voltak rajta, de viszont dicsérettel emelhető ki, hogy már 6-ik számában rendszeres cikket találunk a magyar nyelvről, mely művelésének fontosságát több számon át elég érdekesen fejtegeti. A 11-ik szám hozta az új előfizetésre való felhívást, mely tudatta az olvasókkal, hogy ezentúl hetenkint kétszer (hétfőn és csütörtökön) fog megjelenni. Elterjedésére világot vet a szerkesztők azon nyilatkozata, melyben kiemelik, hogy *Hírvivő*-iknek nemcsak Pozsonyban, Budán, Pesten, Kassán, Magyarországnak és Erdélynek majd minden részében vannak nagyszámú olvasói, »hanem Bétsbe és a Tábori Piatzokra is a Magyar Hadi Seregeinkhez szép számmal ki vitetnek.« Sajátszerű, hogy mind amellet oly ritka.*) Ritkaságából is lehet következtetnünk csekély elterjedését és rövid életét. Az erdélyi főkormányzéknek Szebenből Kolozsvárra áthelyezése alkalmával, Hoclinleister is áttetteoda nyomdáját, s így a *Hírvivő* karácsonliavi számai Kolozsvárt! jelentek meg. Az évfolyam utolsó

*) Az erdélyi múzeum könyvtárában van 11. szám a 7-ik kivételével 1—12-ig, a budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában pedig 12; u. m. 48—56-ig és 59—61-ig.

(61-ik) számában a kiadó új előfizetést hirdetett. Valószínű tehát, hogy a lap 1791-ben is élt, hogy meddig, azt csak későbbi kutatások fogják felderíthetni. Szerkesztőiről sem tudunk sokat. Egyik bécsi lapban olvassuk, hogy 1833. decz. 21-én NagyAjtai Cserei Elek erdélyi kormányzéki tanácsos ötven évi szolgálata után ő Felsége által nyugalomba helyeztetett és a szt. Istvánrend kiskeresztjével diszítettetett fel.*) E fejedelmi kitüntetésnek azonban semmi vonatkozása sincs az erdélyi magyar hírlapirodalom úttörőjének érdemeihez. A lap megszűnésével véget ért a szerkesztők nyilvános szereplése is, nevük emlékéért azonban fentartotta egy buzgó bibliographus, érdemeiket kedvezőbb világításban tüntetheti fel valamely szerencsés kutató, a kinek sikerül folyóiratuk egy teljes példányát megtalálni.

Midőn Szacsvay 1793-ban elmozdított a *Kurír* szerkesztőségétől, munkatársa Pánczél Dániel erdélyi születésű hírlapíró folyamodott annak szabadalmáért, de kérelme mellőztetvén s a lap folytatása Decsyre ruháztatván, ő új lapra kért engedélyt, méltányosnak mondván, hogy a Magyarországon és Erdélyben egyaránt elterjedett lapok egyikének szerkesztősége erdélyi származásúra bizassék. Az udvari cancellaria pártolván kérelmét 1793. márczius 27-én kelt rendeletében az engedélyt meg is adta.¹⁾ így indult meg 1793. április 23-án a *Bécsi Magyar Mercurius*. Pánczél Dániel mint hírlapíró, nem utolsó helyen állt kortársai között, bár felsőbb tanfolyamot is végzett, mindamelllett nem annyira iskolázott egyén, mint inkább eleven gondolkozású és könnyű stylista volt. Szakismereteinek

*) *Bécsi Magyar Kurír* 1834. 5. sz.

¹⁾ L. Jakab Elek: *Az erdélyi hírlapirodalom története.* 34. s. köv. 11. A magy. tud. Akad. nyelv, és széptud. ért. X. k. IX. sz.

hiányait olvasottsága s széleskörű általános műveltsége pótolta. A hírlapírás különféle nemeiben meglehetősen sikerrel működött. A politika és irodalom egyaránt érdekelték, tájékozó ismertetéseket írt a politikai helyzetről s közreműködött a szépirodalmi mozgalmakban. Sem mint publicista, sem mint alkotó szépirodalmi író nem hagyott kiváló műveket maga után, nem is erre volt hivatása, hírlapírónak született, az akart maradni s maradt is haláláig. Hírlapírói hivatását ambícióval töltötte be, megelégedett vele, büszke volt rá és fájt neki, ha kicsinyléssel vagy lenézéssel találkozott. Mindjárt önálló lapja megindulásakor így ír felőle: »De mi lehet valyon az oka, hogy az újságírók a inai világban tsak annyira betsültetnek mint a Históriainak legalatonabb inassai, darabontjai? A tudósok, *Litteratus Harlekineknek* tartják őket — a világ nagygyai keveset gondolnak velek — az olvasók hazugoknak nevezik — az asszonyok pedig egy *Friszért* egy újságírónál gyakran nagyobbra betsüllenek.« A sorok közül kirí a sértett önérzet hangja. Elsorolja ezután érdemeiket és hivatásuk fontosságát lelkesedéssel rajzolja: »Egy újságíró — úgymond — minden híreket, történeteket és nevezetes tselekedeteket az egész világról öszvekeres—az igazat az ellenkezők közziil, a mennyibe lehet, kivállogatja, és mint a méhek, úgy tálalja az olvasók elejébe a fel gyülytött mézet. — Hát nem elég érdem ez? — No hiszen megtörténik, hogy hazud is egyet-egyed. De mit is tehetne egyebet? ő tsak azt írja meg, a mit mások beszéllenek és gondolnak — ő Evangéliumot nem ír: sőt ha maga a tudós Lukáts Evangélista minden héten kétszer Evangéliumot írna, valyon lehetséges volna e, hogy tsupa igazságot írjon?

»Egy újságírónak kötelessége sokkal terhesebb, mint

mások gondolják: Az eszinek, ha valamit akar mutatni, minden héten kétszer, háromszor, sőt négyszer is bizonyos órákra jelen kell lenni. Nálla sem főfájás, sem krapula. sem rász humor kifogás helyett nem szolgálhat — az eszit a maga idejében tortúrára kell vonni — az ujságnak meg kell lenni — dolgozni kell..... Egy Pap 8 napokig készül egy prédikázióra. egy ujságírónak pedig egy órája is alig vagyon némelykor. A Pap tsak egy Ekklesiában tanít, az ujságíró az egész világnak ír és ezért az ő írásának több nyomdoka lehet mint 1000 Papénak.«

Ezután megnevezi a francia forradalom legkiválóbb alakjait, kik mind »tájékos szájú fene ujságírók«: felemlíti, hogy újságírókból miniszterek is lettek már: akár hogy légyen — végzi — bizonyos az, hogy az ujságírókat, ha szinte olykor-olykor hazudnak is egyet-egyét, tsak ugyan lehetetlen a Statusban úgy nem nézni, mint hasznos és nemes foglalatosságú embereket.« *)

Pánczél *Mercuriusa* az egykorit *Kurír* formájában és szellemében volt szerkesztve, bécsi, külföldi és hazai hírek képezték rendes rovatait. A levelezések tudósításai mellett a külföldi lapok szolgáltak főforrásául, ha hírekben megszorult, összevonta a lap terjedelmét, ilyenkor majd azzal mentegetődzött, hogy »a víz sem foly örökké egyaránt«, majd nyíltan kimondta, hogy több közlendője nincs. A lap 1797 végéig viselte homlokán a vignette-be vésett szerkesztői monogrammot, azontúl úgy látszik más szerkesztette 1798. május 25-ig. Ekkor adatott ki az utolsó szám, júniusban egyesült a *Magyar Kurír*-ral.

A XVIII-ik század magyar hírlapirodalmának nagy-

*) *Bécsi Magyar Mercurius* 1793. II. sz.

fontosságú feladat jutott, egyrészt a hazafias érzés élesztésében, másrészt a nemzeti nyelv s irodalom ápolásában és fejlesztésében kelle buzgólkodnia. Az előbbre haladott külföld példájával volt kénytelen a nemzetet hátramaradottságára figyelmeztetni s ezáltal folytonos haladásra ösztönözni. A közönség szórakoztatásán kívül annak műveltségét is előbbre kellett vinnie, mert a mit a fejlettebb nemzeteknél a szorosabb értelemben vett irodalom eszközölt, az nálunk az időszaki sajtónak jutott feladatául. író és olvasó közönséget kellett egyszerre teremtenie. Nehéz feladat volt. De megoldásában a kor hírlapírói, tehetséget jóakarattal párosítva, híven fáradoztak. Működésük kevés anyagi jutalommal járt, de annál több fáradsággal és vesződséggel. A szerkesztők pár száz forint évi fizetésért hetenkint kétszer az egész lapot nemcsak összeállították, hanem a szerkesztés és kiadás minden egyéb teendőit is végezték. Ezen nagy elfoglaltságon kívül nehezítette még helyzetüket a kormány és közegeinek őrszeme, kik az egyes lapok minden közleményét szigorú vizsgálat tárgyává tették s iparkodtak a liberalismus és szabad meggyőződés hangját elnémítani s a pályájában levő magyar hírlapirodalmat ekként még békókba is verték, s így fejlődését még inkább hátráltatták, s nagykorúságra jutását megakályozták.

A közönségnek magasabb igényei nem voltak, megelégedett a külföldi és hazai hírek elsorolásával. Azok, a kik külföldi lapokat nem olvastak, beérték a magyar lapok száraz és egyhangú külföldi tudósításaival, a kik külföldi lapokat is olvastak, azok úgy is inkább csak hazafiságból járaták a magyar lapokat, kevés figyelemre méltatták s fejlődésükre közvetlen befolyást nem is gyakoroltak.

A közügyek iránti érdeklődés a múlt század végén is még csekély lévén, a hírlapok nem igen vettek tudomást a nyilvános élet mozgalmairól, különben meg is nehezítette ezt a közlekedési állapotok gyarlósága. Ez okozta, hogy a hírlapoknál az aktuális jelleget épen nem találjuk meg. Hónapok múlva közöltettek néha a legköznapibb, mulékony érdekű események, melyek különben a maguk idején bizonyos figyelemre mégis számot tarthattak volna. Még egy sajtószerű vonását kell kiemelnünk a múlt század hírlapjainak: a közös források használatát. Néha valamely külföldi hírlapnak egy és ugyanazon száma szolgált valamennyi hazai lap forrásául, ilyenkor rendszerint annyira megegyezők voltak a különböző lapok, hogy az egyik teljesen fölöslegessé tette a másikat. Annyi azonban bizonyos, hogy a hazai magyar sajtó nem állt hátrább a belföldi idegen nyelvűnél, sőt sok tekintetben felülmúlta, noha ennek majdnem egy századdal nagyobb múltja volt.

II.

Időszaki szépirodalmi sajtónk a múlt század végén: *Pozsonyi Magyar Musa* (a Hírmondó melléklapja), *Magyar Musa* (a Kurír melléklapja), *Ujj Bétsi Magyar Musa* (a Merkurius melléklapja), *Magyar Museum. Orpheus. Mindenés Gyűjtemény*, Sándor István *Sokfélé-je*, *Urania. Diétái Magyar Múzsza*. A különféle irányok jellemzése.

Az időszaki szépirodalmi magyar sajtó megindulásakor épen oly kezdetleges formában jelent meg, mint hírlapjaink általában, nem tervszerűen szerkesztett önálló közlönyökben jelentkezett, hanem rövidebb-hosszabb időközökben egy-egy ívnyi mellékletként csatoltatott valamely hírlaphoz, a legtöbbször selejtes tartalommal, a legkülönbözőbb tárgyú dolgozatoknak ízetlen keverékével. Az ily melléklapok nagyon divatosak voltak külföldön úgy, mint hazánkban. Már Bél Mátyás adott ki a *Nova Posoniensia* mellett havonként egy melléklapot — szépirodalmi tartalommal mondanék, ha ugyan szépirodalomról akkor egyáltalában szó lehetett volna. Később, a XVIII. század második felében Windisch Károly német hírlapjai, a *Pressburger Zeitung* és *Pressburgisches Wochenblatt* mellékleteként adott egy-egy szépirodalmi közlönyt *Dér Freund der Tugend* és *Der vernünftige Zeitvertreiber* czímen. A példát magyar hírlapszerkesztőink is követték. A divatos eljárás annyira megszokottá lett, hogy még a jelen század első

felében is majdnem minden lapnak meg volt a maga szépirodalmi melléklete, mint Vitkovics mondta: »minden újság majdnem szobalánynyal sétál az olvasó publicum között.« Csak midőn a nagy politikai lapok a szépirodalomnak is tért adtak s tárczarovatukat regényfejezetekkel töltötték meg, kezdtek felhagyni a melléklapokkal, melyek ekkor már feleslegessé váltak.

Az időszaki szépirodalmi magyar sajtó 1787-ben kezdődik, a mily szerényen indul meg, oly gyorsan fejlődik, nem telik bele egy évtized, és oly magas színvonalra emelkedik, hogy valóban komoly figyelmet érdemel. Midőn Szacsvay 1786-ban megvált a *Magyar Hirmondó*tói és új, kettős hírlapra hirdetett előfizetést, Paczkó versenyre kelt vele és 1787-ben ő is adott melléklapot a *Hirmondó* hoz. Címűje volt *A Pozsonyi Magyar Múzsza*. Első száma a *Hirmondó* február 24-iki számához csatoltatott. A címűirat felett allegorikus rajz van, balról a tenger hullámai által hányt vitorlás hajó, jobbról világító torony, középen egy szirthalmaz csúcsán álló horgony e körirattal *Spes conjisa Deo*, a háttérben haragos felhők tornyosulnak, melyekből cikázó villám tör elő, alul a kiadó monogramja.*)

»Engedelmet instál fűzfa Poétátok
Hogy nem versbe küldi Musáját hozzátok,
Kevés kertben terem télen Majoránna
Én is víg kedvemnek vagyok már utánna.«

Így szólal meg a bevezető sorokban. A mily gyarló, versnek a bevezetés, oly színtelen a prózai folytatás, a szerkesztő programja, melyben az élő és elhunyt tudósok emlékezetének felújítását ígéri. Az olvasó érdekes biogra-

*) A budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában.

phikus feljegyzéseket vár és kap egy pár komikus adatot,, például: Adámi János a pozsonyi kir. főiskolában statisztikát tanító professor. Egy derék ember. Arcózi Benedek Erdélyben mérges unitárius. Írt valamit, mely a világ elébe soha sem jött. Aszalay Mátyás historicus, de semmi munkája nincs. Bőd Péter m.-igeni ref. prédikátor, egy az égből Hazánkba leesett férfiak közül. Beleznai Miklós oberster, hasznos ember. Dráveczky hadi tiszt, szép könyvei voltak még mikor én láttam; — s így folytatja az »érdemes közönség« elismerésére számot tartó közleményeit több számon át. Majd Cornidesnek egy cikkét közli a kocsi eredetéről, melyről azt bizonyítja, hogy magyar találmány. Közli gróf Batthyányi Adám országbíró s horvát bán rövid életrajzát, majd egy túlvilági ízetlen párbeszéd következik,, s több eféle közlemény, később egészségügyi szabályok, vegyes apróságok vagy nyomdai hirdetések töltik be a lap egy-egy részét. Havonként kelle egy számnak megjelennie, de rendszeren elmaradozott, úgy hogy mentegetődzéssel pótolták a mulasztást. Így látszik, teljes évfolyam nem is jelent meg, mert a 11-ik szám, mely csak a következő évben adatott ki, az utolsó, ezzel a vállalat megszakadt, a nem-sokára megszűnt fölappal, a *Hirmondóval* együtt.

Tartalmasabb és változatosabb szerkezetű volt Szacs-vay *Kurir-jának* melléklapja: a *Magyar Musa*, noha a kezdetlegesség jelei ezen is nagyon észrevehetők. Munkatársai között a kor nevesebb Íróival is találkozunk, Kazinczy,. Baróti Szabó Dávid, Szentjóni, Péczeli, Földi neveivel, de mellettük egy sereg dilettáns verselő és iskolás deák szerepel névvel és névtelenül, versben és prózában. A szerkesztő nem valami nagy szigorúsággal válogatta meg a közleményeket, valószínűleg nem is nagyon válogathatott bennük,

mert többször felhívta a közönséget, hogy a kinek kiadásra való versei vannak, csak küldje el a *Magyar Musának* menél hamarabb;*) — tán azt is hozzátehetné volna, mert szükség van rájuk. Tervszerűség, biztos elv épen nem nyilvánul a szerkesztésben, csupa esetlegesség intézi a közlemények sorrendjét. Már az első évfolyam kezdetén kijelenti a szerkesztő, hogy mivel sokan nem kedvelik a verseket, néha más dolgozatokkal fog kedveskedni olvasóinak. Így kerültek össze Péczeli meséi verstani értekezésekkel, Horatiusból vagy Ovidiusból vett fordításokkal, mindenféle előfizetési felhívásokkal, könyvhirdetésekkel, újdonsági hírekkel. Majd egy pár hétre felfüggeszté a szerkesztő a rendes közleményeket s Bécs leírását adta ívenként mellékletül a főlaphoz. Később ismét a szokásos tartalommal jelent meg. Közölt költőietlen alkalmi verseket, epithapiumokat, egyhangú, tartalmatlan leoninus verseket, néha egy köznapi esemény versbe foglalt elbeszélésével több számot megtöltött, ezeket a pápaság ellen intézett gúnyos értekezés, vagy egy sereg ízetlen epigram váltotta fel.

Még kevesebb jelentősége van Pánczél Dániel *Bécsi Magyar Merkúrius-a* melléklapjának, az *Ujj Bécsi Magyar Múzsá-nak*. Szacs vay lapjában csak gyenge leoninusokkal találkoztunk, itt Sándorffi ízléstelen, kovácsolt rímű versekben magasztalja a magyar nyelv szépségét ekkép:

»De merem állítani, hogy ha minden magyar főnek
Gondjai a magyar nyelvnek szépítésébenn főnek:
Elébe hág minden nyelvnek a magyar utoljára,
A melly még a rendbenn tsak nem egészen utol jára.«¹⁾

*) *Magyar Musa* 1787. XXII. XXIV. sz.

¹⁾ Az *Új bécsi Magyar Múzsá* 1793. I. sz. A budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában.

Ilyen, a közepszerűsége is alul álló termékek jelentek meg a bécsi magyar hírlapok szépirodalmi közlönyeiben, holott itthon ez időben már néhány oly vállalatunk volt, a melyek szerkesztés és tartalmasság tekintetében a kor igényeinek teljesen megfeleltek. Több elismeréssel emlékezhetünk ugyan meg a *Merkurius-nak* havonként megjelenő *Bibliotheca* című melléklapjáról, mely kritikai irányánál s a közölt bírálati cikkeinél fogva figyelmet érdemel, de szorosan véve, nem tartozik az időszaki szépirodalmi sajtó körébe.

Új irányt jelöl e téren a »kassai magyar társaság« közlönye, a *Magyar Museum* nevet viselő évnegyedes folyóirat, mely szerkezetére nézve első rendszeres, — tartalmára nézve pedig a tudomány és jó ízlés színvonalán álló folyóirat volt irodalmunkban. Toldy 1826-ban azt írta fölé: »Ezt lehet és kell első aesthetikai folyóiratunknak; tartani.« Kazinczy Ferencz tervezte, ő adott létet a vállalatnak, mert az eddig megjelent *Musák*-kal már rég elégtelen volt. Megindítására Kassát szemelte ki, hol jól fölszerelt nyomda volt, intelligens közönség és egy pár író, a kiket a közreműködésre megnyerhetni vélt.

1787. november 13-án meglátogatta Baroti Szabó Dávidot, ki a kassai akadémiában mint tanár működött, és közölte vele tervét. Szabó Dávid örömmel karolta fel az eszmét, készséggel ajánlotta fel közreműködését, de határozottan kívánta, hogy Bacsányi Jánost is társul vegyék. Kazinczy idegenkedett a döllyfös és semmi tekintélyt elismerni nem akaró Bacsányitól, de engedett Szabó rábeszéléseinek s az épen megjelenő Bacsányival legott megalakították a magyar társaságot és megállapították a megindítandó folyóirat címét, bevezetését a szerkesztési alapelveket

stb. »Ich gedenke — írja Kazinczy Kovachich Márton Györgyhöz 1787. decz. 17-én — hie auch eine periodische ungarische Schrift herauszugehen, das nichts anders, als die Sammlung von kleinen ungrischen Belletrie betreffiir den Schriften einiger Freunden seyn soll. Dahey ist es bey mir und meiner Mitarbeitern nicht auf ein Gewinnst gerechnet. Wir wollen einander anfeuern und eine kleine A emulation erwecken. Uebersetzungen aus den klass. Werken anderer Nationen haben hier den Vorzug und die Becerisionen von ungrischen Büchern.«*) Kazinczy Pa r-massus-nak akarta nevezni a vállalatot, de Bacsányi a *Deutsches Museum* mintájára a *Magyar Museum* nevezetet sürgette. Kazinczy engedett: »A Museum nevezete nekem tellyességgel nem tettsett — írja báró Ráday Gedeonhoz 1788. május 19-én. — Engedtem mindazáltal Társaimnak. Adják az Egek, hogy igyekezeteinknek boldog végét láthassuk.«¹⁾ Bacsányi még három feltételt tűzött ki: 1. a folyóirat első füzetében csak hármuk dolgozatai közöltesenek; 2. minden kérdésben szavazattöbbség döntsön; 3. a *j* hátráljon az *y* előtt.²⁾ A megegyezés létrejövén, Kazinczy felolvasta a bevezető cikket, melyet közösen elfogadtak és ezzel az első irodalmi társaság megalakult. Baróti lelkes Örömmel éneklé meg a társaság létrejöttét,

»Hármas erő (titkos szám ez) zöld ágra viendi,
A miket indítunk. Szándékunk, haszna Hazánknek
.... Kiki jónak hagyá. Kezet újjolag adván,

S vevén, a munkára legott nagy örömmé} oszolnak.«

*) *Commercium Litterarum*. Kovachich Levelezése. Nemz. Múz.

¹⁾ Kazinczy F. levelei Ráday hoz. A budapesti ref. eollégium Ráday könyvtárában.

²⁾ Károly Gy. Hugó: *A kassai magyar társaság*. Tanáregyleti Közlöny V.

Kazinczy, mint fontos irodalmi hírt, ismerőseivel sietett tudatni, felkérvén őket a közreműködésre, Bacsányi pedig a technikai megoldáshoz fogott. Ráday örömmel értesül a társaság létrejöttéről, a folyóiratot, melyet már maga is tervezett, valamint annak elnevezését helyesli. Szívesen megígéri közreműködését, noha nevét nem kívánja közleményei alá írni, egyelőre csak A. J. jelzést használ, hogy így személyére való tekintet nélkül bírálják meg. Kívánatosnak tartja gróf Teleki József és Adám, báró Orczy Lőrincz megnyerését a vállalatnak. Correctorul Földit ajánlja,*)

Kazinczy kérte társai nevében is Rádayt, hogy engedje meg nevét kinyomatni a lapba, vagy legalább kezdőbetűit, ne tagadja meg tőlük ezt a dicsőséget, s midőn Ráday megígéri, hogy minden füzetbe írni fog, olykor neve alatt is, Kazinczy egyik levelében egész elragadtatással tolmácsolja mindhármuk örömét: »Mi valóban erántunk való kegyes hajlandóság és Patriotismus jelül veszszük ezt s igyekezni fogunk rajta, hogy háladatos tiszteletünket nyilván bizonyíthassuk.« *)

Az irodalom pártoló magyar főúr, báró (1790-től gróf) Ráday Gedeon, a XVIII. század azon lelkes magyar aristocráciájához tartozott, melynek nem egy tagja tevékeny irodalmi munkásságot fejtett ki. Egy Orczy, Gvadányi, Telekiek, Naláczi, Dessewffy mindannyi buzgó munkása a magyar irodalomnak, nemcsak maecénások nagyúri büszkeségből, hanem pártolói a fejlődő nemzeti irodalomnak hazafiságból, szellemi munkásai, írói ambícióból. Ráday is közéjük tartozott, belépett a kassai írói társaságba, annak

*) Ráday levelei Kazinczyhoz. Akadémiai kéziratár.

¹⁾ Ráday könyvtár.

bizományosa, képviselője s még a szerkesztésben is munkás osztályosa lőn. Ő ajánlotta kiadoul Trattner, ő gondoskodott a nyomatás-javításról, mert az első évfolyam Pesten került ki sajtó alól.

Trattner Mátyás pesti könyvtáros a következő feltételek mellett vállalkozott a kiadásra: 1. Két füzetet kiad, s ha kevés példány fogy el, a vállalatot megszünteti; 2. A társaságnak 200 példány után 25 ingyen példányt ad, 250—300 után 40-et, ha 300 példánynál több fogy el, 50 ingyen-példányt ad. 3. A kiadás joga nála hagyatik mindaddig, míg ő a vállalatot fenn akarja tartani, vagy legalább egy évre biztosítatik. A nyomásra egészen új betűket fog használni s az akkori legjobb papírt. A füzet alakját a Társaság állapítsa meg.*) A feltételek elég kedvezőek voltak, hogy a Társaság ráálljon. Bacsányi nemsokára meg is küldte Nádaynak a *Bevezetést*, melyet külön is szándékozott közzétenni *Tudósítás* czímen. »Úgy végeztük — írja 1788. ápr 22-én — hogy most csak ezen Bevezetést nyomtassa ki Trattner Uram Tudósítás gyanánt; és azon Exemplárokban, melyeket ki fog osztogatni, tégye a Gyűjtemény tulajdossát, úgymint *Magyar Museum*; azokban ellenben, melyek a gyűjteménynek Praefatio gyanánt szolgálnak, tegye *Bevezetés* ..... A hol német citatiok vágnak, deák betűkkel nyomtattassanak, el-annyira, hogy az egész darabban csak egyetlen egy német betű se találtassék.

Kérjük Nagyságotat, ne terheltessék dolgunkat maga bölcs tanátsa szerint intézni, és ezen Bévezetést is, minek előtte kinyomatódnék, által olvasni, s megítélni, ne talán valahol hiba esett volna, kivált a dolgoknak rendében s a

*) Bacsányi levelei Rádayhoz. A budapesti ref. collegium Ráday könyvtárában.

citatiokban. A betű ebben a darabban *ciceró* legyen és a citatiokban *garmond*. Ez talán legjobb leszsz. A formátum in 8 majori.« *) Bacsányi kívánsága némi nehézséget okozott. Trattner u. is nem akart vállalkozni a terjedelmes Bevezetés külön kiadására, mely neki költséget okozott volna s mellette jövedelemre nem számíthatott, mivel nem volt áruba bocsátható. Ráday a füzetben való közlést ajánlotta. »Ha ezen dologban a magam tulajdon opinióját ki kell adnom — Írja Kazinczyhoz 1788. július 8-án — meg kell vallanom, hogy tudósítás képében az egész Bevezetést (mely egynéhány árkusból áll) kinyomatni magam is sokal- lom, ugyanis az illetén kiadandó munkákról való tudositások többire csak csak egy negyedrészt s legfellyebb fél árkusból szoktak állani és igen ritkán esik meg, hogy azok egész árkusra terjedjenek. Ha az ilyen tudositás csak egy negyedrészt vagy félárkusbul fog állani, azt a Magyar Novellisták által is el lehet osztogattatni és így azáltal jobban is elhiresedik a munkácska, ha Novellákban accludáltatik, mellyet akar a Budai, akar a Pesti Novellistáknál el lehetne érni, ha a Bécsit vagy Posonyit meszszenének az Urak. Ezt a rövid Tudositást úgy tartom, Trattner is örömet kinyomtatná, minthogy az által több vevőket reménylene, hogy ha azért ezen projectumom fog az Uraknak tetszeni, méltóztassanak azon rövid Tudositásának stilussát megküldeni, mellyben csak a szükségesebbeknek és múlhatatlanabbaknak a *Museum* céljálíoiz képest minden hosszas deductio nélkül kellene betétedődni.« ¹⁾ Ráday javaslatát elfogadta Bacsányi — most már csak Bacsányi- ról magáról szólunk, mint a vállalat intézőjéről, mert Ka-

*) Bacsányi levelei Rádayhoz. U. ott.

²⁾ Akad. kéziratár.

zinczy látva önkényes eljárását, csendesen visszavonult. Baróti meg nézetét már előbb is mindenben alárendelte Batsányiénak. A Bevezetés a füzetbe került, külön lenyomat nem készült belőle.

Kazinczy gyanítván, hogy nem a saját szövege küldetett az ő távollétében Pestre sajtó alá, kérte Rádayt, hogy küldesse meg neki Földi által. Megtekintésére oka van, mert megtörténhetett, hogy előtte ismeretlen változtatások kerültek bele. S midőn megtudta, hogy Bacsányi új bevezetést irt, megneheztelt. »Hiúságom — úgymond — nincs megbántva, egyedül azt jegyzem meg, hogy, ha az élőbeszédet nem én, hanem más valaki tette volna fel. és az felolvastatván, elfogadtatott volna, én a későbbi változtatásokat is magával ezzel téttem volna meg; kivált ha a gondolat is, hogy ily folyóírást adjunk, ezé volt volna,« *)

Ily előzmények után jelent meg 1788. július 1-én a *Magyar Museum* I-ső negyede a három szerkesztő dolgozataival. A füzet élén álló *Bé-vezetés*, melyről Toldy megjegyzi, hogy »tartalmas és férfias, ép stil, legjava az akkorinak« ¹⁾ Bacsányi műve. Benne történeti visszapillantást vetve nyelvünk és irodalmunk múlt állapotaira, fájlalja hátramaradásunkat s erélyesen sürgeti a haladás szükségét. Közreműködésre szólítja fel a hazai Írókat, de határozott feltételeket szab: a beküldött dolgozat nyomtatásra méltó és »jól kipallérozott« legyen, ne sértsen se személyt se valást, különben nem adják ki, miáltal a beküldő nevének is kedveznek. A füzet többi prózai közleményeinek legnagyobb részét is ő irta. A fordításról közölt egy már előbb megje-

*) Kazinczy: Pályám Emlékezete.

¹⁾ Bacsányi Levelezése. Akad. kéziratár.

lent és most újra átdolgozott értekezést, Ossiánból egy részletet, Ányos Pál költészetéből egy rövid ismertetést. A költői darabokat Kazinczy és Baróti írták részint eredetieket, részint fordításokat. Ha tartalmilag, különösen a költői termékeket illetőleg, kívánni valót hagy is fenn a vállalat első füzete, azt el kell ismernünk, hogy határozott irány mutatkozik benne, elvet képviselt, mely magában véve is haladás volt az eddigi állapotokhoz képest. A második füzet már változatosabb tartalmú volt, költészet és próza szigorúan megválogatva jelent meg benne. Az eredeti költői termékek mellett fordításokat tartalmaz az antik és újabb nemzetek költői irodalmából. Anacreon és Klopstock, Catullus, Young és Gellert, a Kazinczy ízlésének megfelelő költői termékek szolgáltatják az idegen irodalmakból vett anyagot. A munkatársak között új nevekkel is találkozunk, nem kezdő egyik sem, többé-kevésbé elismert tehetségű írók és költők, — köztök Ráday is két versével. — Az értekező próza és lyrai dal mellett a drámai múzsa is megszólal Simái Kristóf *Váratlan vendég* című vígjátékában. Az irodalmi fejtegetést maga a szerkesztő folytatja: Besse nyeit ismerteti; Kazinczy a kritikus tisztét teljesíti és szigorú bírálatot közöl Barczafalvi Szabó Dávid ízetlen újjításokkal telt, fordított regényéről *Szigvárt*-ról.

A folyóirat meglehetősen tetszéssel találkozott. Csak Gvadányi fejezte ki elégtelenségét Péczelihez írt egyik levelében. Különböző irodalmi férfiak elismeréssel fogadták és sikert ígértek a vállalatnak. Aranka részletes bírálat alá veszi Zilai maros-vásárhelyi tanárhoz írt levelében, megelégedését fejezván ki felőle, kéri őt, hogy szerezze meg számára a folyóiratot, »a költséget örömmel megfordítja.«

A pozsonyi pappnevendékek is folyamodtak a tankerületi

főnökséghez engedélyért a *Museum* megrendelésére. A helytartó véleményadásra szólítván a seminarium rektorát, ez a folyóirat olvasását szükségesnek mondta, hogy a növendékek gyakorolják magukat a magyar nyelvben, melyre mint leendő lelkészeknek szükségök lesz, de az is kívánatos, hogy a nemzet költőit ismerjék. A tanügyi bizottság 1789. márczius 4-én tartott üléséből a kérelem teljesítését ajánlotta az udvari cancelláriának oly módon, hogy 4 példány járátása engedtesse meg a legfelső tanfolyam növendékeinek. A Helytartó-Tanács azonban oly értelmű rendeletet kapott, hogy ő Felsége nem látja szükségesnek a kért folyóirat megszerzését, mivel a növendékek eléggé el vannak látva német folyóiratokkal, de ha valaki mégis olvasni akarná, a saját költségére megszerezheti.*) A lap különben meglehetősen el volt terjedve. Erdélybe 100 példányt küldtek, az ország különböző részeiben ügynökök terjesztették, s mindenütt rokonszenvvel fogadták. Csak Rájnis támadta meg nyíltan és szenvedélyesen, mi a szerkesztőt polémiába sodorta. A 3-ik füzethez egy több mint négy íves toldalékot csatolt, melyben higgadtan védelmezte a Társaság álláspontját és sikerültén czáfolta meg a felhozott kifogásokat. E polémia után Kazinczy teljesen visszavonult a vállalatától, elidegeníték tőle Bacsányi önkénykedései és alattomos fondorlatai. »Kazinczy úr — írja Arankához Bacsányi — nincs köztünk. Maga kezére dolgozik. Ismeri Barátom Uram az úgynevezett *Orpheust*. Éppen most ad ki ezen munkájában egy mérges recensio-formát Verseghi Társunk ellen, hol ezt az érdemes embert Pasquilláns s több efféle illetlen titulusokkal érdekli. Be nem jő, mikor

*) Orsz. levéltár. Canc. 1789. 4040. sz.

az ember sensu abundat.« Már az első füzetnél nézeteltérés fordult elő közöttük, midőn Bacsányi nem akarta közölni Klopstock ódájának eredetijét a fordítás mellett, melyet Kazinczy sürgetett. Később Ráday miatt szólalkoztak össze. Bacsányi mellőzni akarta Rádaynak csekély értékű verseit, mi Kazinczyt sértette, mert Rádayval személyes jó barátságban volt s különben is elvből nagy súlyt helyezett arra, hogy a főrangúakat az irodalomnak megnyerje. Majd arról gyanúsította Kazinczyt, hogy része van Rájnis támadásában. Az ily boszantások annyira felingerelték, hogy egyszer megátkozta azt az órát, melyben szövetkezett Bacsányival. »Ich bekenne es — írja Kovachichhoz — dass ich mich mit dem Bacsányi nicht vergleichen lasse. Stand und Alter kommen zwar in keine Erwägung, da man aus dies uneigennützigsten Absicht die Sprache zu cultiviren in eine Gesellschaft sich schmelzt; aber der Unterschied, der uns Geburt, Charakter, Ansehn und Alter giebt, hört zwischen den Mitgliedern doch nicht auf.« *) Kilépett tehát a társaságból s egy új folyóirat kiadását tervezte. Összeköttetését nem szakította ugyan meg teljesen, később is irt a vállalatba, de Bacsányitól teljesen elfordult, noha irodalmi munkásságát sokra becsülte.¹⁾ »A Museum 3-ik darabjába — írja Rádayhoz 1789. május 9-én — én három darabot adtam, Horváth Adám is adott valamit, de mit vesznek be a Tagok, mit

*) Kovachich Levelezése. Nemz. Múzeum.

¹⁾ Érdekes, a mint Bacsányihoz való viszonyát önmaga jellemzi Kovachichhoz irt egyik levelében (1789. szept. 19.) »Sie gratulieren mir über den Beyfall, den man meinem ungr. Museum giebt, und ich muss Ihnen sagen, dass ich nicht mehr Mitglied dieser kleinen Gesellschaft bin. Der Ungestüm, die Cabalen des Bacsányi, der wo er

nem, nem tudom, minekutánna én közzülök kiléptem.« *)

Bacsányi maga maradt intézője a lapnak, ki már az első kötet 4-k füzeténél el akart válni Trattneről ennek kése-delmes és hanyag eljárása miatt. Ráday beszélte le a terv-ről, azt hozván fel, hogy ekkor a vállalatnak új czímüet kellene adni, pl. *Új Magyar Museum*; s így az első kötet csonkán maradna. Felhagyott tehát egyidőre tervével, csak a második kötetet kezdte saját költségére kiadni s Ellin-gernél nyomatni Kassán, miután Trattner hanyagságába végkép beleunt, ki 3 év alatt 5 füzetnél többet nem adott ki. 1791-ben tehát előfizetési felhívást bocsátott ki, mely-ben vállalata pártolására hívta fel a közönséget s postai szétküldéssel 2 frt 40 kr-ra szabta a folyóirat egy évi előfi-zetési árát, azt ígervén, ha csak tíz előfizetője lesz is, nem hagy fel a munka kiadásával, legalább míg a második kö-tetet teljesen közre nem bocsátja. 327 előfizetője volt és a vállalatot változatos tartalommal folytatta a II-ik kötet befejezéséig. A legelső füzetek korlátain mindegyre tágí-tott, a szorosan vett szépirodalmi közlemények mellett több-több tudományos és ismeretterjesztő cikket is közölt, nőolvasói számára pedig egy-egy zenedarabot is mellékelt a füzetekhez.

A lap folytonos virágzásnak örvendett, úgy hogy a III-ik kötetre is előfizetést hirdetett, de egy váratlan körül-

sich hinwendt Unheil anstiftet, bewogen mich zurückzutreten ehe das Feuer ganz ausbrach. Nichts destoweniger liefere ich allemal Beyträge und hin gerecht genug bey aller persönlicher Abneigung gegen die Person Bacsányi seine Verdienste zu erkennen. Ich wollte nur nicht sein näherer Freund seyn um nicht sein Feind werden zu müssen.« — Nemz. Múzeum.

*) Ráday könyvtár.

mény megzavarta számítását és a vállalat hirtelen elakadt. 1792-ben heves szóváltás fordult elő közte és főnöke: báró Vécsey Miklós között, a sérelem következménye párbaj lett volna, de főnöke megvetette a nem nemes származású Bac-sányit s boszújában megbuktatására törekedett. Bevádol-tatta az udvarnál egy forradalmi költeménye miatt, ezért kereset alá fogták, hivatalából elbocsáttatott és Kassáról távozni kényszerült. Távoztával felbomlott a Társaság és megszűnt a vállalat is, melynek fennállása óta fáradhatlan munkása volt.

Annyi bizonyos, hogy Bac-sányi nagy érdemeket szer-zett a *Museum* fentartásával. A folyóiratot-magas színvo-nalon tudta tartani, köréje díszes írói s jelentékeny számú olvasóközönséget csoportosított. A második évfolyamnak több mint háromszáz megrendelőt szerzett s füzeteiben a kor legjelentékenyebb íróinak dolgozatait közölte. Igazi lelkesültséggel követett el mindent, mi által a vállalatot virágzásra juttatható. Arankához írt levelében kitűnik, hogy iparkodott jónevű munkásokat szerezeni. »Ezen leve-lemet Kolozsvárra igazítom oly reménységgel, hogy ott fogja találni a gyűlésen Nagyságodat — írja hozzá 1791-ben. — Kétségkívül ott leszen mélt. báró Naláczi úr is, kit Bároczy Sándor barátomnak dicséretéből és önnönmaga fordításából, úgymint *Eufemidból* igen nagyra becsülök. Méltóztassék ötet Nagyságod nevünkben tisztelni, és kérni, hogy adjon ő is valamit gyűjteményünkbe... Mélt. gr. Teleki Adám úr ő excellentiájával volt szerencsém szólani Pesten. Ígérte, hogy nemcsak a maga munkáit fogja velem közleni, hanem több más érdemes erdélyi tudós urakat is fog ösztönözni, hogy szaporítsák *Museumunkat*. Mélt. gróf Teleki József úr ő nagysága már minden verseit

kezemhez adta.... Mélt. gróf s generális Gvadányi János úr, a *Peleskei Nótarius* szerzője, hasonlóképpen adott holmi kis darabokat a Museum számára. A pécsi nagyrépost s szerbiai püspök, ama nagylelkű hazafi Munkovics György is hozzánk állott. E napokban irt hozzánk Bessenyei Sándor úr, dragonyos kapitány és Györgynek testvérbátyja is, Somogy vármegyéből, holott most téli szálláson van. Társunk kíván lenni egy Márfi nevű kedves barátjával egyetemben, kit is felette nagyon dicsér.« *) Másként is sokat tett a folyóirat biztosításáért, gróf Pálffy cancellárnak kívánta ajánlani, hogy benne erkölcsi és anyagi támogatót nyerjen, mert a költséges vállalatot máskép alig tarthatta volna fenn, másoktól is kért anyagi segílyt, így Rádaytól 200 frtot vett kölcsön, írói díjakat nem fizetett, sőt maga kért a tehetős munkatársaktól anyagi támogatást, maga pedig szintén hazafiságból dolgozott, mert a lap kiállítási költsége minden jövedelmet felemészített.

Írói és szerkesztői működése egyaránt elismerést érdemel, alapos képzettsége mellett volt írói hivatása, elég biztos ítélete s megfelelő Ízlése, és így folyóiratának irodalmi jelentőséget kölcsönzött, melynek hatása nemcsak a kortársakra terjedt ki, hanem később is érezhető volt.

Kazinczy, amint visszavonult a *Museum-tól* új lapra tett előkészületeket, tervét Rádayval közölvén, ez a németek *Magazin* és *Almanach* nevezetei szerint *Magyar Tárház* címűre gondolt, de ezt nagyon is általánosnak találván, a következőt ajánlotta: »*Magyar Gyűjtemények Tárháza*, leginkább az nyelv nagyobb előmenetelét és az Haza álla-

*) Bacsányi levelei Arankához Toldy F. által kiadott *költeményei* és válogatott prózai írásai közt.

pottyát illetők.« *) Midőn megtudta, hogy *Orpheus* nevet kapott, nem helyeslé, ő inkább *Igyekezők Gyűjteménye*-nek nevezné a »kisebb tudományok« számára szánt vállalatot. Kazinczy maga is habozott egy ideig a címűre nézve, előbb *Literator* címűet akart neki adni, hogy a fő czélt, egy írói közönség képezését, már ezzel is kifejezze, mert ez lebegett szeme előtt már akkor, midőn a kassai Társaságot tér- v
vezte, ezért bizonyos alappal is szerette volna ellátni, melyre nézve levelezett is hg. Batthyányi Lajossal és gr. Széchenyi Ferenczczel. Az utóbbi azonban az akadémia * kérdésének eldőléséig kívánta az ügyet halasztani.*)

Ezalatt elkészítette a Bevezetést, mely a következő év kezdetén meginduló folyóirat programját foglalta magában.¹ Hármak czélnek kívánt benne szolgálni: *a józan gondolkodásnak, a nyelv tökéletesítésének, és a magyar történetek művelésének.* Havonként egy meg nem határozott terjedelmű füzetet szándékozott kiadni, melyből négy tenne egy kötetet és így évenként három kötet jelenne meg.

A szerkesztést Széphalmy Vincze álnéven teljesíténé, melyre »okai voltak«, azért leveleket ily czímen kér: *Az Orpheus kibocsátójához Kassára.* Az első, hat ívet meghaladó füzet 1790. januárjában — vagy mint a szerkesztő abban az időben az égi jegyről nevezte: vízöntő havában — jelent meg változatos tartalommal, eredeti és fordított költeményekkel és egy pár értekező és levélpróza közleménnyel.

Az apró híreket irodalmi jegyzések képezték, a füzet végén pedig nyelvészeti, nagyobbrészt orthographiára vonatkozó észrevételek voltak. Így következtek a többi füzetek is,

*) Levele Kazinczyhoz, Péczel 1789. decz. 12. Akad. kéziratár.

¹) Toldy Ferencz: *Kazinczy F. és Kora.*

nem a megszabott időközökben ugyan, mert Landerer kése-
delmes volt a kiállításban, mint kitűnik Kazinczynak
Rádayhoz 1792. febr. 13-án irt leveléből, hol bosszúsan
emléké, hogy noha szerződés szerint havonkint kellett volna
egy füzetet kiadnia s így évenkint tizenkettőt, mindamel-
lett 1792. februárjában csak a hetedik füzet készült el.

Irányára nézve a folyóirat szűkebb korlátok között
mozgott, mint a Museum, de tervszerű beosztása és határo-
zott jellege volt. Toldy szerint »egy karakterű s rangú a
Múzeummal«. Eredeti és fordított költői darabjai a senti-
mentális költészet termékei voltak. Dayka, Ányos, Földi,
Ráday, Rajnis, Virág, Révai voltak eredeti költői, az ó
classicusok közül Anakreon, Catullus, Vergilius, néha Ovi-
dius, a németek közül Geszner, Klopstock. A divatos mese-
költészet mellett néha egy-egy alkalmi vers foglalt helyet,
a prózai darabok között az útleírások és alkalmi beszédek
képezték a tartalmasabb olvasmányokat. Vállalatáról már
előre azt irta Kovachichhoz »Ich glaube, mein *Orpheus* wird
Sensation machen.«

Kazinczy meg volt elégedve becsével, sőt sokat tar-
tott reá. »Minden nyomtatott irásim közt — írja Sinay
Miklóshoz 1803. ápr. 13-án — az egy *Orpheus* az, a mit
egy kis vigasztalással nézek. Sok rossz van benne, kivált
hogy az álnokság módot talált pénzzel vesztegetni meg
typothecámat, hogy inkább holmi verszetek menjenek be,
mint philosophiai tárgyú elmélkedések. Mindazáltal elmond-
hatni talán reá, hogy et heic dii sunt.« *)

Tudományos folyóirat jellegével bírtak a Péczeli
komáromi prédikátor által 1789. július 1-én megindított

*) *Szemere Tár*. A budapesti ref. collegium könyvtárában.

Mindenes Gyűjtemény hetenkint kétszer megjelenő közlőny és Sándor István *Sokféle* című vállalatai. Mindkettő csekély beltartalmú s több jóakarattal mint szakértelemmel szerkesztett folyóirat volt, az előbbi változatosabb, de emellett pongyolább is, az utóbbi minden aktuális jelleg nélkül. Péczeli maga tanult fő, világlátott egyén volt, de minden magasabb írói tehetség nélkül, mint műfordító és meseíró korában nagy hírnek örvendett, de irodalmi munkássága nem hagyott mélyebb nyomokat. Folyóírata encyclopaedikus irányú volt, de tudományos és szépirodalmi cikkei egyaránt kezdetleges dolgozatokból teltek ki. A költészetet többnyire kezdő verselők képviselték, de szívesen tért nyitott nekik, mivel e »gyenge idejű s magokat a Pindus hegye felé való repülésben próbálgató ifjacsákát« nem akarta elkedvetleníteni, hisz — mint mondja — költséget okoztak maguknak verseik postai beküldésével, másrészt pedig ezeknek példájával másokat is serkenteni akart a munkásságra, »a kiktől a Haza többet várt.«

Közölt könyvismertetések, apró úti rajzokat, természeti leírásokat, gazdasági tudni valókat, kisebb természettudományi cikkeket, költői epistolákat vagy egyéb alkalmi verseket s minden számban verses szőrejtvényeket. A két utolsó kötet már nem hírlapi számokból állt, hanem mint a *Sokféle* kötetei, *Évkönyv* formában jelentek meg szakszerűbb közleményekkel. Sem az egyik, sem a másik nem annyira tudósoknak volt szánva, mint inkább a tudomány-kedvelő nagy közönségnek. Mindkettőt leghelyesebben a tudományok népszerűsítésére szolgáló közlőnynek lehetne neveznünk.

A hazafiasság, mely a kor minden hírlapjának uralkodó eszméje volt, nagy tetszésre talált mindenütt, különösen a

papnövendékek lelkesültek a hazafias irányú irodalmi vállalatok iránt. Közülök Kis János, Fehér György, Juranics László lelkes sorokat intéztek a szerkesztőkhez. Midőn a soproni tanulók megtudták, hogy a *M. Kurír* megtámadta a *Mindenes Gyűjteményi* megintették Szacsvayt, hogy »úgy rendelje dolgát, hogy ezen hasznos munkát meg ne gátolja.« *) A pécsi növendékpapság nevében Juranics László így ír Péczelihez — 1790. febr. 20. — »Óh ha csak látná érdemes úr, mely nagy örömmel és tapsolással olvassuk azt a *Mindenes Gyűjteményben*, midőn így Prókátorkodik nyelvünk mellett, midőn a Deák nyelv ellen kiszáll, hogy ne uralkodgyék a Dikaszteriumokban, valóban szentül és okosan esik az, hogy majd egy levél se marad el, melyben a Németh és Deák nyelv ellen ki ne támadnának...

Arra kérem tehát az urakat nagy alázatossággal az egész ifjúság nevében, hogy mostani környüállásokra nézve, a Deák nyelv ellen (a Németh már így is oda lesz) hartzolja-nak még bátrabban.« ¹⁾)

Hasonlóan elismeréssel emlékeztek még Péczeli törekvéseiről az irodalmi férfiak is, Révay, Kazinczy, Ráday? Gvadányi és mások. »Nem tudom mi az oka — Írja hozzá Pécsből Gr. Telekiné — hogy már augusztustól fogva a *M. Gyűjteményből* nekem egy darab sem érkezett; én igen sajnállanám, ha Tiszteletes Uraimék belé fáradtak volna és ebben a részben feltett jó szándékoktól elmennének.« Kazinczy — saját szavai szerint — istentől semmit annyira nem óhajtott, mint azt, hogy ezen Levelek tovább is folyjanak. Péczeli tízkötetig szándékozott folytatni, de csak

*) *Fejér* György levele Péczelihez. Akad. kéziratár.

¹⁾ U. o.

hát jelent meg. Úgy látszik, pártoláshiány miatt szüntette meg 1792-ben

A *Sokféle* apró jegyzetekből és ismeretterjesztő czikkecskékből szerkesztve 12 kötetre szaporodott, de hirlapierodalmi szempontból nagyobb jelentősége nincs.

Két évvel a *Mindenes Gyűjtemény* megszűnése után keletkezett az első szépirodalmi folyóirat hölgyek számára *Urania* címen. Szerkesztő-kiadói Kármán József és Pajor Gáspár voltak. A cél, melyre egyesültek, önérzetes hangon mondták el: a nemzeti jellemet fentartani, erősíteni és vezetni — lehetőleg eredeti munkák által, »mert ezek vezetik a népet a jó Formálásra«. Ez ígéretből később sokat engedtek, mert dolgozataik nagy része határozott fordítás vagy gyanítható átdolgozás a modern irodalomból, leginkább a németből. A folyóiratnak története igen homályos, sem keletkezésére vonatkozó adatok nincsenek, sem munkatársairól nem tudunk sokat, sőt maguk a szerkesztők is meglehetősen homályba vannak burkolva. Névtelenül adják ki az előfizetési felhívást, névtelenül szerkesztik a lapot, sőt dolgozataikat sem jelölik meg, sem ők sem a munkatársak. A három kötetre terjedő vállalat sok rövidebb-hosszabb közleményből áll, de alig néhányról tudjuk, kinek műve. A legtöbb esetben az sem állapítható meg: eredeti vagy fordított-e a dolgozat. A szerkesztőknek útbaigazító irodalmi hagyatékuk nincs, az a csekély levéltári anyag, a mi van, inkább csak Kármán életére és magánviszonyaira nyújt némi tájékozást, a folyóirat történetére nincs semmi forrás. Az egykorú sajtó sem ad kellő felvilágosítást. Az 1795-iki *Magyar Merkúréhoz* tartozó *Bibliotheca* közöl két rövid bírálatot a folyóirat egyes köteteiről, de ezek is pusztán néhány bírálati észrevételre és apróbb kifogások

elsorolásaira szorítkoznak. A lap elterjedtségéről annyit tudunk, hogy alig másfélszáz előfizetője volt, olvasója sem lehetett sokkal több, talán ez okozta is gyors megszűnését. Pedig megérdemelte a pártolást, »beillett volna Európa elsőbb Dámáinak tsinos kezeibe is... »ezen angyali munka« — mondja róla Pápay. *) A füzetek ízléssel és elég érdekesen voltak összeállítva, a kritika is meglelégedéssel fogadta: »igaz hazafijai hajlandósággal kérjük az Érd. írókat, — így szól — hogy munkájoknak, mely nemzetünkre nézve ezer jó gyümölsőknek termője lehet, folytatásán és tökéletesítésén azon buzgósággal, melylyel azt kezdték, törekedjenek.« *) A szerkesztők buzgalma hanyatlott-e, vagy az erejüket meghaladó áldozatot nem bírták ki, vagy más körülmény kényszerítette-e őket a vállalat megszüntetésére, nem tudjuk, de tény, hogy a harmadik füzetnél elakadt, megszűnt.²⁾

Minden hírlapi jelleg nélkül jelent meg a század végén Csokonai *Diétái Magyar Múza* című időszakos verses folyóiratának XI. száma, melyet a pozsonyi országgyűlés alkalmából adott ki saját eredeti és fordított költői műveiből. Az alkalmiság szülte a vállalatot, de tartalma csak kis részben volt ez alkalmisághoz kötve. Mit is adhatt volna a politikai sajtó ismeretlen korában egy költő a hírlapirodalom terén, ha nem hazafias áradozásokat s egyoldalú személyi dicsőítéseket?! Ki is jelenté Élőbeszédében, hogy a »Múza kevés alkalmatosságra való versezetekkel fog szolgálni.« Az országgyűlés csak alkalmul szolgált

*) *A magyar literatura esmérete* 412. 1.

¹⁾ *Bibliotheca* 62. 1.

²⁾ Készítés ismertetését 1. Bodnár Zsigmond: *Urania* irodalomtörténeti értekezés.

neki verseinek közlésére külön önálló füzetekben, de a vállalatnak a hírlapirodalommal semmi összefüggése nincs.

Ilyen volt a XVIII. század szépirodalmi és tudományos időszaki sajtója. A szerkesztők sok igyekezettel fogtak feladatuk teljesítéséhez, mindenütt a hazafias czélt emlegették és ennek révén appelláltak a közönség támogatására. Ielkes és önzetlen igyekezetök elismerést érdemel, mert ennek köszönhetjük irodalmi állapotaink gyors fejlődését oly időben, midőn általános volt a hit, hogy a magyar nyelv a tudományok művelésére nem alkalmas. Kovachich Márton György, a híres történettudós, 1786-ban nyíltan így irt: Die ungarische ist weder allgemein, noch cultivirt genug für eine gelehrte Sprache, und der grösste Theil deraan, die derselben kundig sind, hat nicht den Beruf gelehrte Zeitungen zu lesen.« *) Egy magyar író mondja, épen időszaki sajtónknak egyik tevékeny és tehetséges munkása, Kármán: »igaz az a jegyzés, fontos és mély tapasztalásból merített, hogy a mi elírnánk ellenséges a tudományoknak.«*) írónk buzgalma mindamellet nem hanyatlott, kitartással fáradoztak irodalmunk népszerűsítése érdekében, nemcsak anyagi haszon nélkül, hanem nem ritkán önmaguk áldozataival. Az a két-, háromszáz előfizető alig fedezte a lap kiállítási költségeit, de ők még is fentartották, mert érezték egyrészt a nemzeti nyelv művelésének-, másrészt a közönség figyelme ébrentartásának szükségét.

Az időnkint megjelenő évkönyvek, mint Benkő *Párnassusi Időtöltése*, Decsy *Magyar Almanak-ja*, Bessenyei

*) *Merkur für Ungern* I.

¹⁾ *A nemzet csinosodása.*

Holmi-ja mellett a szépirodalmi közlönyöknek jutott a feladat, hogy irodalmunknak fejlesztése mellett annak elterjedését is előmozdítsák, és a közönség Ízlését is neveljék. Ebben fekszik e közlönyök jelentősége és hatása, nem annyira tartalmukban, noha a *Museum* és *Orpheus* e tekintetben is figyelemre méltók. Nem emelkednek ugyan oly magaslatra, mint a szomszéd németek közlönyei, mint a *Deutsches Museum*, vagy e század elején megindult Herder-féle *Adrastea*, melyek közül az előbbi igazi tudományos becsesel bíró encyclopaedikus folyóirat, az utóbbi pedig a magasabb műveltségűek igényeinek megfelelően szerkesztett tartalmas szépirodalmi közlöny volt; belbecsük kevesebb, mint az osztrák *Patriot* vagy a *Bibliothek der oesterreichischen Literatur* című folyóiratoké, melyek közül az előbbi válogatott és kitűnő műfordításokat hozott az utóbbi pedig tanulságos értekezéseket, bírálatokat, jó költői műveket; — de ezen első szépirodalmi közlönyeink érdeme azért többé-kevésbé elismerésre méltó.

Így Bacányi első volt irodalmunkban, ki a műfordítás elveit tisztázni iparkodott s nemcsak értelmes elméleti fejtegetést“adott e tárgyról, hanem a nyugati nagy költők közül Ossiánt és Miltont az ő folyóirata mutatta be a magyar közönségnek. E mellett mintákat adott az alapos kritikai fejtegetésekre, s egy-egy aesthetikai alapfogalom magyarázatára. Saját költői termékei nem voltak ugyan feltűnést keltő jelenségek, de mint szerkesztő, szigorú kritikával válogatta meg a közlésre szánt költői műveket, a mi józan Ítéletét, művelt ízlését s a valódi költőiség iránti érzékét bizonyítja. Mint szerkesztő, semmiféle melléktekinteteknek nem hódolt, egyedül az abszolút szép előtt hajolt meg. Széleskörű olvasottsága volt, de nem annyira iskolázott fő, mint inkább

természetes józan ész, mely vasakarattal párosult benne. Modora inkább rideg mint nyájas, de hazafias érzéseiben heves és izgató. Prózai írásai, — melyekben gondolkodó főnek bizonyul — szabatos és kerek dolgozatok, rajtok a műgond mellett bizonyos pathetikus erő vonul keresztül, mely egyéniségének is jellemző tulajdona. Nagy barátja volt a haladásnak és felvilágosultságnak, az ily eszmékért mindig kész volt harczra és küzdelemre, független, szabad meggyőződésére büszke volt, melyet akárhányszor ostentatív módon hirdetett. Határozott s elszánásra kész jellem, mely a körülményekkel való megalkuvást nem igen akarta ismerni. Igazi szerkesztői talentum, kinek a magyar időszaki sajtó terén számbavehető érdemei vannak.

Nagyban különbözött tőle Kazinczy egyéni és írói jellemére nézve. Míg Bacsányi rideg szigorúságával sokakat visszariasztott, addig Kazinczy szeretetreméltó nyájaságával mindenkit megnyerni iparkodott vagy az irodalom munkásának, vagy legalább pártolójának. Kedvezett és hízelgett a főrangúaknak, hogy bennök az irodalomnak pártfogókat nyerjen, dicsérte és ösztönözte a kezdő tehetségeket is, hogy a munkások számát gyarapítsa. Említettük, hogy folyóiratának főcélja volt állandó írói közönséget nevelni s hogy e mellett a közönséget is olvasáshoz szoktassa, sokaknak ingyen példányt küldött az *Orpheus*-ból. Mint szerkesztő nem annyira rigorosus mint Bacsányi, folyóirata is szűkebb körben mozgott, mert csak a szépirodalmat ölelte fel, de ízlése és magas műveltsége, valamint összeköttetései képessé tették arra, hogy oly folyóiratot adjon, melyhez hasonló becsűt irodalmunk majdnem egy félszázaddal utóbb mutatható csak fel.

Érdekes jelenség a XVIII. század hírlapirodalom

mozgalmaiban, hogy nem volt állandó központjuk. Pozsonyban indul meg az első magyar hírlap, a szépirodalmi sajtó Kassán, innen kerülnek ki a *Museum* és *Orpheus*, a *Mindeenes Gyűjteményt* Péczeli Komáromban, a *Sokfélét* Sándor István Győrben szerkesztik, Pesten Kovachich és Schédius német lapjai és a latin nyelvű *Ephemerides Budenses* jelentek meg. A század utolsó tizedében azonban itt is szervezkedett egy magyar írói kör, egy tartalmasabb szépirodalmi közlöny megindítására, de a mozgalom rövid életű volt, az *Urania* csak három kötetre terjedt. 1788-tól, a *Museum* megindulásától, 1795-ig, az *Urania* megszűnéséig, rövid nyolcz év alatt öt oly vállalatunk keletkezett az időszaki sajtó terén, melyek igazi életképesség jeleiként vehetők, fájdalom, hogy hosszú szünet következett reájok, mely a folytonos emelkedést késleltette, de a szünet e korszaka annál jobban emeli ki a XVIII. század munkásainak érdemeit.

III.

A sajtószabadság megszorítása s a hírlapok ellenőrzése. Hírlapi expeditio. A hírlapok költsége és jövedelme. A politikai magyar sajtó 1830-ig. *Hazai Tudósítások, Erdélyi Híradó, Kulcsár és Méhes jóakaró* buzgólkodásai. Elégületlenség a censura miatt.

A XVIII. század hírlapirodalmának kezdetleges formáját jórészt a censurái vizsgálat szigorúsága és azon éber ellenőrzés okozta, melylyel a sajtó minden nyilatkozatára ügyeltek a bécsi udvar hatalmi körei. A XVI-ik század közepéig vihető fel a censura története, de ekkor még, valamint a következő században is majdnem kizárólag az egyház védelmére szorítkozott, mert feladata úgyszólván csak a vallási tévtanok és eretnek könyvek elterjedésének meggátlására terjedt ki. Csak az egyháznak szolgált hatalmi eszközül, mert a sajtó sem társadalmi, sem politikai eszmék fejtegetésével nem foglalkozott. Csak midőn a XVIII. századi Franciaország demokratikus eszméinek fejtegetéseiben a forradalom előjelei mutatkoztak, kezdtek Bécsben is a gondolatszabadság megszorítására gondolni. A nyomdák felállítása már rég szabadalomhoz volt kötve, a hírlapok szabadalmait is szigorú feltételekhez szabták, ezért nem is találkozunk a XVIII. század hírlapjaiban politikai eszmék fejtegetésével, hanem annál több önálló röpirat keletkezett, melyek e hiányt pótolni igyekeztek-

E röpiratok nem nyertek ugyan oly elterjedést mint a hírlapok, mert többnyire kéz alatt árusították el, vagy az olvasók egymásnak kézről kézre adták, nyilvános forgalomba ritkán kerültek, de azért nem kis befolyással voltak a közállapotok felőli egységes nézetek alakulására. Országos közvélemény alakulásáról ugyan nem lehetett szó még, sokkal csekélyebb volt a közügyek iránti általános érdeklődés s ritkább a felölök való eszmecsere, semmint ilyennek létrejötte könnyen megtörténhetett volna. A sajtó megszorítása és szigorú ellenőrzése általában meggátolta a nyilvánosság kifejlődését s nagyon megnehezítette az időszaki sajtónak emelkedését is, melynek pedig feladata az volt, hogy a közhangulatnak tolmácsa legyen.

Az osztrák időszaki sajtó Mária Terézia uralkodása alatt tényleg elég szabadságnak örvendett, melynek találó jellemzését adja Lessingnek 1769. augusztus 25-én írt levele Nicolaihoz, hol a többek közt így szól: »Wien, mag es sein, wie es will; der deutschen Literatur verspreche ich dort doch immer mehr Glück, als in Eurem französischen Berlin. Wenn der Phädon in Wien confiscirt ist, so muss es bloss geschehen sein, weil er in Berlin gedruckt worden, und man sich nicht einbilden könne, dass man in Berlin für die Unsterblichkeit der Seele schreibe. Sonst sagen Sie mir von Ihrer Berlinischen Freiheit zu denken und zu schreiben ja nichts. Sie reducirt sich einzig und allein auf die Freiheit, gegen die Religion so viel Sottisen zu Markte zu bringen, als man will. Und dieser Freiheit muss sich bald der rechtliche Mann zu bedienen schämen. Lassen Sie doch einmal Einen in Berlin versuchen, über andere Dinge so frei zu schreiben, als Sonnenfels in Wien geschrieben hat; lassen Sie versuchen, dem vor Hofpöbel

so die Wahrheit zu sagen, als dieser sie ihm gesagt hat; lassen Sie Einen in Berlin auftreten, der für die Rechte der Unterthanen, der gegen Aussaugung und Despotismus seine Stimme erheben wollte, wie es sogar in Frankreich und Dänemark geschieht; und Sie werden bald die Erfahrung haben, welches Land bis auf den heutigen Tag das sclavischeste Land in Europa ist.« *) Még tágabb korláto-
kat engedett a sajtónak II. József, a szabadelvűségnek és felvilágosultságnak barátja, ez is egy oka annak, hogy a hírlapok mindig dicsőítve emlegették, noha számos intéz-
kedése magyar szerkesztőink hazafias érzületét sértette is.

József halála után azonban a sajtószabadság mindig szűkebb korlátok közé szorítottatott, a censurái szabályok szigorúbbakká lettek s a hírlapok gondos ellenőrzés alá vétettek. II. Lipót 1790. augusztus 6-án egy censurái szabályzatot adott ki, mely első lépés volt a sajtó megszorítására. A szabályzat szigorúan meghagyta, hogy félelmet, gyanút vagy bizalmatlanságot keltő hírt egyáltalán nem szabad közölni, hogy mellőzni kell minden oly közleményt, mely a kormány tekintélyét vagy a fejedelem iránt tartozó tiszteletet és hűséget csorbítaná, hogy az itt-ott tán előforduló paraszt-mozgalmakat vagy a földesurak elleni zavargást, vagy a kedélyt ingerlő országgyűlési beszédeket el kell hallgatni, valamint a vallási gyűlölséget ébreszthető tudósításokat, végre a külföldi forradalmi mozgalmakról csak azokat szabad közölni, a mik a bécsi német újságok-ban megjelentek. *)

Néha maguk a fejedelmek ajánlották a legszigorúbb

*) H. M. Bichter: *Geistesströmungen* 279., 280.

1) Jakab Elek: *Az érd. hírlapírók*, tört. 42. 1.

ellenörködést, a legtöbbször azonban tanácsosaik buzdíták rá őket s szándékosan sötétebb színben rajzolták a helyzetet, hogy a hírlapírókat megfélemlítve, minél többet zaklatassák és a szabad szó elhallgatására bírják. így gróf Kolowrat 1792. november 11-én arra tévé figyelmeztetést a fejedelmet, hogy a francziák által megszállt területről érkező lapok izgató hatást gyakorolnak, s nehogy a bel-földi lapok azon mozgalomról tudósítást hozzanak, czélszerűnek vélné a censura szigorúbbá tételét és a tartományi főnökök által az újságíróknak adandó komoly figyelmeztetést, hogy óvakodjanak oly hírek közlésétől, melyek revolutióra vezethetnek. A fejedelem azonban azt határozta, hogy semmiféle rendkívüli eszközökhöz ne nyúljanak, mert a helyzet nem oly aggasztó, mint mondják, de ha valamely lap izgat, azt az elkobzandók közé tétessék. Aláírva: *Ferencz.* *) Máskor maga a fejedelem tette figyelmeztetést az udvari cancelláriát egyes lapok kifakadásaira vagy izgató közleményeire. Így II. Lipót 1792. febr. 14-én kéziratot intézett a magyar udvari cancellaria elnökéhez, gróf Pálffy-hoz, s intézkedésre hívta fel, hogy a censor a lapokból minden »hamis, haszontalan és fenyegető« híreket kitöröljön és hogy a lapokban megjelenő hírekért a censort is felelőssé tegye. Pálffy erre aggodalmát fejezte ki a hírek egyszerű kitörlése miatt, tart tőle, hogy a lapok félj aj dúlnak, különösen ha oly hírek töröltetnek, a melyek már más lapokban is megjelentek, mire a fejedelem megengedő az utánközlést, de csak azon lapoknak, a melyek rendes cenzurái vizsgálatnak vannak alávetve.*)

*) Orsz. levélt. Canc. 1792. 14,815.

1) U. ott. 1781. sz.

Különös figyelem irányult a külföldi lapokra és könyvekre, azért lehetőleg iparkodtak ezek elterjedését meggátolni. Midőn Andrád Sámuel *Európai főbb újságok Veleje* czímen új lapot akart megindítani 1792-ben, megtagadták az engedélyt, »quia Ephemerides non ita comparatae sint ut Publicum inde aliquam utilitatem capere possit.«

A censura mellett a vámhivatalok is éber ellenőrzést fejtettek ki. A külföldről érkező könyvsomagokat felbontották és akárhányszor elkobozták. Így járt egyszer gróf Forgách Miklós is — Írja Fraknói — kinek 1792. nyarán egy könyvszállítmány érkezett a francia forradalmi sajtó több termékével. A pozsonyi censurái hivatal megtagadta a szállítmány kiszolgáltatását, mi ellen a gróf a Helytartó Tanácshoz intézett kérvényében óvást tett; kijelentvén, hogy »a könyveket saját használatára rendelte meg, és hogy »a romlott eszmék az ő lelkében már nem képesek gyökeret verni, minthogy ifjú korától fogva megszokta a legkülönbözőbb könyveket olvasni.« *)

Wigand Ottó kassai könyvtárosnál egyszer külföldi tiltott lapokat találtak; alig tudta magát igazolni, hogy nem az ő megrendelésére küldettek, hanem könyveket csomagoltak belé, de ő tudva, hogy tiltott lapok voltak, megsemmisítette, mielőtt valaki olvasta volna.¹⁾ Még 1830. is hosszas nyomozást indított meg a Helytartó Tanács, midőn tudomására jutott, hogy a Kávéházhoz címűzett pesti kávéházban a *Hesperus* nevű német közlöny a vendégek számára nyilvánosan ki volt téve. Felhívta Pest város tanácsát, puhatolja ki, miként jutott oda e tiltott külföldi hírlap,

*) A Martinovics-féle összeesküvés. *Századok*. 1878.

¹⁾ Orsz. levélt. Helyt. tan. 1819. 29,210.

nem-e könyvárusi úton? A tanács a vizsgálatnál egyik tisztviselőjét, Szepessy Ferencz tanácsnokot, bízta meg. Ez Drescher censonnal felkutatta Kilián és Hardtleben könyvárusok boltjait, de semmiféle tiltott lapra nem akadtak. A könyvárusok kijelentették, hogy hírlapokra is nem fogadnak szívesen megrendelést, eltiltottak megrendelésére még épen nem vállalkoznak. Nyilatkozatukat írásba foglalva is benyújtották, közölvén egyszersmind az általuk megrendelt lapok jegyzékét is, miben eltiltottak nem fordultak elő. Hosszas nyomozás után kiderült, hogy valami Rosenthal Sámuel nevű »pesti zsidó« kapott a nevezett hírlapból néhány számot a pesti vásárra jövő külföldi kereskedőktől, de ez is kijelentette, hogy nem rendes összefüggő évfolyam jutott kezéhez, csak néhány töredékes szám. A Helytartó Tanács a harminczad hivatalt utasította az idegenek podgyászainak szigorúbb átvizsgálására*, Pest város hatóságának pedig meghagyta, hogy a külföldi hírlapokkal szemben szigorú ellenőrzést gyakoroljon. *)

Azonban a legéberebb figyelem sem volt képes kelően ellenőrizni a külföldi hírlapok elterjedését a birodalomban, ezért 1804. márczius 4-én 2703 sz. a. a helytartó tanácssal rendelet közöltetett, mely azt mondja, mivel a külföldi lapokat mind nem lehet előleges bírálat alá venni, ő felsége pedig meg nem engedi, hogy oly lapokat is olvasanak az országban, melyek a fennálló kormány iránt nem viseltetnek megfelelő tisztelettel, vagy pártszellem sugallja őket, tehát jegyzékbe fognak foglaltatni a megengedett külföldi lapok, mások járatása megtiltatik. A tilalom kiterjed oly rajzokra és metzetekre is, melyek valamely kormányt gú-

*)int. 3685.

nyolnak. *) Eszerint minden külföldi hírlapot a kézbesítés előtt a postán átvizsgáltak, s csak ha kifogástalannak ítélték, volt szabad kiadni. Megtörtént, hogy egyik postahivatal a megvizsgálás előtt kézbesített előfizetőjének valamely külföldi lapot, melyben Ausztria ellen heves kifakadások (heis-sende Ausfälle) voltak, és az udvari cancellaria felszólította a Helytartó Tanácsot, hogy szigorúan hagyja meg a postahivataloknak a külföldi lapok visszatartását a censura jóváhagyásáig. Kivételt csak a tartományi főnökök és parancsnokló tábornokok képeznek. A kassai postafőnök 1809. augusztus 18-án jelenté a Helytartó Tanácsnak, hogy a kerületbeli postahivataloknak meghagyatott, hogy az újságokat kézbesítés előtt Kassára küldjék átvizsgálás végett. Egyszersmind azt javasolja, hogy bízassék meg egy megyei hivatalnok a postai csomagok felbontásával, hogy a netán benne levő újságok a Helytartó Tanácshoz felterjesztessenek. A túlzó javaslat azonban nem fogadtatott el.¹⁾

Midőn a fejedelem a külföldi sajtó gyakori szabad-elvű nyilatkozatait vette észre, Baadenből 1807. június 29-én kelt kéziratával figyelmeztette gróf Pálffy, hogy némely külföldi újságban oly hang uralkodik, melynek birodalmába eljutását meg akarja gátolni, azért meghagyja hogy Magyarországon is csak azon külföldi lapok terjesztessenek, melyek a német örökös tartományokban.

A hírlapok jegyzékét minden év második felében a titkos udvari s államcancellaria revideálta. Minden jegyzék csak egy évre volt érvényes s az udvari rendőrség minden

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1804. 26,636.

¹⁾ U. ott 1809. 6372. 15,612.

évben kellő időben közölte a magyar udvari cancellariával, hogy a magyar postahivatalok jókor utasítást vehessenek.*) A legelső jegyzék, mely 1804-ben adatott ki, összesen 108 megengedett hírlapot tartalmazott, köztök 7 francziát, 6 angolt, 6 olaszt, 2 lengyelt, 1 magyart, 2 csehet és 84 németet. Egyszersmind az előfizetési feltételeket is magában foglalta. Ezek szerint a megrendelésnek deczember és június 15-ig kellett történnie, nehogy a szétküldésben zavarok álljanak be. Az előfizetésnek vagy egész vagy fél évre kellett terjednie, de bizonyos lapokra mint *le Journal de clames et des modes de Francfort*, az angolországiakra, a *Gazetta Warszawska*, *Göttingische gelehrte Anzeigen* stb.-re, melyek a jegyzékben csillaggal voítak megjelölve, csak egész évi előfizetés fogadtatott el. Negyedévi előfizetést egyáltalán nem fogadtak el. Az előfizetők nyomtatott címűzésű borítékokban kapták a lapokat, melyért a postaköltséggel együtt naponkinti küldés mellett egy évre 4 frtot, hetenkint négyszeri küldéssel 3 frtot, kétszeri küldéssel 1 frtot kellett fizetni. A ki pecsét alatt kívánta lapjait, ezért külön 2 frtot kelle fizetnie évenként.¹⁾ A ki nem küldte

*) Orsz. levélt. Cane. 1807. 6520, 7050.

¹⁾ Helytartó Tanács 1809-ben erre vonatkozólag a következő rendeletet bocsátotta ki: Ex incidenti eo, quod Postae Officium Petrovaradiense pro Ephemericibus publicis Austriacis praeter defixum in tribus florenis praenumerationis pretium trimestrale duos adliuc florenos a constituentibus partibus desumat, et quidem unum pro se, alterum veró pro Postae Praefectura Budensi, id pro futuro stabilitum haberi: ut videlicet, si quispiam Ephemerides in loco Editionis, aut Depositionis constituat, ejus loci Postae Officium Transmissionem Ephemeridum a Postae Portorio immunium ad locum destinationis erga depensionem unius floreni pro singulo trimestri in se assumere teneatur; si vero quispiam Ephemerides non in loco Editionis aut

be a teljes előfizetési összeget, lapot mindaddig nem kapott, míg a hiányt nem pótolta. Minthogy az irodalmi közlönyök és lapok előleges censurái vizsgálatnak voltak alávetve, a megérkezés napján nem továbbították. A közönség az elmaradt lapok gyors sürgetésére is figyelmessé tétetett, mert a sokáig késő reclamatiókat nem vették figyelembe.

Ily jegyzékek évről-évre jelentek meg az előfizetési feltételek ismétlésével, csak az árak és a lapok száma változott: így 1814-ben a megengedett lapok száma 101 volt, az expeditio és pecsételési költsége 11 frt. 1818-ban 121 lapra terjedt ki az engedély, a naponkinti küldés és pecsételési 16 írtba került. 1822-ben 107 lap volt megengedve az expeditio és pecsételési ekkor már 27 o. é. frtra rúgott.

Depositionis, verum in proxima Postáé Statione constituere velit, ejusmodi Postáé Stationi licitum sit, pro cura sua moderatum quodpiam pensum praetendere utroque enim in casu Postáé Officia aut Stationes pro Ephemeridum subministratione cum sumptibus et sollicitudine conjuncta huiusmodi pensum jure praetendere possunt: cum in primo casu Postáé Officialis pro requisita ad couvertas et sigillationem Charta et cera aut alio materiali expensas faciendas habeat; altera veró in casu, Postae Statio pro accurata subministratione cavere, ac quamvis incurrationem in transmissione Ephemeridum in loco Editionis aut Depositionis scriptitationibus adjustari curare debeat. Si veró, prout relate ad Ephemerides Austriacas casus esse potest, exemplii gratia divisionalis Postae Statio Petrovaradiensis non pro unó Individuo, verum pro pluribus Partibus constitutionem liarum Ephemeridum in se assumpsisset, consequenter in una Paqueta plura Exemplaria Partibus subministranda, recepisset, tunc, cum pro harum Ephemeridum Partibus subministratione Postae Officiis viginti quinque per Centum a praenumerationis pretio addicta sint, hoc 25 per Centum inter respectivum superius Postáé Officium, et Postae Stationem dividenda, a Partibus autem, dum Eisdem Ephemerides consignantur, pensum quodpiam desumere nequequam licitum est.

Budapest főváros levéltára 18 10. int. 9341.

1809. augusztus 6-án szabályozták a külföldi lapok kézbesítésének ügye Bécs s a német örökös tartományokra nézve, de irányadónak tekintetett a magyar korona országaira is. A szabályzat szerint minden külföldi követ vagy diplomatai ügynök censurái vizsgálat nélkül megkaphatta hírlapjait. Hasonló kedvezmény illette meg az uralkodóház tagjait, az államminisztereket, a legfőbb udvari méltóságokat, a parancsnokló tábornokokat, az államtanácsosokat, a titkos udvari tanácsosokat, a kormányelnököt. Mások, akik tiltott lapokat akartak olvasni, tartoztak a censurához Írásbeli kérvényt benyújtani s a megnyert engedély után írásban kötelezni magukat, hogy a lapokat senkinek olvasásra átengedni nem fogják. Megbízható egyének az engedélyt meg nem határozott időre is megkaphatták, másoknak azonban csak egy évre adatott meg, általánosságban sohasem. Ezek is pecsét alatt kapták. A kedvezményben csak magasabb állású, művelt s kifogástalan politikai magatartású egyének részesülhettek. Különös éberséget fejtettek ki az idegenekkel és a kereskedelmi foglalkozásúakkal szemben. A kedvezmény megadatott a belföldi lapok szerkesztőinek is, de csak rájuk terjedt ki, nem a kiadókra is. Az előfizetők különben lapjaikat csak akkor kaphatták ki, ha a censura kiadhatóknak találta, különben a censurának az elkobzás joga fentartott.)* Hogy a kül-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1809. 15,054. Egy későbbi rendelet a következőleg intézkedik: . . . Ephemerides extraneae... que quidem subsumptioni haud obnoxns Personis pro privato usu concedi poterunt, in Locis tamen publicis, Diversoriis et Domibus Caffeariis ob tententiam, et Principia Revolutionalia in iisdem nonnunquam occurrentia légi admittendae haud sunt cuilibet extradari possint. U. o. 1815. 33,108.

földi hírlapokat feleslegessé tegyék, a kormány maga adott ki egyet. A Helytartó Tanács részéről Ürményi 1809-ben tudatta Pest város hatóságával, hogy ő Felsege rendeletéből 1809. június 24-től *Oesterreichische Zeitung* czímen hírlap fog kiadatni, melyre a budai és pozsonyi postán 3 forintjával lehet előfizetni. Felhívja a városi hatóságot, ha a községben közlésre való esemény fordul elő, azt vele tudatni el ne mulasztja. *)

E szigorú rendőri felügyelet nagyon megnehezítette a belföldi lapok szerkesztőinek helyzetét. Ha kevés eredeti tudósításuk érkezett, a külföldi lapokból állították össze az egyes számokat, a mi örökös hajt okozott a censurával, mert ez lehetőleg korlátozni iparkodott a külföldi lapok felhasználását s közleményeik elterjedését. Ha eredetit adtak a szerkesztők, ez is mindenféle szempontból vizsgálat alá vétetett, s jó, ha törlés nélkül nyerte meg az *admittitur-t*.

A censurai vizsgálaton kívül a rendőrségi felügyelet is megnehezítette helyzetüket. Megtörtént akárhányszor, hogy a censura által jóváhagyott közleményt a rendőrség kifogásolt s megróttá, sőt bírság alá is vetette a szerkesztőt. Történt, hogy Aranka egy költeményt írt *Az istenek gyűlésének jegyzőkönyve* czímen Napóleon és Ludovika házasságuk emlékére, s noha a censura semmi kifogásolni valót sem talált benne, a bécsi rendőrigazgatóság mégis felhívta rá az udvari cancellária figyelmét, mert megütközött azon, hogy Napóleon a költeményben mintaképül állíttatott az élő világ elé.¹⁾

*) Bdapest főváros levélt. 1809. int. 9094.

¹⁾ Orsz. levélt. Canc. 1810. 12,631.

Nem is csoda, ha a szerkesztők örökös panaszaival találkozunk a szigorú felügyelet és a vizsgálat kíméletlenségei miatt. így a szebeni lapszerkesztő bepanaszolta a felségnél a censurát, hogy szigorúsága miatt nem tudja érdekessé tenni a lapot, minek következtében előfizetőinek száma 5—600-ról már 100-ra apadt le és csaknem kénytelen lapját megszüntetni. A bécsi rendőrigazgató erre azt jegyző meg, hogy a szerkesztők és kiadók tulajdonítsák maguknak, ha előfizetőik száma megapad, mert a felség már több év óta ismételve kifejezte azon óháját, hogy a belföldi újságírók igyekezzenek lapjuk belbecsét és tartalmát emelni, s ezáltal a drága külföldi lapokat feleslegessé tenni.*)

A censurái hivatal a legnagyobb önkényvel járt el, mely ellen a szerkesztők hiába kerestek jogorvoslást. A *Pressburger Zeitung* például 1811-iki 49-ik számában kihirdette, hogy ő felsége a lengyel katonai szökevényeknek bűnbocsánatot ad, ha más vétség nem terheli őket; és ezért a censura a lapot megintette. Decsy Sámuel pedig 1797. április 16-án azért folyamodott, hogy lapját Bécsben akkor is kiadhassa, ha az udvari tanácsosok elutaznak onnan. A magyar udvari cancellária erre azon határozatot hozta, hogy míg van egy udvari tanácsos Bécsben s így a lap ott megvizsgálható, addig kiadhatja ott, ha azonban valamennyien elutaznának Bécsből, akkor mindkét magyar lap szerkesztőségét át kell tenni Pozsonyba vagy Budára. E határozatot a fejedelem is jóváhagyta.¹⁾ Maguk a censorok is szigorú ellenőrzés alatt álltak; megtörtént, hogy a pozsonyi német lap egy proclamatioját a

*) Jakab Elek: A censura története Erdélyben. *Figyelő*. X.

¹⁾ Orsz. levélt. Cane. 1811. 9197, 1797. 3406..

ensor elnézte, miért maga a fejedelem felhívta gróf Pálffy, hogy a közlemény miatt mind a szerkesztő mind pedig a censor ellen vizsgálatot rendeljen el.)*

Ez okozta, hogy a censura rendszertelenül járt el, néhol nagyon is szigorú volt, másutt valamivel elnézőbb. Gyakran megtörtént, hogy a könyv- és újságírók, ha valaminek kiadását a pesti censor megtagadta, Kassára, Pozsonyba, Székesfehérvárra vagy Bécsbe küldték megvizsgálás végett; és nem egyszer fordult elő az az eset, hogy az egyik censor megengedte annak kiadását, a mit a másik megtagadott. így már a *Magyar Hírmondó* szerkesztői kérték az udvari cancellariát, hogy rendelje el a lapok egyenlő vizsgálását, mert tőlök kitöröltetett az, a mi a *Magy. Mercuriusban* meghagyatott, mire a fejedelem meghagyta, hogy a bécsi magyar lapokat a magyar udvari cancellaria vizsgálja át, de a külföldi közleményeket ezután is a titkos udvari és államiroda.¹⁾

Az expeditio nehézségei is sok bajt okoztak a szerkesztőknek és kiadóknak. A füzetes vállalatok nem postán küldettek szét a megrendelőknek, hanem bizományosoknál voltak letéve, vagy utazó kereskedők terjesztették, vagy vásáros alkalommal hozattak forgalomba. Az ország különböző részeiben lakó, többnyire ismert nevű irodalmi férfiaknál lehetett aláírni (subscribálni) valamely vállalatra, vagy bizonyos könyv városoknál, kik az előfizetési pénzeket felvették s a füzeteket megjelenésük után kézbesítették a megrendelőknek, vagy könyv alakjában is küldözték szét elárusítás végett. A postai expeditio sok bajjal járt és nagyon költséges volt.

*) Orsz. levélt. Canc. 1807. 355.

¹⁾ U. o. Canc. 1798. 4022.

A postahivatal a beküldött pénzekből lefoglalta a szállítási díjat, akár teljes volt az előfizetési összeg, akár hiányos. A tiszteletpéldányok szállítási díját a szerkesztő, illetőleg a kiadó fizette. A közönséget folytonosan kellett figyelmeztetni és kérni az előfizetési pénzek beküldésére. Elsorolták költségeiket, fáradozásait, sőt vállalataik fönntartásáért hozott áldozataikat, hogy a közönséget a díjak beküldésére buzdítsák. A *Hírmondó* és *Kurír* gyakran emlegették, hogy sokan hátralékban vannak az előfizetési pénzzel, vannak, kik a lejárt előfizetést nem újították meg, de azért a lapot továbbra is elfogadják. Péczeli közölni szándékozott előfizetőinek névsorát, de lemondott róla, »mert a nevek után azt is ki kellett volna írnia, ki mennyivel tartozik még.« Bacsányi a munkatársaktól kért anyagi támogatást is. Többen, a kik dolgozatot küldtek a folyóiratnak, lehetőleg a kinyomatás költségeit is mellékeltek. Kiszántói Pethe Ferencz a *Nemzeti Gazda* szerkesztője és tulajdonosa 1816-ban folyamodott a Helytartó Tanácshoz, hogy lapját ajánlja a vármegyéknek: »Ha egy-egy kisebb vármegyébe írja — csak 5 — 6 exemplárt, a nagyobbakba 10 — 15-öt vitetnének is, annyira elősegítődvén, hogy az arra teendő költségen többé törődnöm nem kellene s eszerint annál tisztább elmével dolgozhatnám ki azokat a gazdasági tárgyakat, a melyeket 30 esztendő oltá nagy szorgalmatossággal és nagy gazdaságok mellett tapasztaltam és tanultam.« *) A magyar hírlapok szerkesztői nagyrészt hazafiságból dolgoztak,¹⁾ a fizetett szerkesztők is

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1816. 22,761.

¹⁾ Érdekes, hogy egyik német lap, a *Luna*, kiadója is így ír: »Der Zweck varum der Gefertigte sich zum Herausgabe dieses Blattes entschlossen hat, war keineswegs jener, um dadurch irgend eine

csékély díjazásban részesültek a kiadótól. Rát Mátyás, Révai szerkesztői díja egy évre 200 frt volt, pedig a lap összes teendői a szerkesztőkre hárultak.

Az elveszett hírlapok utánnomása és küldése is többször költséget okozott a kiadónak. Pethe Ferencz 1816. április 2-án folyamodott engedélyért, hogy hírlapját Bécsbői Pestre tehesse át, mert némely »könnyelmű postahivatalnok« feltépi, bepiszkolja, sőt elhányja a lapokat s neki minden ív utánnomása 8 frtba kerül.*) Ezért ajánlották magukat a kiadók oly gyakran a »tisztos postaurak« jóakarátába, s hazafias buzgalmukra appellálva kérték őket az előfizetések pontos és lelkiismeretes közvetítésére.

Az elsorolt bajok és kellemetlenségek daczára is mintegy versenyezni látszanak egymással az engedélykérésben kiadók és szerkesztők. A mellett, hogy az első hírlap megindulásától 1840-ig egy sereg hírlap keletkezett, csak felületes számítással, mintegy 25 utasított vissza kérelmével. Úgy látszik, mintha a késő kezdés mulasztását egyszerre rohamos termeléssel akarták volna pótolni. Pedig ezáltal az amúgy is csekély magyar olvasóközönset még inkább megosztva, egymás vállalatát tették volna lehetlenné. A magyar lapok elterjedését egyrészt a magyar olvasóközönset csekély száma, másrészt a nagyobb múlttal bíró német lapok versenye gátolta meg. Pedig a közönset

Nutzen im Gelde zu bekommen, sondern es war (lessen Absiclit nur seine müssigen Stunden mit dieser angenelimen Unterlialtung auszufüllen und die Producte seiner Erliungszeit dem Publico wenn es Gefallen davnn findet znm Zeitvevtreibe zu bietlien.« U. ott. 1826.

4283.

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1816. 10,777.

jóval nagyobb része csak német lapokat olvasott; — mégis kezdetben sok küzdelembe és áldozatba került a *Pressburger Zeitung* fentartása. Gyárfás Károly postafőnök jelentéséből tudjuk, hogy Landerer Mihály pozsonyi nyomdász 27 évig kárral és veszteséggel tartotta fenn a lapot, mert átlag véve összes bevétele nem volt több belőle évenként 400 frtnál, pedig magának az újságírónak 200 frtot fizetett. Nemességét is II. Józseftől, — 1784. márczius 26-án, — az irodalom terén tanúsított áldozatai és buzgalma jutalmául kapta. *)

A XIX. században mutatkozott határozott javulás e téren, midőn a hírlapolvasás mindegyre általánosabbá lett, úgy, hogy időnként a *Pressburger Zeitung* előfizetőinek száma az ezeret is meghaladta. Midőn Landerer halála után örökösei folyamodtak a lap folytatásának jogáért, évi 1000 frtot ajánlottak fel jótékony célra. Weber Simon ottani nyomdász azonban évi 6000 frtot ajánlott fel, ha a jog neki adatik, mire Landerer örököseinek gyámja egyszermindenkorra 20,000 frtot ajánlott.¹⁾ Később, midőn a lap Pozsony város tulajdonába ment át és Schnischek Gáspár szerződésileg bérbe vette 5 évre (1820—1825) a következőkre kötelezte magát: Fizet évenként 5860 frt bért, ezen felül 1000 frtot a szegények háza alapjára és 400 frtot cenzori fizetésre. A feltételek azt is megszabták, hogy a kiadó hová küldjön tiszteletpéldányt: az udvari cancellariának, a Helytartó Tanácsnak, a városi hivatalnokok közüi: a városi birónak, polgármesternek, a városi kapitánynak és főjegyzőnek, az év végén pedig egy teljes példányt a városi levéltárnak. Köteleznie kelle magát arra is, hogy ne-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1801. 4434.

¹⁾ U. o. Canc. 1810. 13184.

mes létere is aláveti magát a törvényes keresetnek, ha arra ok lenne, habár munkásainak mulasztása következtében is. A szerződés lejártával a következő 5 évre Wigand vette bérbe a lapot évi 3235 írtért, mely bérlet azonban 1843-ban 6310 írtra emelkedett ismét. *) Leyrer pesti könyvárus egy 1815. márczius 24-én kelt s a Helytartó Tanácshoz intézett folyamodványában kijelenté, hogy, ha megengedtetnék neki a hírlapok közleményeinek kivonatos közlése, készséggel vállalkoznék évenként 2000 írt lefizetésére valamely jótékony célra. ¹⁾

Az utóbb elsorolt adatok világosan bizonyítják, hogy a hazai német sajtónak már a XIX. század elején volt számbavehető közönsége, különben a kiadók nem vállalkozhattak volna oly terhes feltételekre. Másképen állt azonban a magyar hírlapok ügye. Kiss Sámuel még a század harmadik tizedében is így panaszodik: »Óhajtanám, hogy a nemzet hazai nyelven írott újságokon és egyéb tudományos idő-írásokon nagyobb tüzzel kapna. Nem fáj-e tapasztalnunk, hogy nyelvünkön az eddig gyakorlott olvasásbeli buzgóság mellett, egy nem Újságnál több nem állhat becsületesen fenn? s tudományos folyóírásink oly kevés pártfogókat és forró kedvellőket találnak. Buzdítson erre nézve minket az a példa, mint kedvellik újságaikat a Frantziák. A *Moniteur* számlál 1800 a *Journal des Tsebats* 12 ezer, a *Quotidienne* 6000, a *Constitutionnel* 17 ezer, a *Courir* 3000, a *Journal du Commerce* 1900. Előfizetőket.« ¹⁾ Hasonló panaszt hangoztatott már előbb Trattner

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1821. 8898. 1824. 31990. 1843. 40128.

¹⁾ U. o. 1815. 10456.

²⁾ *Tudományos gyűjtemény* 1826. II.

J. T. »Nem vádolhatja senki Nemzetünket azzal, — írja — hogy kevés Tudósaink vágnak, mert nállunk mostan is mintegy 500 élő írók számlálatnak... Sok helyeken 2—3 év múlva sem esmerik a készült új könyveket, mert magyar újságot nem járattat.« Ezt bizonyítja az is, hogy a *Hazai Tudósításoknak* alig van 750, a *Kurirnak* 1200, a *Nemzeti Gazdának* 180 előfizetője, holott a budai német újság 2300-at, a pozsonyi 1300-at számlál. *)

Míg egyrészt némelyek a magyar lapok csekély számát fájlalták, másrészt voltak, a kik elszaporodásuktól tartottak. így Bitnicz azt írja: »óhajtani lehetne, hogy ezen írárok a szükségesen felül ne szaporíttassanak mint a szomszéd németeknél, s egyébütt is megtörténtnek látszik, mert az ily elsokasodás az íróknak öszvedolgozó erejüket elszórja, s így az olvasó közönség elejébe alávaló csekélységek terjesztetnek, csak az olvasó mulattatására s unalmának ölesére fordíttatik minden igyekezet.«¹⁾ Kis János pedig elsorolván a világ nevezetesebb hírlapjait, említi, hogy Európában mintegy 2000 hírlap van, Németországban 400, magában Párizsban 130. »Hazánkban — így folytatja — ily özönvizet ugyan ne kívánjunk, de mégis óhajtjuk, hogy valamint egyéb tudós munkák, úgy jóféle időírárok is nagyobb számmal jelenjenek ezután Nemzeti nyelvünkön mint eddig.«²⁾

A XVIII. századból csak a két bécsi magyar lap jött át a XIX-ikbe, a *Kurír* és *Hírmondó*, a folyóiratok között a *Sokféle*. Es 1830-ig a szorosabb értelemben vett politikai sajtó terén nem is keletkezett több kettőnél, egy

*) Tud. Gyűjt. 1818. X.

¹⁾ u. o. 1821. XII.

²⁾ *Helikoni Kedvtöltés* 1819.

az anyaországban és egy Erdélyben; a *Hazai Tudósítások* és az *Erdélyi Híradó*. Annál szaporább volt azonban a szépirodalmi sajtó, mely gomba módra szülte egyik vállalatot a másik után, de ezek nagy része, a!mint észrevétlenül született, úgy szűnt is meg, hatásuk alig számbavehető.

Jelentékeny feladata volt a magyar hírlapirodalomban Kulcsár István vállalatának a *Hazai Tudósításokénak*, mely majdnem egy félszázadig állt fenn és tovább mint egy negyedszázadig csaknem egyedül képviselte a magyarországi közvéleményt. Kulcsár előbb benczés szerzetes volt, később kilépve a világi pályára 1799-ig Komáromban, Szombathelytt és Esztergomban tanított. »Csendes indullattal és nemes tekintettel ült fel naponként tanítói székébe — mondja egyik életrajzírója*) arcza csinos és válogatott öltözete s egész lénye tiszteletet gerjesztett a tanítványokban.« Tanári állását nevelőséggel cserélte fel és 1805-ig a tolnai Festetich majd a Viczay grófi családoknál hevelősködött. Pesten telepedve le hírlapszerkesztésre határozta el magát, mert »sajnosán érezte, hogy a legszebb hazai híreket is, mint a magyar gyapjút, határainkon túl kellett küldenünk, hogy onnan más színben visszatérhessenek.«

Pesten ez időben nem volt magyar lap. Korábban is, csak a *Magyar Merkúr* jelent meg itt. Kulcsár volt az első, ki a magyar hírlapirodalomnak Pesten állandó székhelyet teremtett. Mint szerkesztő »nem vallott határozott irányt se politikában, se irodalomban — mondja róla találóan. Gyulai.

— Egyetlen eszméje volt a nemzetiség. Magyar volt testestül lelkestül és régi szabású táblabíró. Szerette nemzete történelmét, irodalmát, zenéjét, színészetét s izgatott mindenik

*) Magy. Hazai Vándor. 1839. IX.

mellett szóval és tettel. író és szerkesztő volt, az irodalom és művészet maecenása, ügyvéde és napszámosa a körülmények és erszénye szerint.« *) Buzgalma és lelkesedése a magyar nemzeti műveltség terjesztése iránt nem ismert határt, semmi áldozat nem volt neki nagy érte. Mint tanár örömet adott alkalmat tanítványainak arra, hogy magyarul felelhessenek, ha a latin beszédben fennakadtak, mint író, szerkesztő és hazafi buzgón ápolta a nemzeti nyelv és irodalom ügyét. Munkáinak egész sorozatát magyarul írta, kiadta Mikes Kelemen *Törökországi Leveleit*, jutalmat hirdetett a magyar nyelv grammatikájának megírására, liiven gyámolította anyagi és erkölcs erejéhez mérten a magyar színészet- ügyét; 3 — 4 ezer kötetből álló könyvtárát pedig Komáromnak ajándékozta, hogy »szülőföldjének nyissa meg a dicsőség azon útját — mint alapító levelében mondja — hogy első lenne Magyarországon egy nyilvánvaló s közhasználásra megnyitott könyvtár felállításában.« Pesten nyílt házat tartott, hol a legkülönbözőbb irányú írók és művészek találkoztak. Nála beszélték meg a *Tudományos Gyűjtemény* és *Aurora* tervét és sok egyéb érdekes irodalmi ügyet.

A nádorhoz 1805. december 8-án adta be kérvényét, melyben az újság kiadására megkívánt engedély kieszközlésére kéri, hogy hírlapjával az országgyűlésileg közigazgatási nyelvvé tett magyar nyelv kiművelését előmozdítsa.¹⁾ A nádor kérelmével a Helytartó Tanácshoz utasította. Új

*) *Vörösmarty életrajza.*

¹⁾ Hanc Altissimam Voluntatem — írja folyamodványában — jn-o viribus promovere boni Cívis officium esse ratus, speravi utilem Regi et Regno operám me impensurum, si sensu Diaetalis Articnli excitatus conatus meos conscribendis Patria Lingua Ephemeridibus consecrarem. Pestmegye levéltára 1806. 890.

folyamodványt írt tehát, kérve egyszersmind, hogy vállalata elé semmiféle akadály ne gördíttessék és valaki a cenzurái vizsgálatnál Pesten bízássék meg. A cancellaria a Helytartó Tanács ajánlatára az engedélyt megadta, de meghagyta, hogy semmiféle tudósítást fel ne vegyen bele a császári német örökös tartományok, vagy más országok felől, som a pozsonyi és budai lapokból, hanem pusztán Magyarországra és kapcsolt részeire szorítkozzék. Censorul Pethő Jakab a nemzeti iskolák felügyelője jelöltetett ki.

Az engedély alapján tehát 1806. márczius 1-én kiadta felhívását és programját a *Hazai Tudósítások* című hetenként kétszer, szerdán és szombaton, megjelenő lapjára, melyben »valóságos eredeti újságot« ígér a magyar korona országaiból vett hírekből. Szándéka volt ugyan a külföldi mozgalmakról is megemlékezni, mely jog kieszközlésére Pest vármegye Rendéit is kérte, mit a megye a fejedelemhez és a nádorhoz intézett felterjesztéseiben maga is kívánatosnak tartott, »hogy ne legyen alábbvaló a hazai magyar újság a maga hazájában, mint az országbeli német újságok vagy a németországi magyar újság.« Azonban a magyar udvari cancellaria megtiltotta a külföldi hírek közlését és az engedély csak az előbbi feltétel mellett adta meg. *) Hiába emelte ki Kulcsár Pest megye rendéihez intézett kérelmében, hogy e szerint engedélye értelmében: »Felséges urunk felszentelt személyét és annak atyai tetteit, minthogy az ausztriai német tartományokban történnek, nem említheti, és a hiv magyarokban az 0 szeretetét inkább-inkább nem nevelheti«; hiába hivatkozott a megye a felségnek és a nádornak a magyarokhoz mutatott hű szeretetére, — a kért

*) Orsz. levélt. Canc. 1806. 115, 5585.

engedélyt kieszközölni nem sikerült. Kulcsár belenyugodott. Feladatául tekintette Magyarország részletesebb ismertetése által a hazafias érzést ébreszteni olvasóiban. Azt tartotta, hogy ily hazafiúi igyekezetnek leginkább a házára kell kiterjedni, noha — úgymond — azt is jól tudja, hogy azért, mert magyarok vagyunk, nem szűnünk meg »Világ Polgári« lenni. Ezért feljegyzí mindazon híreket, melyek az európai statust illethetik.

Felhívása, mint maga mondja, országszerte kedvező fogadtatásra talált, Pest megye tisztkara tömeges aláírással támogatta a szerkesztő nemes törekvését s megye-gyűlésileg elhatározott, hogy a felhívás kiadassák a szolgabíráknak a kerületükben lakó földes urakkal, nemesekkel és »egyéb érdemes személyekkel« való közlés végett. *)

Így indult meg a lap 1806. július 2-án az ország különféle városaiból vett rövid tudósításokkal. Önálló cikket nem találunk ugyan benne, de a kisebb-nagyobb jelentőségű események története hiven el volt sorolva. Az irodalmi hírek és könyvárusi újdonságok már az első számokban pontosan említve voltak, sőt néha egy-egy költeménnyel is megörvendeztette olvasóit. A kor nyelvészeti vitái eredményeinek használatát gondosan kerülte, noha maga az orthologusokhoz hajolt, de nyíltan egyik párt mellett sem foglalt állást, csak annyit jelentett ki, hogy minden újítást kerül, mert a szófaragást nyelvbeli tudatlanságból származtatja, különben reményű, hogy magyarságát kiki megértheti. *)

Ezalatt Pest megye rendei még egyszer felírtak a Helytartó Tanácshoz, hogy eszközölje ki a cancellariánál a

*) Pest megye levélt. 1806. 889.

1) *Hazai Tudósítások* 1806. IV. sz.

külföldi hírek közlésének jogát is, azon jogot, melylyel »a haza vendég-nemzeteinek« újságírói is élhetnek, hangsúlyozván, hogy a *Hazai Tudósítások* a nemzeti nyelv művelését célozzák. A cancellaria azonban újra megtagadta az engedélyt, mert a belföldi hírek közlése is alkalmas a nyelv művelésére, különben a lapnak czíme is kizárja a külföldi híreket. Felirt hasonló értelemben Fehér megye is. de erre is tagadó válasz érkezett, valamint Kulcsár azon kérvényére is, hogy a nemvidi újság mintájára melléklapot adhasson. *)

Pestmegye fájdalommal említi, hogy annál érzékenyebb a tagadó válaszban rejülő bántalom, mert nem kértek egyéb szabadságot, mint azt, melylyel a hazai német újságírók is élnek. Fáj nekik, hogy a hazafiak sorsa az országban lakó külföldiekénél »alább való lábra tétetik« s a magyar nyelv tökéletesítése elé is gát vettetik. »Mélto fájdalomt okozhat — így sóhajtának fel — a magyaroknak szívében, hogy jóllehet Fejedelmekhez és Hazájokhoz való határozatlan hívségnek s szeretetnek mindenkoron példás jeleit adták, a benne helyezettett bizodalomra nézve mindazonáltal a külföldről jött lakostársaik után tétetnek.«¹⁾ Megújították tehát kérelmüket a n?ídornál is, a fejedelemmel is s részletesen fejtegették a kért jog megadásának fontosságát. A felterjesztést a többi megyék is pártolták, s Hont, Nógrád, Gömör, Szabolcs, Bihar, Tolna, Bács, egymás után feliratokat intéztek a helytartó-tanács útján a magyar udvari cancelláriához, a kért jog megadását sürgetvén. A fejedelem a cancellaria előterjesztésére azt irta, hogy Kulcsárral szemben se enyhébb, se szigo-

*) Orsz. levélt. Canc. 1806. 1249. 10041. 11251.

¹⁾ Pest megye levélt. 1806. 1575.

rúbb eljárást ne tanúsítsanak, mint minden szerkesztővel szemben, a kért jogot megadhatónak véli, de kötelességül szabja a censoroknak, hogy mindent szigorúan megvizsgáljanak, nehogy oly dolgok kerüljenek a magyar lapokba, melyek politikai szempontból nem kívánatosak. Erre Kulcsár végre megkapta az engedélyt a külföldi hírek közlésébe is, de azon szigorú meghagyással, hogy a cenzuraiszabályoknak megfelelően járjon el s a politikai vonatkozású hírek, közlésétől lehetőleg tartózkodjék. *)

A szerkesztő lapjának 1808. május 15-iki 48-ik számához mellékelt külön tudósításban értesítette olvasóit az engedélyről, tudatva egyszersmind, hogy a közelgő félév kezdetével a lap címűét megváltoztatja *Hazai és Külföldi Tudósítások-Y9L*. »E nevezet által — úgymond — nyilvánvalóvá akarom tenni azon Császári és Királyi Felsőbbi kegyelmet, mely szabadságomat megtágitván, tisztelő szívemet Örök háladatosságra kötelezte: a maga igazságszeretetét pedig és Hazánkhoz vonzó kegyességét új példás tselekedettel tetézte.« A külföldi rövid hírek összevont közlését megkezdte már az 1807-iki évfolyamban, de külön rovatokba csak a következő év kezdetén osztotta be. Ez év telén még azon kérelemmel is járult a Helytartó Tanácshoz, hogy tekintetbe véve Buda és Pest testvérvárosok között a téli hónapokban néha csaknem hetekig szünetelő közlekedést, bízson meg valakit Pesten a lap megvizsgálásával, de kérését nem vették figyelembe. Oly választ kapott, hogy vagy tegye át lakását Budára, vagy adja ki ott a lapot.

Szívos kitarásával legyőzött Kulcsár mindenféle akadályt és folyton virágzásban tartotta lapját. 1810-ben

*) Orsz. levélt. Canc. 1807. 347, 1808. 179.

1) U. o. Helyt. tan. 1808. 5033.

kieszközölte a majnai Frankfurtban megjelenő neuwidi újság közleményeinek kiadási jogát is és hetenkint külön Toldalékként csatolta a laphoz. Tartalmát allegorikus mesék, túlvilági személyek, így pl. Kaunitz és Pitt, vagy Montgolfier és Blanchard stb. párbeszédei képezték. Az év végével azonban az eredeti lap megszűnésével ő is megszüntette e toldalékokat, és hogy a hiányt pótolja, a következő évben két hasábra osztotta a lapot és sűrűbben nyomtatta. Így jelent meg 1811-től minden héten kétszer egy-egy két hasábos íven. Koronként ezután is csatolt egy-két lapnyi toldalékokat hozzá, sőt 1816-ban *Gazdaságbeli Gyűjtemény*, majd 1817-ben, midőn a lap árát is felemelte már félénként 10 frtra, *Hasznos Mulatságok* czímen rendszeres melléklapokkal bővítette. Az előbbi gazdasági tanácsokat adott, például: miképen kell a famagot elvetni, vagy méz-eczetet csinálni; az utóbbi pedig, mint neve is mutatja, mulattatva oktató szépirodalmi közlöny volt egy kii felíven, apró ismeretterjesztő közleményekkel. Előfizetőinek száma ekkor majdnem 900-ra rúgott.

A főlap megtartotta chablonszerű hazai és külföldi híreinek sorozatát, miket a külföldi lapokból vett át, vagy az ország különböző részén levő levelezői küldtek be. Minden félév végén ismételte olvasó közönségéhez intézett figyelmeztetéseit, melyekben az előfizetések kellő időben való megújítását kérte. Soha sem mulasztotta el felemlíteni, mily fontos az újságolvasás, mennyire iparkodott mindig a közönség várakozásait kielégíteni, és hogy jövőben még inkább fog törekedni rá.

1828. április 2-án a lap 27-ik száma gyászkerettel jelent meg. A szerkesztő halálát jelző, kiről Horváth István meleghangú necrologot közölt a lap élén. Csak a halál

választhatta el lapjától, melyet 22 évi évi szerkesztése alatt annyira megszeretett és melynek fentartásáért oly sokat fáradozott. Hírlapírói működésével érdemeket szerzett nevének, mert válságos időkben is, mindjárt szerkesztői pályája első éveiben, ügyesen és tapintatosan teljesítette feladatát, és folyton hazaszeretetre, a nemzetiség érzetének ápolására, fejlesztésére buzdította olvasó közönségét. »Bár meg kell engednünk — mondja róla Toldy — bogy Kulcsár egy mai hírlapíró főtehetségeivel: szellemmel, tüzrel és mozgékonyssággal nem nagy mértékben bírt; bírt mégis azon lassú, de mélyen megkapó, biztos hatalommal, melyet az egyszerű vallásos meggyőződés, a hajlékony de magát soha meg nem tagadó következetesség, az ügy szentsége iránt táplált bizodalom, s a missió érzésével párosuló kitűrés fejt ki . . . . . a mit a feliratok gyűléstermekből deákul vittek a trón zsámolyához, azt ő szabad ég alatt hirdette s folytonos és nem szűnő állandósággal cseppenként oltotta belénk. Nem lázította fel vérünket, de lassanként elősegítette átváltozásunkat.« *)

A lap kiadásának jogáért özvegye folyamodott. Kérelmét Komárommegye is pártolásra ajánlotta, mondván, hogy Kovács Tamás jogtudor, Lencsés József a keszthelyi Greorgicon volt tanára és Horvát István fogják támogatni.¹⁾ A lap folytatásának joga 1829. febr. 27-én adatott meg az özvegynek, ki azt idő közben sem szűnt meg kiadni. Később azt kérte, hogy a szerkesztés Apostol Józsefnek, majd utána Nagy Pál kiérdemült nagyváradi történettanárnak engedtessek meg. A Helytartó Tanács 1838. ápr. 10-iki üléséből

*) Ossz. Munkái VII. 87. 1.

¹⁾ Orsz. levélt. Helyt. tan. 1128. 18,221. és Canc. 11,137.

közölte vele, a megengedő rendeletet, de a censurái szabályok megtartását ekkor sem mulasztotta el különösen ajánlani.

Két évtizedre terjedő múltja volt már a *Hazai és Külföldi Tudósításoknak*, midőn 1826-ban Kis-Szánthói Pethe Ferencz engedélyt kért az első erdélyi politikai magyar hírlapra, a *Hazai Híradó-ra*. Több mint egy év folyt le, míg az engedély megadatott és az előkészületek megtörténtek, úgy hogy a lap első száma 1827. decz. 29-én adattott ki. Tartalmát apró hírek képezték Spanyolországból, Angliából, Francia- és Törökországból, Ausztriából és végre hazánkból. Az egyes tartományok politikai életére, vonatkozó apró tudósítások mellett a pesti levelező a magyar színészet diadaláról emlékezik meg, mint azon idők egyik legfontosabb nemzeti mozgalmáról. A lap egy-egy ivén hetenkint kétszer jelent meg, szokás szerint nagyon kevés eredeti közleménnyel, hanem legnagyobbrészt külföldi lapokból átvett tudósításokkal. Akárhányszor az egész lap csupa külföldi hírekből állt, minden vonatkozás nélkül akár az anyaországra, akár Erdélyre. Az 1828. június végén kiadott III-ik szám képezte az I. évfolyam első felét, mely után a című már a június 28-án kiadott II-ik félévi első számban *Erdélyi Híradó-ra*, változott. *)

Negyedfél évig szerkesztette Pethe a mintegy ötödfélszáz megrendelő számára a *Híradót* melléklapjával együtt egyhangú és változatos modorban, a mint az idők és körülmények engedték. De az aggkorával növekvő erőtlenedés 1831. közepén visszalépésre bírta s kijelentette olvasóinak hogy »az erőt apasztó« nagy munkát nem bírja tovább.

*) Első évfolyamai az Erdélyi Múzeum könyvtárában.

Visszavonult tehát és egy negyedévig szünetelt a vállalat, míg ugyanazon év októberében Méhes Sámuel folytatását megkezdte.

Méhes Erdély Kulcsár-ja volt, a hazafiságnak épen oly lelkes ébresztője ott, mint Kulcsár az anyaországban, a hírlapirodalomnak ugyanoly fáradhatlan munkása, mint Kulcsár. Érdemeik sokban megegyezők. A mily jelentősége volt Magyarországon Kulcsár *Hazai és külföldi Tudósításainak* a *Hasznos Mulatságokká*,¹ olyan volt Erdélyben Méhes *Erdélyi Híradójának* a *Nemzeti Társalkodó*-val. Mindkettejük vállalata közös célra irányult: a nemzeti műveltség terjesztésére, a hazafias érzések ápolására. Mindketten megtettek mindent, a mi tehetségüktől, jóakarattól és buzgalomuktól kitellett. Ha áldozatra került a sor, egyik sem húzódott vissza, mert egyaránt szent volt előttük a cél, a nemzeti műveltség ügye, melynek egyforma lelkesültséggel és buzgalommal álltak szolgálatába. A mit Kulcsár a század elején szép reményekre jogosító törekvéssel megkezdett, azt egy negyedszázaddal utóbb Méhes dicsőséggel folytatta, de azért mindkettejüknek az áttörés dicsősége jutott, mert Erdély a hírlapírás terén csak később lépett az anyaország nyomdokaiba.

Midőn Méhes a szerkesztést átvette, érezte vállalkozása nagy jelentőségét és a rá nehezedő teher súlyát. Kern becsülte túl erejét, mert a munkamegosztás elvét tartotta szem előtt. Belevonta a vállalatba Erdély akkori két legtekintélyesebb tudósát, Szilágyi Ferenczet, a híres történetíró és a közeliismerésnek örvendő tudós enyedi professort, Szász Károlyt. Az előbbi a parlamentarizmus nemzetek törvényhozásainak ismertetését ígérte meg, az utóbbi a *Társalkodó* irodalmi színvonalának emelésére vállalkozott.

Méhes ekként szép sikert tudott felmutatni. Vállalata lassanként megerősödött, és nem csökkenő buzgalma általános elismerésben részesült. Tovább mint másfél évtizedig állt a vállalat élén, melyet hanyatlani soha sem engedett. 1848 közepén lépett vissza a szerkesztéstől, midőn Ocsvay Ferencz vette át és még egy félévig *Kolozsvári Híradó* címen folytatta.

Sem Kulcsárnak, sem Méhesnek nem volt politikai készsége vagy államférfiúi talentuma, lapjaiknak sem lehetett politikai irányuk, mit a kormányzási rendszer is lehetetlenné tett. A mily mértékben terjedt külföldön a szabad eszmék áramlata, annyira szigorúbbá lett nálunk az egész monarchiában minden mozgalomnak ellenőrzése. Megtiltották a hírlapoknak minden szabadabb szó közlését, elzárták előlük a külföld sajtótermékeit, a könyveket és hírlapokat; hacsak lehetett, megtagadták a külföldre szóló útleveleket, a külföldi egyetemekre menő tanulók nem tudtak néha hosszas utánjárással sem útlevéhez jutni. Mióta Bécsben gróf Szedlniczky lett rendőrfőnökké, valóságos ostromállapot kezdett lábra kapni az egész birodalomban. Szedlniczky szervezte a titkos rendőrséget, melynek kémkedő vizsgálódása kiterjedt az iskolában hirdetett tanokra, a hivatalok és gyűléstermek tanácskozásaira, sőt akárhányszor még a magántársaságok nyilatkozataira is. Egymást érték a feladások és titkos vádaskodások, mik méltó elkeseredést szültek minden körben.

A legfőbb rendőri hivatal oly hatalom volt, hogy még a Helytartó Tanács, sőt az udvari cancellaria sem mert újjat húzni vele, és e hatalmát oly kényuralom módjára gyakorolta, a mint ez csak autokratikus államban képzelhető. Szigorúságát különösen érezte a sajtó munkásai-

val, a hírlapíróknak örökös bajuk volt vele, mert intézkedései következtében csaknem tarthatatlan cenzurái állapotok fejlődtek ki, melyek ellen a magyarok, országgyűlés hiányában, megyegyűléseiken hangos panaszokra fakadtak, sőt nem egyszer kemény tiltakozásokba törtek ki. ^N

Midőn 1820-ban újabb rendelet bocsáttatott ki, melyben a külföldi politikai, sőt tudományos lapok is kioltattak az országból, a belföldi lapok szerkesztői pedig szigorúbb ellenőrzés alá vettek, a megyék feliratokban fejezték ki megütközésüket és elégtelenségüket. »Ha ezen tilalom személyes okait vizsgáljuk — írja Bars megye feliratában — nem akarjuk kétségbe vonni, hogy azok a közbékének s a féktelenség korlátozásának kívánatából erednek; . . . meg kell azonban vallanunk, hogy e rendelet tárgyilagosa okai reánk annál súlyosabban hatnak, mennél inkább ügyekeznek azokat elrejtteni a közvélemény előtt, s mennél bizonyosabb, hogy az efféle korlátozások jó sikerrel soha sem dicsekedhetnek . . . Nem vonjuk kétségbe, hogy ama szigorú cenzurának, melynek kíméletlen járma alatt nyög irodalmunk, egy időben hasznát látta ő felsége kormánya; azt sem akarjuk tagadni, hogy a koresemények ismeretének hiánya mellett, mit politikai lapjaink korlátozottságának köszönhetünk, a közbékét s a hatalom tekintélyét könnyebb volt fentartani. Csak azt kérdezzük: vájjon képes-e az érettebb szellem is túrni hasonló nyomást? Vájjon hasznos-e a felnőttet is ama bölcsöbe szorítani, melyben a csecsemő ringattatott? Polgári kötelességünket sértenők meg, ha a folyóiratok tilalma ellen felszólalni elmulasztanánk . . . Mely vétségünk volt oka, hogy az időszaki iratok, úgy az irodalmiak, mint a politikaiak, ismételve eltiltattak? Miért záratnak be előttünk ismét a

mívelődés forrásai? Miért tépetik szét újabban a társas élet egy közhasznú köteléke?

Ellenokainkat nem akarjuk meríteni törvényeinkből s az ország történelméből, mely kétségtelenül tanúsítja, mily nagyra becsülték és sértetlenül fen tart a ni kívánták eleink mindenha a szó és gondolat szabadságát: sőt még a népjogra sem hivatkozunk, mely az ilyféle tilalmak által súlyosan sértetik: csak egyedül a folyóiratok mivoltát tekintjük, hogy kitüntessük, mily nyomás, mily önkény, mily ártalom fekszik azok tilalmában.

A hírlapok a külföldre nézve mind megannyi barátságos levelek, melyek által a nemzetek egymással közlekednek. az eseményeket, elhaladásokat, sóvárgásaikat egymással kölcsönösen tudatják. Oly szükséges kellékek azok a barátságos viszonyban létező népek szorosabb összekötetésére. az ipar s kereskedelem felvirágzására s a nemzeti műveltség előmozdítására, hogy polgárosodott nemzetek azokat teljességgel nem nélkülözhetik. A belállapotok tekintetében pedig a hírlapok orgánumai a közvéleménynek. mely mint a tő. ha annak szabad kifolyás engedtetik, ezernyi ereken szétterjedve termékenyít lefolyásában, míg ha elébe gátok vettetnek, felduzzadva, ezeket szétrombolja pusztítva ront mindent, mi folyamát akadályozza.

Hogy a folyóiratok nagy részének szelleme régóta magion tatot t. hogy azok a közvéleménynek többé koránt sem hú tolmácsai, hanem meghamisított, szolgálai szellemű közlönyök. jól tudjuk. Az eredmény azonban egy, akár a szabad szó folytatik el. akár a közvélemény hamisított meg. amaz a természeti szabadság korlátozása által sért minden jogot: emez csalás által gúnyolja a közönség méltóságát.

Bizonyára, ha e tilalom mellett némely külföldi lapok kegyelését magunknak megfejteti akarjuk, önkénytelen is e kérdés támad bennünk: Hogy csak épen ezek felelnek-e meg céljoknak s tartják meg a közönség irányában a köteles őszinteséget? Es miért tiltatnak a többi folyóiratok? Nem jutnak-e a tilalom daczára is tudtukra a külszemények s más nemzetek érzelmei? Vagy azért tiltatnak el, mivel a kormányhatalom előtt gyűlöletes elveket hirdetnek? Alig lehet hinni, hogy a kormány meg akarná magát fosztani az eszköztől, mely által az alattvalók kívánatai legjobban tudtára eshetnek. És mely elvek azok, melyeket más országokban szabadon vallhatni, s csak épen e kormány gyűlöl? Az igazságos fejedelem, ki a törvények szelleme szerint uralkodik, soha sem nélkülözendi a nép szereti tétét: a trón pedig sokkal inkább a nép szeretetében található a maga alapját, mintsem hogy a censor törlő-tollának támogatására szüksége volna.

A külföldi lapok eltiltása nekünk még azért is sajnósán esik, mert a szomszéd államokkal élénkebb kereskedelem által nem leven összeköttetésben, egyedül ezen eszközzel bírunk más népeket ismerni s általok ismertetni s az ő haladásaik példája szerint haladunk a polgárosodásban . . . Ám az örökös tartományok irói bennünket gyaláznak, törvényeinket gúnyolják, apáink legbölcsebb intézményeit gáncsolják. A sajtó ezek számára szabad; a különben oly szigorú censura ezeket túri, sőt kegyeli. Ama külföldi folyóiratok ellenben, melyek a míveltség forrásai gyanánt szolgálhatnak, nagy gonddal eltiltatnak; számunkra a rágalmozó iratok czáfolatának nem áll a sajtó szabadon; sőt még a tudománynak is szűk korlátok szabotnak, melyeken túllépnie a közjóval megferhetetlennek állítatik. És

mit vétettünk mi magyarok, hogy irántunk ily sértő bizalmatlansággal viseltetnek? Nem túrtuk-e állhatatosan vagyonságunk lépcsőnkénti fogytát s a számos pusztító háborút? . . . Ingadozott-e a nemzet hűsége a veszélyek és csábítások idején? . . . Ama szellemet, melyet a kormány annyira üldöz, valamint nem a hírlapok keltették fel, úgy leláncolni sem fogja a hírlapok tilalma. Az igazság gyermeke oly kormány alatt, mely igazságon s törvényeken alapul, felforgatásra nem találand anyagot . . . Fáj szívünknek, hogy annyi áldozatért, hűségünk annyi bizonyítványaiért egyebet sem nyertünk a naponként növekedő bizalmatlanságnál, s ilyféle erkölcsi korlátozásoknál, melyeknek csak kölcsönös bizalmatlanság lehet eredménye ... Nem fog-e ekként a jövőben minden közlés, bármi jónak látszásák is, bizalmatlansággal találkozni? Es miután a megengedett lapok fizetett szolgáltsága a bizodalmit nem öregbítheti, nem fog-e megtörténhetni, hogy a közönség, látván, miként a közjó segédforrásai egyedárúság alatt vannak, a kormány üdves törekvéseit is gyanúval fogadja s nem segíyezi?» *)

Azonban a legerélyesebb felszólalások is eredménytelenek maradtak. A kormány a megyék feliratait egyszerűen válasz nélkül hagyta s a censurát annál éberebb örködésre szólította fel. Bármennyiszer sürgették is a lapszerkesztők az engedélyt a politikai hírek közlésére, azt mindannyiszor megtagadta, sőt a censurái hivatalokat még arra is utasította, hogy a közérdekű tárgyak megvitatását se engedjék meg, hanem az ily közleményeket egyszerűen tartsák vissza. Nem csoda, hogy ily körülmények között a politikai idő-

*) Horváth Mihály: *Huszonöt év.*

szaki sajtó oly lassan fejlődött. A nemzet elégtelensége ez önkényes eljárás miatt napról-rapra nagyobbodott, de a helyzeten még az országgyűlés segélyével sem változtatható volt, mint ezt a később összehívott országgyűlés vitái tanúsították is. Ez az idő a censura uralmának korszaka volt.

IV.

A tudományos időszaki sajtó előzményei. A hazai tudományos német folyóiratok. A magyar tudományos folyóiratok: *Erdélyi Múzeum*, *Tudományos Gyűjtemény*, *Felsőmagyarországi Minerva*, *Klio*.

Meddők és sivarak a XIX. század első tizedének tudományos törekvései. Az a csekély mozgalom, a mi a bölcsészet- és jogtudomány terén mutatkozott, nem sok reményre jogosított. Egyedül a nyelvtudomány terén volt számbavehető eredmény. E téren korszakalkotó munkák születtek. Révai és Versegghi nyelvészeti munkái, Kazinczy-nak nyelvemlék-gyűjteménye, melyből az első kötet jelent meg, nagybecsű irodalmi termékei a kornak, de akkor hatástalanul maradtak, mert közönségünk nem volt. Sem az iskola, sem az élet nem nevelt közönséget a tudományoknak. A deákos műveltségű iskola az ókori classicus írók műveinek ismertetésével foglalkozott legnagyobbreszt, a felnőttek oktatását pedig csak gyér eredménnyel teljesíthette Sándor *Sokféléje*. A XVIII. század szépirodalmi közlönyei sem gyakoroltak maradandóbb hatást a nagy közönségre. Sokban járultak ugyan az írók ízlésének fejlesztéséhez, de olvasó közönségük száma nagyon csekély volt. Az a néhány kötetnyi *Múzeum* és *Orpheus* állandó nagy közönséget nem teremthetett a tudományos irodalomnak. A hazai vagy bécsi német folyóiratok pedig sem tudo-

mányos nyelvünket nem fejlesztették, sem magyar közön-
séget nem neveltek. Schédius, Kovachich Márton György,
Sartori, Hormayr, Mednyászký nem sok hasznot tettek
irodalmunknak még magyar dolgozataikkal sem, annál cse-
kélyebbet német folyóirataikkal, noha általában tudomá-
nyos szempontból nem kicsinylendő vállalatok voltak. A
Siebenbürgische Quartalschrift, *Vaterländische Blätter*,
Annalen der Literatur und Kunst hazai állapotainkat is
figyelembe vevő folyóiratok elég magas színvonalon álltak,
de a magyar irodalom emelkedését nem nagyon segítették
elő. Nekünk magunknak kellett a parlagon heverő talajt
felszántani és termékenynyé tenni, a mi nem csekély fáradság-
ságba és még több áldozatba került.

Döbrentei Gáboré az érdem, hogy az első tudományos
magyar folyóirat létrejöttéért buzgólkodott, és azt anyagi
és szellemi pártfogók támogatásával megindította.

Döbrentei tanulmányait a külföldi egyetemeken bevé-
gezván, Kazinczy ajánlatára nevelő lett gróf Gyulainé há-
zánál Erdélyben. Mint nevelő, elég szabad idővel rendel-
kezvén, valami irodalmi vállalatba akart fogni. A nyarat
rendszerint falun, Andrásfalván, töltötte, tehát nem merte
magát valamely időszaki rendszeres folyóirat megindítá-
sára elhatározni, noha ilyent tervezett. Egyelőre valami
évkönyv-féle szépirodalmi gyűjteményes munkát szándéko-
zott kiadni *Múzsák Almának] a* címen. Kazinczy tói kért
tanácsot, útmutatást. Kazinczy folyóiratot sürgetett, így
Írván hozzá 1809. nov. 13-án: »Ne hagyja az Úr álommá
válni azt a reményemet, hogy kritikus Írást fogunk olvas-
hatni magyar nyelven. Menni fog az, csak jól kezdődjék.
Jól fog pedig, ha derék munkástársakat választ az Úr és a
rossz versecskéket semmi tekintet miatt fel nem veszi írá-

sába. A munka nem oly nehéz, mint gondoljuk. Elő kell venni a bécsi annalisokat eleitől fogva s le kell fordítatni rí a magyarországi munkák recensiojokat, de úgy, hogy ne légyünk csak fordítók, hanem a recensiot critice vizsgáljuk meg, öszvehasználtván a munkákkal s javítván a recension, bővítván, kurtítván. Azon felyül azt óhajtanám, hogyakül-¹ földi nevezetesebb munkák felől is tennénk recensiokat, lefordítván a Jénai, Hálai, Lipsiai etc. Liter atur-Zeitungok articulusaikat és kivált az Intelligenzblattok bennünket Magyarokat intereszszáltató czikkelyeiket. Az Úr volna a a Rédacteur s osztaná ki a lefordítandó vagy kidolgozandó darabokat. Menni fog az, csak kezdjük valaha, mert sokan óhajtják s érzik hijokat. Pesten hány jó fej van, hány az Úr hazájában. Azok kapni fognának mind a munkán, mind a dolgozáson. Ne rettentse el az Urat az a gondolat, hogy sokan ellenségünkké lesznek a nem kedvező recensio miatt mind az Úr személyének, mind az Institutumnak. De barátjai is lennének és épen e miatt lennének barátjai. Csak arra kellene vigyázni, hogy ha a critica csípős lesz is, mér- ges, epés ne legyen s az igazsággal ne ellenkezzék.« *)

Döbrentei nem habozott. Elhatározta, hogy folyóira- tot fog megindítani. Szerkeszti falun, a kéziratokat Kolozsvárra küldi nyomdába s itt Szilágyi professor fog felügyelni! a nyomásra. Csak a költségek okoztak neki némi aggodal- mást. »A nyomtatás költségére — írja Kazinczyhoz 1809. december 13-án — legjobb lenne, ha Előrefizetőket szed- nék. Különbén az lassan kél el s az exemplárok rajtam maradnak. Postán első esztendőben ha nem lehetne kül- deni, a sokadalmak alkalmatosságával küldeném el Olva- sóinknak.«

*) Kazinczy levelei Döbrenteihez. Akad. kéziratár.

Az alakot négy rétre határozza piros vagy kék borítékkal, s hogy elkerülhesse »az idétlen szerelmi és névnapi Raptusok« közlését, kezdetben csak a rendes munkatársaktól szándékozik dolgozatokat elfogadni. Csak attól tart, hogy a német újságok olvasásához szokott közönség nem is igen fog tudomást venni a magyar folyóiratról, melyben a »külföldi intelligenzblattbeli híradások« későbbben jelenhetnek csak meg. »Oh sok, igen sok vagyon a mi utunkban, — sóhajt fel — s én nem hiszem, hogy mi magyarok boldogok legyünk. De azért még sem riad vissza a vállalattól. Közzéteszi 1810. július 20-án a következő tervezetet a két haza méltóságos és nagyméltóságú fő uraihoz intézve s így szól benne: »Bizonyosan tudják Excellentiátok, Nagyságtok, milyen hasznos lehetne a nemzeti Literaturának, a tudományoknak nálunk való közönségesebb elterjesztésére egy olyan periodikus, vagy folyó írásnak jó móddal való megindulása, melyben minden hozzá tartozó tag, a maga tehetése szerint adná Munkáját. Ez lehetne az a központ, hol mindenkinek' vélekedése, tudományos igyekezete egybetalálkozna, s az egészre kiszéledne. Tekintsük meg a külföldeket, mindenütt jelennek meg ily Munkák, miolta a tudományok közöttük inkább elterjedtek. Tsak a Németföldön hány város nints, melyből tudományos újság indul! Nálunk egy sintsen! Kezdődtek néhányak, elmúltak. A nemzeti nyelv művelése a miatt nem halad, pedig a nélkül későn, korán elenyészünk. Azokat a könyveket is, melyek nyelvünkén kijönnek, nem esmerhetjük, mivel kijövedelek mivoltok felől való esmertetőjék, egy tudományos Újságunk, nintsen.

E nemes Magyar Kis Haza Fő Méltóságainak, Szeretőinek, eleibe terjesztem a planumot, mellyen az Erdélyi

Múzeum épülni akar. Hazai buzgósággal kérek engedelmet.

A Magyar Országiai némely szép lépést tettek nemzeti Literatúránk mellett. A tanultak néhányaktól serkentetnek. Tettek az Erdélyiek is. De legyen különösen Erdélyé az, hogy egy tudományos periodikus újságot, hazafiúi indulatból elésegített, sokan jól érzik Erdély Fiai között, milyen szép a Haza Közjavát elősegíteni! Az Erdélyi Museum alkalmatosságot szolgáltatván annak megmutatására, hazai szeretettel kérem Excellentiátokat, Nagyságtokát, ne hagyják füstbe menni igyekezetünket, mely meglészen ez áldozat nélkül. Szép példánk vágnak hogy a Magyar a Köz Jót elősegítette. Ez is az léssen.

Az Erdélyi Múzeumnak tárgyai ezek lennének: Az eddig kijött Magyar könyveknek recenséaltatása, s ez által megvizsgálása annak, mitsoda tudomány nemben, mennyit haladtunk, hol nem tettünk még semmit? — Híres tanult embereknek életleirása. — Az Olasz, Francia, Anglus, Német Poéták, más Tudósok Munkáinak, azok Literaturájának rövid esmértetése. — A külföldi tudós újságokból a jobb könyveknek kimutatása. — Hazai, tudományos culturabéli élémenetek. — A Poesis némely nemeinek theoriáji, s ezeknek más nyelvekből fordítások által, vagy eredeti munkák által, példák. — Költemények. — Erkölcsi Elbeszélések. — Rövid utazások. — A legnevezetesebb találmányok.

Nem akarunk mindazonáltal ezekből sokat ígérni, mert inkább szeretnénk, hogy a közönség, a Haza megelégedhetne igyekezetünkkel, minek előtte valamit ígértünk volna Excellentiátoknak, Nagyságtoknak, megmutatni mire kérem oltalmokat, kötelességemnek kellett tartanom.

Az Erdélyi Muzem eleinte csak minden fertály esztendőben jönne ki, a jövő 1811-dik esztendő Januariusával kezdődvén, 8—10 árkusokban; s a mikor lehetne, vagy egy Erdélyi vagy egy Magyar Országi Hazafinak mejjképével.

Annyi áldozatért esedezem Excellentiátoknak, a mennyivel két kötés kinyomattathatnék, s pappirosba béboríttathatnék. A Kolos vári Lyceum Könyvnyomtatója 10 árkosért, 5000 exemplárra 400 Rforintot kér, s így két kötésért 800 Kforint lenne szükséges. Ezen hazafiúi áldozat által a Munka folyamatba jöven, későbbben előre fizetéssel kívánnám folytatni. A midőn a 800 fforint az exemplárok eladásából békjönne, a Summa ezen igyekezet nemes Elősegítőivé lévén, arra kérem alázatosan Excellentiákat, Nagyságtokat, hogy két jutalom kérdésre tétetnék fel, melyeket a Nemzeti Literaturára nézve legjobboknak lehetne találni.« *)

Kazinczynak is megírja, hogy: háromszáz előfizetővel a vállalat fennállhat, ha 500 példány fogy el, minden füzet után 200 frtot vagy legalább 150-et fordít a »magyar literatura elésegítésére.« Minden füzet 8—10oiv terjedelmű lesz s negyedévenként fog megjelenni, mert jobbnak találja »halkai kezdeni.« ¹⁾

Kazinczy többet várt. »Minden fertály esztendőben 8—10 árkus lesz — írja neki 1810. augusztus 26-án. — Ez valóban kevés, édes Barátom. Ha nem *holnapos*, hanem *fertály esztendei* írássá csinálja az Úr a Journált, úgy legalább adjon neki justum volument, 18 — 20 árkust. Ámbár kezdetnek elégnek látszhatik a kevés, én azt állítom, jobb

*) *Figyelő* *XXL* 325, 326. 11.

¹⁾ Döbrentei levelei Kazinczyhoz. Akad. kéziratár.

volna mindjárt sokat ígérőt adni. Minden dolgaink merő próbák, próbácskák, már belé csömörlöttem a próba és próbácska tételekbe.« Tanácsaival később is elhalmozta, egyre sürgette a fordításokat, a határozott irány követését. »Hízkelkedni — írja — nem kellene, sem gorombáskodni, de tömjént és korbácsot igen gyakran osztogatni.« Máskor arra inti, hogy rossz verseket ne vegyen fel, mint ő *Orpheusában* tette. A bírálatokra nézve javasolta, hogy előbb csak a kedvezőeket kell közölni, a nem kedvezőkkel azután »rukkolhatunk ki.«

Döbrentei hozzáfogott az előkészületekhez. 1813-ban kiadta előleges jelentését az *Erdélyi Múzeumra*, melyben »a nemzeti Literatura körül való igyekezeteknek mozgásba hozását« sürgette. Felhívta az írókat munkáik beküldésére, a közönséget pedig anyagi támogatásra. Sajnálattal mutatott fejletlen irodalmi közállapotainkra, a külföldtől való* elmaradottságunkra, mik egyaránt haladásra ösztönözhetek. »Erezzetek buzgóságot Hazafiak! — így szól lelkes felhívásában — készítsetek olyan munkákat, melyek az idegenekéinek erejével hatalmasan megívnyak. A tiszta érzésű Unokák nyelvére meleg szív fogja adni a nemes fáradságért a dicséretet, s lesz idő, melyben a jeles pályát futottnak hamva felé áldozva fogja tenni az Emléket az érdemet megismerő maradék.« A lelkesült hangú serkentés Íróink legjobbait felbuzdította a közreműködésre, Kazinczy, Kis János, Berzsenyi, Kölcsey, gróf Dessewffy József, Horvát István, Vitkovics, Szentmiklós siettek dolgozataikkal elősegíteni a vállalatot; Szemere Pál egy egész gyűjteményt küldött neki, mit a maga vállalata számára tartogatott, mert ő is tervezett már régebben hasonló irányú folyóiratot.

A közönség azonban lassan szaporodott, noha az ország minden részében voltak gyűjtői. Kerekes, Aranka, Ponori Thewrewk József, Farkas Sándor, Rigycizai Kovács József, Cserey Farkas, Kozma Gergely és mások iparkodtak a vállalat számára pénzt és előfizetőket szerezni. Nehéz feladat volt. Az első füzetre 370 »részszerint előfizető, részszerint aláíró« találkozott,*) mi a költségeket alig fedezhette. Közadakozásra szorult a szerkesztő, melyben jó példával mentek elül Erdély aristocratái, kiket számosan követtek az anyaországból is. Cserey 765 rfrtot ajánlott fel váltó cédulában, Horvát István 100 rfrtot küldött, gr. Dessewőy József 400-at, másik kisebb-nagyobb összeget részint sajtójukból, részint gyűjtésük eredményét.

Később az előfizetők száma is felszaporodott. Már a második füzetéről szóló híradás azt jelenti, hogy 550 példánynál több fogy el. Az első füzet második kiadást is ért és azontúl már a füzeteket ezer példányban nyomatta. De az V. és VI. füzetnél újra leapadt a közönség száma, ismét adakozásra szorult. »Nagy fájdalommal látom — írja hozzá gróf Dessewffy József — hogy kevesednek az előfizetők az *Erdélyi Múzeumra*, ezt én meg nem foghatom, csupán annak tulajdonítom, hogy nem eléggé ismeretes ez a hónapos munka. Ha úgy volnék, mint a tekintetes úr, minden megyébe írnék, mindegyik alsó alispánhoz és mindegyiknek külön-külön levélben ajánlanám ezt a munkát és kérném, hogy szerezzen előfizetőket. Hízelnék nekik, szívekre kötném az elhagyatott magyar Literatura sorsát, díszet, dícsőséget ígérnék nekik, egy szóval francziás kecségtetésekkel és nyájasságokkal teljes levél mellett úgy körülfognám

*) *Hazai Tudósítások* 1814. I. 11. sz.

eme szereteteket, hogy kevélységek segedelmével buzdítsam bennök a hazafiságot, Megmondanám nekik vagy legalább finomsággal értékre adnám, hogy oda értünk, hogy már lehetetlen a nemzeti dísz a nemzeti literatúrának előmozdítása nélkül.« *) Írói tiszteletdíjúl nem adhatott egyebet hat nyomtatványnál. »A honorárium megküldése iránt semmit se aggódjál — Írja hozzá Kis János 1817. január 27. — A Magyar íróknak melly sok nehézségekkel kelljen küszködni, azt jól tudom, azért kérdeztem már ez előtt egyik levelemben, meddig győzöd az el kezdett háládatlan fáradságot. Ifjúi buzgóságnak s még pedig igen nemes szivbuzgóságnak kell annak lenni, melly az olly vesződésget soká győzhesse, a melly egy időszaki írásnak rendbe szedésével s maga költségén kiadásával hazánkban öszve van kapcsolva. . . . Igen jól cselekszel, hogy a hideg Publicumra sem neheztelsz, ennek hidegsége a jelenvaló környüállások között természeti dolog. Azt kérded: mikor megyünk elébb. Lassanként fogunk talán mi vagy gyermekeink valamivel elébb menni, de igen messze, a mint én gondolom, talán sohasem. Melly maroknyi a mi Publicumunk s melly gátak vágynak s melly sok új gátak készülnek a politikai fekvés által az efféle elémélet ellen. A Magyar íróknak nincs egyéb kilátások, hanem tsak minden serkentés nélkül sőt sok elkedvetlenítő tartóztatások között úszni a víz ellenébe. Ezt nem azért írom, hogy szép buzgóságod tüzét oltsam, sőt azt magad sem betsülheted jobban mint én betsülöm, ha az én szavam halad valamit, tehát igen kérlek, hogy ezen szent tüzedet mindenkép fentartani és. élesztteni igyekezzél.« *)

*) *Figyelő* XVI. 75. 1.

¹⁾ Akad. kéziratár.

Midőn az *Erdélyi Múzeum* első füzeté 1814. májusában megjelent, az író és olvasóközönség meglelégedéssel fogadta. Voltak ugyan kicsinyes kifogások, például: Szacs-vay szerette volna, hogy anekdoták kerüljenek bele, Aranka a *Muzéum* helyett *Museum* elnevezést kívánt, mert latin szó, Sombori minden füzethez tartalomjegyzéket sürgetett, mások azon ütköztek meg, hogy *Erdélyi Múzeum-nak* van nevezve, de nem erdélyi írók írják; azonban a szerkesztő nagyobbbrészt elismerő bírálatokkal találkozott. Voltak, a kik drágának találták a füzeteket, egyik olvasója Kazinczy és Helmecezy magyarságától óvta, mert ez »erdélyi ember előtt nevetséges.« »Bécsi előfizetők« aláírással pedig levelet kapott, mely azt mondja, hogy az első füzet »nemcsak felyül haladta a reménységet, hanem egyszersmind azt is okozta, hogy a másodiknak megjelenését kívánsággal várják.«

Ő maga Kazinczy meglelégedésére helyezett súlyt. Kimondhatatlan örömére szolgálna, ha a füzet Széphalmon »kedvet találna.« Midőn Kazinczy tetszését fejezte ki, önelégültséggel írta neki — 1815. október 2-án — »Vágytam Neked tetszeni s most, hogy helybenhagyod Intézete-met, megkoszorúzva látom magamat. Ha Előtted, a ki vélekedésedet szabadon kimondod, kedves az első füzet, nem hiszem már, hogy a Magyar Mindentudományban (melynek nem jó nevet választottak) is betsületesen ne lennék recenseálva, mely azt fogja tenni, hogy én fellángoltatok tüzzel fogok jó folytatásán igyekezni, az Olvasók pedig kedvet kapnak s elvégre látni fogjuk egy magyar időszi írásnak megmaradását.....Fáj, hogy eredeti darabokat nem adhatok. De mi még nem vagyunk elkészülve arra, s talán mikorra készen lehetnénk, ez az elgyávult Nemzet egybe

lesz zavarva — Nehezteljen akárki, édes Barátom, de rossz darabot, készakarva rosszat nem teszek a *Múzeumba*. Egész egy rakás vers s egyéb is hever író-asztalom fiókjában, a *Muzeum* számára küdötték, de rosszak s ki nem adom. Az *Orpheus* esztendeje 1790. volt, de Ragályinak 1804-ben *Segítő*-jével már nem kellett volna még rosszak elfogadását is ajánlani, nekem pedig 1815-ben ezt tenni nem szabad. Minden füzetet jobbnak szeretnék látni.« *)

Hasonlóan ír Kozma Gergelyhez — 1815. április 27-én — »Én akármint nehezteljenek is rám talán némmeltyek, hogy verseiket vagy egyéb töredékeiket fel nem veszem, azzal nem gondolok. Haladnunk kell valahára, mert azon pont, melyen most állunk a Literaturában, a más nemzetek állásához mérve nagyon kicsiny.«¹⁾

Az elv, melyet Döbrentei a szerkesztésben követett, biztosíthatta a folytonos emelkedést, melyre törekedett. Szívesen fogadott el tanácsot korosabb író társaitól, különösen Kazinczytól, de azért meggyőződését érvényesítette mindig. A mint mellőzte Kisfaludynak egy nézete szerint gyengébb versét, úgy simításokat tett magának Kazinczy-íak dolgozatain is. »Azt a karaktert akarnám — írja egyik levelében Kazinczyhoz — adni e periodicus írásnak, hogy tsendes tónussal mondassék meg mindenkinek az Igaz.« Munkatársaitól ha dolgozatot kért, mindig kiemelte, hogy gyengét ne küldjenek: »Buczym segíts — írja — csak munkát, csak munkát, de jót. Győzni fogunk.« Kölcsénytől Csonkoni életrajzát kérte munkáinak bírálatával az óda és furcsa epos elméletével, Szemerétől Ráday ét. Kovács Józsefet arra inti, hogy ne zsenéket, próbadolgozatokat küld-

*) Akad. kéziratár.

¹⁾ *Figyelő* II. 36. 1.

jön, hanem jól átgondolt kicsinosgatott műveket. »Reményilem — írja neki — olly írókból fordított az Úr, kiknek nevek a legjózanabb kritika előtt mindenkor Bécsben fognak maradni s ezeknek is legjobb darabjaikat. Ezeket egyenességgel említenem kell, mert óhajtom, hogy valahára haladjunk s a *Muzeum* füzetjeinek mindenkor több becsét kívánnék adni.« Még a nyomdahibákra is kiváló gondot fordított.

Döbrentei magasabb műbecsű, encyclopaediai folyóiratot tervezett az *Erdélyi Muzeum*-ban. Tartalmát túlnyomóan irodalmi, költői és kritikai dolgozatokból hitte összeállítandónak, különös súlyt helyezvén az apróbb életrajzokra, miket mindjárt első helyen említett. De közölni szándékozott egyéb ismeretterjesztő és szépirodalmi dolgozatokat is, u. m.: úti rajzokat, aesthetikai, történelmi, neveléstani értekezéseket, fordított költői munkákat, erkölcsi elbeszéléseket és végül minden füzet végén apróbb irodalmi híreket.

Meg kell vallanunk, hogy a folyóirat megfelelt az irodalmi férfiak várakozásának, tartalmas füzetei a külföld egykorú hasonló vállalataival kiállják a versenyt, és nálunk a folyóirat hosszú ideig nagy tekintélynek örvendett. »Eredetiséggel nem igen dicsekedett, — mondja róla Toldy — de igen haszonnal, s nekünk ez kellett! En több írótalaimtól tudom, hogy ez vala proscbolionok s kalauzok a pálya kezdetén.« Döbrentei maga nemcsak szerkesztője volt, hanem legtevékenyebb munkatársa is, kinek dolgozatai a leg-tartalmasabb közleményeket képezik a füzetekben. Apróbb életrajzokon kívül megírta benne az életírás elméletét, közölt eredeti és átdolgozott aesthetikai, kritikai, irodalmi dolgozatokat, ismertette a német, francia, angol irodalom

jelesebb termékeit az illető nemzetek irodalomtörténetének rövid, összefoglaló áttekintésével. Dramaturgiai és prozódiai dolgozataiban pedig értelmes és tanult műbírálnak mutatta magát. Általában Döbrentei korának egyik legkiválóbb irodalomtudósa volt, eltekintve a *Muzeum*-ban közölt csekélybecsű költői munkáitól, többi dolgozatai elég tisztességes helyet biztosítanak neki irodalmunkban. Az utókor feledni látszott ez időbeli érdemeit és irodalmi alakját Berzsenyinek általa eszközölt eltorzított kiadása és akadémiai titkárságából s a *conversations*-lexikoni perből folyó személyes gyűlölségek után alkotta meg.

Szentmiklóssy a következőleg ír róla egy hozzá intézett levelében: »Te neked az úgynevezett didacticus stylusban van legnagyobb erőd, s Ítéletem szerint legalkalmasabb volnál Európa művelődése történeteinek előadására. Ezen pályára hazánkíjvai közül még eddig senki sem érzé magát meghíva s illő volna, hogy azt Te futnád meg. Ez által nemcsak magadat, hanem nemzetedet is megdicsőítenéd.«*)

Nem utolsó érdeme Döbrenteinek, hogy kísérletet tett egy nagyobb szabású tudományos magyar folyóirat megindítására oly időben, midőn irodalmi férfiak is kételkedtek a közreműködők csekély száma miatt a vállalat lehetőségében. Döbrentei megmutatta, hogy a magyarnak már akkor volt értelmi erőre és számra nézve tekintélyei íróközönsége, nem az ő mulasztása, hogy hiányzott még a megfelelő olvasóközönség. Tudott érdeklődést kelteni az irodalom iránt a vagyonilag tehetős hazafiakban, kik szívesen hozták meg áldozataikat az első és egyetlen tudományos időszaki vállalat fentartására, és munkára ösztö-

*) Akad. kéziratár.

nözte a kor majdnem minden kiválóbb íróját, kik bőven ellátták a szerkesztőt dolgozatokkal, úgy, hogy nem kellett szorultságból kezdetleges munkákkal megtöltenie a füzeteket. A gyengébb dolgozatokon kívül ott találjuk Kazinczy-nak egy irodalomtörténeti töredék-dolgozatát, Kis János elmélkedő philosophiai tárgyú munkáit, Szemere szép szonettjeiből néhányat, Kazinczy, Szentmiklóssy epigrammáit Révai Ilias fordításából egy részt, Szilágyi Ferencz egy alapos paedagogiai értekezését, Bucy Emilnek figyelmet érdemlő tanulmányait a görögök szellemi életéről s magának a szerkesztőnek változatos tartalmú, de egyaránt érdekes és tanulságos munkáit. A mint a szerkesztő maga hű maradt felvett irányához, akként társai sem pártoltak el tőle, hanem híven gyámolították mindvégig, úgy, hogy az utolsó füzetekben is csaknem ugyanazon nevekkel találkozunk, mint a legelsőben. Ezt emeli ki Bajza is, midőn így emlékezik meg az *Erdélyi Muzeum-ról*: »a bírálónak úgy látszik ez tartotta meg leginkább valamennyi (folyóirat) között felvett irányát és karakterét mind végiglen, róla lehet legkevésbé mondani, hogy mindig alább s alább sülyedt, s ez látszik kora műveltségének színét leginkább magán viselni.« *) A későbbi kor által is sajnált megszűnését nem a hanyatlás okozta, hanem a pártoláshiány, mely oly sok üdvös eszmét fojtott meg már csirájában.

Az előfizetők csekély száma miatt Döbrentei már a VIII-ik füzetnél meg akarta szüntetni. Erre vonatkozólag írta neki Kazinczy »Mely vétek volna, ha te a VIII-ikon elhagynád ezt. Mit használál vele a Nemzetnek s mit fogsz még használhatni! Én higyjem-e, hogy Te ezt abban hagyhatod?

*) *Kritikai Lapok* 1834. IV.

Nem barátom. Bécsből, vagy nem tudom honnan is fogod folytathatni csak akard. Hogy a munkába belé fáradhatál, képzelem, de ne gondoldj a fáradsággal» Azonban, midőn az utolsó füzetek költségeire ismét mások nagylelkűségéhez volt kénytelen folyamodni, elhatározta a vállalat megszüntetését. mely négy évi fenállás után 1818-ban a 10-ik füzettel csakugyan megszűnt.

Erdélyben még virágzása tetőpontján állt az *Erdélyi Muzeum*, midőn az anyaországban is hasonló irányú mozgalom indult meg egy tudományos időszaki folyóirat megindítása érdekében. Sokat tanakodtak a pesti Írók és tudósok míg végre Trattner János Tamás tevékeny és áldozatkész kiadó 1817-ben elhatározta magát a *Tudományos Gyűjtemény* megindítására. Első szerkesztője Fejér György buzgó történetbúvár lett, kit nemsokára Thaisz András váltott fel. A vállalatnak Fejér mindjárt kezdetekor komoly. tudományos jelleget adott, melyet Thaisz alatt is megtartott, noha ez inkább könnyebb, journalistai szellem volt. mint magasabb írói tulajdonokkal bíró tudós. A közreműködők között mindjárt legelől ott találjuk Kölcseyt híres bírálataival, továbbá Kazinczyt. Szemerét. gróf Dessewffy Józsefet, Kis Jánost, később Vörösmartyt, Berzsenyit, Toldyt. majd Horvát Istvánt. Bajzát s másokat a kisebb tehetségek közül Az irány kezdetben meglehetősen határozatlan volt. Irodalom, gazdaság, mennyiség- és természettudomány, aesthetika váltakoztak benne.

Gróf Dessewffy elégtelen volt a Fejér szerkesztésében megjelent füzetekkel. »A Tud. Gyűjtemény — írja Pethe Ferenczhez 1818. febr. 13-án — nagyon német kapára kezd szabódni. Thaisz úr a görögöket és rómaiakat, Kölcsey úr pedig Csokonait gyalázza, ha ez így megy, a

Tudományos Gyűjtemény a tudatlanság gyűjteményévé fog válni.« *) A második évfolyam VIII-ik füzete jelezte a szerkesztő változást, mi némi reményt nyújtott a helyzet javulására. Thaisz az új évfolyam elején szigorúbb programot adott. Munkatársaitól értekezéseket kívánt, rövid párbeszégeket, magyarázattal ellátott régi okleveleket, verseket csak elméleti fejtegetéssel fogadott el. A vallástudományt teljesen mellőzte, nehogy bármiféle neheztelésekre okot szolgáltatson, épen ezért a bírálatokra antikritikákat is készségesen elfogadott. Kijelölte a lap főbb rovatait is. A főbb szakok a következők voltak: nyelvészet, bölcsészet, történelem s fajtái, jog-, orvos- és természettudomány, matematika, hadtudomány és szépművészetek tudománya. Az el nem fogadott dolgozatokat szerzőiknek visszaküldte.

A szerkesztő ígéretei nagyobb várakozást keltettek, különösen azoknál, kik a száraz és színtelen füzetekkel kissé elégtelenek voltak. »Hála az Égnek — írja Kazinczy Döbrenteihez — hogy a *Tudományos Gyűjtemény* és a Toldalék kiadása Thaisz és Szemere barátunknak jutott. Eddig is nagy barátja voltam a *Tud. Gyűjteménynek*, noha benne irgalmatlanul rossz darabok jelentek meg... Thaisz és Szemere sokat fognak tenni a Nemzet kimíveléséhez.« ¹⁾

A szerkesztő időnkint egy-egy arcképet is csatolt a füzetekhez, hogy érdekét annál inkább fokozza, de tartalmasság tekintetében, — daczára buzgó igyekezetének, sok volt a kifogás. Kritikai rovata, a hazai és külföldi irodalom ismertetése, állandó és változatos volt ugyan, de színvonala alacsony s gyakran tele üres áradozásokkal.

*) Dessewffyék büd-szt.-mihályi levéltára.

¹⁾Akadémiai kéziratár.

Értekezései is csak ritkán keltettek nagyobb érdeklődést, inkább egy szűk kör számára írtak, semmint általános olvasásra számíthattak volna. A gazdaságtani és nevelés-tudományi czikkek kelleténél bővebben szerepeltek. Itt-ott volt ugyan általánosabb érdekű, vagy irodalmi jellegű közleménye is, mint Vörösmartynak Vágotai Kálmán álnéven irt nyelvészeti czikke, Berzsenyi értekezése A versformákról, Rájnis életrajza Péczelitől, Toldy Aesthetikai levelei, de magasabb irodalmi becsű dolgozat kevés volt benne.

1828-ban szerkesztését Vörösmarty vette át, ki rövid beköszöntő nyilatkozatában kijelentette, hogy a folyóirat berendezésében semmi változást sem fog szenvedni, de a toldalékul szolgáló szépirodalmi melléklap eddigi címét megváltoztatja *Koszorú*-ra, s benne apró verseken kívül nagyobb dolgozatokat is fog közölni. Valósággal változatlanul folyt a szerkesztés tovább s bár a legértelmesebb dolgozatok Vörösmarty szerkesztése alatt láttak benne világot, mint Kazinczytól *Pályám emlékezete*, Bajzától *Az epigramma theoriája*, mely sokkal felülmúlta a Sípos által 1823-ban irt mese elméletét — tényleg ő sem változtatott sokat a folyóirat eddigi egyhangúságán és száraz jellegén. Vörösmarty költő volt, tehetsége a szépirodalom művelésére ösztönözte s így sem saját tudományos irodalmi munkásságával, sem munkatársai ösztönzésével nem tudott több életrealitást önteni a vállalatba. Ha a *Tudományos Gyűjtemény*-nek szépirodalmi rovata is lett volna, ezzel egészen más irányt adhatott volna neki, mint a melléklapot valóban magasabb színvonalra emelte, így azonban meg kellett elégednie annyival, hogy alatta nem hanyatlott a lap, hanem megmaradt előbbi színvonalán.

Új de még egyoldalúbb irányba terelte később Hor-

vát István, midőn 1833-ban ő vette át szerkesztését. Száraz történeti tanulmányokkal tölte meg a füzeteket, és saját költségére készült oklevéltani illusztrációkkal látta el. Nemcsak szerkesztője volt a vállalatnak, hanem írója és javítnoka is, ki csaknem minden idejét és erejét ráfordította. Egész füzeteket jórészt maga töltött meg, sőt egész évfolyamok majdnem saját dolgozataiból kerültek ki. Négy évig vitte fáradhatatlanul a szerkesztés nehéz — nem mondjuk sok gonddal járó munkáját, mert soha aggódnia nem kellett, hogy dolgozatokban megszorul, hisz ha volt is egyéb közlendője, mellőzte saját dolgozatai mellett. A változatosságra éppen semmi gondot sem fordított, egymást váltották fel benne saját téves történelmi és nyelvészeti fejtegetései.

Soha folyóirat oly egyhangú, oly szűkkörű nem volt, mint a *Tudományos Gyűjtemény* Horvát István szerkesztésében. »Csak a vak szerencse tartotta meg — mondja a Kritikai Lapok — e folyóiratot csodatékonyan a végképi elhanyaglástól.« Pedig a kritikai szellem itt-ott felszólalt már s a közízlés fejlesztésére volt némi hatással, de a nemzet, mely az ősök dicsőségének ábrándjaiba oly szívesen elmerült, nem vette észre, vagy csak lassan jutott annak tudatára, hogy legnagyobb múlttal bíró tudományos folyóirata elmaradt a kortól s a helyett, hogy előre törekednék, visszafelé megy, a helyett, hogy emelkednék, folyton süllyed.

Az elv, hogy kezdő írók gyenge dolgozatai is közöltessenek buzdítás végett, többet ártott a fejlődésnek, mint használt, s ha már a kortársakat nem elégité ki egyik szerkesztőjének, Thaisznak azon nyilatkozata, hogy a nemzet önmagának tulajdonítsa, ha gyenge dolgozatok közöltetnek, miért nem Írnak jobbat; — mennyivel kevésbbé lehet

elnéző az utókor, mely többé-kevésbé abszolút mértéket alkalmaz a múlt idők történetének megítélésére.

Négy évig volt szerkesztője Horvát István s 1836. végén megvált tőle. Csak ritkán találkozunk már ezután nevével a lapban, mely még öt évig folytatta pályáját meg nem nevezett szerkesztő mellett, míg végre 1841-ben egy negyed századig tartó fennállás után némán s majdnem észrevétlenül megszűnt. Olvasó közönsége, mely megindulásakor majdnem ezerre rúgott, lassankint mindegyre fogyott, míg alig néhány százra apadt le, úgy hogy fentartása sok anyagi áldozatot igényelt, mi megszűnését sietette.

Figyelmet és elismerést érdemel az a nemes verseny, az a hazafias lelkesedés, melylyel íróink e század elején a nyelv művelésén, az irodalom fejlesztésén buzgólkodtak. Fáradhatatlan tevékenységük néha valóban bámulatos eredményt tudott felmutatni. Bármilyen nagy volt is a közöny az irodalom iránt, néhány száz, néha fél ezer előfizetőt mindig össze tudtak toborzani, ha valamely vállalat megindításáról vagy fentartásáról volt szó. Állandó közönsége nem lévén az irodalomnak, a gyűjtés és buzdítás folytonos volt, a pártfogók — mert a ki egy fél évre valamely folyóiratot megrendelt, már az irodalom pártfogója volt, — tehát e pártfogók száma és egyénei gyakran változtak, ezért a gyűjtésnek folytonosnak kellett is lenni. A tehetősek pénzzel is segítették a vállalkozókat. Az irodalom munkásainak önzetlen fáradozása, az egymást kitartásra buzdító jóakarat ellensúlyozta némileg a közönség hideg érzéketlenségét. Egymás példáján lelkesültek s élesztették egymásban az irodalom- és a hazaszeretet tüzét. »Én azt szeretném — írja gróf Dessewffy József barátaihoz — ha a hazában száz folyó írás jelenne meg; ha pénzem lenne, mindegyikre

előre fizetnék, ha elég elméleti tehetségem, tudományom és időm lenne, mindegyikbe küldenék dolgozatokat.« A tehetség hiányát pótolta a lankadni nem tudó munkásság, az alkotás erőtlenségét a fordítói igyekezet. Különbösen a kor eredeti tehetségekben, alkotó szellemekben sem volt meddő, igaz, hogy az időszaki irodalom sikerét nem épen a nagy szellemek biztosítják. Jó ízlés és gyakorlati érzék akárhányszor jobban megtalálja a közönség tetszését, mint a költői inspiratio vagy a tudós elmélkedés.

Bármennyire eltértek is azonban Íróink és szerkesztőink a század első tizedeiben lapjaik irányaira és eszközeire nézve, egyben mindannyian megegyeztek, az irodalom ügyének előbbre vitelében. Ezen célra kiki tehetségéhez mérten minden lehetőt megtett.

Midőn az *Erdélyi Múzeum* már rég megszűnt s a *Tudományos Gyűjtemény* szépirodalmi melléklet nélkül csak tudományos irodalmunk fejlesztésén fáradozott, gróf Dessewffy József tervezett egy időszaki havi folyóiratot Kassán, mely tudományos irányú dolgozatokon kívül szépirodalmi közleményekkel is bírjon. A szerkesztést titkárára, Dúlházy Mihályra, bízta, kiadására *Felső-Magyarországi Minerva* címen Ellinger vállalkozott. Maga a gróf anyagi és szellemi támogatója, védnöke volt, ki elárasztotta barátait leveleivel, hogy közreműködésüket megnyerje s őket a lap terjesztésére felkérje.

Kazinczynak nem tetszett az elnevezés, inkább szerette volna *Amaltheának* neveztetni. »Az a *Minerva* — írja hozzá — csak azért sem jó, mert már van magyar Minervánk, s a németek közt is van *Minerva* folyóírás. Und der Name ist abgenutzt.« *) Alakjával sem volt megelégedve.

*) Gróf Dessewffy József Irodalmi Hagyományai III. k. 297. 1.

»Ki látott folyóírást in quarto s hasított oszlopokban?«
 — kiált fel, melylyel semmiképen sem tudott kibékülni. Dessewffy iparkodott megnyugtanni barátját a címre és az alakra nézve. Az előbbit a kiadó választá, s midőn már a kiadási engedély megvolt, nehéz lett volna új címet választani, különben a közönség sem *Minervát*, sem *Amaltheát* nem érti s így semmi sincs kockáztatva. Az alakra nézve pedig a kiadónál irányadó az, hogy minél több férjen minden ivre, mert mindegyikért egy aranyat ajánla. »Te a negyedré formán akadsz fel így ír Kazinczyhoz 1824. decz. 13. — mint szokatlanon, és a ketté vált lapi nyomtatást ellenzed? Ugyan nem egyezhetnétek-e meg; ha ő az oszlopos nyomtatással felhagyna, te pedig kibékülnél a negyedré formával, mely a Francia és Angoly Havi írásokban nem szokatlan és talán épen szokatlansága által a publicum kedvét megnyerhetné. Nem hiszem felőled, hogy kész légy egy illy kicsinység miatt magadat a Kassai Minervától félre húzni és az által azt nagy disztől megfosztani.« *)

Dessewffy sokat tett a folyóiratért. Irt Döbrenteinek, Fáynak ajánlván jóakaratkba, Budai Ezsaiástól jegyzeteket kért Csokonai felől, gróf Cziráky Antaltól a Marczibányi ünnepen tartott beszédét. Igaz Sámuelnél tudakozódott a bécsiek hangulatáról, melylyel az új lapot fogadták, Jankovicsot, Kis Jánost, Kazinczyt, Horvát Istvánt közreműködésre kérte, buzdította. Elénk figyelemmel kísérte a lap sorsát, fájt neki, midőn Kölcsey nem talált benne használhatót, Beregszászi pedig a nyomdahibákat is a szerzőnek tulajdonította, s viszont örömmel említette, midőn

*) A gróf Dessewffyék büd.-szt. mihályi levéltára.

terjedt »minden piczinykedő indulatocskák ellenére«, és midőn »kedveltségre kezdte kapni« Dunántúl is.

»Bátorkodom megkeresni kedves barátomat — írja Döbrenteihez 1825. január 17. — ne vesse meg a Felső Magyarországi Kassai Minervát Isten asszony léttére. O ugyan nem bálvány, nem kíván imádást, nem tiszteletet, hanem kár lenne becsmérlem, minekelőtte fellépett. Minden kezdetek bibések és ezer meg ezer megütközésekre adnak alkalmatosságot. Kazinczy barátunk p. o. már a nevét is az új kassai Magyar Folyó írásnak nagyon kopottnak tartja. Igaza van. Ha Ellinger az én tanácsomat kívánna vala, én is más nevezetnek lettem volna javaslója, de minekutána tudtom nélkül ezen Cziműre kérte ki a Helytartó Tanástól az engedelmet, minden változtatás az akadályokat még szaporíthatná. Nem éppen nehéz lett volna akár a Mythológiából, akár a históriából szerencsésebb Cziműet választani, de ugyan értette volna-e a többség úgy mint ezt és nagyobb bátorságba helyeztette volna-e magát Ellinger a Critica csipkedései és kartzolgatásai ellen?« *)

1825. januárban indult meg a lap negyedfélszáz előfizetővel, élén Kisfaludy Károlytól kölcsönzött jeligével: *El magyar áll Buda még.* Előszót gróf Dessewffy József irt hozzá: Az avulni kezdő és a nagyon újítató írásmódról a magyar nyelvben. Benne mint Kazinczy tanítványa szólal meg, ajánlva az írók részére a nyelvújítás vívmányainak alkalmazását, az olvasók részére azoknak elfogadását, de óvatosságra és a túlzások kerülésére is int. cikkét, melyben minden felekezetet ki akart elégíteni, már

*) Dessewffy levéltár.

megjelenése előtt ajánlotta író társainak figyelmébe, mind-egyiknek körülményesen elmondván a czélt, melyet elérni s a felfogást, melyet kifejezni akart. Ezután a szerkesztőnek, Dúlháznak, egy életrajzi czikke következett észteí Károly Ambrus főherceg- és esztergomi érsekről réz-metszetű arcképpel. E bevezetés után kezdődött a két ivre terjedő lap maga, élén Montesquieu egy akadémiái beszédével, utána Kazinczy nyelvtörténeti dolgozatával, melyre gróf Dessewffy Aurél czikke következett Az Ízlésről, majd Franklinnak egy levele és záradékul versek Ponori Thewrewk József, gróf Dessewffy József és Kazinczy Ferencztől. A kezdet elég bizalomkeltő volt. A kiállításban sok technikai fogyatkozás mutatkozott ugyan a kiadó takarékosága miatt, de a várákozásnak mégis megfelelt. »Több nyomtatási hibák maradtak a kijegyzett errátákon kívül — írja Dessewffy Igaz Sámuelhez 1825. ápr. 15. — a miket Ellingernek kell tulajdonítani, mert mindent az utolsó órára hágy, és osztán nem enged időt Dúlháznak és felette sürgeti. Segédcorrectort nem akar felfogadni költségkímélés végett, zsémbelkedő és nincs benne az az egyeztető lélek, melly olly szükséges, mikor több embereknek egy czéllra kell dolgozniok és mégis olly ritka a magokkal eltelt embereknél. Én véghetetlen sok foglalatosságaim közt csak ollykor fordíthatok egykét órát a *Magyar Minervára*. Ellinger, ha a maga javát értené, azon kellene néki igyekezni, hogy Folyóírása creditumba jöjjön és jóakarókat szerezne magának, de ezt nem mindenkor tselekszi, ollykor legkevésbbé szeretik magokat az emberek, mikor önszeretetek után indulnak. Én ugyan szeretném, ha ez a Folyóírás felkaphatna, mert megbír két Folyóírást a Haza, és egyik a másikat éleszténé és lelke.

sítené. Én a minap egy hosszú értekezést küldtem a *Tudományos Gyűjteménybe* a szeszélyről; — bár mások is úgy tennének, hogy Pestre is, ide is küldenének dolgozásokat. A szeszélyes tekintetek sohasem viszik elő valamely haza akár javát akár dízét. A Magyar Literatura javán kell ' okvetetlenül igyekezni minden mellékes tekintetek nélkül. Mindenütt kell vetni, mind a Duna mind a Tisza mellett, tőgy mindenütt hasznos és szép aratás legyen. A Tekintetes Úr már kárával is mutatta ki nem egy ízben szeretetét a két haza iránt, küldjön hát dolgozásokat a Kassai Minervába és szerezzon neki minél több olvasókat.« *)

Ekként lelkesült és lelkesített Dessewffy a *Minerva* iránt, mely mindegyre növekvő igyekezetét fejtett ki a közönség tetszésének megnyerésére. Választékosságra és változatosságra törekedett, a tudományt összekapcsolta a szépirodalommal, hogy tanítva mulattasson és mulattatva oktasson. Szívesen közölt aesthetikai dolgozatokat, melyekre már az első füzetben felhívta olvasói figyelmét, ezen kívül kiváló gondot fordított kritikai rovatára, melyben a hazai -s külföldi jelesebb irodalmi munkákat ismertette. Koronkint egy-egy beszélyt is hozott, mi eddig az időszaki sajtóban nem igen volt szokásos, közölt becses műfordításokat Shakespeare, Schiller, Goethe, Horatius műveiből, Buffon, Montesquieu, Herder irodalmi dolgozataiból. Adott úti rajzokat, meséket, tudományos értekezéseket a nyelv-, történet- és természettudomány köréből, hozzászólt az Hiasperhez, és igen gyakran a magyar nyelv művelésének kérdéséhez. Ha a közönség részvéte megfogyatkozott, intette a hazafias kötelességekre: »Oh oldvadj össze Hazám — úgy-

*) Dessewffy levéltár.

mond — hogy el ne olvadj.« 1829-ben négy rét alakját megváltoztatta, 4—5 íves oktáv füzetekben jelent meg negyedévenként címlappal és egy-egy arczképpel, melyekhez a lap valamely munkatársa, — Kazinczy, Kovacsóczy, Terhes Sámuel, Bárány Ágoston — rövid életrajzot írtak.

Tíz évfolyam jelent meg belőle tizenegy év alatt, csaknem folyton küzdve a létért, már a második füzet után panaszkodott Dúlházy Kazinczynak, hogy mindenkép el kell enyészni a *Minervá-nak*, mert kevés az előfizetője, s a kik megrendelték is, késtek a pénzek beküldésével. »A collector urak sehonnan sem küldik be tavalyi pénzeinket . . . — írja — így Ellinger nem folytathatja soká, mert nem győzi, mert olvasói nincsenek, mert ötöt nem fizetik. De ő sem engem . . . kétségbe kell esnem. Örök munkában élek, és éhei kell elhalnom... Kár volt becsületes embernek szünettetnem.«*)

A lap szellemi vezetői sohasem téveszték el az irányt,, melyet már kezdetben maguk elé tűztek. Bizonyos közép-irányt akartak követni, nem emelkedve igen magasra, de nem is szállva le a köznapi színvonalra, egyaránt kerülve a fellengős modort, mint a pongyolaságot. Lapjukat nem a tudósok és írók osztályának szánták, hanem az úgynevezett művelt osztálynak, melynek tagjai még kis számmal voltak, műveltségük pedig fogyatékos volt még. Ezért iparkodtak jól megválogatott közleményeket adni s ezáltal a jđ ízlést, a többoldalú műveltséget, közvetve pedig az irodalom iránti érdeklődést fejleszteni, az olvasóközönséget szaporítani.

Jól jellemzi a czélt gróf Dessewffy József Kis János-hoz írt levelében: »Folytassa Főtiszt. Úr — úgymond — szép

*) Gróf Dessewffy József Irodalmi Hagyományai III. 354. 1.

példák által dicsőíteni Hazánk literatúráját, és ugyanezek által oktatni íróinkat, mint kelljen a dagály és finnyáskodás szélei közt akár a kötött beszédben szabadon repülni, akár a kötetlenben ügyesen sétálni, mert csak így fog lassan-lassan közkedvességet nyerni literatúránk és a póriságon túl emelkedve a literatúrának minden nemeiben a sok olvasók segedelme által haladni. Csupán ezen czélnak elérése végett igyekeztem magamnak egy kis befolyást szerzeni az említett Folyóírásba; jól érezvén, hogy a Literatúrának minden időben a nemzet akkori culturájához kell simulni és nem ugyan ennél alantabb járni, de nem is nagyon fellyül emelkedni azon, mert különben az első esetben lefelé rángatjuk a nemzetet, a másodikban pedig néni vagyunk képesek azt eléggé felrántani, nagyon messze esvén felette; hanem mikor már egy kevésse felemeltük, hághatunk megint felyebb egy lépéssel felette, hogy ismét magunkhoz vonhassuk és ne legyen hiú igyekezetünk. Csak az elterjedett Nemzeti kimíveltség szerezhethet nemzeti erőt, nemzeti dicsőséget. Nem az a gyümölcsös kert, a hol csak egy két jó nagy gyümölcsösfa található, hanem a hol majd minden fán van gyümölcs, némelyiken pedig bőven is úgy azonban, hogy azt csaknem minden ember mind elérhesse mind leszedhesse.« *) E középút követése jellemezte a *Minerva* első és utolsó füzeteit egyaránt s bár nem tartozott a legelterjedtebb folyóiratok közé, hatása nem volt csekély.

Ezalatt Erdélyben gróf Bethlen Imre új, tudományos folyóirat megindításán gondolkozott, melyet Nagy-Enyeden *Klio* című alatt akart kiadni, hogy általa »a magyarul

*) Dessewffy levéltár.

olvasást elősegítse és Erdély történetének megírását előkészítse.« 1829-ben nyújtotta be folyamodványát engedélyért. Tervrajzában kiemelte, hogy az erdélyi eseményekre vonatkozó történeti adatokat szándékozik összegyűjteni I. Józsefíg. Az erdélyi udvari cancellária az engedélyt meg is adta, melyre a kormányshék felterjesztésében kiemelte, hogy különös gondja lesz arra, nehogy a füzetek a censurát kikerüljék. *)

A szerkesztő időközben kiadta felhívását is, melyben honfitársait anyagi és szellemi támogatásra buzdította. Vállalatával nem célzott anyagi haszonra, mert kijelentette, hogy a megmaradó tiszta jövedelmet a munkatársak díjazására s esetleg pályadíjak kitűzésére fogja fordítani. Havonkint egy 6—8 íves füzetet szándékozott kibocsátani szerény kiállításban, hogy a költségeket lehetőleg kímélje s így minél olcsóbbak legyenek a füzetek, mert elterjedésére csak így lehet bizton számítani. Azonban noha minden előkészület meg volt téve, több dolgozat is megvolt már, a vállalat nem indult meg, mert a szerkesztő bántva érezte magát azon gyanúsítások által, melyekkel vállalatát az udvari rendőrség kísérté. Ki is fejezte megütözését e méltatlan gyanakvó elővigyázat miatt, s a múltban tanúsított loyális magatartására hivatkozva, kijelentette, hogy sem magát balvélekedéseknek, sem »ártatlan törekvését« félreismerésnek kitenni nem akarja, ezért lemond a tervezett vállalatról, mely ezúttal nem is jött létre. *) Hasonló eset történt később Ponorí Thewrewk Józseffel, ki 1832-ben *Szemlélő* címen akart egy időszaki vállalatot

*) Orsz. levélt. Canc. 1829. 1487.

1) Jakab E. Id. m. 50—53. 11.

megindítani. A Helytartó Tanács felhívta Pozsony megye rendéit, hogy a szerkesztő gondolkodásmódja és az előfizetők biztosítéka felől tegyen jelentést, mire a megye kijelentette, hogy a folyamodó ebben zaklatást lát és a magyar nyelv előmozdítását célzó vállalat akadályozását, minthogy pedig ily tudakozódás más újságoknál sincs szokásban, annál inkább kéri az engedélyt újra, mivel a tiszta jövedelem tizedrészét megyei szegények támogatására ajánlja. De a vállalat nem létesült. *) Hiába hivatkoztak a szerkesztők áldozatkészségükre, hiába emlegették vállalataik nemes célját, jó irányát, ártatlan voltát, a gyanúsításoknak folyton ki voltak téve. Egy-egy hírlapengedély oly bizalom jelének tekintetett a kormány részéről, melyet ez ritkán, gondos körültekintéssel és sohasem szívesen gyakorolt.

*) Orsz. lev. Helyt. tan. 1832. 13,306.

V.

A tudományos időszaki sajtó történetének folytatása 1840-ig. *Orvosi Tár, Tudomány-Tár, Természet*. Egyházi és gazdasági szaklapok.

Időszaki sajtónkban a rendszeres tudományos irány 1831-ben vette kezdetét a Bugát és Schedel (Toldy) által megindított *Orvosi Tár*-ral. Szakszerű, tudományos jellegét szorosan megőrző havi folyóirat volt ez az orvosi tudományok köréből, időnként arcképpel és kórtani rajzokkal illusztrálva, mely tudományos irodalmunknak még máig is meglehetősen elhanyagolt ágát művelte, de se író, se olvasó közönsége nem volt. A szerkesztők elég buzgalommal töltötték be nehéz feladatukat, de sem a közreműködők igyekezete, sem a pártfogók száma nem állt arányban a szerkesztők méltánylatot érdemlő fáradozásával és anyagi áldozataival. Kiváló gondot fordítottak a külső kiállításra, ² mely fölülmúlt minden eddigi folyóiratot, a bértartalommal is iparkodtak kielégíteni a vállalat magasabb műveltségű közönségét, azonban nem sokáig bírták ki az erejüket meghaladó vállalat terheit. A IX. kötet végén panaszkodtak a részvétlenség miatt s kijelentették, hogy meg is szüntetik, ha nagyobb pártolásban nem részesülnek.

Öt évig szünetelt is, míg 1838-ban előbbi szerkesztői közül Bugát egyesülve Flór Ferenczcel heti közlőny alak-

jában ismét életre szólították s tíz évig változó körülmények között szerkesztették. Nagyjórészt kisebb elméleti eredeti és fordított cikkekből és sok apró tudósításból álltak az egyes számok, mikben behatóbb fejtegetésekre,, mélyebb tudományos bűvárlatokra csak ritkán akadunk. Sok gyakorlati jelentőségű eszme pendített meg benne,, miknek inkább közegészségügyi, mint tudományos fontosságuk volt, és azért az orvosi tudományokkal gyakorlatilag foglalkozóknál nagyobb kelendőségnek örvendhetett. Elvont magyarázatokba ritkán bocsátkozott, a kétes alappal bíró hypothesiseket lehetőleg mellőzte, de annál bővebben fejtegette a gyakorlati élet mindennapi kórtüneteit,, az egyes járványok fejlődésének okait, a külföldi gyógymódok alkalmazásának természetét. Nagy közönségre soha sem tudott szert tenni, mi az érdeklődők korlátolt számában leli magyarázatát, de a lét küzdelmeit még is egy évtizeden át ki tudta állni s megszűnését a megzavart közállapotok okozták.

Nagyszabású tudományos vállalat volt a magyar tudományos akadémia első folyóirata a *Tudománytár*, mely 1834-ben Schedel (Toldy) Ferencz szerkesztésében jelent meg. Tartalma szorosán tudományos, iránya az emberi tudás minden ágára kiterjedő encyclopediai volt. Feladatul azt tűzte ki, hogy olvasóit tájékozza a hazai és külföldi tudományos s művészeti mozgalmakról, a kutató és teremtő szellem bűvárlatainak eredményeiről, azért az önálló tanulmányokon kívül sok apró közleményt hozott a külföldi szellemi áramlatairól. Értekezései részint eredetiek, részint fordítások és átdolgozások, de valamennyi magasabb szempont és szigorúbb követelések kielégítésére számítva, mi által a külföldi folyóiratok pótlása is czéloztatott.

Munkatársai között az akadémia tagjai szerepelnek nagyobb számmal, de a közreműködésre tér nyílt benne mindenkinek, ki a színvonal felé akár eredeti akár fordított cikkel hozzájárult. Az akadémia, mint a vállalat közrebocsátója, megszorítás nélküli felhatalmazást adott a szerkesztőnek a tartalom összeállítására, mi a szerkesztőt felelőssége érzetében annál inkább ösztönözte a folyóirat belbecsének emelésére. Toldy lankadást nem ismerő igyekezettel el is követett mindent, hogy a vállalatot a kitűzött magas színvonalon megtartsa, mi sikerült is. Válogatott, tartalmas dolgozatokkal töltötte meg a füzeteket, az egykorú legtehetségesebb munkások dolgozataival, Maga széleskörű tudományos képzettséggel bírván, jártas a külföldi irodalmakban is, nagy munkásságot fejtett ki a csatlakozásra bírta a legjobb erőket. Kezdetől fogva iparkodott az egyoldalúságot kerülni s oly változatosságot honosított meg benne, mely valóban egyetemes tájékozást nyújtott olvasóinak. Nagy időközökben — negyedévenként — jelenvén meg, kevés aktuális jelentősége volt, de ez a korviszonyok s a folyóirat jellegének tekintetbe vétele mellett nem nagy baj, nem is igen csökkentette az érdekeltséget iránta.

Egy tekintetben fér némi kifogás a vállalathoz; bizonyos határozatlanság jellemezte, melynek magyarázata encyclopaediai irányában rejlik. A *Tudománytár-nak* feladata volt első sorban munkásságra ébreszteni a szunnyadó tehetségeket és népszerűsíteni a tudományt, melynek nálunk még nem volt közönsége.

Az exact tudományok fejlődésük kezdő korát élték még csak, de a többi tudományágak sem bontakoztak még ki az általános elvek fejtegetéséből, egyedül a nyelvtudománynak voltak befejezett, positiv eredményei. Még nem

érkezett el az egyes tudományágak szakszerű művelésének ideje, mert a részletek fejtegetését meg kelle előznie az általános elvek tisztázásának. Oly folyóíratra volt tehát szükség, mely felkaroljon minden irányt, s közönséget nevelve és érdeklődést ébresztve, lassankint előkészítse a munkamegosztás elvének alkalmazását s ezzel az egyes tudományágak önálló művelésének lehetőségét.

A *Tudománytár-nak* ez a feladat jutott. És e feladat teljesítésében sikerrel működött egy évtizeden át. Két évig állt élén Toldy, mely idő alatt nyolcz kötetet állított össze, utóda Csató Pál lett, ki a megkezdett irányban folytatta egy évig. 1837-től fogva azonban lényeges változás állt be a szerkesztésben. Külön kötetbe foglaltattak az értekezések, melyet Luczenbacher (Erdy) János szerkesztett s ismét külön kötetet képeztek Almási Balogh Pál szerkesztésében az irodalmi és vegyes közlemények. E beosztás nem vált előnyére a folyóíratnak, mert olvasmányait nem nyújtotta kellő változatossággal, összefoglalt tartalomjegyzéke pedig megnehezítette az áttekintést. Sokoldalúságra törekvő irányát megtartotta állandóan s híven kifejezte az akadémia munkásságának irányát, melyet később az osztályértekezések tüntettek fel.

Gyenge törekvés jeleként tűnt fel 1838-ban Kunoss *Természet* című tudományos tartalmú lapja, hetenkint kétszer kiadva egy-egy ivén. Természettudományi apró ismertető cikkek képezték az egyes számok tartalmát a földrajz, geológia, physika, természetrajz köréből s záradékkul különféle természeti ritkaságok elsorolása következett. A szerkesztőn kívül Vajda és Garay vettek tevékenyebb részt a munkában, más nevesebb munkatársa nem is volt. Közleményei csak részben eredetiek, egy részök idegen

folyóiratokból volt átvéve. Maga a folyóirat semmiféle érzett hiányt nem pótol, ezért hatása sem lehetett, iránya sem nem népies sem nem elég tudományos s így közönségre nem talált, még gazdasági tudósításai sem tudtak érdeklődést kelteni iránta s így pályafutása rövid féléven túl nem terjedhetett.

Szigorúan szakszerű irányt követtek kezdettől fogva egyházi és gazdasági szaklapjaink és folyóirataink. Mind-egyik megszabott munkakörében mozgott, melyet mindenik kitelhető igyekezettel iparkodott betölteni, és ámbár hosszú étellel vagy nagy közönséggel egyik sem dicsekedhetett, de a közműveltség előmozdításában valamennyi hűségesen fáradozott. Egyházi lapjaink mind a katolikus mind a protestáns részről ragaszkodtak felekezeti jellegökhöz és irányukhoz, de soha túlzásokig nem jutottak. Időszaki jellege egyiknek sincs, inkább évkönyv formában jelentek meg mint hírlapi jelleggel, de megjelenésük módjánál és részben tartalmuknál fogva is az időszaki sajtó termékeihez sorolhatók. A legkorábbiakhoz tartozik az *Egyházi Értekezések és Tudósítások* című, melyet 1820-ban Horváth János veszprémi kanonok indított meg. Negyedévenként jelent meg egy-egy vaskos füzet egyházi ének-melléklettel vallás-bölcsészeti, exegetikai, erkölcstani, egyházjogi s történeti értekezésekkel, egyházi férfiak életrajzi jellemzésével s theologiai művek bírálataival. Hasonló szerkezettel és tartalommal bírt az *Egyházi Folyóírást*, melyet előbb Kovács János, később Oswald Ferencz szerkesztett »a religio igazságainak bővebb esmértetésére.« A benne megjelent dolgozatok között érdekesebb Guzmicsnak a papi nötlenségről irt elmélkedése, továbbá a Várségi ha' gyatékából vett közlemények. Időszzerű jellege épen úgy

nincs, mint az *Egyházi Tár*, *Erdélyi Prédikátori Tár*, című rokonirányú vállalatoknak.

Valamennyi komoly tartalommal nagyobb időközökben jelenvén meg, nélkülözötte az időhöz kötött jelentőségű apró közleményeket. A bennök megjelent dolgozatok is oly természetűek voltak, hogy inkább szakadozott közlésük kölcsönözötte nekik az időszaki közlemények formáját, mint a tartalom maga, csupán az egykorú munkák ismertetése emlékezteti az olvasót arra, hogy megszabott időközökben megjelenő folyóirattal van dolga. Kivételt képez a a Gyarmathy szerkesztésében megjelenő *Szion*; mely külföldi és hazai egyházi eseményekről közölt rövid, többnyire napi érdekű híreket. Hetenkint kétszer jelent meg egy-egy ivén *Annales* című latin évkönyv melléklettel, de a vállalat igen rövid életű volt.

A mi e folyóiratok tudományos becsét illeti, nem haladják meg a kor többi tudományos folyóiratainak színvonalát, de nem is maradnak messze mögöttük. Nincs meg az a közvetlen hatásuk a közművelődés előmozdítására, mint egyéb tudományos időszaki iratainknak, többnyire elvont eszmék magyarázatával foglalkoznak s elmélkedéseik nem tárgyai a közérdeklődésnek, ezért közönségük is csekélyebb számú, de koruk irodalmi mozgalmainak számbavehető tényezői.

Magyarország nyerstermelő ország lévén, már korán fejlődésnek indul gazdasági irodalma, és állandó munkásság jelzi e téren a folytonos haladás iránti törekvést. Kisszánthói Pethe Ferencz tevékeny és értelmes gazdasági író már a múlt század végén szerkesztett egy Gazdaságot célzó Újságot s ámbár igyekezetének nem sok sikere mutatkozott, mindamellett 1814-ben megindítja a

Nemzeti Gazda című folyóiratot, melyet apró etymologiai fejtegetésekkel és sok háztartástani kérdéssel hetenkint »készítgetett« s négy évig folytonos küzdelem közt tartott fenn. Törekvése ismét kevés méltánylásra talált, de ő azért nem csüggedett, akadt egy-két elismerő szó és buzdítás, mi kitartását fokozta. Gr. Dessewffy József a többek közt megérdemelt dicsérettel halmozza el 1814. augusztus 9-én irt levelében s figyelmét egy közérdekű gazdasági tárgy fejtegetésére hívja fel, »hogymiképpen lehetne főképpen a közlegelő használásának rendi által kivált a nagy határonkon a tilalom-rontásból következő kártételeket nem annyira kevesíteni, mint megelőzni.« Elmondva saját nézetét, kifejzi, hogy örömmel venné, ha fejtegetésébe bocsátkoznék.

»A Tettes Úr előadásai — úgymond — olyan természetesen, oly fontosak, úgy veszik meg önnön hasznoknál fogva olvasóinak mind szíveit, mind elméjét, hónapos írása igaz belső érdeme miatt köztünk immár úgy elszélyedett és annyi tekintetre vergőde, hogy sok rendetlenségeknek elenyészésén már előre örvendek, ha remélhetem ezen tárgynak a t. Úr pennája alá való kerülését.« *)

De míg egyesek elismerő nyilatkozata buzdításul hatott rá, másrészt a nagy közönség részvétlensége megbénította munkásságát, 1818-ban felhagyott vállalatával. Követője hat évvel utóbb akadt. Angyalffy Mátyás 1824-ben indított meg egy hasonló célú folyóiratot *Mezei Gazdák Barátja* címen. »Használjunk hazánknak még élünk, Amennyire csak kitelik tőlünk« jeligével, majd 1832-ben *Mezei Gazda* címen havi füzetekben. Célja volt a közhasznú gazdasági ismeretek terjesztése, ezért gondosan

*) Dessewffy levéltár.

megválogatott, tájékozó cikkeket közölt a mezei gazdaság, földművelés, jószágigazgatás, állattenyésztés, erdészet, kertészet köréből. Kiterjesztette figyelmét a segédszakokra u. m. az építészeti, fűvészeti, chemiai, technológiai, baromoryosi tudományokra, közölt rövid gazdasági jegyzeteket, hasonló hirdetések, s vállalata mezei gazdák számára valóban hézagpótló volt.

A gazdasági egyesület megalakulása után Kacskovics Lajos indította meg a *Gazdasági Tudósításokat* időhez nem kötött füzetekben, melyek sok érdekes és hasznos tudni valót közöltek, de rendszertelen szerkezetüknél s kevés gyakorlati útmutatásainál fogva kevesebb hatással működtek. A szerkesztésre világot vet azon körülmény, hogy sorshúzás határozta meg a dolgozatok sorrendjét, mi semmiesetre sem történhetett a lap előnyére. 1840-től melléklete volt a Vállas Antal szerkesztésében megjelenő *Rohonczi Közlemények*, majd még ugyanazon évben Kacskovics és Török János új lapra kértek engedélyt, a *Magyar Gazda* címűre *Műpar* melléklettel. Az engedélyt meg is kapták, a szokásos feltétellel, hogy mellőzniük kell a politikát s alkalmazkodniok a censura szabályaihoz. *)

Ez utóbb említett folyóiratokhoz tartoztak a Brassai szerkesztésében megjelenő *Vasárnapi Újság* és Borsos Márton hites ügyvéd által összeállított *Honi s Külföldi Gazda és Kereskedő*. Amaz 1834. április fi-án indult meg, emez három évvel később. Mindkettő a gyakorlati élet szolgálatában állt. Brassai tágabb körben mozgott, mert gazdaságtani közleményein kívül ismertetések közölt a népszerűleg írott egyéb tudományos művekről is, de »sinor-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1840. 34,891.

mértékül vette csak oly munkák jelentését venni fel, melyek képzett közönsége szükségéhez mérték.« *) Borsos kizárólag gazdasági közleményekre szorítkozott, ilyenek voltak vegyes hírei, hirdetései, rajz mellékletei is. Brassai népies heti lapot akart adni, bár nem általános jelleggel, mert gazdasági közleményei képezik a lap túlnyomó tartalmát, Borsos csak a gazdaközönséghez akart szólni, folyóirata tehát inkább szakszerű, mely irányt mindig megtartott, míg a *Vasárnapi Újság* a negyvenes években itt-ott már szépirodalmi közleményeket is hozott.

Szakfolyóiratokról lévén szó, itt kell megemlékeznünk Joó János egri rajztanító *Héti Lapok* című vállalatáról és az első jogtudományi magyar folyóiratról Szalay László *Themis*-éről. Mindkettő figyelmet érdemlő jelenség, nem hatásuknál fogva, mely elenyésző csekély volt, de a követett irány és elérni szándékolt cél végett. Az előbbi a »műtudomány és egyéb hasznos ismeretek« terjesztésére czélt, az utóbbi az elméleti jogtudomány előbb vitelére törekedett. Amaz mint hetenkint megjelenő közlöny birt hírlapi tulajdonokkal, emez évkönyv inkább mint folyóirat, időliez nem kötött magasabb becsű tanulmányokkal. Kevés részvevőre talált mindkettő. Szalay a harmadik füzetével meg is szüntette vállalatát. Az akadémia Szalayt e folyóiratban kifejtett munkásságáért választotta meg a jogtudományi osztályba rendes taggá. Joó János felterjesztette a Helytartó Tanácshoz az első félévi folyamatot, s kérte, hogy a czéheknek parancsolja meg járatását, de kérelme nem teljesítetvén, nemsokára megszűnt.¹⁾ Pedig megérdemelte a pártfogást. Feladatát meglehetősen sikerrel töltötte be,

*) *Vasárnapi Újság* 1838. 236. sz.

¹⁾ Orsz. levélt. Helyt. tan. 1838. 15,116. 1839. 4123.

haszonnal működött a kézművesek művelődése, a jó ízlés az ipar és mesterségek tökéletesülése érdekében. Volt a lapnak *Közlő* czímen egy külön rovata, melyben a mesterségekre és iparügyekre vonatkozó közérdekű vegyes apró tudósítások foglaltattak, a mellékletül adott építészeti-, bútorok és házi eszközök rajzai pedig az Ízlés fejlődését toltak hivatva előmozdítani.

A tevékenység, mely századunk első négy tizede alatt a tudományos időszaki sajtó terén mutatkozott, ha minőségileg nem felel is meg a fokozottabb igényeknek, mennyiségileg elég kedvező eredményt tüntet fel. Összehasonlítva a külföldi egykorú tudományos időszaki sajtóval, nem sokkal áll hátrább, sőt akárhányszor annak színvonalát feléri. A *Tudománytár* van oly tartalmas folyóirat mint a müncheni akadémia hivatalos közlönye a *Gelehrte Anzeigen*. A Berg-haus évkönyvei, Melten *Bibliothekfür allgemeine Weltkunde, Europäische Annáien, Göttingische Gelehrte Anzeigen, Jahrbücher dér Literatur* megindulásukkor épen oly színtelenek és tétovázó irányt követnek, mint nálunk a *Tudományos Gyűjtemény*, vagy *Orvosi Tár*, mely utóbbinak legelső kötetei bármely külföldi tudományos folyóirat becsével felérnek.

A francia tudományos időszaki iratok, mint: a *Revue universelle Encyclopédie française, Bulletin universelle des sciences, Revue des deux mondes* már ekkor oly változatos, gazdag és magas színvonalon álló tartalommal jelentek meg, hogy még a németek tudományos közlönyei sem hasonlíthatók össze mindig velük. Utóbbi már a 30-as években nagyszabású politikai, irodalmi és művészeti tanulmányokat adott, a minők napjainkban is nemcsak nálunk, de a németeknél is kiváló irodalmi jelenséget képeznek. Általá-

han a hírlapírás minden ágában a francziák voltak egész: Európa művelt nemzeteinek mesterei. Egy francia journál szellemességével ma sem ér fel bármely nemzet journalistikája sem. Az angol rewiewk tartalmassága, vagy a német tudományos szemlék alapossága kétségbe nem vonható, de az elsőség általában a francia revueket illeti meg. Mind az angol, mind a német nehézkes és egyhangú, a francia könnyű, élénk és változatos. A népek jellemét hírlap-irodalmunkban híven visszatükrözve találjuk. Ez állítás kiválóan alkalmazható a tudományos szemlékre, melyek leghűbb kifejezői egy-egy nemzet sajátos tulajdonságainak.

A tudományos magyar időszaki sajtó fejlődésére nagyobb hatással voltak a németek közlönyei, mint a francziáké, azért tapasztalható nálunk is bizonyos száraz egyhangúság. íróink és tudósaink — mint még ma is — szívesebben használták a német forrásműveket, mint a francziákat, fordításaik nagyrészt német eredetiből készültek,, még a francia dolgozatok is sokszor német fordítás után kerültek a magyar közlönyökbe. így nem csoda, ha vállalatainkon a németek eljárásának követése látszik meg. Sok idő telt belé, míg hírlapirodalmunk önálló és eredeti jelleget öltött.

Az encyclopaediai tartalom tisztán a német minták nyomán lett állandóvá tudományos közlönyeinkben, melynek megerősödését elősegítette az olvasó közönség gyér száma is. De már a század közepe táján megtörtént a kezdeményezés a francia szellemű revue-k meghonosítása iránt, megerősödni még ugyan nem tudott, de a megjelent néhány füzet bizonyította, hogy a jobb ízlés hajnala nálunk is közég már.

VI.

Az időszi szépirodalmi sajtó a jelen század három első tizedében. *Segítő, Hasznos Multságok, Szépliteratúrai Ajándék, Koszorú, Aspásia, Laura, Kedveskedő, Márton Sokfélébe.*

Ha a XIX-ik század kezdetének szépirodalmi időszi folyóiratait összehasonlítjuk Kazinczy múlt századi *Orpheuszal*, határozott hanyatlást szemlélhetünk. Tudományos folyóirataink magas színvonalon vannak, az *Erdélyi Múzeum, Minerva* nem képeznek visszaesést a kassai *Magyar Múzeum-hoz* képest. Döbrentei tehetsége felér Bacsányiéval, sőt írói és szerkesztői tulajdonaikra nézve sokban megegyeznek egymással. Mindketten kiválnak műveltségük irányával kortársaik közül, bár mindkettő alapos ismerője az ó-classicus irodalomnak, ízlésük modern, többet tanultak Voltaire- és Shakespeare-től, Boileautól és Lessingtől, mint Platón és Aristoteles, Horatius és Quintilianus műveiből. Költői tehetsége mindkettőnek csekély, ebben Bacsányi felülmúlta Döbrenteit, de irodalmi jártasága és esztétikai műveltsége mindkettőnek a kor színvonalán állt, és rokon irányú volt. Szerkesztői talentumuk is hasonló. Bacsányi határozottabb és önérzetesebb, Döbrentei inkább Kazinczy befolyása alatt áll, de mindkettőjük törekszik a közepszerűsége felülemelkedni és magas mértéket alkalmaz a beküldött közleményekre. Mindegyi-

kök egyaránt érzi irodalmi fejletlenségünket, de azért reménytel és nagy várakozással tekintenek a jövőbe, noha kortársaik közül többen, még a legkiválóbbak is elcsüggedtek és csekély hitet tápláltak irodalmi közállapotaink fejlődése iránt. Láttuk feljebb Kis János levelét Döbrenteihez, melyben nem valami kecsegtető jövőt jósol, hasonlóan ír hozzá Kölcsey: »Én azok közül való vagyok, kiknek reményük nyelvünk virágzására nézve nem nagy. Literaturánk stúdiuma privát stúdium marad mindig.« *) Döbrentei hitt a folytonos haladásban, s mint Bacsányi, elkövetett mindent, hogy ez irodalmi fejlődést és haladást előmozdítsa. Folyóirata lényeges eszköze volt nemes törekvésének és méltó az utókor elismerésére. Benne hírlapirodalmunk egyik legértelmesebb közlönyét bírjuk.

A szorosabb értelemben vett szépirodalmi időszak sajtó sokkal kezdetlegesebb volt. Költészetünk az újjászületés kora óta sokféle változáson ment keresztül. Bessenyei és testőrtársai francziás példákat követtek s irodalmunkban a francziás iskolát honosították meg. Baróti, Rájnis, Révai, Virág latin stúdiumaik nyomán az ó-classicai Ízlésnek hódoltak. Csokonai és Kisfaludy Sándor költészetében megszólal a nemzeti elem, de követőkre még nem akadnak s rajtok is megérzik még az idegen költészet hatása, mindkettejüknek az olasz költők voltak kedvencei. Csokonainak Metastasio, Kisfaludynak Petrarca, de mellette Csokonai anakreoni dalokat is ír. Kazinczy rajong a görög művészetért és a német sentimentalismusért s meghonosítja irodalmunkban a német-görög ízlést, melynek állandó iskolát teremtett. Kölcsey maga mondja, hogy legtöbbször

*) *Élet és Literatura* VII. 101. 1.

és legörömestebb oly írókat olvasott, kik görög és német nyelven írtak, hogy az angolok és olaszok költészetét nem ismeri. Legnagyobb élvezetet Homerosban és Goethében talált.

Ez iránynak hódoltak többé-kevésbé Kazinczy közelebbi hívei mind. Szemere és Guzmics, Kölcsey és Berzsenyi, Dessewffy és Kis János, a mester leghívebb tanítványai. Dessewffy férfi kora delén tanulja a görög nyelvet Xenophon *Memorabilia*-in, Kis János, Aristotelest és Anaximenest fordítja, Kölcsey az Iliast. Vállalataiknak görög neveket adnak: *Aspasict, Amalthea, Minerva, Orpheus*. Legkedveltebb költőik Hölty, Salis, Matthisson. Dalokat zengtek *Philomélához, Amor- és Gráfiához*, sóhajtoztak a müzsák és nymphák után. *Endymian* és *tiburri forrás, eros és cüpris, Cythere* és *Camoena* váltakoztak dalaikban.

Elábrándoztak a gitár dallamain és a harmonika moll hangjain, merengve gyönyörködtek *Luna* szelíd képén, *Aurora* bíbor mosolyán vagy a búcsúzó *Phoebus* mélabús tekintetén.

A költői műfajok közül is az érzelgős formákat kedvelték leginkább: a sonettet és románczot. Schillernek a csermely partján ülő fiúról irt románcza új meg új fordítóra akadt, három-négyféle fordításban is keringett az olvasók kezén. A többi idegen műfajok is akadtak művelőkre. Termett az elegia, óda, satira, dithyramb, rondeau, triolett, de leginkább az epigramm és epistola. Elméleti fejtegetéseket is csak a kedvelt műfajokról írtak. A *Hasznos Mulatságok* hozta a sonett és románcz elméletét, a *Tudományos Gyűjtemény* a meséét és epigrammát. Tehetséges eredeti költők is, a kiknél a nemzeti érzés és gondolkozás praegnans kifejezést nyer, mint Kisfaludy Károly és Vörös-

marty, költői pályájok kezdetén nem igen szabadulhatnak az idegen ízlés nyugétól. A külföld romantikus költői áramlata nem igen törhetett utat classikus világnézetű költőink között. Új nemzedéknek kellett támadnia, mely a regeneratio művét teljesíthesse. Ezt pedig hírlapirodalmunk nem igen nevelt.

Ha végig tekintünk a század három évtizedének szépirodalmi közlönyeiben, kevés nevet, még kevesebb oly művet találhatunk, melyek egy irodalmi reform létesítését sikerrel teljesíthették volna. A legelső szépirodalmi folyóirat, Ragályi *Segítő-je*, mindjárt bevezetésül tudatta olvasóival, hogy közleményei közt lesznek olyanok is, melyeket nemcsak tökéleteseknek nem tart, hanem határozottan rossznak ismer, de igyekezni fog a szerkesztő úgy elhelyezni, hogy »rosszaságok kiteccző legyen.« *) Prózai és verses közleményei izetlen dagályosságok, tartalmatlan, üres szóhalmazok, miknek sorában Bölöni László ilyformán buzdít vigadozásra:

Haragszik a gyermek Bakhus
Kerek házába dül fül.
Míglen mérgétől a Bakhus
Mellé jól ki nem tisztul.
Mihelyt a Sajtók csikorgó
Fogaik ontják a csorgó
Mustot lucskos ajkukbul.

Nem sokkal több ízléssel és nagyobb készütséggel lép fel »az érdemes olvasók gyönyörködtetésökre« Kulcsai' a *Hasznos Multságok-ban*, melyet inkább vegyes tartalommal mint igazi szépirodalmi közleményekkel a *Hazai*

*) *Segítő*. Hónapos írás a szépnék előmozdítására. Buda, 1806.

Tudósításokhoz adott mellékletül 1817-től évenként két kötetnyi terjedelemben. Együtt volt benne minden. Tudomány, szépirodalom, gazdaság, új találmányok, rejtett szók. Aesthetikai fejtegetések mellett értekezés a Mezmerismusról, erre következett Peru, Mexikó vagy China ismertetése. Máskor egy névnapi vagy főispáni beiktatásra készült verset követett egy gazdasági cikk: *hogyan lehet nagy retekert nevelni, vagy dohot hordót megjavítani*. Közölt latin ódákat, melyekkel a papnövendékek főpásztorukat üdvözltek s utána szolt a' burgonyáról és a dohányról, melyek »az egész földön elterjedtek és még tovább fognak terjedni.«

Ezt valami javas asszony figyelmeztetése követte: *A tyúkok pipje ellen*. Mert hiába, az olvasók gyakorlati hasznot is vártak a hírlapolvasásból. S Kulcsár elég gyakorlati érzékű szerkesztő volt, kinek nem sok fejtörésbe került hírlapjainak megtöltése, kezénél voltak a külföldi német lapok, csak le kellett fordítani egy-egy cikket s könnyen ment a szerkesztés. Magasabb követelések kielégítésére nem kellett törekednie, a külföldi lapok is ily quodlibetből álltak,*) közönsége is meg volt elégedve és így haladhatott nyugodtan a megkezdett irányban, nemcsak ő maga, hanem utó-

*) Ily vegyes tartalmú volt például a bécsi *Realzeitung* a XVYIII-ik század végén, mely cikkeket hozott *a hollandi lóhere termesztéséről, a takarmányról, a selyemtermelésről, a lyoni selyemgyártásról s azután közölt tudományos értekezéseket, színházi szemlét, irodalmi bírálatokat, közoktatásügyi elméleti dolgozatokat, majd ismét a tengeri kikötőkbe beérkezett hajók jegyzékét s a behozott árucikkeket sorolta el.*

Egy más közlőny több számot töltött meg *A heringről* szóló elmélkedéssel s utóbb *A kéménytűz oltásának művészetét* ismertette vagy párhuzamot vont Nagy Sándor és az útszéli rabló között. H. M. Richter: Geistesströmungen.

dai is. Mert a két évtized múlva kijött kötetek is teljesen hasonlítottak az első évfolyamhoz.

Tisztán a szépirodalom szolgálatában állt és magasabb műbecsre törekedett a *Tudományos Gyűjteménynek* 1821-ben megindított melléklapja: a *Szépliteratúrai Ajándék*, 1828-tól fogva *Koszorú*. Közleményei túlnyomóan versek voltak legkiválóbb költőinktől, Kölcsey, Kazinczy, Virág, Kisfaludy Károly műveiből, de dilettáns verselőinkkel is találkozhatni. Döbrentei, Bacsfányi, Édes Gergely, Szeder Fábián, Sebestyén Gábor műveivel, sőt a hivatás nélkül levők szárnypróbálgatásai sem hiányoztak. Még itt sem nyilvánult szigorú elv a szerkesztésben, noha tartalmasság tekintetében az egyedüli, mely e korszakban komolyabb számbavételt érdemel. Az alkalmi versek itt is feles számmal fordultak elő. Midőn Gödör Lajos híret vette, hogy a Malvina név alatt író Dukai Takács Judit férjhez ment, epistolát írt hozzá tele sajnálkozással, hogy letette a lantot. Malvina sietett hasonlóan epistolában nyugtatni meg a bánkódó irodalom-barátot, hogy nem vett búcsút a múzsáktól, apró gyermekei körében annál többet társalog velük. A levélalak versben és prózában nagyon kedvelt formája volt Kazinczy iskolájának. Művelésében a mester maga, mint a kor legnagyobb epistolographja, remekelt. De amily becses történeti forrásai irodalmunknak e levelezések, oly kétes értékűek e költői epistolák, melyekben a tartalom hiányát legtöbbször a személyes rokonszenv paraphrasisa pótolta. Az az affectált költőiség, mely a legtöbbjén előmlik, inkább émelygést mint valódi élvezetet nyújt.

Midőn 1828-ban a *Szépliteratúrai Ajándék* szerkesztését Vörösmarty vette át, emelkedés mutatkozott rajta. Megszólaltak újra benne a régen visszavonult elsőrangú

költők s maga a szerkesztő Csaba név alatt tevékeny munkásságot fejtett ki, sok szép versét közölte benne, mik a kötetek legszebb darabjait képezték. Közölte Kisfaludy Károly, Kovács Pál, Boros Mihály egy-egy vigjátékát, mint az újra éledő drámai költészet tetszéssel fogadott termékeit, Rákosi Székely Sándor kis eposát a mohácsi csatáról, Fábian Gábor töredék műfordítását a Frithiof 'mondából, egy-egy elbeszélést, sőt népdalt. De még mindig távol álltak költőink az élettől, szerették a phantasia ködös világát, gyakoriak voltak még mindig a napkeleti-, lovagkori- és tündér-regék.

Az elbeszélő költészet még mindig az epopoaiát kedvelte leginkább, még mindig az eposi jelleg volt költészetünk költői és prózai formájában az uralkodó. Az epost még nem váltotta fel a regény, a novella még ismeretlen volt. De az új irányt, az új műformák felé való közeledést már észre lehetett venni. Vörösmarty tervezett nagy eposa a Magyarvár regényes alapokon indult meg, egy-egy prózai elbeszélés jelezte már, hogy a közönség is, az írók is beleuntak a classicismus merevségébe, a regék mellett itt-ott már egy-egy ballada is volt olvasható, majd a prózai elbeszélések és népdalok mindegyre növekvő számban léptek fel.

Korszakalkotónak azonban sem a *Szépliteratúrai Ajándékot*, sem a *Koszorút* nem nevezhetjük. Csak a gondosabb szerkesztésre nyújtottak példát, s iparkodtak a közönség és írók érdeklődését ébrentartani, érdemök főleg az, hogy a közönséget igyekeztek a pongyolaságtól elszoktatva, a jobb termékek élvezésére nevelni, az írókat pedig állandó becsű alkotásra ösztönözní. A mintegy két évtizedre terjedő vállalat sok selejtes dolgozatot tartalmaz

ugyan, de van közöttök számos oly becses mű is, melyek díszére válnak irodalmunknak, s ezért a vállalatnak van irodalomtörténeti jelentősége is. Mint ilyen, egyedül áll a hasonló irányú egykorú vállalatok sorában.

Az előbbiekhöz hasonlók voltak Kovacsóczy *Aspasia* és Gödör Lajos *Laura* című folyóiratai 1824-ben, mindkettő belletristikai iránynyal, de kevesebb tehetséggel mint jóakarattal szerkesztve. Mindkettő csak életjelt adhatott magáról s azonnal megszűnt, pedig Kovacsóczyt legjobb íróink támogatták. Az *Aspasiában* jelent meg Kölcsey *Dobozi*-ja Vörösmarty *Zalán*-jának utólag irt bevezetése, eredeti versek Toldy-, Virág-, Révaitól, Fábrián műfordításai Hafizból, nőköltőink közül Képlaki Vilma, Dukai Takács Judit szerepeltek a füzetben. A szerkesztő főleg a »különneműségre« ügyelt, de igyekezete nem sok méltánylásra talált. Sem az *Aspasia*, sem a *Laura* keletkezése nem irodalmi közóhaj kifolyása volt, magán vállalkozás hozta létre, azért a mint megjelenésök, úgy megszűnésük sem keltett figyelmet.

Tartósabb életnek örvendtek a *Magyar Kurír* melléklapjai a *Kedveskedő* Pánczél és Igaz szerkesztésében 1824-ben, és Márton József *Sokfélé*-je 1828-tól 1834-ig. Amaz hetenkint kétszer jelent meg 3—4 levélen vegyes tartalommal, melyben eredeti versek, anekdoták, csizióbeli jóslatok, mesék, gazdasági tudósítások, rejtett szók vegyesen fordultak elő, többnyire latinból vett műfordításokkal, emez hasonlóan inkább közéleti mint irodalmi jellegű közlöny épen oly gyárilag szerkesztve, mint az eddig ismertett melléklapok legnagyobb része.

Szerkesztőink egyáltalán kevés kivétellel közértehetőségű egyének voltak, kiket inkább hazafias cél és jóakarát

ösztöne buzdított munkásságra, mint valódi hivatás. Míg némelyek áldozatokra is készek voltak egy-egy vállalat fenntartása érdekében, mindennapi önzetlen fáradozásukat még anyagi támogatással is megtoldták, addig másik a szerkesztésben fenntartásuk eszközét találták. Hírlapirodalmunknak ekként jó ideig csak pártfogói és zsoldosai voltak, hivatással bíró szerkesztői azonban csak kevesen.

Ragályi, Kulcsár, Thaisz, Kovacsóczy, Pánczél, Igaz, Márton csak köznapi munkásai irodalmunknak, öntudatos eszme és magasabb cél nélkül, de nem tervszerűleg alkotó művészek. Igyekezetük több-kevesebb elismerést érdemel, de munkásságuk pozitív eredményét az irodalomtörténetíró hasztalan keresi. Köznapi tekintetek vezették őket szerkesztői teendőikben, hatásuk sem terjedt túl a napi érdekű eseményeken. Igaz, hogy a korviszonyok, melyek között éltek, sok tekintetben megnehezítették helyzetüket, mert sokféle melléktétekintetek szabták meg cselekvésük és eljárásuk irányát. »Csak azt hallhattad összegyűltünkkor — írja Yitkovics Kazinczyhoz — ennek a munkáját is be kell venni, mert pap, mert báró, mert pápista, mert protestáns, mert professor, mert ifjú, mert tehetős, mert annyi praenumert szerzett.«

Önállóság és határozott irány hiányzott inkább szép-irodalmi közlőnyeink szerkesztőinél, mint a közreműködők támogatása. Döbrentei egész halom verset tudott mellőzni gyengeségök miatt, terméketlen írók mertek szerkesztésre vállalkozni, mert nem féltek, hogy nem lesz mivel megtölteni a lapot. Volt anyag elég, csak lett volna alkalmas szerkesztő, kinek ízlése kiválaszsa az életre valót s jelleme irányt adjon a vállalatnak.

A mily színtelenek voltak politikai hírlapjaink, oly ingadozás jellemezte szépirodalmi közlönyeinket. A szerkesztők minden megválogatás nélkül tömtek össze mindent, encyclopaediai jelleget adtak vállalataiknak. Sem a tudományos, sem a szépirodalmi közlönyök nem maradtak meg saját határaik között, egyik a másik keretébe csapott át, adva a *Szépliteratúrai Ajándék* versei között a *Tudományos Gyűjteménybe* való közleményeket és viszont. Egy-egy vállalat munkatársai között megtalálhatjuk a kor csaknem minden íróját és költőjét. Összekerült az orthologus ellenfelével, az új irány költője az avult ideák énekesével, hexametereket mértékes rímes sorok váltották fel, ezeket ismét próza, majd műfordítás következett tartalom és alak tekintében hű másolata az eredetinek, még a hangban is emlékeztetve az antik modorra.

A szerkesztő vajmi ritkán tett módosítást a beküldött dolgozatokon, mindössze a sorrendet állapította meg, néha a nyomda vagy papír kívánalmai szerint, s ha a kiszabott terjedelem be volt töltve, a többi közlemény maradt a következő számra.

Nem volt ritka eset, hogy egy és ugyanazon folyóirat más-más számai más-más irányt és szellemet tükröztek vissza, amint több egymással megegyező, de az előbbi szám közleményeitől eltérő dolgozat került össze, mert állandó jelleget nem a szerkesztő adott neki, hanem a beküldött dolgozatok összege. Ily heterogén elemek gyűjteményének nem is lehetett más jellege az iránytalanságnál.

A hírlapok és szépirodalmi közlönyök e színtelensége kifejezést nyert a kor rokonirányú egyéb vállalatainál is, az évkönyveknél és almanachoknál. Az *Aglája*,

Zsebkönyv, Magyar Dámák Kalendáriuma, Hehe épen oly egyhangú, tartalmatlan és gyarló kísérletekből álltak, mint a szépirodalmi sajtó időhöz kötött számainak legnagyobb része.

Első öntudatos szerkesztő Kisfaludy Károly volt, ki *Aurora*-jának mindjárt első kötetében szakított az addigi hagyományos eljárással és új irányt jelölt meg, melyet a szerkesztőknek és íróknak követniök kelle, hogy a közönséget magasabb követelésekhez szoktassák, és e fokozott igényeknek megfelelhessenek.

Ki volt mutatva az időszaki sajtó chablonszerűségének tarthatatlansága s bebizonyítva, hogy van közönség a magasabb műbecsű irodalmi művek élvezésére, s tehetség ilyenek létrehozására. Ez 1822-ben történt. Lassankint az ifjabb költői nemzedék Kisfaludy köré csoportosult a az *Aurora kör* korszakot alkotott költészetünk történetében.

Az *Aurora* megjelenése után Kisfaludy Döbrenteivel szövetkezve, egy tudományos és szépirodalmi heti lapot tervezett *Árpádia* címen. Engedélyért is folyamodtak, s a benyújtott tervrajzban a követendő irányt ekkép jelezték: tárgya lesz a lapnak történelem kitűnő férfiak életrajzaival, *physicas* rokontudományai, *oeconomia* technológiával, útleírások, külföldi tudományos haladás, *aesthetika* poésissal s ékesszólás példáival, festészet szobrászat segédtaikkal és *encyclopaediai philologia*.*) Az engedély meg is adatott nekik, de a terv — nem tudni miért — nem valósult meg. Mennyire vitte volna előbbre időszaki sajtónk ügyét két

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1822. 13,305.

oly szerkesztői talentum egyesülése, mint Döbrenteié és Kisfaludyé, a mondottakból könnyen kiviláglik.

Azonban daczára, hogy az *Arpádia* nem létesült, Kisfaludy *Aurorájával* az időszaki sajtó átalakulására nagy befolyást gyakorolt, mely ha azonnal nem volt is észrevehető, de eszméltető hatása el nem maradhatott.

VII.

A szépirodalmi sajtó történetének folytatása, *Nemzeti Társalkodó*, *Sas*, *Társalkodó*, *Regélő-Honművész*, *Szemlélő*, *Fillér tár*, *Garasos Tár*, *Rajzolatok*.

Lassan és nagynehezen tudott Hírlapirodalmunk kibontakozni a rendszertelenség és encyclopaediai tartalom chaosából. A szerkesztők rendszerint minden érdeket iparkodtak kielégíteni s összetömtek lapjukban mindent. Tiszán szépirodalmi lap nem tarthatta fenn magát. Az egy *Szépirodalmi Ajándék* volt hosszabb életű, itt is mindenféle irány képviselve volt. Ezért a legtöbb lap vegyes közleményekből volt összeállítva, Jól jellemzi a szerkesztők felfogását a *Nemzeti Társalkodó*, mely címlapján hirdette, hogy »Írták az olvasók.« A lap heti mellékletként jelent meg az *Erdélyi Híradó* mellett Kisszánthói Pethe Eerencz szerkesztésében. A »jó tónus«-nak és a hasznos ismereteknek akart terjesztője lenni, azért mindenkinek közreműködését szívesen vette a szerkesztő, csak annyit kívánt, hogy mindenki neve aláírásával küldje be dolgozatát, az ismeretlen szerző aláírása valódiságát igazoló bizonyítvánnyal. Díjat nem fizetett a szerkesztő, de kijelentette, hogy maga sem kíván nyomtatási díjat a szerzőktől. Tartalma nem sok mulattatót, még kevesebb gondolkodásra való anyagot nyújtott, noha célul azt tűzte ki, hogy olvasója

»minekutánna az oskolákba a sok formalitással eszét elcsigázták s gondolkozó idejét elvették, maga is gondoljon.«

Nehéz küzdelem közt folytatta pályáját, előfizetői csak nem akartak megszorodni, miért Pethe másfél év múlva vissza is lépett a szerkesztéstől, de utódja azért folytatta a megkezdett irányban. Lassanként több-több tér jutott benne a szépirodalomnak is. 1836-ban már egy-egy fordított novella is megjelent benne Bulwer, Stael, Zschokke műveiből, később eredetiek, így 1839-ben Jósika Miklós *Isten és Ördög* című művéből közölt egy nagyobb mutatványt, majd érdekesebb társadalmi cikkek láttak: benne napvilágot, így Kemény Zsigmondtól — ki itt kezdte meg hírlapírói pályáját — a párbajról. Lassankint rendszeresebb beosztást nyert, míg végre a negyvenes években igazi belletristikai heti lappá lett.

Az encyclopaediai irány egyik jellemző képviselője volt a Thaisz és Cherneczky szerkesztésében megjelenő *Sas* című vegyes tartalmú folyóirat »az olvasni és tudni méltók minden ágaiból« összeállítva. Szépirodalom és tudomány vegyesen fordult elő benne, de sem egyik, sem másik irányban nem hozott kiváló figyelemre méltót. A szépirodalmi közleményeket eredeti és fordított novellák, drámák, mesék, kétes értékű versek, Thewrewk-féle epigrammák képezték. Tudományos cikkei között történelmi tanulmányok, irodalmi ismertetések, apró életrajzok fordultak elő. Munkatársai között alig két ismertebb nevet találunk, Kis Jánosét és Döbrenteiét, a többiek inkább termékenységgel tűntek fel, mint dolgozataik belbecsével. 1831-től 1833-ig tizenöt terjedelmes füzet jelent meg a vállalatból, időhez nem kötött rendben, de valamennyi oly feltűnés nélkül, hogy még az egykorú sajtó se méltatta nagyobb

figyelemre, pedig kritikai része éles ellentétben volt Bajzával és társaival. Szellem és modor, mely előmlött rajta, elmaradt felfogásról és ízlésről tanúskodott, ezért hatástalan maradt és népszerűsége épen nem tudott vergődni.

Nem sokkal magasabb színvonalon indult meg 1832-ben Helmeccy *Társalkodó*-ja a *Jelenkor* mellett. A szerkesztő tudományos és művészeti közlönynek nevezi, de inkább vegyestartalmú szépirodalminak mondhatjuk, mely mindjárt megindulásakor figyelmet fordít a szépirodalomra. Kölcsey kezdettől fogva közölt benne verseket, majd Bajza, Munkácsy, Csató, Kovacsóczy vesznek részt benne, később ott találjuk Lukács Móriczot Byron fordításaival, majd Trefort Ágostont társadalmi, kulturtörténelmi dolgozataival. Találunk benne társadalmi, gazdasági, tudományos és ismeretterjesztő cikkeket, idegen országok ismertetését, meséket, adomákat, aphorismákat, az elmaradhatatlan rebusokat s egy-egy szépirodalmi közleményt.

Midőn később fontos nemzetgazdaságtani eszmék foglalkodtatják a nemzetet, a *Társalkodó* kezd a közvélemény alakulására állandó befolyást gyakorolni. Széchenyi benne írja le gőzhajózási útjait, Trefort itt pendíti meg egy műegyesület alkotásának szükségét, hasábjain erős megrovások jelennek meg a tót papok pánszláv izgatásai ellen. Hozzászól a gazdasági mozgalmakhoz, a budapesti állandó híd kérdéséhez, a színházi vitákhoz; emlegeti gyakran Körösi Csorna Sándort, kit a nemzet éber érdeklődése kísért ázsiai útjára. Midőn Széchenyi a *Társalkodót* és főlapját a *Jelenkort* választja eszméinek tolmácsolására, oly tekintélyre emelkedik a *Társalkodó*, a minőre előzői közül egy sem juthatott el.

Pedig szerkesztője, Helmeccy Mihály, nem volt rokon-

szenves irodalmi alak. Erőszakos nyelvújítása miatt már kortársai élesen megrótták. Írói tulajdonaival sem tudott nagyobb hatást kelteni, de mint élelmes, mozgékony szerkesztő, ismert nevet hagyott maga után. kinek hírlapirodalmunk fejlesztésében tevékeny része volt.

Kizárólag szépirodalmi tartalmú divatlap megindítására Kothkrepf (Mátray) Gábor tette meg az első lépést 1832-ben. Engedély iránti kérelmét a Helytartó Tanács május 29-iki üléséből oly meghagyással küldte Pest megye rendéihez, hogy »az Esedező erkölcséről és tudományairól, nem különben az eránta való közvéleményről és végtére az előfizetőknek általa leendő bátorságba helyeztetéséről bizonyos esméretekkel szerezzen.« *) A megye teljesítvén a megbízást, szeptember 3-án kelt felterjesztésében az engedély megadását javasolta, mert gróf Széchenyi Lajos bizonyítványa szerint 13 évi nevelősködése alatt mindig erkölcsös életű volt, jelenleg is pesti lakásán csendes életet folytat. Továbbá Vörösmarty Mihály a *Tudományos Gyűjtemény* szerkesztője bizonyítvánnyal igazolta, hogy folyamodó írói tehetségének jeleit adta, végül gróf Széchenyi Lajos ötezer forintig jóállást vállalt érte. A Helytartó Tanács ezek alapján még ugyanazon évi november 3-án megadta az engedélyt a politika mellőzésének feltétele mellett.

Azonban alig indult meg a divatképpel díszített *Regelő*, melléklapjával a *Honművészszelel* 1833-ban, midőn Wiesen Ferencz, a *Spiegel* című német divatlap szerkesztője kérte a helytartót, hogy tiltsa meg Róthkrepfnek a divatképek kiadását, mert ez az ő joga, két divatlap pedig nem tarthatja fenn magát. Becsben — úgymond folyamod-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1832. 13.989.

arányában — van ugyan két divatlap, de az egyik a bécsi, — a másik a párizsi és londoni divatképeket hozza. Ily formán volna berendezhető Magyarországon is. Engedtessek meg Rothkrepfnek kizárólag csak magyar divatképek közlése, hisz ő úgy is magyar újságot szerkeszt, neki pedig tartassék fenn joga a külföldiekre. *)

A féltékenység, melylyel az idegen nyelvű lapszerkesztők a magyar vállalatok iránt viseltettek, szembeszökő módon nyilvánult akárhányszor. Az említett Wiesen korábban, mint a *Handlungszeitung* szerkesztője hasonló kérelemmel fordult már a Helytartó Tanácshoz, sürgetvén, hogy Andreics-nak ne adassék engedély divatlapra, mert ez az 6 vállalatát tönkre teszi, Magyarország hírlapirodalmát fossz hírbe hozza s valószínűleg egyik lap sem fog az ország nagy kárára fennállhatni. Hisz — így mond — két ily lapot sehol egész Európában nem találhatni, csak Franciaországban, a divat elismert hazájában. Bécsben csak egy van az osztrák német tartományok számára. Poroszországban egy sem tarthatja fenn magát. Egész Olaszországban nincs egy sem. Angliában egyetlenegy van. A német államok közül csak Szászországban van egy Lipcsében, egy Hamburgban, a weimari megszünt. Orosz- és Svédországban, Dániában és Németalföldön egy sincs. Tehát Magyarországnak is elég egy. *)

Rothkrepfnek engedélye azonban nem csorbított meg, sőt azt oly módon használta fel, hogy nemsokára új panasz keletkezett ellene. Schickh János, a *Wiener Zeitschrift* szerkesztője, ugyanis panaszt nyújtott be a miatt, hogy az

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1833. 33,486.

1) U. ott. 1828. 31,332.

ő bécsi divatképeit utánnomatja. Midőn a Helytartó Tanács e miatt vizsgálatot rendelt el, Rothkrepf hamis ügyvédi rabulistikával védte magát. Kijelentette, hogy részéről szükségtelennek tartja a nyilatkozatot, mert a panaszló időközben meghalt s így a panasz tárgytalanná vált. De a megye felhívására mégis kinyilatkoztatja, hogy neki joga volt egyes divatképeket átvenni, mint jogos egy idegen nyelvű könyv lefordítása, mert Magyarországon erre törvény nincs. Schickh azon állítása, hogy egy kép utánnomása igen csekély költségbe kerül, hamis, mert kiki átlátja, hogy Pesten egy utánnomott divatképnek kiadása is a szerkesztőnek közel 100 frtjába kerül. Kárt sem tesz az utánnomással, mert a *Regélő*-ben mindig később jelentek meg a képek, hisz a bécsi lapokra több idő lévén, megjelenésük pontosabb. Különben a *Regélő*nek annyi száz előfizetője van, mint a *W. Zeitschrift*-nak ezer, így ha volna is kára, az alig érezhető, és végre a jogot lapja kiadására ő minden megszorítás nélkül kapta. *)

A megye szintén magáévá tette a szerkesztő felfogását s felterjesztésében a panaszt ő is alaptalannak jelentette ki, mert az osztrák örökös tartományokban fennálló erre vonatkozó törvény Magyarországra nem alkalmazható. A panaszból azt látja, hogy a német szerkesztő Magyarországon monopóliumra akar szert tenni képeivel, a kérelmet, hogy tiltassék meg a *Regélő*-nek a képek utánnomása, annál inkább visszautasítandónak tartja, mert belőle azon igazságtalan követelés tűnik ki, hogy egy idegen vállalat javára a hazai korbátoltassék.¹⁾

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1836. 24,895.

¹⁾ Pest megye levélt. 1836. 4139.

Az első magyar divatlap kiváló gondot fordított a nőközönségre. Mellőzte a szakszerű képzettséget feltételező tudományos dolgozatokat, de annál nagyobb számmal hozott napi érdekű apró híreket, csevegéseket, idegen nevek alá rejtőző kezdő verselek költeményeit. Beszélyek, apró életrajzok, többnyire híres magyar nők élettörténete, a nemzeti szokások ismertetése, jeles mondások, aphorismák, rejtvények képezték állandóan megtartott rovatait. Közleményeinek még történeti becse is csekély, mint maga a vállalat napi érdekű. Sem a *Regélő*, sem melléklapja a *Honművész* nem sokkal járultak az íróvilág fejlődéséhez. Legkiválóbb munkásai Garay, Nagy Ignác, Frankenburg, Csató, Kimoss kezdő írók voltak, a kik később mindannyian önálló időszaki vállalatokhoz fogtak, de akár mint hírlapírók, akár mint szerkesztők nem sokkal emelkedtek, felül a középszerűségen. Maga Mátray is inkább vállalkozó szellem volt, mint hírlapírói talentum, ezért hírlapírói működése nem is korszakalkotó, de érdemei azért mégis vannak. Ő volt *Honművésze*ben úttörője színházi kritikánknak, mely állandó rovatot képezett lapjában, s divatközleményeivel lekötötte a nő világ érdeklődését a hírlapirodalom iránt. Vállalatát megindulásától fogva mindig magyar hazafias szellem hatotta át, mely sem túlzásba, sem egyoldalú elfogultságba nem jutott. A német színészek játékát épen oly elfogulatlanul ítélte meg, a mily kevésbé hízelt a magyaroknak.

Szépirodalmi irányt követett Kovacsóczy Kassán megindított *Szemlélője* is. Tartalmát nagyobb részt eredeti és fordított beszélyek, úti rajzok, apró — jórészt külföldi — hírek és rendes színházi szemle képezték. Kiterjedt a tudomány és irodalom, a művészet és társas élet körére, de

névtelen cikkei nagyobb részét szépirodalmi tárgynak. Verset csak ritkán közölt, ekkor is ismeretlen verselők közép-szerű termékeit, melyek nem nagy tekintélyt kölcsönözhet-tek a vállalatnak. Abaújmegye rebdei a szolgabíró és esküdt hivatalos jelentései alapján, millió a szerkesztő engedélyért folyamodott, melegen ajánlották. Az engedély csak oly fel-tétellel adatott meg, hogy a szerkesztő »a politikai folyó-írásba tartozó tárgyakat semmi ürügy alatt beiktatni ne merészelje.« *) Daczára e meghagyásnak, a szerkesztő a következő évben egy külön. *Napjaink* című politikai lap engedélyéért folyamodott magához a fejedelemhez, kérel-mét azzal indokolván, hogy Felső-Magyarországon egyet-len politikai hírlap sincs. Abaúj megye rendéi ekkor sem késtek ajánlani a tervezett vállalatot, de a Helytartó Tanács nem tartá szükségesnek a politikai lapot s így az engedély meg is tagadtatott.¹⁾

Megmaradt tehát a szépirodalom körében művelve egyszersmind a melléklapban a *Literatúrai Lapok*-ban a kritikát.

Vállalata pártolására felkérte Pest megye rendéit is, kiemelvén a magyar nyelv művelésének és terjesztésének nagy fontosságát, melyre az idő annyira kedvező most. A megye nem vonta meg pártfogását, hanem a járásbeli szol-gabírákat utasította, hogy a szépnem társalkodási tára«, címet viselő aláírási jegyzéket lehetőleg terjeszszék s ipar-kodjanak előfizetőket szerezni.²⁾

A felvett irányt megtartotta Kovacsóczy később is, midőn 1841-ben vállalatát Tánacsics Mihályival *Közlemé-*

* Orsz. levált. Helyt. tan. 1832. 9386. 31442

¹⁾ C. o. 1833. 26.927.

²⁾ *Pest megyei levélt.* 1836. 2646.

nyék című alatt Pesten folytatta. A lapnak Pestre áthelyezése sok bajjal járt, hiába bizonyígtatta, hogy Kassa ily folyóirat kiadására és fentartására nem alkalmas, a Helytartó Tanács nem teljesítette kérelmét s ő ismét a fejedelemhez volt kénytelen folyamodni, ígervén »a hon java és a kormány szentségének előmozdítását,« mit czélul tűzött ki. Kiemelte a lap fentartásának fontosságát s szükségét, hogy a »naponként növekedő zabolátlanság és féktelenség az Hiedelem határai közé szoríttassanak és üdvös elvek által megszégyeníttessenek. *) Sikerült is neki az engedélyt megnyernie, de a *Közlemények* csak úgy nem vitte lényegesen előbbre irodalmi fejlődésünk ügyét mint a korábbi *Szemlélő*. S midőn a kiadó Beimel felmondta a kezességet, a Helytartó Tanács által Kovacsóczy Pest város hatósága útján új kezes szerzésére utasított, de minthogy nem talált, kénytelen volt lapját megszüntetni.¹⁾

Más szempontot tartottak szem előtt az 1834-ben megindult *Fillértár* és *Garasos Tár* című népies füzetek a külföldi olcsó könyvtárak és népies vállalatok mintájára és jórészt tartalma után szerkesztve. Az előbbi Pozsonyban jelent meg Orosz József szerkesztésében, az utóbbit Vigand lipcsei kiadó adta ki, szerkesztette Vajda Péter.

Mindkettő rajzokkal volt díszítve, de sem a kiállítás, isem a tartalom nem nyújtott sok élvezeteset, ámbár a *Fillértár* kömetszetei gondos törekvése mutatnak. Tartalom tekintetében is felülmúlja a *Fillértár* csak egy negyedévi étellel bíró versenytársát, mert míg ez majdnem kizárólag az angol és német hasonlóirányú közlemények szolgái fordításából állt, addig amaz nagyszámmal közölt ere-

*) Orsz. levélt. Canc. 1830. 14,909.

¹⁾ U. o. Helyt. tan. 1840. 41,218.

deti dolgozatokat. Apró névtelen cikkeinek tárgya a tudományok minden ágára kiterjedt, de a magasabb tudományos fejtegetésektől gondosan óvakodott. Hűségesen ragaszkodott tervrajzához, melyben kijelentette, hogy a lap »mindenre kiterjedő tartalma, mint szinte könnyen érthető stjlje is oda céloz, hogy csak positiv ismereteket, valódi tudományt, Isten félést, erkölcsiséget és polgári rényt terjeszsen.« *) Közölte hazai és külföldi híres férfiak arczképét rövid életrajzi ismertetéssel, bemutatta a kiválóbb építészeti műremekeket, s a távol világrészek jellemzőbb állatainak és növényeinek képét rövid természetrajzi leírással. Szólt a fontosabb tanulmányokról és fölfedezésekről, állandó rovatot tartott az életszabályok- és bölcs mondásokra s végül közölt történeti naptárt.

A *Fillértár* első évfolyama meglehetősen pártolásra talált, de a jövedelem a költséges kiállításra felment, azért első kiadója: Schmid Antal szívesen engedte át Orosznak, ki azonban két évi fennállása után a második kötettel megszüntette a folyóiratot.

A *Garasos Tár* még kevesebb szerencsével folytatta rövid pályáját, a minden hazai vonatkozást nélkülöző folyóiratnak alig akadt olvasója, s a szerkesztő a 12-dik számban resignatióval vett búcsút kevés számú közönségtől. »Szívre tett kézzel mondhatja el a *Garasos Tár* írója — úgymond — hogy honának java, nemzetének emelkedése, az emberiség fejtése volt e munkánál örökös célja.« Búcsúszavai sejtették, mintha új folyam megindítását is tervezte volna, de az nem jött létre s a rövid életű vállalatnak emléke is hamar elmosódott.

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1833. 30,504.

1834. április 2-án kelt udvari rendelettel Munkácsy János új divatlapra kapott engedélyt, *) mely a következő újévre *Rajzolatok* czímen jelent meg hetenkint kétszer. Tartalma a *Regélőéihez* volt hasonló, elbeszélések, hazai és külföldi hírek, színházi apró bírálatok, báli tudósítások stb. effélével. Munkatársai között előbb Gaal, Yajda, Csató, később Garay, Nagy Ignác, Kuthy, Tóth Lőrincz, Karacs Teréz, Kovács Pál, Frankenburg szerepelnek gyakrabban. A költészetet egy pár álnevű közepszerű tehetség képviselte, köztök Kunoss, Ney neveléstani cikkeket írt, a szerkesztő színházi bírálatokat, melyek Bajzával hosszas polémiába keverték, Ormós Zsigmond pozsonyi levelezője volt a lapnak. Negyedfél évi fenállása alatt elkövetett mindent, hogy közönsége várakozását kielégítse, még hangzatos Ígéretekben sem fukarkodott. Különös gondja volt a mulattató olvasmányokra, ezek sorában az elbeszélésekre, melyek »jobbadán eredetiek lesznek — úgymond — de nem a pityergő érzelésre csábítók, hanem egy nemzeti szebb s magasabb karakter kifejtésére munkálok.« Ezzel sa divatképeihez mellékelte magyarázatokkal iparkodott nőolvasói tetszését megnyerni. Ezért a »külföldi főstékekkel színzett« divatképek változatosságaira is különösen ügyelt. Külön mellékletként adta a magyar írók és államférfiak arcképeit s közölt itt-ott rövid életrajzi ismertetést rólok. Hosszabb cikksorozatban emlékezett meg az angol parlament kiválóbb államférfiaméi és minden számban adott apró adomákat, bölcs-mondásokat.

Azonban Munkácsy már rég a politikai hírlapírás dicsőségére vágyott. Előbb azt kérte 1837-ben, hogy enged-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1834. 12,044.

jék meg lapjának a politikával való foglalkozást egy külön *Őr* című rovatban, majd 1838-ban *Tudakozó és Utasító* című hirdetési napi lapra kért engedélyt, de kérelmére választ nem kapott. Később folyamodványt nyújtott be a fejedelemhez és sürgette elintézetlen kérelmének teljesítését, egyzersmind politikai irányának programját is benyújtván, melyben kijelenté, hogy »örködni, vigyázattal kíván lenni mindaz iránt, mi szentséges apostoli királyunknak, a dicsőségesen uralkodó Háznak és a honnak érdekében fekszik.« A külföldi politikai vitákat mellőzné, inkább a műiparral és szorgalommal igyekeznék a nemzetet megismertetni. *)

Az engedély megadtván neki politikai hírlapra, az 1839-iki első félév leteltével búcsút vesz divatlapja olvasó közönségétől s a *Rajzolatok* című megtartásával a lap politikai közlönyé változik át.

Ha valami hatást gyakorolhatott a közönségre mint divatlap, teljesen elvesztette ezt mint politikai heti közlöny, úgy hogy a *Budapesti Rajzolatok* csak az év végéig maradhatott fenn, így is sok baj és küzdelem mellett. Hogy olvasóinak tetszését minél inkább megnyerhesse, *Literariai Csarnok* című mellékletet adott az új irodalmi termékek ismertetésével. A kövizsgáló hivatal azonban kérdőre vonta, hogy mily jogon teszi ezt. Munkácsy kijelentette, hogy engedélye lévén politikai és irodalmi hírek közlésére, nem hitte, hogy engedélye határait átlépi a lap mellékletével. A censor jelentést tevén a Helytartó Tanácsnak, ez a melléklet beszüntetését elrendelte.¹⁾

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1839. 17,708.

¹⁾ U. o. 1839. 28,269.

A rövidebb-hosszabb életnek örvendő szépirodalmi közlönyök, mint a fentebbi adatokból kivehető, csak lassú léptekkel vihették előbbre irodalmunk fejlődésének ügyét, egy sem volt köztük korszakot alkotó jelenség. Ha írók és szerkesztők némelyikében nyilvánult is kisebb-nagyobb journalistai tehetség, de magasabb szerkesztői talentum — mint például Kisfaludy Károlyé — egyikben sem volt. A tervezett de létre nem jött vállalatok sem nyújtottak kedvezőbb fejlődésre biztos kilátást, noha számbeli jelentőségük nem csekély. 1827-ben Huszár Károly táblabíró tervez *Gratiák* címen egy szépirodalmi heti lapot. A következő évben Kostyán János kéri Pest megye támogatását egy *Magyar Tolmáts* című lap engedélyének megnyeréséhez. 1829-ben Esztergommegye rendei Rummy Károly német *Klio*-ját ajánlják a Helytartó Tanács pártfogásába, 1834-ben Cherneczky József tervezi a *Vasárnapi Tár*-1, majd Szalé Lajos *Ügynök* címen akar egy heti lapot kiadni s kérvényében elmondja, hogy »a tervben foglalt tárgyak ártalmas elvek feszegetése nélkül fogván előadatni, ezek közrendet, bátorságot háborítani, sem egyes személyeket, annyival inkább testületeket sértegetni nem fognak, sőt inkább egész tartalma a folyóiratnak a felséges kormány iránti melengető szellemben adatván, a közjó előmozdítására köréhez képest kedvezőleg hatna.« Virág József strázsamester Sopron megye támogatását kérte *A tudományos Hadász* megindításához. *) stb.

Mily sok jele a hazaszeretetnek és a nemzeti nyelv művelése iránti jóakaró törekvésnek! Mert valamennyi a

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1827. 32,902., 1828. 21,833., 1829. 30,632., 1834. 7775., 1837. 25,464., 1837. 28,242.

haza, a nyelv és irodalom szolgálatába akart állni. Természetesen ily puszta jóakaró törekvéseknek hírlapirodalmunk nem nagy hasznát látta. *)

*) Hasonló jelenség észlelhető az osztrák journalistika történetében a múlt század végén, melyet Richter idézett művében a következő tréfás vers idézésével ismertet:

»Es war, wie wir wissen seit mehr als einem Jahr
 Mit lauter Wochenblättern beinahe gar
 Der Satan los. Fast alle Wochen
 Sind eine oder ein Paar aus dem Eiern gekrochen.
 Um jener kritisch gelehrten Zeit
 Mit der allerwichtigsten Wahrheit
 Für die Zukunft ein Denkmal zu stiften
 Könnt' ich sagen: »Der Herr schlug sie mit Wochenschriften!«
 Der »Zeigefinger« (traurigen Angedenkens) war der erste, dann
 Fing »Tastenfick« und »Theaterchronik« an,
 Jetzt kann der »Müssiggänger«, der »Bürger« und
 Nun macht' ich meine unmassgeblichen, »Meinungen« kund.
 Bald darauf erschien der »hungrige Gelehrte«,
 Der öffentlich ein Almosen begehrte;
 Dann folgte der »Kässtecher« und nachher
 Kam mit Numero Neun der »Ankündiger.«
 Noch nicht genug jetzt — dass es den Himmel erbarme!
 Jetzt kam sogar der »Arme« —
 Nun war's ein wenig stille, dann kam mit grossem Geschrei
 Auf einmal das »Wiener Allerlei,«
 Ihm folgte das »Handbuch zur Erziehung der Jugend«
 Und predigte den Kindern Lebensart und Tugend.
 Indes schrieb Einer für wenig Geld
 »Alles untereinander, wie es einfällt,«
 Dachte sich in Respect zu setzen,
 Wolt' Alles untereinander hetzen.
 Dann kam auf einem alten verrotteten Dreifuss
 Geritten der »dramatische Antikritikus.«

So viel im alten Jahn und kaum ist dies angegangen,
 So wurde der »Poutpourri« angefangen.
 Die Ankündigung war fürchterlich:
 »Lies mich (hiess es) oder ich fresse dich!«
 Poch sind die Meisten nicht furchtsam gewesen
 Wurden nicht gefressen und haben's nicht gelesen,
 Jetzt kam abermals ein närrisches Ping
 »Vorlesungen für den Fasching.«
 Und weil keiner kann des Andern Aufkommen leiden,
 So wurde eine »Sammlung besonderer Begebenheiten
 Des Fasching« gleich darauf angekündigt.
 Es ging ihr aber ziemlich windigt;
 Zuletzt kam mit verhängtem Zügel
 Per »Till von Eulenspiegel.« —
 Dies sind die Producte, wodurch Einige in Wien
 Den Neid der Ausländer sich dachten zuzuzieh'n:
 Was aber diese davon urtheilten und dachten,
 Kannst Du lieber Leser leicht erachten!«

VIII.

Első fontosabb jelenség a politikai, kritikai és szépirodalmi sajtó terén. *Jelenkor, Kritikai Lapok, Athenaeum.*

Az 1825-iki országgyűléssel kezdődik politikai életünk reformkorszaka. Ekkor vesznek az országgyűlési tárgyalások oly irányt, mely a nemzeti érdekek biztosítása s a rég hangoztatott követelések teljesítése iránt több-több reményt kelt. Ekkor tűnik fel politikai, gazdasági és kulturális átalakulásunk néhány kiváló alakja, kiknek később a közpályán oly fontos szerep jutott. Ekkor járja be először a hír szárnyán az országot gróf Széchenyi István neve, ki nem sokára a haza legünnepeltebb fiai közé küzdi fel magát. Az irodalomban már kiváló férfiak korszakalkotó munkássága jelzi az örvendetes fejlődés menetét, Kisfaludy Sándor, Kazinczy, Berzsenyi, Kölcsey, Kisfaludy Károly s a nyomukban fejlődő ifjabb nemzedék sikerrel élesztik s buzgón táplálják a hazafias érzést.

Míg a század első éveinek irodalmi termelésében minden jóakaró igyekezet lelkes ösztönzésre és meleg buzdításra talál, egy századnegyed múltával már szigorú megrostálás vár az írókra, sőt három évtized múlva »meg nem kérlelhető«, kemény kritika kell már a szapora termelés ellensúlyozására. Az időszaki sajtó terén is figyelemreméltó vállalatok keletkeznek. Rendszeres, szabad mozgású poli-

tikai hírlapról ugyan még mindig nem lehetett szó, mert a censura szigorúsága meggátolta létrejöttét, de jelentékeny haladás volt e téren is észlelhető.

Gróf Széchenyi István érzi legelőször a tágabb körök közt mozgó, élénkebb politikai sajtó szükségét. Nagy eszméinek megértetésére és messzeható terveinek keresztülvitelére nem találta alkalmasnak Kulcsár — majd ennek özvegye által folytatott — színtelen *Nemzeti Újságát*. Ő, az eredeti conceptiok genialis mestere, nem lehetett megelégedve a chablonok megcsontosodott formáival, neki eszméi tolmácsolása végett oly orgánusra volt szüksége, mely a haladásnak minden tekintetben kifejezője és valódi képviselője legyen. Új lapot tervezett s szerkesztőjéül is oly író óhajtott, a ki önállóságával a lapnak is határozott jelleget képes adni. Választása Kisfaludy Károlyra esett, a szép-irodalomnak akkori vezérére, a ki *Aurámjával* szerkesztői talentumának fényes bizonyítékait adta.

Kisfaludy készséggel vállalkozott a feladatra és engedélyt kért a *Jelenkor* s melléklapja a *Társalkodó* megindítására. Pest-Pilis és Solt t. e. vármegyék Rendei 1830, február 8-án tartott ülésökből terjesztették fel a kérelmet a Helytartó Tanácshoz, ajánlván annak teljesítését: »... minekutánna a folyamodó — így szól a felterjesztés — kinek Erkölcsi Tulajdonságait és jeles józan gondolkozása módját köz Tudományunk szerint feddhetetlennek meg esmérjük, az eddig már közzé bocsájtott Munkáiban azon kívül, hogy kiterjedett Tudományának és a Tudományokban való járatosságának s hasznos Ösméretének világos Jeleit adta, a Hazai Magyar Nyelvnek tsinosodását az értehetőséggel úgy egyesítette, hogy a midőn abba előre lépett, ebbe hátra maradás ne történnyen, következőleg előre el-

láthatóképpen reményilem lehet, hogy ily kiterjedett Tudományit és lelkes Hazafinak a ki Hazafiúi kötelességét, in el Ivet a Hazát fenyegetett zajos időkben a Mars mezején teljesített, most a boldog béke idején lángesze szüleményeivel folytatni kívánnya munkássága által tárgyalt Újság levelek célravezetők és épületesek leendőek, annál fogva ezen Tudósítás azon alázatos kéréssel rendeltetett a Xagy-inélt. M. K. Helytartótanács eleibe terjesztetni, hogy rnikutánna néhai Kulcsár István Ur mag nélkül meghalálózván, az Újság írást most csak özvegye folytatja, annalv történhető halála esetében pedig a Közönség e részben minden provisio nélkül maradna és ezen kívül is még ezen hasonló Folyó írás mind a Nemzeti Culturára, mind a Tudományoknak előmozdítására nézve szükséges lenne, méltóztassék Cs. K. Főherczegséged és a Xmélt. M. K. Helytartó Tanács a folyamodót, a ki a most provocált hivatalos tudósítás szerént az e végre szükséges Értékkel is bir, Kegyelmes Kegyes Pártfogásokba venni és ezen az egész Közönségre nézve nyereséget ígérő szándékának teljesítését kimunkálodni.« *) .

A Helytartótanács a legmelegebb pártfogással küldte Pécsbe a felterjesztést, az engedély megadását maga is ajánlván az udvari cancelláriának, de ez márczius hó 5-én 2541. sz. a. kelt lendeletében felszólította a Helytartótanácsot, hogy a folyamodót utasítsa programújának előterjesztésére.¹⁾

Kisfaludy Károly sietett kijelenteni, hogy a politikai

*) Pestmegye levélt. 1830, 684. Orsz. levélt. Helyt. tan. 1820. 31.889. Kivonatban közölve Bánóczinál Kisfaludy K. életrajzában II. 365.

¹⁾ Orsz. lev. Helyt. tan. 1830. 4009, 7692.

irodalmi tárgyú *Jelenkor* oly cikkeket fogna tartalmazni, melyek a hazai és külföldi viszonyokra vonatkoznak s méltók a megemlékezésre, közlené a hiteles forrásból eredő hazai politikai és irodalmi hírekét, forrásul felhasználná a bécsi lapokat, de a censurához mindig alkalmazkodnék. A sorrendre nézve azt határozta, hogy előbb a hazai vonatkozású közlemények lennének, ezután a külföldi hírek. A mi a mellékletet, a *Társalkodót*, illeti, kiterjeszkednék benne a társadalmi élet minden ágára és osztályára, a tudományok, művészetek, mesterségek alkotásaira, a hasznosat és gyönyörködtetőt vegyesen adná s mindazt, mi a polgárok értelmi, erkölcsi és gazdasági emelkedését és boldogulását előmozdítja. Kéri, hogy a pesti és pozsonyi lapok, valamint egyéb időszaki iratok szerkesztőinek megadott engedmény terjesztessék ki reá is, mert egyetemes tartalmúvá akarná tenni a *Társalkodót*, egyedül a theológiát és polémiát zárván ki belőle. *)

A magyar udvari cancellaria az ügyről 1830. május 25-én jelentést tevén a fejedelemnek, a megye, valamint a Helytartó Tanács egyező véleménye alapján az engedély megadását ajánlotta, de azon kikötéssel, hogy a külföldi politikai hírek rovatában a szerkesztő mást ne közölhessen, mint a mi a bécsi lapokban az ottani censura által jóváhagyva megjelent. Az engedélyt ily értelemben hetenkint kétszeri megjelenésre a fejedelem jóváhagyásából Lajos főherczeg adta meg Badenben július 17-én kelt rendelettel.¹⁾ Hiába kérte özvegy Kulcsárné, hogy a hírlapkiadás joga kizárólag neki tartassék fenn s Kisfaludynak ne adas-

*) Latin eredetijének másolata Orsz. levélt. Helyt. tan. 1833 21,818. sz. a.

¹⁾ Orsz. levélt. Canc. 1830 8693.

sék engedély a *Jelenkorra*. Kérelmét a Helytartó Tanács indokolatlannak találta, s mint ilyet nem pártolta, ezért a július 23-án kelt udvari rendelettel vissza is utasított.*)

Kisfaludy azonban, mint szerkesztő, nem lobogtathatta, szándéka szerint, »az oppositio és reform« zászlóját. Midőn az engedély megérkezett hírlapjára, ő már súlyos betegen feküdt. Intézkedett ugyan szerkesztői dolgokban, de a lap megindulása csak a következő év kezdetére volt várható. Azonban betegsége mindegyre aggasztóbb lön és november 21-én meghalt a költő, sírba vivén magával nagy hatást ígérő hírlapja tervét.

A költő barátai Vörösmartyra akarták bízni a *Jelenkor* szerkesztését s mellé Helmezyt szánták a technikai nehézségek elintézésére, mivel két névre nem lehetett az engedélyt kérni, összekötéseinél fogva Helmezyre bízták ezt, így a hírlap kiadásának jogáért Helmezy folyamodott, kérve Pestmegye támogatását is, mit ez Zlinszky megyei főszolgabíró kedvező jelentése alapján nem is tagadott meg. »A mi a folyamodó Urnak az érdeklött folyóírá-sok kiadhatására megkivántató tudományát illeti — írja felőle a főszolgabíró — erre nézve nemcsak bizonyos reménységet nyújt az, hogy a folyamodó Úr oskolai Cursussát mindenkor első eminensi calculussal végezte, hogy Bölcselkedés és Törvények Doctorságát megnyerte, hogy végtére az Ügyészi vizsgálatot jelesen állotta ki, hanem elegendő tudományának világos bizonyosságul szolgálnak a folyamodó Urnak a magyar literatúra körében kiadott többféle munkái, melyek különben mind nevezetökre, mind pedig belső becsökre nézve a publicumban elegendöképpen ösmé-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1830. 10,032 és 12,021.

retesek, ehez járulván még a folyamodónak Európai tsinossabb nyelvekben való járatosságai.« Elismeréssel nyilatkozott felőle erkölcsi szempontból is, vagyoni állapotát pedig úgy tüntette fel, mint a mely megfelelő biztosítékot nyújtott az előfizetések iránt.

Pestmegye Rendei tehát 1831. február 4-iki ülésük-ből ajánlották az engedély jogának reá ruházását, egy-szersmind meglehangú elismeréssel emlékeztek meg az elhunyt Kisfaludyról is. »Friss emlékezetünkben lévén azon, már előre is ellátott örvendetes jövődönék kellemei — így szól a felterjesztés, melyeket a fent érintett folyó írásnak oly lelkes Hazafi által, mint a milyen abba elsőben fogott közrebocsájtása által a Nemzeti tsinosodásra és a Honni Nyelv pallérozására nézve nem annyira reménylettünk, mint bizonyos meggyőződéssel hittünk és a melyről a fent nevezett jeles Polgártársunknak (Kisfaludynak) eléggé alig fájlalható elhunytával a Nemzeti tsinosodásba gyönyörködő s annak előmozdítására törekedő Nemesebb ér-zésű Hazafiakat már-már megfosztva lenni fájlaltuk, ezen okból nem lehetett nem örvendezve szemlélnünk, hogy Ha-zánk Lelkes Fiai között tsakhamar ismét találkozott olyan, a ki a fentirt ditséretes Pályának megfutasára magát ön-ként felajánlja.« *) Szivesen veszi tehát pártfogásába Hel-meczyt s kéri a Helytartó Tanácsot, hogy a jog átruházását eszközölje ki számára.

A Helytartó Tanács ajánló javaslatára már a követ-kező hó 11-én kelt udvari rendelettel a jog át is ruházta-tok Helmeczyre. Szemere Pál és Puky Károly is folyamod-tak értek, de márczius 26-án és április 22-én kelt udvari

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1831. 9299. és Pestmegye levélt. 1831. 430.

rendeletekkel a folyamodók kérelme tárgyalannak mondatott, — mivel az engedély Helmeccynek már megadatott.*)

Az engedélyt Pestmegye Zlinszky főszolgabíró utján azzal az izennettel hozta tudomására Helmeccynek, »hogy a közönségnek kedves dolgot tenne az által, hogyha a kérdéses újságleveleknek kiadását, kivált e mostani körülményekben, a midőn oly sok tudnivaló dolgok fejtik ki magukat, a lehetőségig siettetné.«¹⁾ Helmeccy tehát elfizetési hirdetést bocsátott ki, örömmel jelentvén, hogy a birodalom többi lapszerkesztőinek szabadságával egyenlő jogot kapott hírlapja kiadására, közli programját mindkét lapra nézve s lelkesen buzdítja a közönséget vállalata támogatására. Felkéri Pestmegyét is, hogy vegye pártfogásába a lapot, melyhez az engedély megnyerését oly hathatósan sürgette s egyszersmind általa a többi vármegyék jóakarátába is ajánlani kívánja.

Pestmegye nemes buzgalommal tette magáévá a kérelmet, átirt a megyékhez, elküldte az előfizetési felhívás egy-egy példányát. »Még meg se szüntek a nemzeti csinosodásnak Baráti — írja átiratában a megyékhez — elhűnt koszorús Társoknak, néhai Kisfaludy Károly urnák, a ki egy Honni nyelven készítendő Politicai Újság Levél kiadásával szándékozott a Nemzeti Nyelv pallérozását előmozdítani, elhűlt keseregni, ime már is találkozott oly lelkes férfú, aki Kisfaludy Károly Úr halálával eltűnt kesergeti azon szép reményt, mellyett az érdeklött folyó írás közre bocsájtásával a Nemzeti Nyelv pallérozásán várni lehetett, új életre hozni kész.«²⁾ A felszólítás és

*) Orsz. levéltár. Helyt. tan. 1831. 6061 és 14,223.

¹⁾ Pestmegye levélt. 1831, 1875.

²⁾ Pestmegye levélt. 1831. 3272.

ajánlás kedvező eredményü lévén, a-szerkesztő ígérete szerint a *Jelenkor* és *Társalkodó* »a két haza s külföld hírleveleiből« összeállítva 1832. elején megindult és hetenkint kétszer, szerdán és szombaton, egy-egy Ívnyi terjedelemben jelent meg pusztán Helmeccy szerkesztésében, mert midőn az engedélyt megkapta, nem akart tudni Vörösmartyról, mint szerkesztőtársról, mi az akkor nehéz anyagi körülmények között élő Vörösmartyt elkésérette, de azért nehez-
telésével némán vonult vissza.

Ha a lap tartalmát a külföldi hírlapokhoz viszonyítva ítéljük meg, azoktól még meglehetősen elmaradottnak találjuk. A *Journal des Debats* már a húszas években rendszeres politikai napi lap volt, bő hírrovatokkal, irodalmi, művészeti tárczával, változatos hirdetésekkel. A külföld politikai eseményeit jól értesült forrásokból bő tájékoztatással közölte, belföldi rovatában pedig a hazai nyilvános élet fontosabb mozzanataira terjeszkedett ki. A *Jelenkor* hasábjain még nagyon észrevehető volt a censura éber örökösége, hiába hangsúlyozta a bevezetésben, hogy az idők igen kedvezőek az alkotmányos élet fejlődésére, hogy »az önkény és vakság uralkodása szűnik, hogy a világ nagy része szabadon lehel.« Nálunk a szabadságnak csak hajnala kezdett még derengeni. Legszenbetűnőbbben bizonyítják ezt magának a *Jelenkor-nak* színtelen hírei.

A lap elején a hazai hírek álltak, kinevezések, értesítések a tudós-társaság, a hídegyesület üléseiről, vagy a fontosabb irodalmi művekről. Hazai politikai hírt különösen az első évfolyamokban csak nagy ritkán találunk, annál több volt azonban külföldről.

Rendes munkatársa kevés volt, még kevesebb külföldi tudósítója vagy levelezője. A szerkesztő járatott egy-

pár külföldi lapot, a *Monitor-t*, *Morning Chronicle-t*, *Wiener Zeitung-ot*. ezekből fordították le a munkatársak vagy maga a szerkesztő a közlésre szánt apró cikkeket. Nemcsak nálunk volt ez így. hanem a külföld más kisebb nemzeteinél is. A brüsszeli lapok épen úgy másolták a párizsiakat. mint a pestiek a bécsieket. Egy-egy fontosabb tárgyú hírlapi cikk néha európai körutat tett az időszaki sajtóban.

A *Jelenkor* is kezdetben így készült. A hazai, fővárosi és vidéki hírek után lefordították a külföldi lapok érdekesebb közleményeit, annyit. a mennyit a lap terjedelme kívánt s azután benyújtották Budán a cenzurához felülvizsgálatra. Ha télen beszédtek a dunai hajóhidat s napokig szünetelt a testvérvárosok közötti közlekedés, a lap rendesen megkésett, ezért Helmeucz 1834-ben folyamodott a Helytartó Tanácshoz, hogy rendeljen Pesten is censort. mert a lapnak határozott időre kell megjelennie. Ekkor bízott meg Reseta János egyetemi tanár a cenzori teendők teljesítésével.*)

Helmeucz különben iparkodott a lapja felől támasztott igényeket kielégíteni, rendesen közölte a tőzsdei árfolyamot, a piaci árakat, sőt *Értesítő* cím alatt külön rovatot nyitott a hirdetésekre. Midőn Széchenyi 1835-ben nyílt levelet intézett hozzá, melyben figyelmezteté lapjának czélszerűtlen alakjára és sürgette, hogy fél vagy egész íven nyomassa hasábokra osztva, ő nyilatkozatra hívta fel olvasó közönségét, hogy ez újítást megtegye, ha az közkívánat. 1836-ban életbe is léptette s így a *Jelenkor* volt az első magyar lap, mely ívrét formában jelent meg. Tartalom és beosztás maradt a régi, noha igyekezett lépést tartani

*) Orsz. levéltár. Helyt. tanács 1834. 1237.

a folyton fejlődő követelményekkel. Jellemző, hogy az angol parlamenti beszédeket egész terjedelmükben közölte, míg a magyar országgyűlésről csak rövid, kivonatos tudósításokat adott, a mint a sajtóval szemben követett eljárás megengedte.

Nagy politikai jelentőségre nem emelkedett ugyan a *Jelenkor* megindulása évtizedében, de fontos hatása volt irodalmi tekintetben, mert a nyelvújítás diadalra jutásában kiváló szerepe volt. Társlapjával együtt buzgón terjesztette a nyelvújítás vívmányait, midőn közkeletűvé iparkodott tenni az új szókat, s ezáltal egyszersmind az elvgyőzelmét is elősegítette. De volt érdeme egy egészséges közvélemény alakulásának előkészítésében is, noha nem szolgált politikai tekintetben irányadóul, de ébren tartotta a gondolkodók elméjét, midőn rámutatott a nyilvános ügyek fordulataira s később a mérsékelt liberális haladásnak bátoriszavú orgánumává lett.

Kiváló fontosságra tett szert az irodalmi sajtó terén Bajza vállalata, a *Kritikai Lapok*. Toldy és barátai már rég terveztek egy kritikai folyóiratot a mind jobban felburjánzó, selejtes irodalmi termelés ellen, de Kölcsey példája, — a ki a *Tudományos Gyűjtemény-ben* közölt bírálataival oly általános gyűlöletet vont magára — mindenki vonakodott magát elhatározni rá.

A folyóirat iránt 1826-ban Toldy tett indítványt barátai körében. »Meg is egyeztek mind a címűben, mely *Kritikai Levelek* lett volna — mondja Gyulai,*)— mind a tizenkét ívnyi füzetekben, melyek időhez nem kötve jelentek meg. Csak szerkesztő hiányzott. Kisfaludy Károly,

*) Jegyzetek Vörösmarty Minden Munkáihoz Ráth. M. kiadása XI.

mint legnépszerűbb ember, nem akarta magára venni a vállalat gyűlöletességét, Toldyt sok más dolog foglalta el, Vörösmarty csendesebb természetű volt, mintsem elég erélyt érzett volna magában a szakadatlan polémiára. Elhatározták, hogy Bajzát szólítják fel szerkesztőnek, kit aztán mindnyájan támogatni fognak. Toldyval levelet is írtak neki, ki ekkor Pozsonyban tartózkodott az országgyűlésen. Bajza 1826. márcz. 16-án így felelt Toldy levelének ide vonatkozó pontjára: »A kinek neve a munka címlapján állani fog, bizonyos, hogy mind az olvasók, mind az írók részéről kedvetlenségeknek lesz kitéve; tehát szükség, hogy oly személy legyen, a ki ily kedvezésekkel vagy nem kedvezésekkel ne igen sokat gondoljon, az emberekre ne szoruljon, az ellenvéleményekre ne hallgasson, különben az általa kiadandó kritika nem lehet részrehajlatlan. Ezen kívül egyéb tulajdonok is kívántatnak ezen személyben: tudomány, olvasottság, nyelvekben való jártasság stb. Ezen szempontból tekintve, önkényt felvilágosodik, hova czélzok, hogy tudniillik a kiadónak vagy felügyelőnek nekem lenni lehetlen, nekem, ki neque ingenio, neque auctoritate sum cum iis, qui sedent comparandus, ki javakkal nem bírok, és szükségeskép az emberek kedvezésére kell szorulnom. Ki fog kezességet magára vállalni, hogyha én a nemzet gyűlölségébe esem, nem fogom szerencsémét annyira eltemetni, hogy oly sorsra jussak, mint a szegény Kölcsey mostan? Ezekre szeretném ítéletedet látni. Egyébiránt is pedig szeretném tudni okát, miért épen én legyek a felügyelő, miért nem te, miért nem Kisfaludy, Vörösmarty? Én magamat itten csak eszközül látom általatok használtatni, óhajtom tudni, micsoda activitást adnátok annak, a ki nevét azon lapok elébe nyomtatni fogja.« Azonban néhány évvel utóbb

egy véletlen körülmény siettette a vállalat megindítását. Döbrentei kiadta a *Conversations Lexikon-ra*, szóló előfizetési felhívást, mely vállalatnak gondatlan szerkesztése ellen Bajza felszólalt. Czikke hosszantartó, szenvedélyes polémiát provokált, az úgynevezett conversations-lexikoni pert, mely mindkét fél részéről túlzott szenvedélyességgel vívott s nem igazolható személyes támadásokat kevert a vitába. Bajza érezvén felsőségét, hogy az ellenpártot teljesen megsemmisítse, elhatározta magát a régen tervezett folyóirat megindítására. Így keletkeztek a füzetekben megjelenő *Kritikai Lapok* 1831-ben.

Az erélyes hangon irt *Vezérszó*-ban elmondja Bajza okait, melyek a vállalat megindítására rábírták. Ezek: a lelkiismeretlen gondatlanság, melylyel íróink dolgoznak, az önámítás és bálványozás, melylyel értéktelen művek szerzői dicsekednek, az elfogultság és részrehajlás, mely a megjelent művek megítélésében mutatkozik. El van rá készülve, hogy ellenségei és üldözői szaporodni fognak, de nem törődik vele, csak az irodalomnak haszna legyen kritikai munkásságából. Harczot és háborút hirdet a félszegségek és a tekintély bitorlói ellen, mely harczból egészséges élet és megérdemelt elismerés származzék. »A polgári pártok — úgymond, — belháború veszedelmei a nemzetnek, az írói lázadások ellenben legcélrányosabb eszközei a tudományos haladásnak. Ott vér foly, pusztulás, Ínség, halál kegyetlenkednek s felette kétséges, felette bizonytalan, ha a jelenkor véráldozatai fognak-e teremteni a jövő ivadéknak boldogságot; itt csak a hiúság ködei tépetnek szerte, az előítéletek zúzatnak öszve.« A közügynek akart tehát szolgálatot tenni vállalatával, melynek alapját a megjelent könyvek megítélésére helyezte. Nem

volt célja minden jelentéktelen műről megemlékezni, csak a figyelmet érdemlő dolgozatokról, de a csekélyebb becsüeket is felemlíteni szándékozott, ha »hasznos dolgok elmondására szolgálhatnak.« A közleményeket névtelenül akarja közölni, hogy mindenki mellétekintetek és tartózkodás nélkül mondhassa el véleményét. A folyóirat szilárdan követte a Lessingtől kölcsönzött jeligét, leghívebben annak azon kifejezését, hogy a kritika feladata a kontárokot elrettenteni. Oly erős támadásokat intézett egyesek ellen, hogy még a gondosabb írókat is éber megfontolásra ösztönözte. Guzmics azt írta Szemeréhez: »Szeretném, ha nálad régen heverő, inkább szívből mint észből folyó dolgozástomat még egyszer átnézhetném s igazíthatnék rajta, minekelőtte kiadd.«

A *Kritikai Lapok* első cikke szelíd bírálat volt Fenyéry Gyula tollából, egy a magyar nyelv történetéről irt és tévedésekben bővelkedő latin munka felől, melyet Toldynak G. aláírású bírálata követett Pyrker László egri érseknek Kazinczy által fordított *A szent hajdan gyöngyei* című művéről. E bírálat nagy hatást tett, mert egy fontos elvi kérdést hozott napi rendre, azt, hogy megérdemli-e oly szerzőnek műve a lefordítást, a ki születésére, neveltetésére nézve, valamint viselt méltóságainál fogva *magyar* s mégis »egy idegen nemzet nyelvét, költését és hőseit dicsőíteni jónak találhatá.« A bíráló nem haboz rosszaié Ítéletét kimondani, sőt Kazinczyt is megrója »megfeledkezése« miatt és a fordításban követett eljárásáért, midőn a német hexametereket prózában fordította, mert »verselt munkát prózában adni mindig *hal gondolat*« A bírálat nagy megütöközést keltett nemcsak Kazinczynál, hanem híveinél is, kik támadást láttak a fiatal írók fellépésében a régi iskola

ellen, melynek általánosan tisztelt vezére és mestere Kazinczy volt. S midőn ez irányt tovább is folytatták, még hasonlást idéztek fel. Kazinczy megnehezített és szemrehányást tett nekik, hívei közül többen meghidegültek az Aurora kör tagjai iránt, sőt Kőlcsey és Szemere egyesültek egy új folyóirat kiadására, hogy enyhítsék a *Kritikai Lapok* hatását.

Toldy bírálata hosszabb irodalmi vitát ébresztett. Kazinczy a bírálatra a *Tudományos Gyűjtemény-ben* észrevételeket közölt, miket Bajza is felvett közlönyébe Toldy visszonzásával, sőt maga is hozzá szólt a vitás kérdéshez, közzétévén az e tárgyban Kazinczyval váltott leveleket. Majd Rummy Károly szólalt fel Pyrker és Kazinczy mellett, mire a *Kritikai Lapok* szintén feleltek, de az íróvilágban okozott megbántódást nem tudták jóvátenni, s a keletkezett nehezítést eloszlatni, sőt kíméletlen szigorúságukkal növelték a gyűlöletet maguk ellen. Egyik csekély tehetségű író »lekapanyelezéssel« fenyegették a Parnassusról, Bajza nyíltan megmondta Ponori Thewrewk Józsefnek, hogy szántson és vessen, hisz »polgári koszorút érdemleni ily úton is lehet.« Elismerő hanggal alig találkozunk a *Kritikai Lapok* füzeteiben, de annál több epés gúnnyal és kegyetlen támadással. Egész sora volt kortársaik között a gyengébb íróknak, kik ellen folytonos harcot viseltek, kiket nem szűntek meg csipdesni. Almási Balogh Pál, Csaplovics, Rummy, Thewrewk, Udvardy, Szemere Pál, Taisz András folyton ki voltak téve gúnnyilaiknak. E folytonos guerilla-harcz mellett nagyobb ütközeteket is vívtak gróf Dessewffy József, Horvát István, Garay ellen, ha nem is mindig a győzelem eredményeivel, de a teljes legyőzetés megalázásáig sem jutva soha.

Bajza járt élén minden csatározásnak. Mint a vállalat szerkesztőjét, ki minden polémiát neve alatt folytatott, őt érte az ellenfél minden támadása első sorban. Az ő határozottsága és merész hangja adott irányt és tárgyat a vitatkozásoknak, ő volt a lapnak nemcsak szerkesztője, hanem legtevékenyebb munkása is, mert írói köre szült volt. Kiváló tehetségek támogatták ugyan, de Toldyn kívül nem vettek munkás részt benne. A folyóirat, mely 1836-ig hét füzetben jelent meg, egészen Bajza szellemét tükrözte vissza. Majdnem kizárólag kritikai irányú volt. Elméleti fejtegetéseket, aesthetikai magyarázatokat alig közölt. A második füzetben van Kölcseynek egy hosszabb elmélkedő cikke a kritikáról, s a következőben maga a szerkesztő a regény elméletét fejtegeti, ez is töredékes dolgozat, bár mint ilyen is, figyelemre méltó; többi közleménye mind bírálat és polémia, vagy apró gúnyos megjegyzések prózában és versben az üldözött írók nyugtalanítására.

Ha magasabb mértéket alkalmazunk a *Kritikai Lapok* bírálati cikkeire, el kell ismernünk, hogy becsük legnagyobbbrészt középszerű, van köztök több tanulságos cikk, itt-ott új szempont az egyes kérdések fejtegetésénél, de akár valamely irodalmi műfaj elméletének tisztázását, akár behatóbb irodalmi tájékozást vagy tudományos elvekre fektetett bonczolgatást alig találunk benne. Toldy részletes bírálatot közölt Eötvös első vígjátékáról, de nem is érinti benne a komikum lényegét, a tudományos művek ismertetéseiben néha aprólékosságig el vannak sorolva a hibák és kifogások, de meggyőző okoskodásokra, tudományos bizonyításokra ritkán akadunk. A legtöbbször személyes tekintetek szolgáltak alapul a bírálatok irányára és hangjára. Nem is az egyes bírálatok önmagukban kölcsönöztek jelen-

tőiséget a folyóiratnak, hanem az elv és a szellem, mely benne először nyert határozott kifejezést, a határozott és merész kritikai hang, mely eddig szokatlan volt, szokatlan különösen a Kazinczy gyengédségeihez és nyájas bókólásaihoz szokott közönségnek. Magasabb felfogás, eszmék liarczja, mint Kőlcsey korábbi bírálataiban, a *Kritikai Lapok* cikkeiben nincs, de a gondatlan, felszínes és könnyelmű munka soha erősebb támadásban nem részesült, mint itt, és ez maga is határozott nyereség volt, mert egészeséget vetett irodalmi fejlődésünknek.

A *Kritikai Lapok* volt az első közlöny, mely hadat izent a tehetetlenségnek, ez kölesönöz neki korszakos jelentőséget. Bajza volt az első, a ki a *Flamarion* felől írt bírálatában szemlét tartva a koráig terjedő időszakai sajtó felett, kimutatta annak fogyatkozásait, gáncsolta a szellem és irány nélküli szerkesztés köznapi munkáját, és bátran síkra szállt a kritika szükségessége mellett, tönkre silányítván annak ellenzőit. Ebben fekszik Bajzának mint szerkesztőnek főérdeme, mert nagyobbbszabású művek fejtegetésébe ő sem merült, aesthetikai elveket ő sem bonczolt, főerejét — mint Gyulai találóan jegyzi meg — »a tehetetlenség és nyegleség megalázására, az ízléstelenek és ósdiák üldözésére, a bitorolt tekintélyek megtámadására, az irodalmi és közintézeti visszaélések ostromlására fordította.« Az utolsó füzetben megkezdett dramaturgiai bírálataival is figyelemre méltóan szólt hozzá a kritika egy eddig jórészt dilettáns módra kezelt ágához, mely később tanulságos modorban írt és rendszeresen művelt ága lett kritikái sajtónknak.

Az Aurora kör írói között Vörösmarty, Toldy és Bajza voltak a legtehetségesebb és legtevékenyebb mun-

kásái az irodalomnak. Mindhárman, mint leghívebb tanítványai mesterüknek, ők terjesztették tovább eszméit, ők képviselték az új irányt. Vörösmarty költői tehetségével hódított minden körben, Toldyt ismeretköre és szeretetreméltó egyénisége tette kedveltté mindenki előtt, Bajza pedig, mint az *Aurora* és *Kritikai Lapok* szerkesztője, nagy hatalomra és tekintélyre tett szert. Ez irodalmi triumvirátus — mint akkor nevezték, — hogy gyakoribb érintkezést létesítsen a közönséggel s általánosabb és közvetlenebb hatást gyakoroljon az irodalmi állapotok fejlődésére, egy új irodalmi vállalatot tervezett. Az *Aurora* szűk terjedelménél s ritka megjelenésénél fogva tartósabb hatást nem kelthetett, a *Kritikai Lapok* is nagy időközökben jelentek meg s emellett erős támadásai s folytonos polémiai kissé elriasztották az íróvilágot; hogy e bajokon segítsenek, megszüntették a két vállalatot és egy hetenkint kétszer megjelenő szépirodalmi és tudományos jellegű lapra kértek engedélyt *Athenaeum* címen, melynek heti melléklapja lett volna a *Tavaszi*. Engedélyért csak Schedel és Vörösmarty folyamodtak, Bajzát — jegyzi meg Gyulai — mint szerkesztőt, nem merték felterjeszteni, mert a bátrabb kritikus egész forradalmárnak tekintetett. Tervrajzuk négy pontba foglalta össze a tervezett lap tartalmát, u. m. 1. nyelvtudomány, irodalomtörténet, bölcsészet, történet, életírás, ország- és népismertetés, természettudományok és mesteriségek; 2. a szépliteratúra minden ágai; 3. miivészségek: festés, szobrászat, építés, játékszín, hangászat; 4. egyveleg.

A politika és hitviták (polemica theologia) ki voltak zárva.

Pestmegye 1836. október 7-én tartott ülésében a folyamodók kérelmét pártolandónak határozta, mert az elrendelt vizsgálatból meggyőződött, hogy a folyamodók

szelíd erkölcsitek, szerény magaviseletűek, kik kiváló tudományos és irodalmi képzettséggel rendelkeznek, mit azbn körülmény is bizonyít, hogy mindketten tagjai a magyar Tudós Társaságnak, Toldy (Schedel) egyszersmind titkára is. Ezen kívül elég anyagi biztosítékot is nyújthatnak előfizetők megnyugtatóására, ezért kéri részükre a Helytartó Tanács hathatós pártfogását.*)

Az engedély 1836. október 27-én adatott meg, de csak az *Athenaeumra*, a *Tavas* nem engedélyeztetett, hogy miért, nincs indokolva, s a tagadó válasz csakugyan indokolatlan. 1838-ban a két szerkesztő megújította kérelmét a *Tavas* kiadhatására, a Helytartó Tanács ajánlotta is az udvari cancellariának az engedély megadását az előbbi feltételekhez való szigorú ragaszkodás mellett, de a kérelem a cancellariánál ismét megtagadták.¹⁾

A lap 1837-ben megindult *Athenaeum* címen *Figyelmező* melléklappal, s rövid idő alatt oly nagy tekintélyre jutott, melyhez hasonlót magyar lap még soha sem nyert. Előfizetőinek száma volt idő, hogy az ezeret is meghaladta, mi ekkorig még szokatlan jelenség volt. 1837-től 1843 végéig állt fenn a közönség folytonos részvéte s a legkitűnőbb

*) Pestmegye levélt. 1836. 5296.

¹⁾ A cancellaria levéltárában csak a következő előterjesztés és végzés olvasható: Humillima propositio tenore cuius altissima manu signatus recursus Midi. Vörösmarty et Fr. Schedel facultatem partem belletristicam Ephemeridum *Athenaeum* separandi et sub titulo *Tavas* edendi sibi admitti orantium disfavorabili cum voto substernebatur sequenti cum benigna resolutione exmissa: Opinionem cancellariae approbo. Schönbrunn die 1. sept. 1839. ad altissimum mandatum suae majestatis Ludovicus in. p.

Orsz. levélt. Canc. 1839. 12,552.

írók állandó támogatása mellett. Vörösmarty és Toldy kiadó-szerkesztőkként szerepeltek, Bajza szerkesztő-társnak volt mondva, de valósággal ő volt szerkesztője. A Program a lapot tudományos és művészeti folyóiratnak nevezte, mely nemcsak egyes osztályok tetszését iparkodik megnyerni, hanem a nemzet összes művelt elemeit, sőt »lelkes asszonyainkét« is. Magasabb tudományos dolgozatot nem szándékoztak felvenni, mert ezek közlését a szorosán vett tudományos folyóiratok feladatául tekintették, de nem is akarták mellőzni a népszerű modorban irt tudományos cikkeket, mert a közönséget a tudomány megkedvelésére akarták serkenteni. »Igaz, — mondja Bajza bevezető cikkében — hogy a napi és heti írás nem meríthet ki egész tudományokat, nem is terjeszthet ismereteket tökéletes rendszerben, de nem is az a rendeltetése, s tőle ilyesmit kívánni, pedantismussal határos tudomány szerelem. Napi és heti iratokból nem fog senki bölcséletet vagy történettudományt tanulni; ellenben egyes részleteikre, ágaikra világosságot vetni, azokat kimeríteni s irántuk mind új mind hasznos eszméket terjeszteni, nincs tökéletesebb eszköz ezen napi és heti lapoknál.«

Más tekintetben is figyelmet érdemlő Bajzának e bevezető cikke, mert első volt, ki kikelt benne a journalistika elfajulása ellen, a szerkesztők és kiadók vásárilag űzött munkája ellen, melyre csak egyesek vagy egyes kisebb csoportok tetszése irányadó. S míg egyrészt elméletileg bizonyítja, — másrészt költeményeivel gyakorlatilag mutatja meg, mi a jól szerkesztett hírlap feladata és célja. Alig van ága a tudományoknak és a szépirodalomnak, melyet a kor legjobb íróinak sikerült termékeivel képviselve ne találjunk benne.

Az *Athenaeumban* léptek fel Tompa és Petőfi, legjobb verseiket közölték benne Vörösmarty, Bajza, Eötvös, Erdélyi. Itt jelentek meg Kölcsey Parainesise, törvényszéki beszédei, Vajda, Vállas, Bugát természettudományi dolgozatai, Varga, Beélly (Briedl) neveléstani cikkei, Horváth Mihály kisebb történeti értekezései, Pulszky Eszméi Magyarország története philosophiájához, Henszlmann képzőművészeti-, Egressy színművészeti tanulmányai, Szemere Bertalan úti rajzai, Hunfalvy Pál drezdai levelei, Rhapsodiák; Emlékezés Késmárkra, Jósika, Gaal, Vajda, Kuthy, Nagy Ignác, Kölcsey, Vörösmarty novellái és elbeszélései, amellet fordítások a német, francia, angol, olasz irodalom legjelesebb novelláiból.

Midőn 1841-ben a *Figyelmező* megszűnt, a kritika is az *Athenaeumba* vétetett fel s ezáltal egészen egyetemes jellegűvé lett s hetenkint háromszor jelent meg. Később, az utolsó évben, még egyszer változtatta alakját. Havonkint kétszer adatott ki egy-egy nagyobb füzetben, hogy hosszabb cikkeik is megszakítás nélkül jelenhessenek meg.

Az *Athenaeum* méltó folytatása volt az *Auroranak*, a mint másfél évtizeddel előbb Kisfaludy Károly köré csoportosultak a legkiválóbb írók, úgy most az *Athenaeum* köré, az Aurora kört az *Athenaeum* kör váltotta fel. Kisfaludy eszméit Bajza és társai karolták fel és segítették diadalra. Szép, de nehéz feladat volt, mert sok és erős küzdelmet kellett megvívniok. Bajza sokkal merészebb hangon gyakorolta a kritikát, semmint megtámadásoktól ment maradhatott volna. Majd a *Szión*, majd a *Honművész* intéztek erősebb támadást az *Athenaeum* és különösen Bajza

ellen, mi természetesen néha erős vitát idézett fel. De a legszenvédélyesebb ellenfél Csató Pál volt, ki az Orosz József szerkesztette *Hírnökben* és melléklapjában, a *Századunkban*, rendszeres hadjáratot indított meg az irodalmi triumvirátus ellen, gáncsolva szerkesztői, írói és költői munkásságukat egyaránt. Vörösmartynak a nemzeti színház megnyitására írt *Árpád ébredése* ellen — a többek közt — oly erős s gúnyos bírálatot közölt, melylyel csak a Döbrentei ellen intézett támadások hasonlíthatók össze. Az éles kifakadásokkal folytatott harczok miatt, Vörösmarty és Toldy 1839. áprilisban panaszos kérvényt intéztek a Helytartó Tanácshoz, elsorolván azon sokféle megtámadásokat, melyeknek ki vannak téve, kérték, hogy engedessék meg nekik »az alacsonytságot és rágalmat annyi élességgel visszautasítani, a mennyi képes az ellenfélt korlátok közé szorítani.« A Helytartó Tanács kiadván a kérvényt a pozsonyi tankerület főnökének, ez kérdőre vonta Oroszt, ki azzal védte magát, hogy ő csak oly czikkeket ad ki, melyeket a censor megenged, kijelentette továbbá, hogy a kérvényezők nem védelemre, hanem személyeskedésre kérnek felhatalmazást. A tankerületi főnök Drescher censort is felszólította véleményadásra s mindezen jelentések alapján a Helytartó Tanács 1839. június 25-én tartott ülésében azon határozatot hozta, hogy a szerkesztők figyelmébe ajánlatsák kölcsönösen: óvakodjanak jövőre minden személyes gúnyolástól és durva gyalázkodástól.*) A támadások azonban tovább folytak mindkét részről, anélkül, hogy elveszí-

*) In futurum ab omnibus Personarum cavillationibus et lascivil sugillationibus abstinere noverint.

tették volna személyes jellegüket, magasabb színvonalra nem is igen emelkedtek, de így is volt bizonyos jelentőségük, mert az *Athenaeum* szerkesztőinek szellemi fölényét és harcra kész fegyvereinek erejét bizonyították.

Nagyjelentőségű rovata volt az *Athenaeumnak* a színházi szemle is. Korábban már Mátray Gábor megkezdte a színházi bírálatok rendszeres közlését a *Honművészen*, majd Bajza írt egy pár tanulságos és új szempontokra támaszkodó dramaturgiai cikket, de komolyabb figyelemre méltó irányt, rendszeres művelést kritikánk ez ága először az *Athenaeumban* nyert. A lapnak rendszeres színházi bírálója Vörösmarty volt, ki részint neve alírásával, részint *V.* betű alatt évekig folytatta szemlélését. Minden előadásról írt rövidebb-hosszabb ismertetést, melyekben úgy az előadott színművekről, mint a színészek játékaról — kerülve minden személyes támadást — többnyire szelíd, de mindig tanulságos modorban s részrehajlatlan igazságossággal mondta el ítéletét. Bírálati kedvező hatással voltak nemcsak drámairodalmunk, de kezdetleges színművészetünk fejlődésére és megszilárdulására is.

A drámairodalom iránt Vörösmarty mindig előszeretettel viseltetett. Bizonyítja ezt saját költői munkásságával is, melynek nagy része e műfaj művelésére esik, de bizonyítja dramaturgiai dolgozataival és színi bírálataival is. Amily kedvetlenül vállalkozott egyéb kritikai munkára, oly előszeretettel folytatta színházi szemlélését, sőt társalgás közben is szívesen beszélt dramaturgiai dolgokról, színházi bírálatait baráti körben, — honnan az akkori jobb színészek ritkán hiányoztak, — gyakran élő szóval egészítette ki. Ekként is számos tévedést igazított helyre, fejtegetve

színészeink hibáit, irányozva a helyes felfogást, magyarázva a művészi előadás feladatát és célját.

Elvitázhatatlan az *Athenaeum* színi bírálatainak művelő hatása, mely nem egyszer szemmel láthatólag érvényesült színészeink komoly törekvéseiben. Legtevékenyebb részt vett e munkásságban Vörösmarty, ritkábbat Bajza és Toldy. Bajza, mint egy ideig a színháznak igazgatója, nem is teljesíthette e tisztet, s magának a fejlődni kezdő nagyfontosságú nemzeti ügynek érdekében jobb volt, hogy a szenvedélyesebb Bajza helyett a higgadtabb Vörösmarty tollából folytak e bírálatok, ki nagy jóakarattal, szelíd modorban és mindig tapintatosan mondta el észrevételeit. Kerülte a nagyszabású elméleti magyarázatokat, de sok helyes eszmét és útbaigazítást adott apró czikkeibem. Kíméletes gyengédségével megnyerte mindenkinek rokonszenvét, s a megbíráltak szívesen keresték fel kritikuskat magán körében is. Megtörtént azért, hogy akárhányszor ő is szigorú megrovást hangoztatott, sőt a színi bírálatok miatt, az *Athenaeum* még sajtóperbe is keveredett. Az 1839-iki évfolyam 7-ik számában ugyanis egy kis czikk jelent meg ily czímen: *Változások a pesti magyar színháznál*, mely az igazgatók gyakori változását rosszalja, s megemlíti, hogy a jelesebb színészek közül néhányan készülnek megválni a színháztól. Földvári Gábor alispán, a színházi választmány akkori elnöke, rágalmazás miatt pert indított az *Athenaeum* ellen, s minthogy a czikk a szerkesztők felfogása szerint sem rágalmazást, sem sértést nem tartalmazott, mindhárman elvállalták a felelősséget s nem nevezték meg szerzőjét. Mivel a szerkesztők vallani nem akartak, el is ítélték őket 32 forintnyi pénzbírságra, de ügyvédök semmiségi panaszára, a királyi tábla felmentette őket és a per

meg is szüntettetett, mert a felperes nem akarta új alapon megindítani.*)

Annyi bizonyos, hogy az *Athenaeum* dramaturgiai cikkei sok hasznot tettek drámai irodalmunk és színművészetünk fejlődésére. A lap általában irodalmunknak kiváló díszére szolgált. Mondhatni, századunk első felének legértelmesebb irodalmi közlönye volt.

*) L. Jegyzetek Vörösmarty Minden Munkáihoz Ráth M. kiadása XII. kötet 529. Gyulai azt írja, hogy a periratok megvannak Pestmegye levéltárában, de én hosszas keresés után sem akadtam rá jókora levéltárnokok sem tudták felkutatni.

IX.

Folytatás. Rokonirányú vállalatok. *Hírnök*, *Erdélyi Hírlap* % *Élet és Literatúra*, *Muzarion*, *Figyelmező*, *Literatúrai Lapok*, *Századunk*, *Lombok*, *Mulattató*.

Említettük a politikai sajtó emelkedését a *Jelenkorral*, anélkül azonban, hogy benne — legalább kezdetben — szorosan megszabott irányt, szigorúan körvonalozott politikai elvet láthattunk volna. Helmeczy nem volt publicista, nem adhatott a lapnak új politikai irányt, a mint ezt nagyon valószínűleg Vörösmarty sem tette volna, ha ő lesz vala szerkesztője; de a liberális eszmék elől kezdettől fogva soha sem voltát elzárva a lap hasábjai s így többé kevésbé a szabadelvű sajtót mégis a *Jelenkor* képviselte. Néhány év múlva támadt a conservatív irányú *Hírnök*, kezdetben szintén meglehetősen határozatlan színezettel, úgy, hogy midőn Balásfalvi Orosz József, mint a volt *Fillértár* szerkesztője, engedélyt kért rá, programot nem is mellékel. Csak címét jelentette be: »*Hírnök*, politikai, tudományos, művészeti és mulattató folyóírás.« Ezután pedig azt sorolja el, hogy mily kiváló gondot szándékozik fordítani kiállítására, hogy a lap alakja, nyomása, papirosa, valamint az érthető és szabatos nyelvezet és a lehető legolcsóbb ár különös figyelem

tárgyai lesznek. *) így indult meg a lap Pozsonyban 1837-ben július 4-én. A közönséghez intézett néhány bevezető sorban bevallotta, hogy szerényen és nem félelem nélkül lép föl, de ígérte, hogy iparkodni fog mind belső mind külső formájára nézve művelt nemzet várakozásainak is megfelelni. Jelszava az *előrehaladás* lesz.

Programmját csak később, a 44-ik számban fejtette ki. Itt a »monarchico-aristocrata« kormányforma védelmét tűzte ki feladatául s a harcot mindazok ellen, kik »a királyt az ország első tisztviselőjévé alázni törekednek.« A lap beosztása változatos volt, de túlnyomóan külföldi lapok úgynevezett »ollózásai«-ból állt. Elül a hazai fontosabb események voltak — kinevezések, rövid tudósítások a megyei életből, irodalmi hírek, akadémiai jelentések stb., azután a külföld fontosabb eseményeinek elsorolása a külföldi hírlapok nyomán. Már az első számban külön tárca-szerű rovata volt, melyben levelezés, könyvbírálatok, ismeretterjesztő cikkek fordultak elő, E rovattal csak akkor hagyott fel midőn 1838-ban a *Századunk* című melléklapot is megindította.

Maga a főlap ezután politikai közleményekkel és polémiával telt meg. A szerkesztő, Orosz József, híve volt a kormánynak s szívesen tett egy-egy csípős megjegyzést az ellenzékiek törekvéseire, de másrészt a haladás barátjának is szeretett volna feltűnni, ezért gyakran közölt liberális kis cikkeket is. Véde a censurát, és kárhoztatta a sajtószabadságot, mely csak az okosoknak használ, de nem a

*) Auf Format, Druck, Papier, verständlichen und korrekten Stil daneben auf den möglich billigsten Preis würde vorzüglich Sorgfalt verwendet werden.

többségnek, mert »a többség ostoba«. Máskor ismét sürgette a sajtószabadságot, de azért a censurát megtartandónak hirdette. E mellett szabadelvű szellemben irt cikkeket közölt az absolutismus ellen és a zsidók egyenjogúsítása mellett, de azt nem akarta megérteni: »hogyan lehet monarchico-aristocratico kormányformánkban a jobbjágságnak is képviselőket kívánni.« Egész terjedelmében közölte az *Augsburger Allgemeine Zeitung*éből báró Zedlitznek Magyarországról irt cikkét, mely inti a nemzetet, hogy tartson a kormánynyal, országgyűléseit ne töltsék sérelmek vitatásával, ne engedje, hogy a karzatok befolyásolják a parlamenti tanácskozásokat és végül, hogy ne a legszajásabbat válaszsza képviselőnek, hanem a legokosabbat. Hasonlóan örömet nyitott tért gróf Dessewffy Emil Alföldi Leveleinek. A conservativ Dessewffy család többi tagjai is összekötetésben álltak a lappal, irt bele az öreg gróf Dessewffy József a liberális Széchenyinek ellenfele, és Dessewffy Aurél a radicalis Kossuth ellenfele. Csató Pált is gróf Dessewffy Aurél ajánlotta Orosznak, ki később egyik legszorgalmasabb munkása lett a *Hírnök*-nek. Dessewffy Aurél tagja volt a drámabíró bizottságnak, melynek jegyzője 1836-ban Csató lett s midőn ez minden iparkodása daczára képtelen volt Budapesten sorsa biztosítására szolgáló alkalmazást szerezni, a gróf ajánlatára Pozsonyba ment, és a *Hírnök* munkatársává, majd segédszerkesztőjévé lőn. így lett ő folytatójává az *Athenaeum* szerkesztői ellen megindult szenvedélyes tollharcznak, melyet már előbb Orosz megkezdett.

A conservativ politikai meggyőződésű Orosz József nyílt ellenfele volt Bajzának, ki az ellenzékhez tartozott, sőt ennek pártiratát az *Ellenőr* című zsebkönyvet is szer-

készítette, és így könnyen érthető a két ellenkező párt szerkesztője között kifejezett ellentét, melyet Bajza erélyes kritikái még növeltek. Az a hatalom és tekintély pedig, mely az *Athenaeum* szerkesztőit környezte, ellenfeleiket fokozódó szenvedélyes támadásokra ösztönözte. Orosz is már a *Hírnök* legkorábbi számaiban megindította a harcot Vörösmarty és Toldy ellen, majd hírlapszemle címen rovatot kezdvén ismertette benne a magyar folyóiratok időnként megjelenő közleményeit s a hol csak tehetette, egy-egy gúnyos megjegyzést intézett az *Athenaeum* és *Figyelmező* szerkesztői ellen.

Midőn Csató beállt a szerkesztőségbe, ő vette át a rovatot s folytatta legszenvedélyesebb személyes tollharcot, mely valaha irodalmunkban vívott. Ha visszatekintünk irodalmunk legújabb korának kezdetéig, több heves polémia történetével találkozunk, de valamennyiben kevesebb a személyes gyűlölség és magasabb a tartalmi színvonal. Révai és Verseghi küzdelmeiben fontos nyelvtudományi elvek állanak szemben egymással és a két fél tudományos bizonyításokra támaszkodva védi álláspontját s iparkodik ellenfele hitelét lerontani. Rájnis és Baróti harczaiban van eszme, mely értéket és jelentőséget kölcsönöz vitájuknak. Mindkét küzdelem személyes bántalmakkal folyt ugyan le, de nem minden tanulság nélkül. A Mondolat-perben még legtöbb a személyes gúnyolódás, ez már pamphletszerű jelenség, hol a küzdő felek szégyenpadra hurczoltatnak, hogy a közönség nevetség-tárgyává legyenek, de legalább háttérül itt is nagyjelentőségű tudományos elv, a nyelvújítás jogosultságának kérdése szerepel. Az Ilias-, Árkádia-, és Aurora-per valamennyi elvi jelentőségű vita, melyekben irodalmi színvonalon álló kérdések nyernek megvitátást s

így jogosult némileg irántuk a közönség érdeklődése, mert legalább valami tanulságot rejtenek magukban, de a *Hírnök-Athenaeum-féle* harcz sem irodalmi sem politikai tekintetben nem hagyott nyomot maga után. A küzdő felek egymás elleni személyes neheztelései nem adtak érdekkeltő tárgyat a hosszantartó vitának, a mily indokolatlanná tették megindulását, oly kevésbé volt jogosult hosszú folyama. Orosz politikai ellenfele volt Bajzának, ez legalább magyarázatául szolgálhat a harcz megindulásának, de hogy azt Csató oly hosszan és oly kíméletlen modorban folytassa, az alig érthető, noha politikai meggyőződés tekintetében ő is conservativnak vallotta magát, legalább erre támaszkodva sürgette Bécsben a *Magyar Kurír* folytatásának jogát.*) de a politikai nézetkülönbség sem nagyon jött számba köztök. Aztán Csató néhány évvel előbb szoros ragaszkodást tanúsított a triumvirátushoz, mely ellen most annyira elkeseredéssel harcz olt.

Ez irodalmi harcz teszi némileg nem jelentőssé ugyan, hanem emlékezetessé a *Hírnök-öt*, mert mint politikai közlönynek pályáját nem jelzi különös siker. Nyolcz évi folyama alatt változatosságra törekedett mindig, de nagy közönsége soha sem volt. Utolsó évfolyamai az egyre erősülő ellenzéki szellem miatt már jóval kezesebb hatást tettek mint az első évfolyamok.

Csekély fontosságra tudott szert tenni Köpe János brassói tanárnak 1838-ban megindított *Erdélyi Hírlap*-ja, melynek kiadására csak azon egy körülmény buzdította a szerkesztőt, hogy általa a magyar nyelv terjedését vala-

*) L. Beöthy Zsolttól: *Csató élete*, ennek szépirodalmi *Munkái* előtt.

mennyire elősegítse. Elv és irány nélkül állt fenn a lap két évig, idegen lapok közleményeiből összeállítva, a második évfolyamban szerkesztőt is cserélt, ki azonban szintén nem volt képes sem munkatársakat sem olvasókat szerezni s ez okozta is a lapnak gyors megszűnését már 1839-ben.

Nagyobb figyelmet érdemel e korszak irodalmi és kritikai sajtója, mely az *Athenaeum* melléklapjában a *Figyelmezőben* számba vehető kritikai közlőnyt képezett. Do mielőtt erről emlékeznénk, vissza kell mennünk az előbbi évtized egy nagyobb szabású vállalatára az *Élet és Literatura*-ra. Időrendre nézve ez a *Kritikai Lapok*-at megelőzte, de rendszertelen szerkezeténél fogva nagybecsű közleményei daczára sem mondhatjuk korszakalkotónak. Szemere és Kölcsey indították meg 1826-ban időhez nem kötött füzetekben s rövidebb-hosszabb szünetelések mellett összesen öt kötetet adtak belőle. A folyóiratot Szemere Pál tervezte és szerkesztette, Kölcsey csak támogatását ajánlotta fel. Tervét már rég forgatta fejében Szemere, de a kivített mindig halogatta. Gyűjteményét egyszer Döbrentének engedte át az *Erdélyi Múzeum* számára, máskor Kovacsóczy-nak az *Aspasia* számára; maga is több dolgozatot közölt belőle a *Tudományos Gyűjtemény*-ben. Végre még is elhatározta magát önálló szerkesztésre és megindította az *Elet és Literaturá-t* első rangú íróink támogatásával. Közleményeit Kis János aphorismáival kezdte meg, ezután Kölcsey nagyszabású irodalomtörténeti tanulmánya következett, majd Körner Zrínyijének magyar fordítása magától a szerkesztőtől, melyet Kölcsey kiváló dramaturgiai tanulmányt képező ismertetése követett. Írtak még az első kötetbe Berzsenyi, Virág, Kazinczy, Döbrentei. A későbbi kötetek is hoztak kitűnő dolgozatokat. Kölcsey mély gondolkozásra és ala-

pos tanulmányra mutató vallásbölcészeti cikkét Guzmics és Szontagh bírálataival, továbbá irodalmunkban aesthetikai tájékozottsággal írt első cikkét a komikumról, Alajer jeles egyházi beszédét Kölcsey bírálataival, Kisfaludy egy vígjátékát a *Leányörzö-t*, népmeséket gróf Majláth gyűjteményéből, Döbrentei és Kölcsey levelezését, Kazinczyna Sallustius fordításához írt bevezetését, aphorismákat, élet-szabályokat, maxi mákat stb.

Tartalom szerint a folyóirat vegyes tartalmú tudományos vállalat, melyben itt-ott a szépirodalom is képviselve volt néhány költői művel, irányára nézve inkább aesthetikai-kritikai akart lenni. Kölcsey dolgozatai adták e jelleget neki, mely dolgozataiban ő kora legképzettebb niűbírójának, legmélyebb gondolkodói egyikének bizonyult. Kölcsey tanultabb Bajzánál, termékenyebb elme volt minden kortársainál, ízlése Kazinczyéval vetekedett, olvasottságra senki sem múlta felül. Bírálataiban szigorú volt keserűség nélkül, tanulságos és oktató doctrinair fejtegetések nélkül. Dramaturgiai tanulmányai a tragoediáról és comoediáról ma is alapvető dolgozatoknak tekinthetők, irálya és nyelve ma is mintául szolgálhat. Kölcsey igazi kritikai szellem, ki bármit bírál, felülemelkedik a kicsinyes egyéni szempontokon, általános mértékből indul ki s szavaiból a jóakarát soha * sem hiányzik, »Láng legyen a munkában: — mondja — de az ítélsben ne heveskedjünk; s kerüljük a keserű tonúst.« Soha elfogultság nem vezette ítéleteiben, elismerte az érdemet mindenkiben, de nem nézte el a hibát még mesterében sem. Ismeretes, hogy Kazinczy germanismusait s a kelletinél merészebb neologizálást nem mulasztotta el megróni.

Ekként Kölcsey részvétele sokat nyomott az *Élet és*

Literatúra hatásában. Szemere maga sem mint író sem mint szerkesztő nem tehetett szert különös elismerésre. Bajza ugyan bálával említi működését vállalata két első kötetéért, melyekbe »jeles műveket öszszeszedni mind ítélettel mind Ízléssel bírt,« de azt hiszszük, Szemere érdeme elenyésző csekély az *Élet és Literatúra* első két kötetének tartalmasságában.

Szemere Pál furcsaságokat kedvelő, többször bizarr ízlésű szerkesztőnek bizonyult. Mutatja ezt vállalatának minden kötete, melyben sem rendszer, sem beosztás nem volt. Az egyes kötetek a szerkesztő tetszése szerint jelentek meg, 1826-ban és 27-ben jelent egy-egy kötet, 1828-ban egy sem, 1829-ben kettő. Ezután szünetelt 1833-ig, ekkor indult meg új folyama. Az első két kötet *Élet és Literatúra* címűet viselt, a többi *Muzáron* címmel jelent meg. A közleményeket többnyire cím nélkül adta minden rendszer nélkül, a betűk mindenféle változataival tarkítva, sőt magyar szöveget góth betűkkel is nyomtatott. Azt az ízlés elleni merényletet is megtette, hogy a magyar nyelv hajlékonyságát bebizonyítsa, e mondatot: *nincs tisztelettel szülei iránt* 2355-féle változatban nyomatta le és vele a III. kötetben 73 lapot töltött meg. Az új folyam egyetlen egy kötetét, melynek tartalmát Bajza »fejtántorító chaos«-nak nevezé, apró töredékes gondolatokkal töltötte meg, köztök több csípős megjegyzést téve a divatos kritika szigorú hangjára. Szemere folyóirata e szerint nem teljesítette a hozzá kötött várakozásokat, míg részleteiben a legteljesebb elismeréssel találkozott, mert oly dolgozatok voltak benne, a minők a magyar időszi Sajóban még nem fordultak elő, általánosságban nem pótolta hiányt és nem tette jogosulatlaná azon törekvést, mely egy rendszeres kritikai

folyóirat létrehozására irányult. Ilyenné lettek a *Kritikai Lapok*, később a *Figyelmező*.

Az Athenaeum kör vezérei a kritika terén már nemcsak ismert hanem tekintélynek örvendő egyéniségek voltak, midőn 1837-ben megindították az *Athenaeum* melléklapját a *Figyelmezőt*. Főcéljuk volt benne figyelemmel kísérve az irodalmi élet jelenségeit minden megjelenő fontosabb irodalmi műről ismertetést közölni, a tehetséget kitartásra buzdítani, a tehetetlenséget más térre utalni. Törekvésük sok tehetséges író támogatásával találkozott s így a lapban számos vegyes tárgyú bírálat, könyvismertetés és kritikai cikk jelent meg. Leggyakrabban Írtak bele Toldy és Szontagh, ritkábban Bajza és Vörösmarty, utóbbi néhány érdekes drámbírálatot. A drámairodalmat Bajza és Vörösmarty is különös figyelemmel kísérték, de a szépirodalom újabb termékeire is megérdemelt gondot fordítottak és számos bírálati cikkben magyarázták, a költői alkotás törvényeit, a műfajok kellekeit, az Ízlés és aesthetika szabályainak alkalmazhatóságát. A *Hírnök*-kel folytatott polémiát átvitték ide is és több számop át folytatták az *Athenaeum* miatti zajgások történetének és alapokának ismertetését. Később is résen kellett lenniök, mert ellenfelök sem akart kibékülni a legyőzetés tudatával s folytatta a harcot fegyverszünet nélkül. Toldy az 1839-iki évfolyamot ezért egy ismertető cikkel kezdte meg a kritika, antikritika és polémia felől, melyben a bírálatok és ellenbírálatok szükségét sőt jogosultságát emlegette, mint a melyek leghatalmasabb fejlesztői az irodalomnak, de elítélte a személyi támadásokkal telt polémiát melyben semmi tanulságos sincs. Saját vitájuknak azonban nem tudott véget vetni oktató cikkével.

Négy évig tartották fenn a lapot, míg 1841-ben beolvasztották az *Athenaeumba*. Pályáját a *Figyelmező* nem dicsőtelenül futotta meg, fennállásának ideje alatt mindennemű irodalmi termékhez hozzá szólt, több irodalomtörténeti-becsű dolgozatot közölt s bizonyos tekintetben az irodalmi közvéleményt tolmácsolta, mert szerkesztői csakugyan az irodalmi életnek irányadói voltak, ők adtak irányt az Akadémia tudományos munkásságának, ők voltak hangadói a szépirodalomnak a Kisfaludy Társaságban, az ő befolyásuk lett uralkodóvá művészeti tekintetben a nemzeti színháznál. Értelmi felsőbbségük utóvégre is győzedelmeskedett minden téren, ők juttatták diadalra az Akadémiában s általa a nemzetben Révai nyelvtudományi-, Kazinczy nyelvújítási vívmányait, az irodalomban a romanticus irányt, a színháznál a drámát az opera felett. Működésük igazán korszakos volt s így vállalataik is mind felülemelkedtek a közepszerűségen.

Mióta Bajza a *Kritikai Lapok*-bán oly fennen hirdette, hogy kritika kell köztünk s maga kritikai munkásságával egy sereg íróta maga ellen zúdított, legmiveltebb ágává lett irodalmunknak a kritikai. Az úgynevezett *melléklapok* most nem annyira szépirodalmiak lettek, mint inkább kritikaiak. Ilyen volt a Kovacsóczy *Szemlélőjének* melléklapja is a Menzel-féle *Literatur-Blatt* iránya és beosztása szerint szerkesztett *Literatúrai Lapok*.

Kovacsóczy is egyike volt a Bajza által kevésre becsült Íróknak és szerkesztőknek, ő is sértve érzé magát a reá vonatkozó kemény Ítéletek miatt, s nem azért volt szerkesztő, hogy vissza ne torolja az ellene intézett támadásomat, noha meg kell adni neki, hogy nagy mérsékletet és önuralmat tanúsított, bár több volt benne a tettetés, mint

az őszinteség. Kifejtette ő is a kritika feladatát és célját. elmondta ő is nézetét a kritikus hivatásáról, a ki korában, nézete szerint, »megfeledekzik méltóságáról, s a salakba dönti magát megfelelkezik az élet tisztább, költőibb értelméről, s midőn érdemtelenül mást vagy gyaláz, vagy magasztal, saját gyöngéit s helytelenségeit leplezi fel szemtelen kezekkel.« Humanitást és neveltséget sürget a kritikusról, azt kívánja, hogy ne csak tudós, hanem műveit tudós legyen, kinek elméje eleven, szívét pedig nem borítja fagy. »A legnagyobb rossz — mond — az alaptalan kritika a felfuvalkodott kritikusnak indulatos rivalkodása:« azért óhajtja, hogy valahányszor bírálathoz készül a kritikus, mondogassa magában: »*Harag és párt nélkül*« mely kifejezést ő is jelszóul választott lapjához. Midőn kimondja, hogy a kritikának soha sem szabad »elrettenteni, elnyomni, eltiporni,« világosan Bajzára céloz, kinek kritikai működését »botránkoztatást okozódnak nevezi, melyet ellensúlyozni iparkodik. »Kritika kell — úgymond — okvetetlenül kell, de nem személyek kritikája. Kiknek a jóltevő ég többet juttatott, tanítsák s terjeszszék a szépet, a jót, de ne mások zúzásával, a mi épen a legrútabb és legrosszabb dolog. A ki ezt illendőnek, sőt hasznosnak ítélni, az vagy csalódásban van, vagy igen el van foglaltatva indulataitól. Mert mi különös hasznot venne abból akár egy magányos ember, akár egy egész közönség, midőn valamely író, ki a valódi műveltség és jó ízlés representánsa tartoznék lenni, a másikat a legdurvább módon lepiszkolja és lealacsonyítja, én ugyan által nem láthatom. — Sokat lehetne e tárgyra nézve mondanom, de nehogy felesleges tanítást tartani láttassam, bérekesztem e kedvetlen tárgyról rövid értekeztemet a genialis Court de Gebelin-nek ama szavaival:

»Die Kepublik der Gelehrten ist kein Kampfplatz, und unsere Federn sind keine Fäuste« . . . .

Soha sem írtak annyit a kritikáról, mint e korban, a mégis ritkán volt annyi meddő és sikertelen kísérlet, mint épen ez időben. Mindegyre hangoztatták a személyes vonatkozásoktól ment kritika szükségét, pedig a legtöbb bírálatból hiányzik az eszmék harca, az elvek fejtegetése, de annál több személyi dicséret vagy gáncs foglaltatik bennük. A legtöbbször párttekintetek és érdekközösség szolgáltatják a kiinduló pontot a bírálathoz, melynek legnagyobb része üres szóhalmazban vész el. A szerkesztési modor pedig, mely közlönyeinkben nyilvánul, ritkán mutat rendszeres, következetes eljárásra, leggyakrabban a véletlenség gyakorolja uralmát.

A *Literatúrai Lapok* szerkezete is ily hézagos, rendszertelen. Többnyire lapos bírálatok töltötték meg az egy ivre terjedő számot, például Hugo Viktor *Angelo-járól*, Oaray *Csatár-járói*, Vajda *Joguz* című drámájáról stb., melyet *Literatúrai Világ* című alatt különféle, nagyrészt irodalmi apró hírek rovata zárt be. Egy és ugyanazon műről különféle bírálatokat is hozott, mely eljárásra Szemere nyújtott példát az *Élet és Literaturá-ban*. A hazai irodalom mellett a külföld termékeiről is megemlékezett, sőt idegen lapok bírálatait is átvette egész terjedelemben. Ily módon a *Literatúrai Lapok* sem a közízlés fejlesztésére, sem kritikánk tartalmassá tételére nem folyhatott be.

A szépirodalmi sajtó szolgálatába látszik szegődni a *Hírnök* melléklapja, a *Századunk*, de nem maradt meg e korlátok között, csakhamar egyetemes jelleget öltött. Köbölt tudományos értekezéseket, társadalmi, közművelődési, közgazdasági cikkeket, polemikus bírálatokat, sőt átcsapott

a politikai térre is, főlapjával a *Hírnökkel* megegyező conservatív szellemben. Fejtegette a szólás- és sajtószabadság kérdését, a politikai pártok működését a kormány intentionai szerint. Értekezett az utakról, a függő hídról, a marhadögről, a vasutak jelentőségéről. Itt-ott bírálatokat adott az újabb irodalmi termékekről és folytatta a *Hírnök* tollharcát az *Athenaeum* szerkesztői ellen. A lap szerkezete változatos volt, mint címbetűi, melyeket folyton változtatott, de hatása csak szűk körre terjedt, mert a szabadelvű áramlattal szemben népszerűségre nem tudott szert tenni.

Alacsony színvonalat foglal el az *Athenaeum* után a szépirodalmi időszakai sajtó, melyet ez évtized végéig létrejött és meg is szűnt két közlőny képvisel; az egyik *Lombok* szépművészeti gyűjtemény címet viselt és Kunoss *Természet* című rövid életű lapja mellett jelent meg, a másik a brassói *Erdélyi Hírlap* melléklete volt, a *Mulattató*. Mindkettő gyenge vállalat, melyeknek szépirodalmunk nem sok haladást köszönhet. Kunoss is egyike volt a Bajza által elkeserített Íróknak, ő is állást foglalt az irodalom legtekintélyesebb szövetsége ellen s a *Lombok* hasábjain kritikai rovatot nyitott »az ármány és czéhbeliség« ellen. »Mivel — úgymond — az igazság s józan mérséklet hangja garázdálkodó nem lehet, s az indulatoskodás az igaz ügynök is ártani szokott: literatúrai viszonyinkról szóló czikkelyeim illedelmesen, a csillapult kebel nyugalmas hangján lesznek írva, hogy lássék, mikép a közönség s író társaim iránt, tisztelettel s méltánylattal viseltetni akarok és tudok.« Kritikai közleményeire különben a közép-szerűség mértéke is alig illik, mint szépirodalmi cikkei és költeményei is csak harmad-negyedrangú termékekből álltak. Nagy Ignác, Frankenburg, Kunoss szolgáltatták elbeszéléseit és

novelláit, verselői között Garay volt az egyedül számba vehető, a többi többnyire névtelenül vagy álnéven szereplő kezdő verselő, kiknek nevét az irodalomtörténet sem tartotta fenn. A nővilág érdeklődésére számító közlöny hozta az első magyar verses virágnyelvet Garay és Kunoss feldolgozásában, ez sem emelkedik felül a gyenge kísérlet színvonalán. Hírlapi formája és jellege nincs a közlönynek, nem is mint lap adatott-ki, hanem külön ívre nyomtatott szépirodalmi mellékletként csatoltatott ívenként a *Természet* egy-egy számához.

Még csekélyebb jelentősége volt a *Mulattatónak*. Ez, talán, hogy címének megfeleljen, megválogatás nélkül kevert össze mindent, de kevés jót adott, s mint szépirodalmi lap, arra a színvonalra sem jutott el, melyen főlapja a politikai hírlapok sorában állt.

A szépirodalmi időszaki sajtó ez időben volt a legsvárább. A legtöbb vállalat elcsenevészett az *Athenaeum* és *Figyelmező* mellett, mint a terepélyes nagy fa árnyékában megerősödni nem tudó cserjék.

X.

Küzdelem a sajtószabadságért. Kossuth *Országgyűlési és Törvényhatósági tudósításai*. Az első magyar revue: Szalay: *Budapesti Szemlé-je*.

A gondolatszabadság és az országgyűlési tárgyalások nyilvánosságának kérdése, melyről Dublinban már 1662-ben, Londonban 1681-ben heves parlamenti tárgyalások folytak, nálunk még a XIX-ik században is aludt. Az 1825-iki országgyűlésen szóba került ugyan a dolog, de a Rendekek többsége szükségtelennek tartotta, hogy tanácskozásaiik menetéről a nemzet tudomást szerezzen, elégnek vélték, ha a követek időnkint beszámolnak küldöiknek az országgyűlés eredményéről. Es a kormány, mely oly gondosan örködött a szabad szó nyilvánosságra jutása felett, szivesen vette a Rendekek határozatát.

Azonban a nyilvánosságot követelő közvélemény mindegyre nagyobbodott. A törvényhatóságok a két nyelven, magyarul és latinul szerkesztett országgyűlési naplót későn kapván kezükhöz, elégtelenek voltak. Az 1830-iki országgyűlésen tehát Ragályi Tamás, Borsodmegye első követe, azt az indítványt tette, hogy a napló kettős szövege ne együtt nyomassák ki, a mi a latinra fordítás és a szöveg kettős szedése miatt sok késedelemmel jár, hanem a magyar szöveg átvizsgálás után azonnal adassák sajtó alá és küldessék szét. A Rendekek elfogadták az indítványt, mely-

nek érvényesítése volt az első lépés a nyilvánosság előmozdítására.

Nagyobb jelentőségű volt azonban gróf Andrássy György, tornai követ indítványa, ki a szeptember 13-án tartott kerületi ülésen egy országgyűlési hírlap kiadását sürgette. Indítványát azzal támogatta, hogy e kívánságban semmi törvénytelenység nincsen, mert a mit az ország képviselői nyilvánosan kimondhatnak, azt szabad a nemzetnek is tudnia. Felhozta még azt is, hogy a törvényhatóságok követeik visszahívására vonatkozó jogukat csak akkor gyakorolhatják kellően, ha országgyűlési újság lesz, melyből tudomást szerezhettek követeik maguktartásáról. A követek közül többen a sajtószabadsággal kapcsolatban állónak tartották az indítványt és a jövő országgyűlésre kívánták halasztani, a többség azonban az újság kiadása mellett foglalt állást. Az alsó ház elnöke, Majláth György kijelentette, hogy a Rendek kívánságát ő nem teljesítheti, de ha ragaszkodnak hozzá, az országos kívánatok közé kell felvenni s ezért a kerületi tanácskozásokhoz utasítani. Szeptember 16-án tárgyalták az ügyet a kerületi tanácskozásban és a haladásnak oly kitűnő férfiai, mint Ragályi, Balogh, Felsőbüki Nagy Pál, a legfelvilágosultabb elmék az elhalasztást sürgették, míg a sajtószabadság kérdése megoldást nem nyert. Utóbbi a sajtószabadságot a függetlenség első palládiumának nevezte, azért még a folyamatban levő országgyűlés alatt kívánta törvényvel biztosítani, de nem helyeselte a hírlapok szabadságának, mint a sajtószabadság legfontosabb pontjának, ez időszerinti sürgetését.*) Végre is abban állapodtak meg, hogy a sürgetéstől most

*) Jós. Orosz: Ungarns gesetzgebender Körper auf dem Reichstage zur Pressburg im Jahr 1830.

elállanak ugyan, de ha valaki az újság kiadásának jogáért folyamodnék, vagy a kiadás elé a censura akadályokat gördítene, a folyamodót pártfogásukba veszik.

Meg is történt, a mire többen számítottak, hogy a folyamodó az engedélyt nem fogja megkapni. Deczember 15-én a követek táblájánál felszólalt a tornai követ, hogy egy újságíró még az országgyűlés elején folyamodott az újság engedélyéért, de a Helytartó Tanács a kérelmet mind ez ideig elintézetlenül hagyta, mire az elnök megígérte, hogy az esetet figyelmébe ajánlja a nádornak, mint a Helytartó Tanács elnökének.*) S ezzel az országgyűlési hírlap ügye teljesen elejtett.

Daczára, hogy az országgyűlés a gondolatszabadságot emlegette, a kormány még szigorúbb rendelkezéseket tett a szabad szó, különösen a politikai eszmék nyilvánossága ellen. Alig oszlott fel az országgyűlés, Ferencz császár 1831. április 15-én kabinetiratot intézett gróf Reviczkyhez, melyben arra tette figyelmessé, hogy egy idő óta ^ kísérletek történtek lapokban és önálló füzetekben aggodalmas politikai czikkek közlésére. Ön meg fogja találni — mondá — az alkalmas eszközöket ezek elnyomására, vagy arra, hogy ilyenek a legnagyobb óvatossággal közöltesse. Legjobb, ha a censorok a politikai czikkektől megtagadják a közlés engedélyét s a Helytartó Tanácsnak minden előforduló esetről jelentést tesznek.¹⁾ Politikai hírek közlésétől a Helytartó Tanács vagy az udvari cancellaria egyszerűen eltiltotta a szerkesztőket. Említettük, hogy Kovacsóczynak is csak azon feltétel alatt adatott engedély a *Szemlélőre*, ha a politikai híreket mellőzi. E ren-

*) Bertha Sándor: Országgyűlési Tárca 1830-ról.

¹⁾ Orsz. levélt. Canc. 1831. 4679.

delet ellen Abaúj megye felírt és tiltakozott a törvénytelen intézkedés miatt.

»A nagyméltóságú magy. kir. Helytartó Tanácsnak hozzánk utasított rendelkezésből — mondja a felirat — megértvén ezen megye Rendei azt, hogy Kovacsóczy Mihály ügyvédnek a *Szemlélő* időszak írás szerkesztése s közre bocsajjtása tsak úgy engedtetett meg, hogy abban a Politica Tárgyakat semmiféle szín alatt béiktatni ne merészelle; különös érzés lepte meg szívünket s feldagadó kebleink fájdalmas panaszokba folytak ki, mert azon Kendelés a nyomtatás szabadságát, melyet Magyarorszában semmi Törvények sem korlátolnak, megszorítván s a történt dolgok nyilvánosságának, a szép gondolatok költsönös közlésének és az elme jelesbb szüleményei közrehatásának, melyek a művelődésnek s tökéletesebbedésnek közönségesen elesmért jóltevő Forrásai, gátot vetvén, lehetetlen, hogy akaratumk ellen is vissza ne hozza elménkbe a régi setét századoknak, mellyekben az elme munkásságai oly sokáig szunnyadtak, örökre bús emlékezetét. S valóban remegni kellene a jövőnclöség képzeletétől, ha a nemzetnek a művelődés szerentésen kezdetbe vett magasbb fokára való visszatartózhatalan iparkodását elég erősnek nem látnánk oly viszonttorlást alkotni, mely a drága kintset a műveltségnek mind nagyobb-nagyobb kifejtését a Hazának biztosítani képes legyen.

Ily szempontból nézvén az érintett s már más ízben is tapasztalt hasonló foglalatú Felsőbb Intézeteket, azokat egyszersmind a Magyar szabadságba és a Polgári alkotás alapjaiba is ütközőknek, de a nagymélt. m. k. Helytartó Tanács Törvényes Rendeltetésével is, a mennyiben a Törvények pontos végrehajtásának eszközlése s a Törvé-

nyek általhágásának vagy azokban nem gyökerezethető rendelkezések keletkezésének megakadályoztatása s így a nemzet igazai sérthetlenségének biztosítása (Garantia) s íőndos megőrzése szép tzellya Felállásának egyenes ellenkezésben állóknak s annál fogva országos sérelemnek és síllyúnak talállyuk s ezen érzésünket e mai közgyűlésünk-ből Országgyűlési követeinknek is az Ország Rendei eleibe való felterjesztés, megorvoslás és a sajtó szabadságának szentül való megőrzése végett megküld vén, sietünk Csász. Kir. Főherzogségednek s a nagymélt. m. k. Helytartó Tanácsnak is mély tisztelettel ugyan, de egész egyenességgel kimúlatkoztatni, hogy a fent érdeklött Kendszabást kötelező erejűnek addig sem tekinthettyük. Alázatosan megkérvén Csász. Kir. Feő Herzogségedet és a nagymélt. m. k. Helytartó Tanácsot, hogy az efféle Rendeleteknek jövendőre nézve ellenkező s a Törvényvel jobban őszve férkezhető irányt adni s szabadságainkhoz, Jussainkhoz való buzgó s soha meg nem hűlhető forró Ragaszkodásunkat Hazafiúi mellőzhetetlen szent kötelességünknek nézni s annak bétöltésében magas Hivattatások szerint előljárni méltóztassanak.

A kik egyéberánt stb. vagyunk alázatos kész köteles szolgálái Abaúj Vármegye Rendei 1833. febr. 12. s. t. k. napjain Kassán tartott közgyűlésből. *)

Mennyit használtak a megyék felterjesztései és panaszaik, mutatják a továbbra is fennálló sajtóügyi állapotok, a kormányiszékek intézkedései, a censurának meg nem változott eljárása, sőt magának a kormánynak magatartása, mely választ sem adott a panaszokra. Ez okozta, hogy a megyék a következő 1832—36-iki országgyűlésre követi

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1833. 68:18.

utasításba foglalták a sajtó szabadságának és az országgyűlési újságnak sürgetését.

»A követek nagy része utasítást hozott — mondja Kölcsey országgyűlési naplójában, — hogy országgyűlési újságot eszközöljön... Most már az a kérdés: mint kell e tárgyat úgy kezdeni, hogy belőle valami lehessen: Wesselényi az egész dolgot időelőttinek hiszi; de a többek nem akarák a gondolatot elereszteni s abban állapodának meg, hogy Bertha Sándor nyújtson a holnapi kerületekhez folyamodást, s a kerületi tanácskozások kiadhatását kérje; s kérése elfogadtatván, kezdjen dologhoz, s kéziratát vigye nyomtatás alá, nem fog a nyomtatás engedtetni? akkor a karokat és rendeket a pártfogásért szólítsa fel, kik a cél eléréséért mindent el fognak követni.« A kerületi tanácskozásokban ismét gróf Andrássy szólalt fel az ügy érdekében, ki már az előbbi országgyűlésen javaslatba hozta az újság kiadását. »Neki mindegy, bár újság, bár havi Írás,' bár valami más legyen, csak a dolog egyszer kezdessék meg.« De a nézetek még nagyon szétágazók voltak. Némelyek rendes országgyűlési hírlapot sürgettek, mások a kerületi naplók közlésével is megelégedtek volna. Felsőbüki Nagy Pál újságot is, naplót is követelt, Pázmándy mérsékletet ajánlott, csak újság sürgetését javasolta. Wesselényi könyomatú lapot indítványozott, nehogy a kormány befolyása alatt álló nyomdával gyűljön meg bajuk. Kölcsey így sem bízott a vállalatban, mert a szétküldésre a postát kell használni, ez pedig a kormány kezében lévén, fennakadás történhetik a szétküldésben. A mint látjuk, a nagyfontosságú vállalat létesítése sok nehézséggel volt összekötve.

Prónay János, Nógrádmegye első követe, 1833. január 10-én felemlítette az ügyet az alsó tábla ülésén.

Kifejezte küldőinek azt a kívánságát, hogy a követek előadásai szóról-szóra Írassanak le s »hogy a sebes írók jegyzéseit akar ki, a ki magára Tálalja, Országgyűlési Újságban minden megszorítás, és engedelem avagy privilégium kikérése nélkül, kiadhassa.« *) Az indítvány hosszas tanácskozást idézett fel. Pestmegye első követe Dubraviczky helyeselte az indítványt s megtoldotta azzal, hogy a főrendeknél is hozassák be a napló. Kölcsey is hozzájárult a nógrádi indítványhoz, mert »más Constitutionalis Országokban is a közvélekedés szabad kijelentése tartja fent az ősi alkotmányt«, Pázmándy Dénes komáromi követ az újságot a napló kivonataiból javasolta összeállítandónak, melyre a Karok és Rendek gyakorolnának ellenőrzést. Balogh János, Barsmegye második követe, azért is helyeselte az újságot, mert a közvélemény tájékozása nélkül hozott törvényt olyannak tekintette, »mint egy virágot, mely napfény nélkül tér mész tetett,« véleménye tehát az volt, »hogy legyen újság nem csak egy, de száz is.« A marmarosi követ partolt az újság kiadását, de szigorú felügyeletet kívánt gyakorolni, nehogy hamis hírek közöltessenek. Ellenkezőjét sürgette a bihari követ, azt, hogy minden felülvizsgálat nélkül írhasson az újságíró tetszése szerint. Doboczky hevesi és Zmeskál árvái követek elleneztek az újságot; utóbbi kijelentette, annyira »hátra vagyon még Hazánk a pallérozódásban,« hogy ő irtózik a beszédek hírlapi közlésétől. Csatlakoztak hozzájuk Radvánszky Antal zólyomi és Komáromi István abauji követek, utóbbinak fájdalmasan esnék, ha küldői az újságból ítélnék meg követi működését és nem az ő hiteles jelentéseiből. Tovább ment Beregmegye követe

*) Országgyűlési Jegyzőkönyv. 182²/₃

Komlósy Károly, kijelentve, hogy nem tartja a közvéleményt illetékes bírónak a követek eljárására nézve, annál inkább is ellenzi az újságot, mert eleink nyolczszáz esztendőn át újságok nélkül is fentartották épségben ősi alkotmányunkat.

Az elnök, Mérey Sándor, feelve az eddig tett észrevételekre, ismételte Bereg megye követének nyilatkozatát, mire Kölcsey ezt jegyezte meg naplójában: »Életemnek minden napjaiban előlülői székéből roszabb feleletet nem igen hallottam.« Azt ajánlotta a Kendeknek, hogy maradjanak meg az 1830-iki országgyűlés határozatánál, és várják be míg valaki a hírlapkiadás engedélyéért folyamodik. Ajánlatát második felszólalásában is ismételte, kiemelvén, hogy a hírlapok engedélyezésének és a sajtó ellenőrzésének joga a felséget illeti meg. Az elnök nyilatkozatai heves ellenmondásokat idéztek fel, Kölcsey is szót emelt s meggyőzően bizonyította be az újság kiadásának szükségét, valamint az országgyűlés feltétlen jogát a hírlap kiadására. O nem elégedett meg a naplók egyszerű kivonataival, hanem mindennek hírlapi közlését sürgette, a mi az országgyűlésen történik, még pedig mind a kerületi, mind az országos ülésekben történőket. »Azt hallottam — így folytatja beszédét — az Elölülőtől, hogy ha nyolcz századok alatt újság nélkül fent állott ősi alkotmányunk, nincsen szükség ezen túl is az újságra, ezt el nem esmérhetem. Váljon azért, hogy 1400 esztendeig nem volt Könyvnyomtatás, és a világ nem omlott össze, mondhatná-e most valaki, hogy ellehetünk könyvnyomtatás nélkül. Azon kérdésre, hogy haladunk-e két esztendők lefolyta alatt annyit előre, hogy ilyen lépést tegyünk, csak azt felelem, hogy nem a pallérozódás

szüli az újságot, hanem az újság levelek előmozdító eszközei a pallérozódásnak.«

Kölcsey szavai nagy hatást tettek a jelenvalókra és nagyon megnehezítették az elnök helyzetét, kinek szavait mások is bírálat alá vették, Benyovszky Péter pozsonymegyei követ tiltakozott azon felfogás ellen, hogy a censura joga a kormányé, melyet ha ez magához ragadott is, azért ez még nem jog, hanem bitorlás. Hasonló értelemben nyilatkozott Sárosmegye követe Szinyei Merzse László is.

Az elnök nem helyeslé a censurái jog gyakorlására tett kemény megrovást, de látva, hogy a követek többsége kívánja az újság kiadását, nem ellenezte a kívánságnak izenetbe foglalását. Az erkölcsi győzelem nagy volt, mint Kölcsey is feljegyezte, »a baj csak az, hogy fontosabb, mint sem elbírnók.« A szerkesztés és kiadás megvalósítása semmiképp sem akart sikerülni. Többen jelentkeztek ugyan kiadására, »de — jegyzé meg Kölcsey — nyelvtudomány, s írói tehetség nélkül való emberekre bízzuk-e a parányi kezdetet, hogy nevetséges legyen?« — és a megegyezés sokáig nem jöhetett létre.

Az országgyűlésen jelen volt a távollevők követe között Kossuth Lajos is, ki a gyűlések lefolyásáról készítgetett jegyzeteket, ő is vállalkozott volna az újság szerkesztésére és kiadására, be is mutatta Írott jegyzeteit a bizottságnak s noha tetszésüket megnyerte velők, de a megbízást nem kapta meg, mert Andrássy gyanúsán nyilatkozott felőle. Maguk a képviselők is nagyon eltérő nézetet vallottak az újság felől, egyik rész szigorú ellenőrzést sürgetett, mások teljes szabadságot akartak adni a szerkesztőnek, ismét mások attól tartottak, hogy a teljesen szabad sajtó sürgetése veszélyezteti a feltett célt, úgy hogy maga Kölcsey

is keserű nyilatkozatra fakadt: »Nem, uraim, még mi a sajtószabadságra meg nem értünk; és az éretlenül szakasztott gyümölcs vajmi fanyar, s vajmi romlandó!« *)

A kerületi tanácskozásokban hosszasan foglalkoztak az újság kérdésével. Voltak, a kik a sajtószabadság kérdésének tisztázását kívánták előbb, mert a kiadandó újságot a censura jogaiba ütközőnek találták; mások megegyeztek az újság kiadásában, de azt kívánták, hogy országgyűlési bizottság választassék ellenőrzésére. A Karok és Rendek többsége azonban elvetette a kifogásokat. Nem tartotta az országgyűlési újságot összeütközőnek a censurával, mert a sajtó szabadságát törvények védték, a censura joga pedig pusztán a gyakorlatban gyökerezett; határozatilag kimondták tehát, hogy valamint szabad a fegyverviselés, noha azzal is lehet visszaélni, — sőt titkon gyilkolni is, mint visszaélhet valaki a sajtóval is, de a visszaélést a bíró megbüntetheti, míg a censura visszaélései ellen nincs jogvédelem. Az újság előzetes megvizsgálása ellen, mint a nemzet értelmi kifejlődésének céljával ellenkező s az alkotmányos ország természetébe ütköző eljárás ellen annál is inkább tiltakozott a többség, mert a törvényhozásba a törvényhatóságok minden egyes tagja befolyást gyakorolván, ez a legnagyobb nyilvánosságot feltételezi. Azonban, hogy a keletkezhető visszaéléseknek eleje vétessék, szükségesnek látták törvényjavaslatot terjeszteni a fejedelem elé, melyben a visszaélések megfenyítéséről gondoskodtak.

A 11 pontból álló törvényjavaslat 5000 firt biztosítékot kívánt attól, ki országgyűlési újságot szándékozott kiadni, s megkívánta, hogy minden számon ki legyen téve a

*) Kölcsey Naplója 41. k

szerkesztő és nyomtató neve. Sajtó vétség esetén 3 naptól 1 évig tartó fogságot és 25 forinttól 1000 írtig terjedő pénzbírságot szabott meg; vétség ismétlése esetén pedig még a hírlap eltiltását is. Kimondatott benne az is, hogy akár elmarasztaló, akár felmentő legyen az ítélet, a szerkesztő tartozik azt lapjában közzétenni. Sajtóbírósként a felső és alsó ház 25 tagja választatik, kik közül öt a felek részéről visszautasítható.

Midőn az izenet és törvényjavaslat a Rendek tábláján tárgyalásra került, az elnök sietett kiemelni saját ellenkező véleményét, kijelentette, hogy mivel az újság ügye a sajtószabadságot és vele a censurát is érinti, azt óhajtáná, hogy az előbbi országgyűlések határozatai megújíttassanak. A követek közül is többen elleneztek a Rendek többségének kívánatait. Arvamegye második követe akként vélekedett, hogy »azon nap, a mely a praeventiva censurát eltörli, egyszersmind alkotmányunk végső napja, és az a nap lészen azon nap, qui ultimam regni post se trahet ruinam.« *) Hiába elleneztek azonban egyesek is, az elnök is többször, a rendek többsége elhatározta, hogy a főrendekhez küldessék, hol aztán elakadt úgy, hogy csak az országgyűlés vége felé érkezett vissza tagadó válaszukkal s így a rendek törekvése ezúttal eredménytelen is maradt.

Az országgyűlési napló s annak kiadása, kapcsolatban a sajtószabadság kérdésével, az erdélyi országgyűlést is foglalkoztatta, hol szintén erélyes sürgetésre talált, de a megvalósításra épen oly kevéssé tudtak módot lelteni, mint a pozsonyi országgyűlésen. Végre Wesselényi azzal oldotta meg a kérdést, hogy könyomdát vásárolt s azt az ország-

*) Országgyűlési irások 183^{5/6}- VI. köt. 238. 438. 11

gyűlésnek ajándékozta. Ezzel sokszorosították a naplót, mely az újságot pótolta.

A kormány azonban lefoglalta a nyomdát és midőn e miatt a Rendek zúgolódtak, keményen megdorgálta önkényes eljárásukat. Hiába hangoztatta Wesselényi az országgyűlés sérelmét, a sajtószabadság elnyomásának káros következményeit, a kormány hajthatatlan maradt s a Rendek tiltakozó magatartására feloszlatta az országgyűlést, szigorúan meghagyva, hogy a kiadandó rendeleteknek mindenki engedelmeskedjék.

Erdélyben tehát még annyira sem juthattak, mint a pozsonyi országgyűlésen. Mert itt végre hosszas tanakodás után mégis megbízták Kossuthot és Orosz Józsefet, hogy adjanak ki az országgyűlés naplóiból írott kivonatokat. A vállalat meg is indult, de a könyomdát, melyet Kossuth beszerzett, a kormány itt is lefoglalta. Gróf Zichy Ferencz főlovászmester kapta Bécsből a megbízást Kossuth sajtójának lefoglalására, mit ez azonnal teljesített is, de mint Wirkner Lajos emlékirataiban feljegyzi, az árát megtérítette Kossuthnak. Mégis nagy megütközést keltett a kormány eljárása az ellenzéki követek között, kikkel Kossuth az esetet közölte. Többen ellenszegülésre buzdították Kossuthot, hogy a kormány erőszakoskodásából sérelem támadjon, melynek országgyűlési tárgyalása alkalmával heves beszédekben támadhassák meg a kormányt — mondja Pulszky emlékirataiban. — Mások az engedékenységet ajánlották, de azért a tudósítások folytatására ösztönözték. Kossuth az utóbbi tanácsra hajolt, s mivel a megkezdett vállalatra számos megrendelő akadt az országban, kéziratban adta ki továbbra is.

Ez írott hírlap, mely *Országgyűlési Tudósítások* cízi-

met viselt, első erélyes hirdetője volt nálunk a szabadelvű eszméknek. Nem közölt publicistái dolgozatokat, nem voltak benne önálló cikkek, nem állt egyébből, mint az országgyűlésen elmondott beszédek kivonataiból, de a szellem, mely az egész hírlapon keresztül vonult, az ellenzéki szónokok beszédeinek szabatos és az elmondottnál tetszetősebb formában való tolmácsolása nemcsak a követek körében talált nagy tetszésre, hanem országszerte lelkesedéssel fogadtatott, sőt Bécsben is feltűnő figyelmet keltett.

Kossuth írott hírlapjával kiváló szerkesztői tálentumnak bizonyult. Stenographiai jegyek nélkül is meglepő részletességgel tudta a szónokok beszédeit leírni s az áradozással és hangzatos czikornyával bővelkedő beszédeket is a leghabzósebb formába tudta önteni. Saját meggyőződését nem fejezte ki sem cikkben, sem beszédben, de kiérezhető volt az az *Országgyűlési Tudósítások* minden számából. Közleményei objectív históriai előadások, s leírásai oly történeti eseményeknek, melyek előtte, mint szemtanú előtt folytak le. Annyi ügyességgel és oly praecisioval reprodukálta a gyűléstermek szónoklatait, hogy maguk a követek saját szavaik legilletékesebb magyarázójának tekintették Kossuthot. Lapjának minden száma néhány ívnyi kéziratból állt, s kiterjeszkedett benne az alsó és felső ház, a kerületi értekezletek és vegyes ülések tanácskozásaira; híven közölte az egyes szónokok beszédeit, gyakran egyes részleteket szóról-szóra, a legtöbbször azonban saját feldolgozása szerint.

Írányát saját szabad, független meggyőződése sugallta, melyet senki által sem engedett befolyásolni; hasztalan iparkodott a kormány kecségtetéssel saját táborába vonni, hiába használt ellene fenyegetést és erőszakot, sza-

bad meggyőződése elhallgatására nem bírta rávenni. Midőn Kölcsey társával együtt lemondott követi állásáról, lapjának 220-ik számát gyászszegélylyel adta ki. »Lapjainnak gyászszínű szegzete — kezdé tudósítását — nem mindennapi veszteség jele! Hű védjeid sorában csorbát szenvedd oh hazám! csorbát és tetemest, mert Kölcseyt Eötvös Mihályt képviselőid között többé nem szemlélheted! Időszakunkban, mely honunk jövő sorsának rejtelmes csiráit méhében hordozza, mellyhez annyi remény s annyi várakozás mellé nem kevés csalódás is köttetett, mellyben olly számos küzdésre, de olly kevés tiszta önáldozatra találtunk a magyar becsületnek vigasztalására szolgál, hogy választott fiai sorában számosan vannak, kik méltók reá, hogy a kezeikre bízott nemzeti jussok kincsével sáfárkodjanak s e számosak között nincs szebb, nincs tisztább, nincs haszonleséstől távolabb szemlélet, mint annak szemlélete, miként állottak rokonérzésökben karöltve a nemzeti képviselő tükés pályáján Eötvös és Kölcsey két évekig s miként szállottak le karöltve, midőn anélkül, hogy keblüknek nemzet s emberiség javára híven ápolt érzelmeit meg tagadnák; többé nem állhatták.«

Az ellenzéki férfiak ily magasztalása amily lelkesedést ébresztett a nemzetben, oly kedvetlen hatást tett a kormánykörökben; ez ellentétes kettős hatás napról-napra nagyobbodott. A nemzetben szabadelvű egységes közvélemény kezdett kifejlődni, a kormánynak a reactiora való hajlama mindegyre növekedett. Kossuth élénk irálya, érelyes nyelvezete magával ragadta olvasóit, folytonosan ébrentartotta érdeklődésüket az országgyűlési mozgalmak iránt, úgy hogy feszült kíváncsisággal várták a tudósítások egyes számait, a kormány pedig mindent elkövetett akadályozá-

sára, mert aggódva látta hatását, az ellenzéki szellem terjedését és erősödését az országban, mit legjobban bizonyítottak a követekhez érkező újabb és újabb pótutasítások, melyekben a megyék fokozódó hévvel ösztönözték őket ellenzéki magatartásra a kormányval szemben. Míg Kossuth könyomdát használt a lapok sokszorosítására, addig a kormány könnyen elbánhatott vele, mert lefoglalta a sajtót, de mióta írott lapok kerültek forgalomba, hasztalan tiltakozott a vállalat ellen, mert a Rendek védelmükbe fogadták és magán levelezésnek nyilvánították, mit a levéltitok megsértése nélkül konfiskálni sem lehetett. A kormány belátva az országgyűlési ellenzék erejének növekedését, és ez áramlat terjedésének megakadályozása iránt saját tehetetlenségét, az országgyűlés mielőbbi feloszlását tervezte, mi 1836. május 2-án meg is történt.

Az országgyűlés bezárása után Kossuth Lajos Budapestre tette át lakását. S mivel számos felszólítást kapott, hogy folytassa hírlapját a megye gyűlések híreiből, elhatározta a folytatást és szétküldte *Jelentés-ét*, melyben vállalata folytatását kihirdette. Meggyőzően hangoztatta benne a közvélemény nevelésének s a jövő országgyűlésre előkészítésének szükségét, kiemelte annak káros voltát, hogy a közügyek felől egységes nézet nem fejlődhetik, mert a nemzet megyék szerint él csak feldaraboltan, nincs kapcsolat a" részek között, pedig épen most volna leginkább kívánatos az együttes működés, midőn már kezd némileg országos,, .nemzeti közvélemény alakulni. »Annyi sok áll előttünk — úgymond — minék tudása olly érdekes. Mikép igazolja meg a gyakorlat a hozott törvényeket? Minő a következés, melyet eszközölnek? Hol mutatkozik irántuk pótlást kívánd hiány, hol elégtelenség avagy csalatkozás? Minő irányt

vesz a nemzeti szellem a jövő törvényhozás felé? Minő fogyatkozások öröklődnek ki vidéki különbség szerint az úrbér behozatalakor? Szóval mik azok, mik a nemzetnek országos életére tartozva, a törvényhatóságok közgyűlésein nyilvánosan történnek?«*) Ily cél szolgálatába akart állni, midőn vállalatát folytatni akarta, melynek első számát 1836. július 1-én ki is adta *Törvényhatósági Tudósítások* czímen. Felkérte a megyei hatóságokat, különösen a jegyzőket, hogy tudósítsák őt megyegyűléseik fontosabb eseményeiről, hogy ő hírlapjában közzé tevéen a tanácskozások menetét, ezzel ápolhassa a közügyek iránt fejlődő közszellemet. Egyszersmind néhány törvénytanuló ifjat vevén maga mellé, ezeknek diktálta tudósításait, kik otthon a példányokat többször leírván, azok ismét mint kézirati levezetések kerültek forgalomba.

A kormány mindjárt kezdetben mindent elkövetett, hogy a vállalatot csirájában elfojtsa. Jelentést kívánt a lap felől a budai censortól, a ki azonban semmi biztosat .sem tudott felőle.¹⁾ Intézkedett, hogy a postahivatalok ne

*) Pestmegye levélt. 1836. 2630.

¹⁾ Notae alioquin ex publicis Comitatus Pestiensis Discussionibus Ludovici Kossuth pagellae *Törvényhatósági Tudósítások* intitulatae nulla forma typi aut impressionis tentamen ad usque ingressae ad officiosam Censurae pertractationem non pertigerant, neque manuscriptae similes pagellae Budae vei Pestini pervestigatis publicis locis inventae sunt, séd nec ullus Diversitorum vei Cavenariorum prae-numerationem pro illis sustinet, quod ipsum ad Exigentiam Benigno Gratosi die 4 oct. a. c. N. 29,936 emanati Intimati obsequentissimum liocce gremiale Censurae et Librorum Bevisoratus Officium repraesentanti honorem habét. Budae 24. oct. 1836 obsenquentissimus et humillimus servus Antonius Nagy gremialis Censor librorum Bevisor.

Orsz. levélt. Helyt. tan. 1836. 32,703.

továbbítsák az expedícióba került számokat,*) a miről midőn a megyék értesültek, elhatározták, hogy lovas hajdúikkal küldik egymásnak a hírlapokat, megy egy üléseiken pedig sértett önérzettel tiltakoztak a kormánynak e zsarnoki intézkedése miatt s többhelyütt: fenyegető kifakadásokban törtek ki. Így Zemplénmegye közgyűlése elhatározta, hogy a megyei jegyzői hivatalhoz fogja küldetni a lapot s utasítja a járásbeli szolgabírákat, hogy szerezzenek meggyőződést, váljon csakugyan kiadatott-e a rendelet a postahivataloknak Kossuth írott hírlapjának visszautasítása és lefoglalása iránt, s ha igen, követeljék a rendelet másolatát. Rudolf József sátoralja-újhelyi postamester sietve közli a kassai postafelügyelőséggel e híreket s utasítást kért, hogy mit tegyen, ha a szolgabíró valósággal követelné a rendelet másolatát. A közhangulat jellemzésére hozzá teszi levelében: »Ein junger hitziger Mensch Éva András mehreren Herrn Fiscal war so dreist dieser unerlaubter Reden bedienen — Ha király velünk újat húz. tehát mink is fogjunk — der ich mit der grössten Hochachtung verhare.« .... Hasonló értelmű jelentést küldött Kassára Liszy Károly nagymihályi postamester is, tudatván, hogy a Kossuth hírlapjának postai továbbítását megtiltó rendelet ellen a láрма igen nagy volt, még pedig »felséges királyunknak személyes megsértésével, is.« A rendeletet gravamenül kívánták a következő országgyűlés elé

*).....Ita huice Postae Praefectoratus — Írja a Helytartó Tanács — offo. hisce committitur: ut cuncta sibi subordinata Postae Officia eo invict, ne Ephemerides has sine ulterioris promotionis recipiant, et in casum, quo hae Postae tradi tentarentur, diserte declarent, receptionein scripti hujus iisdeni interdictam esse.

Orsz. levélt. Helyt. tan. 1336. 29.936.

terjeszteni s azt emlegették, hogy ha a kormány a leveleket és postai küldeményeket lefoglaltatja, vegye át az ország a, posta-intézményt. Tudatja, hogy Kossuth Írott lapját közös aláírás útján megrendelték »és hozatását Farkas íré vezető. zsidó által eszközük, ki minden 15 nap Pestre bejár.« Ő is utasítást kért, mit tegyen, ha a tiltó rendelet másolatát követelik tőle. Vojtsek kerületi postafelügyelő a Helytartó Tanácshoz terjesztette fel e jelentéseket, honnan 1837. márczius 7-iki ülésből oly végzés érkezett, hogy a postahivatalok utasításaihoz szigorúan ragaszkodjanak.*)

Még a titkos rendőrséget is utasította a kormány, hogy a lapszerkesztés minden körülményeit puhatolja ki, kik vesznek részt a munkálatokban, mikép történik a lap anyagának feldolgozása, kik végzik a sokszorosítást, hol és mikor jönnek össze a munkatársak? minden megtudható körülményről kimerítő jelentést kívánt,*) magát Kos-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1837. 7216.

1) Széber Károly Pest városi polgármester a Helytartó Tanácshoz intézett felterjesztésében következőleg tett jelentést: mihi benigno commissum erat, nt instituta praevis omni cum praecautione investigatione referam, quinam illi juvenes sint, quorum opera idem Kossuth utitur, anne ad classem studiosorum, juratorum, Tabulae regiae notariorum, aut cujus conditionis hominum referantur. In consequentiam benigno gratiosi hujus jussus humillime referendum habeo: longiori tempore opus fuisse donec haberi quis potuerit, qui de domesticis Ludovici Kossuth circumstantiis facile sibi notitias pro necessaria indagatione procurare quiverit, — dein veró resciverim ad opus Kossuthianum concurrere praeter ipsum Ludovicum Kossuth, Ludovicus Farkas, Csizmazia, Alexi patvaristae, Papp, Varga causarum advocati Michael Farnas, Gerhart, Gyurmán, Kozma, Jovanovits.

Orsz. levélt. Helyt. tan. 1837. 19,749.

suthot pedig a nádor utján tudósításainak szerkesztésétől és kiadásától eltiltotta.*)"

Kossuth azon tudatban, hogy ő a szerkesztést a megyék megbízásából teljesíti, a mi nem törvényellenes, mert ha az volna, a megyék nem bízták volna meg vele, ellenszegült a tilalomnak annál inkább, mert a tiltó rendelet vele nem a megye utján közöltetett, hanem annak mellőzésével. Ügyét a megyék pártfogásába ajánlotta.

»Tekintetes KK és RR! — Írja folyamodványában — Nemzetiség, Hon és alkotvány egy erkölcsi testületté olvasztván össze a magyar nemzet minden tagjait; polgári jusaiban sérelmet a legutolsó tag sem szenvedhet a nélkül, hogy a seb fájdalmát s következeit az egész nemzet ne érezné. Személyekből áll és személyek végett a polgári társaság s személyek által és személyekben élnek, személyekben támadtatnak meg a Nemzetnek jusiai. Nem szükség keserves panaszokkal feléleszteni azon sebek fájdalmát, mellyeknek panaszos jajjai annyi megyék felírásiban s a nemzet képviselőinek 17 izenetiben átfutották hazánkat egyik végétől a másikig. Megmondották nemzetünknek országosan egybegyűlt képviselői; tudja tehát az egész ország és tudják a tettes KK. és RR is, mik történtek ha-

*) Pestmegye főszolgabírája Zlinszky János a nádor parancsára 1836 június 2-án fészólitotta Kossuthot, hogy kéziratban kiadni szándékolt folyóiratát ne bocsássa közre, míg arra legfensőbb engedelmet nem nyer. Kossuth, minthogy a parancsot írásban is megkapta, szintén írásban jelentette ki annak tudomásul vételét, megjegyezvén, hogy ő nem folyóírást szándékozik kiadni, hanem magán-levelezést nyilvánosan történő dolgokról, mi nem képez törvénysértést, azért fentartja magának a jogot, hogy a törvényhez és polgári jogaihoz való ragaszkodásával a törvényes idő alatt a tilalom ellen feleletét beadhassa.
Pestmegye levéltára 1836. 2630.

zánkban, a sajtó szabadság ügyében, mi sérelmet szenvedett a szólás szabadsága, mit egy nemes megyének képében a nemes megyék tanácskozási s levelezési jusa. Mindezek után csekély személyemben, mi bármennyire csekély legyen is, de tagja a nemzetnek; s jussa van, mindenkivel egyenlő jusa az alkotmány oltalmára számot tartani; — csekély személyemben az írásnak s magános levelezésnek köznemzeti jusa a megyei tanácskozásoknak s végzéseknek nyilvánossága szenved sérelmet! Én azonban sokkal inkább ismerem a felsőség iránt tartozó tisztelet kötelességeit, mintsem hogy magamat, nyomorult magános állásomban akár véleményben csalhatatlannak, akár a nemzeti jusok felőli ítéletben bírónak felvetni bátorokdám, de más részről sokkal melegebben érzem édes hazám iránt tartozó kötelességemet is, mintsem hogy a levelezésnek alkotvány engedte jusát kegyelem tárgyává tenni, avagy nemzetem közös jusának személyemben tapasztalni vélt megsértését hallgatólag tűrve, lelkiösmeretemet azon jusok sértésében lett megnyugvás vétkével terhelni merészleném. A tettes vármegyék testvéri kapcsolattal övedzett rokon örjei alkotványunk s egyes polgárok törvényes jusainak; a tettes, megyéknek s közöttök a tettes. KK. és KR-nek kegyes színe elibe viszem tehát fájdalmas panaszomat azon sérelem felett, melyet a tilalom által nemcsak én szenvedtem, de személyemben a közös nemzeti jus is szenvedett; a legalázatosabb tisztelettel könyörögvén, hogy a törvény s alkotvány engedte utakon ezen köz sérelemnek orvoslására bölcseségök s ösmeretes hazafiságuk szerint a törvény-szabta lépéseket kegyesen megtenni s igazságos ügyemtől kegyes pártfogásukat meg nem vonni méltóztassanak.«*)

*) Pestmegye levélt. 1836. 2630.

Pestmegye 1836. június 15-én tárgyalta kérelmét és határozatilag kimondta, hogy Kossuth nem követ el törvénysértést a *Törvényhatósági Tudósítások* szerkesztésével, mert a törvényhatóságok tanácskozásai épúgy nyilvánosak, mint az országgyűlésiek; védelmébe fogadta tehát őt és vállalatát s a tiltó rendeletnek, mint sérelemnek, orvoslása iránt feliratot intéztetni határozott a nádorhoz. A többi megyék is magukévá tették Kossuth ügyét, s érdekében Bihar, Torna, Zemplén, Békés, Grömör, Sáros, Arad, Tolna egymásután felszólaltak Pestmegyénél és feliratokat intézteké nádorhoz, mi oly megnyugtatólag hatott a szerkesztőre, hogy a lapok szerkesztését és kiadását továbbra is zavartalanul folytatta, pedig gróf Pálffy Fidél rendeletileg is meghagyta, hogy a *Törvényhatósági Tudósítások* írásában részt vevő ifjak intessenek meg; hagyjanak fel közreműködésükkel,*) de a figyelmeztetés és rendelet mellett.

Kéthetenként jelent meg rendszeren, egy-egy szám a megyei élet fontosabb jelenségeiről szóló tudósításokból. Mint előbb az országgyűlési beszédeket, úgy most a megyegyűléseket közölte rövidebb hosszabb kivonatokban, minden magyarázat és véleménynyilvánítás nélkül, de oly módon, hogy saját meggyőződése itt is kifejezésre jutott mindig. Kimerítő jelentéseket közölt azon gyűlések- és beszédekről, melyek az elfogott ifjak érdekében tartattak, mi a rendes közlemények összevonására is kényszerítette, és ezzel oly egységes, szilárd közvéleményt hozott létre a nemzetben, mely a feliratok és tiltakozások egész sorozatát idézte fel a kormány ellen. Kiterjeszkedvén a megye-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1837. 18,227.

gyűlések lefolyására, a bennök megpendített új eszméket közkeletűekké tette, az érzékenységet az alkotmánysérelmek iránt fokozta s tudósításaival kapcsolatot létesített az ország különböző részeiben elszórtan levő hazafias elemek között. Az írott lap noha nem subjectiv fejtegetésekből állt, mégis nagy befolyást gyakorolt egy országos reformpárt alakulására és megerősödésére, mely eszmét és irányt a megyegyűlések ellenzéki szellemű szónoklataiból s az alkotmányos jogok védelmére hangoztatott beszédekből merített.

Érezte a kormány az ország növekvő elégtelenségének kellemetlenségeit, tudta, hogy ez elég illetlenség fokozásához nagyban hozzájárulnak Kossuth *Törvényhatósági Tudósításai*, azért másodszor is kiadta ellenük az eltiltó parancsot, de ismét eredménytelenül, mert Kossuth újra ellenszegült s ügyét másodszor is a megyék pártfogásába ajánlotta. A kormánynak nem volt más mit tennie, mint vagy elnézni a szerkesztés folytatását, vagy erőszakot használni elnyomására. Az utóbbit vette alkalmazásba. Fegyveres katonasággal fogatta el Kossuthot éjjel, épen midőn ez lapja 23-ik számában, 1837. május 7-én arról tudósította olvasóit, hogy lapjainak számát megszorítja és évenként huszonhatról harminczhatra emeli, mert a közlendőknék oly nagy tömege várt kiadásra, hogy másként a megyék gyűléseivel lépést tartania lehetetlen.

Terveinek azonban vállalatával együtt véget vetett a váratlan elfogatás, mely előbb következett be, mint lapjának utolsó száma megjelenhetett. A kormány, melyet intézkedéseiben a reactio szelleme vezetett, kíméletlen szigorúsággal járt el minden ellenzéki mozgalommal szemben. Börtönbe vetette az országgyűlési inakat, kik a pozsonyi

országgyűlés ellenzéki képviselőit ünnepelték, hűtlenség! pert indított Wesselényi ellen, ki az ország törvényeinek sérelme ellen kemény tiltakozásokban tört ki, királyi biztost és katonaságot küldött azon megyékbe, hol törvényellenes parancsait ellenszegüléssel fogadták. Előre látható volt, hogy a sajtószabadságot ellenző kormány nem fogja sokáig túrni Kossuthnak censura nélkül megjelenő írott hírlapját sem. Midőn tiltó rendeleteivel nem ért célzt, nem irtózott az erőszak használatától sem és katonasággal fogatta el a makacs szerkesztőt.

A nemzeti közvélemény alakulását előmozdító első orgánumot ekként az erőszak némította el, a kettős vállalat, melynek létrehozása és fentartása oly sok küzdelembe került, néhány évi pályafutása után áldozatul esett a zarnoki önkénynek, de szerkesztőjüknek már országos hírnevet szerzett, a sajtószabadság szükségének közérzetét pedig oly általánossá tette, hogy az 1839-iki országgyűlésre ismét a legtöbb megye követi utasításba foglalta.

Alig nyílt meg az országgyűlés, a Rendek tábláján csakhamar szóba került ismét az országgyűlési újság és vele a sajtó szabadságának kérdése. A Karok és Rendek gyűlése megújította az előbbi országgyűlés törvényjavaslatát, mely midőn tárgyalásra került, Szerencsy István elnök ellenzésével találkozott, ki arra intette a rendeket, hogy álljanak el a kívánságtól, mivel az a praeventiva censura jogába ütközik. Néhányan a követek közül osztoztak az elnök véleményében, de a többség erélyesen tiltakozott ellene. Klauzál Gábor csongrádi követ felháborodással emelt óvást azon felfogás ellen, mintha a censura törvényes volna, szavaival egyetértett, alig néhány követ kivételével, az egész ház, mit azzal fejezett ki, hogy Klauzál tiltakozását

zajos »mindnyájan« fölkialtással kísérte. Az elnök nyilatkozatát fentartva, iparkodott a hatást ellensúlyozni, de felállt Deák Ferencz és közhelyeslés közt sürgette, hogy a Naplóban mindnyájok nevében tétessék óvás az elnök felfogása ellen,*) mi is elfogadtatott s az izenet átküldetett a főrendekhez. Ezek azonban a kérdést »a sajtó szabadságának es könyvvizsgálatnak szövevényes és nagytekintetű érdemével szoros összeköttetésben lenni« vélvén, elhalasztását javasolták. A Rendek azonban új izennel küldék vissza, melyre ismét tagadó válasz érkezett; harmadszor is visszaküldték, különösen hangsúlyozva a nyilvánosság nélkülözhetetlenségét, de a kormány kedvét kereső főrendek kijelentették, hogy nem találnak biztosítékot arra, fog-e az Országgyűlési újság hasznos következeseket szülni a hazában, különben egyáltalában nem tárták szükségesnek »az okoskodó újságot.« Hiába foglalt állást a főrendi ellenzék is az alsó ház kívánsága mellett, a többség megakadályozta a censura jogainak korlátozását.

A többi országgyűlésre terjedő vita ekkép eredménytelenül végződött; a miért a haladás és szabadelvűség hívei országgyűlésen és a megye tanácsstermeiben oly kitartó lelkesedéssel küzdöttek, sikertelen fáradozásnak bizonyult, mert a feudális állapotokhoz ragaszkodó főrendi többség a kormány kegyeit eléje tette a nemzeti kívánalmaknak s makacs ellenzésével meggátolta a legszabadelvűbb eszme diadalát.

A kormány látva a nemzet nagy többségének elkeseredett hangulatát a censura miatt, ennek szigorúságán egy keveset enyhített. Megengedte a hírlapoknak, hogy az

*) Országgyűlési Jegyzőkönyv 1839—40. I. 82.

országgyűlési tanácskozásokról terjedelmesebb tudósításokat. — sőt egyes beszédek is közölhessenek, a censorok pedig a szerkesztőkkel szemben tanúsított rigorosus eljárásukkal alább hagyjanak, de engedékenységet óvakodott oly színben feltüntetni, mintha a közvélemény nyomása vagy a Rendekek erélyes sürgetése bírta volna rá, önkényes jóakarattól származó kegyesség színében tüntette fel az engedményt, melylyel arra célzott, hogy a hírlapoknak több szabadság engedtetvén, általa megelőzi a sajtó teljes szabadságának újabb sürgetését, mely ha egyszer törvényhozásilag kimondatik, a kormány ellenőrző hatalma végkép megtörik, míg az önkényt tett engedményt bármikor vissza lehet vonni. A számítás sikerült. A Rendekek meggyőződván a sajtó szabadabb mozgásáról, elejtették a sokat vitatott sajtószabadság kérdését, sőt midőn 1840-ben a censura új, enyhébb szervezetet nyert, az elégületlenség is oszladozni kezdett s nemcsak fegyverszünet állt be a kormány és a Rendekek között e kérdésben, hanem a béke is megszilárdult.

Ha Kossuth *Országgyűlési és Törvényhatósági Tudósításainak* politikai hatását tekintjük, el kell ismernünk, hogy többet tett politikai átalakulásunkra és sajtóviszonyaink fejlődésére, mint bármely eddigi rendszeres hírlapunk. Első vállalat volt, melynek hasábjain politikai elvek és eszmék a nyilvánosság elé kerültek. Soha eddig szó nem volt a hírlapokban a nemzeti jogok és törvények védelméről, az alkotmány ellen elkövetett sérelmekről, a közpályán működők tevékenységének ellenőrzéséről, a törvényhozás-, az állami és megyei közigazgatás menetének a közvélemény ítélete alá bocsátásáról. Kossuth volt az első, ki érezte a nemzettel a nyilvánosság ellenőrzésének nagy hatalmát, a közügyek többoldalú megvitatásának szükségét, a sajtó szabad-

ságának nagy fontosságát. Ő volt az első, a ki igazi közvélemény megteremtésén fáradozott, s a szabadelvű haladásnak és vele a politikai átalakulásnak elmaradhatatlan szükségét érezte. Eszméinek önálló hirdetője csak később lett, írott hírlapjaiban még nem hirdetett tanokat, melyekkel később magával ragadta nemzetét, egyelőre *Tudósításaival* csak érezte hátramaradottságunkat, és előkészítette a nemzetet a nagy reformokra, melyek a következő évtizedben hazánkat a középkori állapotokból kiemelték.

A 30-as éveknek még nem voltak publicistái, Kossuth se lett még azzá, de, hogy van talentuma hozzá, azt már bebizonyította, s a kik benne e tehetséget már ekkor felismerték, azoknak felfogását a jövő igazolta.

Hírlapirodalmunk első korszakában valódi politikai időszaki sajtót hiába keresünk. A szabadság ekkor oly szoros korlátok közé volt zárva, hogy a sajtó hátramaradása belőle, mint természetes következmény, igen könnyen levonható. Csak midőn a szabadság hajnala kezd derengeni, kel életre a politikai sajtó s felel meg hivatásának, tolmácsolja a közérületet. Kossuth írott hírlapjai első jelenségét képezték a politikai magyar időszaki sajtónak. Előtte minden hírlapot encyclopaediai tartalom, elvtelenség és iránytalanság jellemez, az ő vállalatában tűnik fel először a szigorúan megszabott s következetesen megtartott irány, melynek jelszava: szabadelvű reform.

A mily kezdetleges és naiv-vegyes tartalmú politikai sajtónk megindulásakor, oly biztató a korszak záradékát képező kettős vállalat, melyeknek bár egyike sem szoros értelemben vett hírlap, de mindkettő oly csira, melyből az első valódi politikai közlöny életre kelhetett.

A korszak tudományos időszaki sajtóját is oly vállalat zárja be, mely a fejlettebb külföld hasonló egykorú termékeivel is kiállja a versenyt. Az első magyar revue ez, a Szalay László szerkesztésében megjelent *Budapesti Szemle*. Kiadására Lukács Móricz, báró Eötvös József, Trefort Ágoston, Szalay László, a kornak legtanultabb "fiatal tudósai egyesültek, s valamennyien figyelmet érdemlő dolgozatokkal látták el. Itt jelentek meg Eötvösnek nagy figyelmet keltő dolgozatai: Szegénység Irlandban és A zsidók emancipatioja; Trefortnak az anyagi érdekekről és az angol alkotmány kifejlődéséről irt tanulmányai; Lukács Móricztól: Büntetőjogi theoriák, Szalay Lászlótól a törvények codificatiojára vonatkozó nagyszabású jogi tanulmány és Toldy Ferencznek irodalmunkban első alaposabb fejtegetése: Az írói tulajdonról.

A folyóirat — mondhatnók, korát meghaladó magas színvonalon állt, s mint ilyen, hosszú életnek nem is örvendhetett. Csak két füzet jelent meg belőle, mindkettő terjedelmesebb kötetet képez, de nem talált kellő számú pártolókra. A közönség érdeklődését a politika nyelte el, a tudományos időszaki sajtó, mint az egész időszakon át, most is közönség nélkül maradt, pedig a *Budapesti Szemle* komoly figyelemre és pártolásra érdemes vállalat volt. Czikkei a külföldi szemlék modorában túlnyomóan publicistái és tudományos tárgyú szakszerű dolgozatok voltak, szerkezete ezért kissé fárasztó is, de a mit szépirodalmi közlemények közbeszövésével könnyen lehetett volna enyhíteni.

Az a hatvan év, mely hírlapirodalmunk első korszakát tölti be, a folytonos küzdelem és kísérletezés korszaka volt. Hírlapíróink egyaránt küzdöttek a sajtó elnyomása ellen, mint a közönség érdeklődésének felkeltésén. Munkás-

ságukon a legtöbbször komoly törekvés jele látszik meg, mely az időszaki sajtó nem egy ágában figyelemre méltó jelenségeket tudott felmutatni. Sok ideiglenes becsű vállalat keletkezett, melyeknek hatása csak szűk körre terjedt ki, sőt néhány, amely észrevétlenül támadt, oly csendesen, hatástalanul szűnt is meg, de viszont többnek jelentékeny feladata volt a közműveltség terjesztésében, az irodalmi állapotok előbbre vitelében. Tartalom tekintetében a politikai sajtó volt legfejletlenebb, noha közéletünk szereplői közül számosan kimagasló államférfiak színvonálára emelkedtek, de a kormányzat rendszere és a sajtóügyi viszonyok lehetetlenné tették a valódi politikai sajtó kifejlődését. Ez okozta hírlapjaink encyclopaediai irányát is.

Nagyobb figyelmet érdemelnek szépirodalmi és tudományos közlönyeink. Bár e téren is sok habozás, tétovázás és gyakran nagyon is gyarló kísérletezés mutatkozik, de már a múlt század végén találunk számbavehető, komoly törekvésre, mely századunk negyedik tizedében már a legmagasabb fokra jutott el.

A *Magyar Hírmondótói* az első *Budapesti Szemléig* terjedő több mint félszázadi idő a magyar időszaki sajtó első fejlődési korszakának nevezhető. Sokáig tart, míg szigorúan megszabott irányt vesz fel, míg biztos elvek szolgálatába szegődik, de egy közös jellege kezdettől fogva valamennyinek megvolt: az önzetlen hazafias irány, melyet soha egy pillanatra egyik sem tévesztett szem elől.

MÁSODIK FEJEZET.

A politikai időszaki sajtó kora

1840—1850.

I.

A censura újjászervezése 1840-ben. Báró Mednyánszky Alajos. A tulajdonképeni politikai sajtó keletkezése. Kossuth *Pesti Hírlap*-ja.

A censurái szabályok 1840-ig igen szigorúak voltak. A hírlapok s időszaki iratok különösen nagyon szigorú ellenőrzés alá voltak vetve. A könyvvizsgálati szabályok szigorúan meghagyták a censoroknak, hogy különös figyelemmel vizsgálják át a hírlapok, a politikai időszaki iratok és naptárak kéziratait, mert az ily munkák gyorsan és széles körben szoktak elterjedni, hatásuk sokkal jobban érezhető, mint a nagyterjedelmű könyveké, melyek leginkább csak a műveitek kezébe szoktak eljutni. Az is mutatja a hírlapokkal szemben követendő éberebb felügyelet szükségét, hogy kiadásuk joga a fejedelemnek volt fentartva, míg egyes könyvek megjelenésére a könyvvizsgáló hivatal is megadhatta az engedélyt. A hírlapszerkesztőknek és kiadóknak előre fel kell terjeszteniök programjukat, s ha eltérnek tőle: a censornak nemcsak joga, hanem kötelessége is a kiadást megtiltani. Meghagyta a szabályzat a censoroknak azt is, hogy a lapokhoz csatolni szokott mellékleteket figyel-

mesen ellenőrizték s az ilyenek szétküldését lehetőleg akadályozták meg, még akkor is, ha megjelenésük ellen nem volt is kifogás. A vizsgálat szigorúsága kiterjedt a tudományos és szépirodalmi lapokra is. A censornak mindig tekintetbe kellett vennie az illető hírlap olvasóközönségét is, nehogy műveltségi fokának meg nem felelő cikkek közöltessenek a lapban, vagy oly kétértelmű erkölcsi, tudományos vagy politikai elvek magyarázatai kerüljenek bele, melyekből a nem eléggé művelt közönség ferde következtetésekhez juthatna. A fokozottabb elővigyázat megkívántatott minden nagyobb időszaki vállalattal szemben, kivált ha bennök egymáshoz közel eső kérdések és tételek más-más író által lőnek fejtegetve, de az időhez nem kötött kisebb időszaki sajtótermékek csak a közönséges vizsgálati szabályoknak voltak alávetve. A szabályzat külön pontban intézkedett a politikai röpiratok, valamint a naptárak megvizsgálása felől, az előbbiekre azért sürgetett gondos felügyeletet, mert olvasó közönségük rendszerint igen nagy volt, az utóbbiakra pedig azért, mert legnagyobb részt tanulatlan emberek közt forogtak, a kiket sokkal könnyebb félrevezetni. *)

Ily szigorú sajtórendszabályok mellett könnyen érthető a nemzet elégtelensége s folytonos panasza a gondolatszabadság elnyomása miatt. Igen természetes, hogy ellenséges állást foglalt el a kormánnyal szemben, mely megakadályozta a megyegyűlésen a szabad vélemény nyilvánítását, üldözte az országgyűlési ellenzék szóvivőit, s perbe fogatta és bebörtönöztette a szólásszabadsáért tüntető országgyű-

*) *Instructio pro Censoribus Epliemeridum, Pagellarum volantium, Operum periodicorum et Calendariorum.* Ismertette Jakob Elek *Figyelő X.*

lesi, ifjakat, valamint a közvélemény szellemét ébresztő és tápláló hírlapíró. A kormány érezte a nemzet ellenszegülésének és elhidegülésének kényelmetlen voltát, iparkodott azért kibékíteni s oly engedményeket tenni neki, a melyek nehezteléseit eloszlassák és iránta bizalomra gerjeszszék. Szabadon bocsátotta a perbe fogott politikai foglyokat. Új cenzurái szabályokat bocsátott ki és az egész könyvvizsgálói hivatalt a Helytartó Tanács kebelében újjászervezett tanulmányi bizottság elnökének, báró Mendnyánszky Alajosnak, igazgatása alá rendelte.

Megmaradt ugyan a censura továbbra is, de előbbi szigorúságából sokat engedett s megvolt igazgatója személyében a biztosíték, hogy a szerkesztők, írók és kiadók nem lesznek mindenféle zaklatásnak kitéve, hogy vizsgálatra benyújtott kézírataik felől nem önkény vagy szeszély fog intézkedni, hanem méltánylat és igazság. Maguk a cenzorok is: Czecz és Engel méltánylattal jártak el a vizsgálatban, nem annyira a részleteit vizsgálták az egyes cikkeknek, mint magukat a cikkeket általában és azok szellemét. Különben Bécsben kijelölték azon dolgokat, a mikről egyáltalában nem volt szabad írni; ily cikkeket azután a censura visszatartott, így a megengedett tárgyú közlemények a legtöbbször változatlanul, vagy csekély módosítással megkapták az *admittitur*-t, s ha mégis valami nehézség felmerült, az igazgató elfogulatlansága megkönnyítette a kiegyenlítést. Mednyánszky Alajos tudományos képzettségű egyén volt, mint hivatalnok lelkiismeretes és igazságos, ki, mint maga is történetíró, a kinek nem egyszer gyült meg baja a cenzurával, méltányolni tudta az írók küzdelmes helyzetét. Fiatalabb éveiben az irodalom és politika közt osztotta meg tevékenységét, történelmi dolgozatokon kívül a szép-

irodalmat is művelte, a politikai téren pedig a szabadelvű ellenzékhez csatlakozott. Később felhagyott az irodalmi működéssel s a kormány hivatalt adván neki a conservatív irányhoz közeledett és saját pártjának lett ellenzékévé, anélkül azonban, hogy a szabadelvűséggel teljesen szakított volna.

Mint eszes ember és nagy barátja a felvilágosultságnak, túltette magát a burokratikus formákon s az igazgatására bízott tanulmányi ügyeket, valamint a sajtó ellenőrzését okos belátással intézte. Állandó híve maradt a folytonos haladásnak s barátja a mérsékelt szabadelvű reformoknak, csak a túlzó követeléseknek állta útját, mi előbbi népszerűségét kissé csökkentette.

A sajtóval szemben követett magatartása némi elismerést biztosított neki s vele némileg elősegítette a nemzet és kormány közti kibékülést, mi személyét a kormányférfiak előtt kedvelté tette, honfitársai előtt pedig becsülést vívott ki. Ő is egyike volt azoknak, kik a bécsi kormányt engedékenységre ösztönözték és az abszolút kormányzás elvének felfüggesztését sürgették.

A kormány maga is óhajtván a kibékülést a nemzettel, hajlott az engedékenységet javaslók tanácsára és teljesítette a nemzetnek több óhaját. Századok óta első eset volt ez, midőn a kormány, belátva a nemzet követeléseinek jogosultságát, hajlandónak mutatkozott teljesítésükre, és nemcsak nem ellenezte a szabadelvű haladást, hanem előmozdításától sem vonakodott. Eddig még valahányszor politikai vagy társadalmi átalakulást czélzó új eszmék kerültek Magyarországon felszínre, mindig a kormány iparkodott csirájukban megfojtani és hatástalanokká tenni. Akár a külföldről szivárogtak be a szabadelvű új

eszmék, akár nálunk keletkeztek, a kormány mindent elkövetett elnyomásokra. A mily szigorúan üldözte a francia forradalmi eszmék elterjedését. oly gondos ellenőrzést fejtett ki a külföldi szabadelvű sajtóval szemben, az országgyűlések szabad szellemű törekvéseit pedig folyton ellensúlyozta s ha csak lehetett, az országgyűlés megtartását halogatta.

Most egyszerre szakított hagyományos rendszerével és a kormányzat, a beligazgatás minden ágában nagyobb szabadságot engedett. Megkegyelmezett a politikai foglyoknak. visszaállította a szólásszabadság jogát, korlátozta a censura önkényét, nagyobb önállóságot engedett a megyei közigazgatásban, szóval minden téren jelét adta a mérsékelt haladás pártfogásának, az önkény megszüntetésének.

Az engedékenység, különösen a sajtónak békéből való felszabadítása az új Magyarország megalakulásának lényeges eszközévé lőn. Lehetővé tette Magyarország politikai ébredését, mely után a nemzet társadalmi, az állam alkotmányos megalakulása következett. Évszázadokon át. mióta a nemzet önrendelkezési jogát elveszítette, állami életének csaknem minden ereje, minden tevékenysége ősi intézményeivel alkotmányának s nemzetiségének fentartására irányult. Országos és megyei gyűléseken csak az ősi ' intézmények megtartásáról, a régi jogok védelméről folyt a tanácskozás, alkotmánykérdések megvitatása, kormányzati elvek fejtegetése soha szóba sem került, politikai eszmékről egyáltalában említés is alig tétetett.

Magyarország rendi alkotmányának államférfiai csak afféle táblabírói felfogásig tudtak felemelkedni, a megyegyűlésen az alispán és szolgabíró hivatalos hatalmaskodásai vagy mulasztásai ellen tartottak dörgedelmes szónoklato-

kát, az országgyűlésen az adó- és katonakövetelés miatt ostromolták a kormányt. Hiányzott nálunk csaknem a jelen század harmadik tizedéig mind a nagyobb jelentőségű tudományos, mind a valódi politikai és államférfiúi képzettség. Sem a XVII. sem a XVIII-ik századból nem tudunk igazi tudósokat vagy politikusokat felmutatni. Pázmány és egy-két hitvitázó kortársa mint theologusok, később Katona, Pray, Schönwiesner szobatudósok, vagy mint politikus Ürményi nagyon egyoldalú képzettségűek voltak s alig érezhető hatást gyakoroltak, mint maga Révai is, kinek nagybecsű munkásságát sem honfitársai, sem a külföldiek nem méltányolták. Ez időszak általában culturalis tekintetben legmeddőbb korszaknak mondható. Egyedül a költészet terén volt némi figyelmet érdemlő jelenség, de ez is csak szórványosan mutatkozott s csak alig néhány kiváló alakra szorítkozik. Mint másutt, úgy nálunk is az irodalom megelőzte a politikát s ha valami élénkebb mozgalom kifejlett is politikai életünkben, mint 1790-ben, vagy 1825-ben, ez rendszerint az irodalom hatásának tudható be. Később, midőn a politika képezte a közérdeklődés tárgyát, ez nyelt el minden figyelmet, mint napjainkban is, midőn egy középszerű sikerű országgyűlési szónoklat nagyobb figyelem tárgya, mint a legszebb költemény.

A tudományok fellendülésének és virágzásának egyik legfontosabb tényezője, hogy ápoló szellemek pártfogolják. Augustus, Corvin Mátyás, XIV. Lajos ily pártfogói lévén a szellem alkotásainak, alattuk a tudományok és művészetek virágzásuk korát élték. Magyarország történetének újabb kora nem mutat fel ily pártfogó szellemeket, sem egyesekben, sem néposztályokban; nem csoda, hogy szellemi életünk állandó pngást mutat.

Politikai életünkben ez üresség különösen észlelhető. 1790-ig nem találunk valamely eszmét, mely politikusainkat gondolkodásra ébresztette volna, melynek érdekében számbavehető actiot indítottak volna meg. Külföldön, a műveit nyugaton, az alkotmányos doctrinák fejtegetése egész irodalmat hozott létre, nálunk nem volt egy értekezés, nem hallatszott egy országgyűlési felszólalás ily értelemben. Angliának kiterjedt politikai és államtudományi irodalma volt már a XVIII-ik században, Franciaországban a legkiválóbb: elmék Diderot, D'Alembert, Voltaire, Rousseau, Montesquieu munkássága előzi meg a nagy forradalmat, melyből hozzánk alig szivárgott át valami. Nem voltak külföldön növekedett tudósaink, a kik megismerkedhettek volna ez eszmeáramlatokkal, senki sem volt összeköttetésben a külföld tudósaival, politikusaival; munkáik pedig nem igen juthattak el hozzánk. Néhány jámbor hazafi vesz tudomást a franciaországi szabad eszmék diadaláról s titkon tanakodnak felölök, de a hatalom neszét veszi s vérpadra hurczoltatja őket. Íme a szabad eszmék első martyrai. A nemet nagy tömege távol marad a nyugati felvilágosultság és szabad eszmék hatásától s nem tud kivetkezni előbbi korlátoltságából. Államtudományi elméleti képzettséget, politikai iskolázottságot nem tud szerezni, mert elszigetelve él Európa közepén, mintha mindenfelől oceán választaná el a művelt külföldtől, egyedüli politikai iskolája a megye, melynek áradozó szónoklataiban nincs egy termékenyítő eszme.

II. József felvilágosultsága, szabadelvű intézményei kedveztek ugyan a tehetetlenségben sínlődő szellem felébrésztésének, de a magyar csak a nemzetiségét fenyegető veszélyt ismerte fel s minden erejét ez ellen concentrálta

Voltak ugyan az 1790-iki országgyűlésnek mozzanatai, melyek új, szabadelvű áramlat megindulását sejtették, de sefaa irány, sem egy új eszme határozott alakot nem öltött. Megmaradt a régi feudális kormányrendszer s a nemzet visszaesett korábbi apathiájába. II. József szabadelvű kormányzási rendszerét a reakció váltotta fel, mely absolutistikus eljárását megtartotta a jelen század negyedik tizedéig, mindaddig, míg saját párthívei és tanácsosai hagyományos rendszerének megszüntetését és az engedékenység életbe léptetését nem sürgették, mi első sorban a politikai irodalom fellendülését eredményezte.

Időszaki sajtónk, mint fentebb láttuk, 1840-ig nagyon kezdetleges állapotban volt. Egy félszázadig folyton az áttérés jellege látszott meg rajta, alig haladt valamennyire. Hírlapjaink csak anyagot kölcsönöztek a külföld, különösen a fejlett francia hírlapirodalomból, de nem irányt és szellemet, ezért voltak tehetőseinknél a külföldi hírlapok annyira elterjedve. Hírlapszerkesztőink még nem tudták megválasztani az anyagot, melyből a hírlapnak táplálkoznia kell, összeszedtek mindent, válogatva és válogatás nélkül, hogy a szükséges mennyiség meglegyen, a minőségre nem sok figyelemmel voltak. Nem is találunk egy félszázadig hírlapjainkban egyebet hírek csoportosításánál. Úgynevezett politikai lapjainkban 1830-ig nincs egy politikai kérdés megvitatva, egy politikai eszme fejtegetve. Sem Kulcsár, sem Méhes nem voltak hivatva politikai hírlapszerkesztésre.

A harminczas években már sikert ígérő kezdeményezésre találunk. A *Jelenkor* kezdetben még elég színtelen ugyan, de a *Hírnök*-nek már volt politikai színezete. Helmezy, mint előbbi pályatársai, szintén nem volt politikus,

de Orosz Józsefnek volt érzéke a politikához. Ő részt vett az 1825-iki és 1830-iki országgyűléseken, mely utóbiról érdekes naplójegyzeteket tett közzé, az 1832-36-iki országgyűlésen pedig sokat forgolódtott a köretek között, jelen volt tanácskozásaikon, hallgatta vitatkozásait, s bár elve és meggyőződése kevésbé szilárd és következetes volt L, de tudott a politikai kérdések iránt érdeklődni s némi érdeklődést kelteni. Nagyobb figyelemre érdemesek Kossuth írott hírlapjai, nem újságok a szónak mai jelentésében, de hatásra nézve minden eddigi hírlapnál fontosabbak voltak. Elterjedések vajmi csekély volt ugyan, — a *Törvényhatósági Tudósítások-nak* nem volt több mint 157 előfizetőjük, — de népszerűségben minden megelőző hírlapot felülhaladtak. Elsők voltak egyszersmind egy egységes nemzeti közvélemény létrehozásában, melynek hiánya mind- eddig olyanynyira érezhető volt Magyarország nyilvános életében.

Csak miután a sajtó némileg nagyobb szabadságnak örvendhetett, lehetett szó országos politikai pártok alakulásáról, mert a nyilvánosság közelebb hozta egymáshoz a rokon gondolkozásaikat s szétválasztotta az ellentétes elemeket. Liberalismus és conservativismus, aristokratikus és demokratikus irányok csak akkor kezdtek élesebb világításban feltűnni, midőn követők elvei és nézetei a nyilvánosság színe előtt bővebb fejtegetések tárgyaivá lőnek s az egymást elválasztó eltérések vagy ellentétek mind jobban kitűntek.

Míg ekként a sajtó szabadabb mozgása egyrészt lehetővé tette a politikai pártok alakulását és kifejlődését, másrészt előkészítette és megkönnyítette a törvényhozá- s működését, mert a kormány kipuhította a pártok véle-

ményét a teendő intézkedések felől, ez volt saját bevallása, szerint' is a sajtó szabadabbá tételének egyik célja.

A közigazgatásnak is számos ágában érezhető volt a napi sajtó ellenőrzésének, a nyilvánosságnak hatása. A szabad véleménynyilvánítás lehetővé tette azoknak is a közigazgatás dolgaiba való beleavatkozását, a kik e tekintetben eddig semmi jogot sem gyakorolhattak, a nyilvánosság elé hozott óhajok és panaszok többé-kevésbbé befolyást kezdtek gyakorolni a törvényhozás működésére is, és ekként lassan-lassan a sajtó igazi hatalommá nőtte ki magát, a nemzetben pedig erős közvélemény szilárdult meg, mely nemsokára hatalmas politikai mozgalmakat idézett fel.

A napi sajtó hatalmának nagyra növelésében a főérdem Kossuth Lajost illeti meg, az első valódi politikai hírlap szerkesztőjét, ki vállalatával, az 1841. január 2-án megindított *Pesti Hírlap*-pal új korszakot nyitott meg a magyar hírlapirodalom történetében. Maga azon körülmény, melyben a szerkesztést átvette, feltűnést keltő volt. Alig szabadult ki börtönéből, hova a nemrég még reactionarius kormány épen szerkesztői működéséért záratta s ime az időközben megváltozott kormány helybenhagyására újra mint szerkesztő lép fel, mindjárt az elnézőbbé lett censurái korszak kezdetén.

Már az 1825-iki országgyűlés óta élénkebb figyelem ébredt a politikai mozgalmak iránt, melyet nagyban fokoz gróf Széchenyi István *Hitel* című művének megjelenése és az 1832—36-iki országgyűlés nagyfontosságú mozzanatai. Kisfaludy Károly politikai hírlapszerkesztőnek készült, Helmezy megindította a *Jelenkort*, Munkácsy *Rajzolatok* című divatlapját 1839-ben politikaivá változtatta, majd 1840-ben folyamodott, hogy a politikai lapnak nem megfe-

elő *Rajzolatok* címet *Sörgöny-re* változtathassa, mi meg is engedtetett neki. *) Később 1841-ben Beimel József kért szabadalmat *Ellenőr* című politikai lapra, de az engedélyt az udvari cancelláriától nem kapta meg, noha Pest város tanácsa is, a Helytartó Tanács is az engedély megadását ajánlották.¹⁾

Nagyobb figyelemre méltó működést azonban az említett szerkesztők nem fejtettek ki, új irányt a hírlapirodalomban meghonosítani nem tudtak, miért lapjuk nagyobb népszerűsége nem is tehetett szert. Munkácsy hamar bele is únt a politikai lapszerkesztés fáradalmaiba és költségeibe s lapját felajánlotta megvételre Beiméinek és Landerernek is. Mindketten alkuba bocsátkoztak vele s folyamodtak a folytatás jogáért. A Helytartó Tanács Pest megyét bízta meg az ügy megvizsgálásával. Ez Munkácsy eljárásában csalfaságot látván, őt közkereset alá fogta tiszti ügyésze által, a lap folytatásának jogát pedig Beimelre kívánta ruháztatni, az udvari cancellaria azonban a jogot Landerernek adta meg, noha Pest megye egyelőre legalább felfüggesztetni kérte a jogát ruházást Munkácsy csalfasága miatt, mit a cancellaria nem vett figyelembe, s Landerert jogában megerősítette, ²⁾ ki a lap szerkesztését Kossuthnak ajánlotta fel. Kossuth elfogadta az ajánlatot s címüül a *Pesti Hírlap* elnevezést határozta meg. Landerer Lajos, a *Pesti Hírlap* kiadója, jól számított midőn Kossuthot szólította fel a szerkesztésre; lapjának nagyobb elterjedést senki sem szerezhetett volna.

Landerer számításán kívül más körülmények is hozzá járultak, hogy Kossuth szerkesztővé lett. Jól tudta a kor-

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1840. 11,258.

¹⁾ U. o. 1841. 42,284.

²⁾ Pest megye levéltára 1841. 848., 849., 850.

mány, hogy engedékenységeről meggyőzőbb bizonyítékot nem nyújthat a magyaroknak, mint ha Kossuthnak ad engedélyt hírlapszerkesztésre, a kit az előbbi kormány börtönnel némított el. Fényesebben alig bizonyíthatta volna, hogy felhagyott a régebbi kormányzás rendszerével. Ezen kívül arra is célzott, hogy Kossuthot a meglevő censura korlátái közé szorítsa s ekként vegye elejét tervezett intézkedései elleni izgatásainak.

1840. december 31-én jött létre a szerződés Kossuth mint szerkesztő és Landerer mint kiadó között. E szerint Kossuth a szerkesztést teljes jogkörrel vállalta el, a kiadó a lap igazgatására semmi befolyást sem gyakorolhatott, míg a szerkesztő a kihirdetett programhoz alkalmazkodik. Csak azt az egyet kötötte ki a kiadó, hogy a belső érdemöknél fogva közlésre méltó s illedelmes hangon irt oly cikkeket is tartozzék a szerkesztő fölvenni, a melyek véleményével nem egyeznek is meg, hogy a más véleményt kizáró egyoldalúság vádja a hírlap életének akadályul ne szolgáljon. De a szerkesztőnek szabadság adatott ily cikkeket jegyzetekkel kísérni, vagy esetleg külön czáfoló cikkeket kiadni. A kiadó-tulajdonos egyébként a szerkesztőnek teljhatalmat engedett és kötelezett. Közös megállapodásra még azt is szerződésbe iktatták, hogy a hírlapot teljes önállósággal kell fentartani, úgy, hogy »semmi más hírlappal pártszövetségbe ne lépjen.« A szerkesztő díja mindaddig, míg az előfizetők száma a 2500-at meg nem haladja, 1200 pfrtban állapított meg, ezentúl minden száz előfizető után a díj 50 írttal emelkedik. Végül a szerződéstől elállásra mindkét fél félévi felmondásra kötelezte magát. *)

*) Kossuth saját kézírata Vörös Antal hagyatékában a Nemzeti Múzeum kézírattárában.

Ha tekintetbe vesszük azt a bámulatos tevékenységet, melyet Kossuth a szerkesztésben kifejtett, anyagi jutalmazását valóban a legsilányabbnak nevezhetjük, annál inkább, mert a lap a kiadónak óriási jövedelmet hajtott. Az előfizetési ár félévre 5 frt., borítékban 6 frtban volt megszabva s előfizetői rövid idő alatt öt ezerre szaporodtak. Vidékre, mint az egykorú postai feljegyzésekből kitűnik, 3670 példány járt, a két főváros maga ezernél több példányt rendelt meg, mindamellet a szerkesztő díja változatlanul maradt. 1843 júniusban terveztek más alkut. Az új szerződés fogalmazványából az tűnik ki, hogy a szerkesztő díja havonkinti 800 írtra volt előirányozva. Landerer a szerkesztői teendők egész körét a segédek fizetésével együtt Kossuthnak akarta átadni s az összes szerkesztői költségekre minden előfizető után — míg számuk négy ezernél kevesebbre nem apad — 3 frt 50 krt ajánlott és száz tiszteletpéldányt. A szerződés 6 évre volt tervezve s ha Kossuth az első két év alatt elhalna, özvegyének a kiadó évi 500 frtot, későbbi halál esetén pedig 1000 frtot tartozónék fizetni mindaddig, míg a *Pesti Hírlap* fennáll. Kossuth köteleznék magát, hogy a hát év alatt a szerkesztésről nem mond le, sem mást a szerkesztéssel meg nem bízna, maga pedig ez idő alatt más szerkesztőséget el nem vállalna. Landerer az elsorolt kötelezettséget jogutódjára nézve is; fentartandónak nyilvánította ki. A megyegyezés azonban — nem tudni miért — nem létesült s Kossuth egy év múlva meg is vált a *Pesti Hírlap-tól*.

A *Pesti Hírlap-nak* a főváros fejlődésére is nagy befolyása volt, mert elősegítette Budapestnek irodalmi és politikai központtá változását. Az előbbi fejezetekben már utaltunk azon törekvésekre, melyek arra irányultak, hogy

az irodalom központjává Budapestet tegyék. Kármán buzgó iparkodása sikertelen maradt, több eredményre, jutott Kulcsár, ki társas összejöveleteket is rendezett az írók között, de a fővárosnak mint irodalmi központnak jelentőségét még nem tudta éreztetni, később Kisfaludy Károly, majd az Athenaeum-kör az irodalmi és aesthetikai Ízlés irányadó központjává tették Budapestet, de a politikai irányt és jelszót bárhonnán inkább lehetett kölcsönözni, mint a fővárostól. Zala, Bihar, Csongrád, Bars megyegyűlései nagyobb jelentőségűek voltak, mint az ország fővárosának politikai közvéleménye. Országgyűlés idején a nemzet figyelme Pozsony felé irányult, mely országgyűlésen kívül is jobban lekötötte a közfigyelmet, mint Budapest, mert Pozsony közelebb lévén Bécshez, onnan keltek szárnyra a legújabb politikai hírek, ott jelent meg a *Hírnök*, mely hiányai daczára is felülmúlta a többi lapokat.

Egészen mássá lón a helyzet a *Pesti Hírlap* megindulása után. Budapest egyszerre az ország szive lőű, melynek minden dobbanása érezhető volt a legtávolabb vidékeken is. Innen várta a nemzet az új eszmék kiindulását, innen terjedt szét a remény és lelkesülés. Budapest lett az ébredő politikai szellem bölcsője, habár továbbra is Pozsony maradt az országgyűlések székhelye, de a közhangulat irányzása Budapestről indult ki. Az eszme, mely itt kelt szárnyra, mire bejárta az országot, közvéleménynyé erősödött. Budapest egyszerre nemcsak geographiailag, de szellemileg is az ország fővárosa lett, nem lassan-lassan vívta ki az elsőséget, hanem egyszerre, rohamosan, ugyannyira, hogy az országgyűlésnek áthelyezése is halaszthatatlan szükségűnek mutatkozott. Hihetetlen gyorsasággal emel-

ke lett felül az igénytelen vidéki városok színvonalán s külsőleg is kezdett nagyvárosias jelleget öltetni,

Budapestre központosította Kossuth az ország szétdarabolt közvéleményét, mely megyénként más-más színezetű volt. Ő vitt bele egységet a sajtóval, mely kezében uralkodó hatalommá lett s melynek központosító jelleget ő kölcsönzött először. Majdnem minden kiváló tehetséget maga köré csoportosított. A főváros és vidék, Magyarország és Erdély ismert, régi és kezdő tehetségei a *Pesti Hírlap* felé fordultak, tőle vártak elismerést és buzdítást, tőle kölcsönöztek kitartást és lelkesedést. Amint az irodalmi életben korábban Kazinczy, majd Kisfaludy Károly, utána az *Athenaeum* szerkesztői voltak az aesthetikai és irodalmi ízlés szóvivői és irányzói, akként lett a negyvenes évek kezdetén a politika hangadó vezérférfia Kossuth, a közélet kátéja a *Pesti Hírlap*, mint az irodalmi ízlés iránytűje az *Aurora* vagy az *Athenaeum*. A mit a XIX. század első felének legtehetségesebb írói és költői csak hosszas fáradozással érhettek el, hogy Budapest lett az irodalom központjává, azt a politika terén Kossuth egymaga véghezvitte, a fővárost tette a nemzet politikai életének központjává s benne állandó székhelyet teremtett a magyar journalistikának.

A fővárosnak még társadalmi életét is átalakította a *Pesti Hírlap*. A kávéházak és olvasó körök közönsége mohó kíváncsisággal kereste elő a *Pesti Hírlap* legújabb számát, mely kézzől kézre járt, mindenki ennek tartalmáról kívánt legelőször értesülést szerezni, a többi lapokra csak azután került a sor, ha ugyan egyáltalán el nem maradtak. A német lapok olvasóközönsége tényleg annyira megfogyott, hogy a *Pesther Tageblatt* alig tudta fentartani

magát. Napokig vitakoztak a *P. Hírlap* egy-egy cikkén, mely minden körben tudott érdeklődést ébreszteni.

Pedig ha az egyes számok tartalmát és beosztását tekintjük, épen nem fogjuk oly változatosnak találni, hogy minden várakozást kielégítsen. A lap ívrétben jelent meg három-három hasábra osztva, rendszerint két ívnyi terjedelemben, melyhez ritkán még külön egy félív hirdetés volt csatolva. A lap élén hivatalos közlemények voltak, kinevezések, hivatalbeli áthelyezések, névváltoztatások, halálozások s több efféle. Ezután következett a legfontosabb: a vezércikk, Kossuth hírlapírói tollának ez elragadtatást keltő műve, mely az ő fellépéséig ismeretlen volt a magyar journalistikában, s melyet hivatása és rendeltetése szerint csak ő tudott írni még akkor is, mikor már hirneves, gyakorlott hírlapírók támogatták őt. Megtörtént kezdetben akárhányszor, hogy betegség vagy másnemű elfoglaltság miatt nem írhatta meg vezércikkét s ekkor a lap anélkül jelent meg, kinyilatkoztatván, hogy a vezércikk Kossuth betegsége miatt maradt el. A vezércikket a fővárosi újdonságok rovata követte, mely mindig szellemesen, változatosan volt összeállítva s a közönségnek kedvenc olvasmányát képezte. Kezdetben két évnél tovább Frankenburg Adolf szerkesztette a rovatot, később rövid ideig Vahot Imre, majd Pákh Albert utóbb Pálffy Albert mindig élénken, mulattató modorban, mely a közönségnek igazi csemegéül szolgált. Terjedelmes részét foglalta el a lapnak a vidéki levelezés, melyben hol bő részletezéssel, de mindig a jellemző dolgok kiemelésével, hol csípős gúnynyal, vagy pikáns modorban voltak elsorolva egyes megyék városok vagy községek fontosabb politikai, közigazgatási, társadalmi vagy egyéb nyilvános eseményei. Nagy és fon-

tos jelentősége volt e résznek, mert itt voltak feltüntetve a nyilvános élet fonákságai, a hivatalos visszaélések és mulasztások, melyet hol kíméletesebben, hol epésen ostorozni kellett. Dicséret, elismerés és gáncs vegyesen volt alkalmazva, a mint a helyzet és körülmények lehetővé tették és megkívánták. Elnézést a szerkesztő ritkán gyakorolt, kíméletlenül ízekre bonczolt minden eseményt. Minden közleményről tudomást vett maga, mert a legtöbbször átdolgozta őket, simított, kihagyott, vagy változtatott rajtuk vagy akárhányszor jegyzetekkel kísérte. Levelezői pontosan és híven értesítették vidékők minden említésre méltó mozgalmáról, s ő ekként a legmesszebb vidékek közügyeinek nyilvántartásával lényeges befolyást gyakorolt a megyék, városok és községek közszellemének ápolására, javulására..

Terjedelmes volt a lap külföldi rovata is, mely természetesen a külföldi lapok nyomán készült, de nem az eddig követett szolgai módon, hanem alapos feldolgozás szerint. Az *Aligemeine Zeitung*, *Moniteur*, *Times* stb. cikkeit nemcsak egyszerű szószerinti fordításban közölte, hanem mindig tájékozó ismertetéssel kapcsolatban, a külföld nevezetesebb eseményeit mindig bővebben tárgyalta. Volt *Értekező* címen egy vegyes tartalmú rovata, mely a mai *Távozónak* felelt meg, de nem szépirodalmi közleményekkel, a melyeket politikai lapból kizárandóknak tartott, hanem népszerű tudományos cikkeket, ismeretterjesztő fejtegetéseket, közérdekű nyílt felszólalásokat közölt benne, legtöbbszörre a tudomány, politika és társadalom köréből. Szigorúan mellőzte a szaktudományt és szépirodalmat, ezeket a nekik megfelelő szakközlönyökbe és folyóiratokba valóknak ítélte s épen nem hódolt a ma már általánosan köve-

tett hírlapszerkesztési felfogásnak, mely mindent összevegyít a politikával. Mai hírlapjaink mozaik-tartalmukkal jól jellemzik korunk sokoldalú, de töredékes és felszínes műveltségét, mindenből adnak valamit, de semmit nem tárgyalnak alaposan, elaprózzák az ismereteket, felületességhez szoktatják az olvasót s félévekre terjedő kettős regényközleményeikkel tönkre teszik a nagyobb művek conceptiója vizsgálatának lehetőségét. Nagy terjedelmüknek pedig majdnem akkora részét szentelik közönségük ámítására, — midőn csábító és hazug hirdetésekkel töltik meg, — mint a mennyit oktatása és mulattatására fordítanak. A *Pesti Hírlap* teljesen mellőzte a szépirodalmat s hirdetéseit igen szűk térre szorította.

A közönség ízlése ma lényegesen más, mint a negyvenes'évek kezdetén volt, megváltozását előidéztek a hírlapok is, melyek az ízléssel együtt maguk is átváltak, hisz akárhányszor nem irányzói voltak, hanem követői. A divat e téren is mint mindenben érezte uralkodó hatalmát, s a ki nem hódolt neki, elfordult tőle.

A ki Kossuth *Pesti Hírlap-ot* a mai olvasó közönség igényeivel méri össze, sok tekintetben egyhangúnak és száraznak fogja találni, melyben ritkán van meg a mai hírlapok egyik legjellemzőbb sajátsága: az actualitás. Pedig a *Pesti Hírlap* nemcsak hogy nem volt a maga idején száraz és egyhangú, hanem a legélénkebb szerkezetű, közérdekű tudósításokból álló közlöny, melynek minden számát kíváncsi várakozással fogadták. Hogy kora követelményeinek teljesen megfelelt, azt népszerűsége is bizonyítja, koráig hallatlan számú előfizetőkre tett szert s mindaddig, míg Kossuth szerkesztette, előfizetői nemcsak nem kevesbedtek, hanem mondhatni folyton szaporodtak.

A mi pedig az actualitást illeti, e szempontból sem fér kifogás hozzá, ha tekintetbe vesszük, hogy akkor még nem volt a hírlapsajtó annyira ephemer jelentőségű, mint napjainkban, midőn a közélet változatos tarkasága naponkint kétszer jelenik meg az olvasó előtt tömött hasábkokban, sőt tán nincs messze az idő, midőn napjában háromszor fogja változatossághoz szokott életünk kíváncsiságát kielégíteni, mint van már rá példa az angol és német journalistikában. Kossuth *Pesti Hírlap-ja*, nagy jelentőségű a magyar hírlapirodalom történetében, nemcsak szerkezetbeli szabatosága teszi ilyenné, hanem stílusa, a magyar journalistikai stílus mintája, új iránya és tartalma korszaknak alkotó jelentőséget kölcsönöznek neki

II.

A politikai pártok fejlődésének áttekintése. Politikai és államtudományi ismeretek. A liberális és conservatív politika új közlönyei: *Pesti Hírlap, Világ.*

A XVIII-ik század végén, az 1790-iki országgyűlésen mutatkoztak először Magyarország törvényhozásában elvi alapokon tömörülő politikai pártok. Nagy ellentét nem merült ugyan fel a törvényhozás tagjai közt, mert közös volt bizonyos eszmékhez való szívós ragaszkodásuk, valamennyien osztoztak az alkotmányosság védelmében, csaknem kivétel nélkül ragaszkodtak a nemesi kiváltságok fentartásához, de egyben-másban mégis eltértek egymástól. Az egyik rész irtózott minden reformtól és hű támogatója volt a kormány és udvar törekvéseinek, ellenzett minden újítást; ezek voltak az *aulikusok*. A másik rész újításokat sürgetett és a haladás hívének vallotta magát: ezeket *patriotáknak* nevezték. A mily kevésbé találóak ez elnevezések, oly határozatlanok az eszmék, melyek az egyes pártok tagjait összetartották. Még az 1825-iki országgyűlésen is használják e megkülönböztetést, mivel megjelölve látták benne az alap gondolatot, mely a két tábornok elválasztotta egymástól. Az aulikusok pártja nagyjából az arisztokratákból telt ki, mert ezek félvén a francia forradalom demokratiszméinek diadalától, titkon és nyíltan az udvarhoz

szegődtek, a patrióták nem egyszer nyílt ellenzékét képeztek az udvar követeléseivel szemben.

Határozottabb alakot öltöttek a pártok az 1825-iki országgyűlésen, noha még mindig hiányzott köztök az alkotmányos fogalmak szerinti különbség, de a conservatív és liberális párt alapjai már itt kezdődnek. Alakult ugyan már 1823-ban Hevesben Keglevich Miklós vezérlete alatt egy~ellenzéki töredék-párt, melynek uralkodó elve volt, heveéen demonstrálni a németek ellen, de országos jelentőségre nem emelkedett, mindössze is szűk hatáskörre terjedő politikai fractiót képezett, mely itt-ott nyers modorban juttatta kifejezésre a közállapotok felől táplált elégtelenség érzetét. Ok voltak az elsők, kik újjáébredő politikai életünkben azt a nyersebb szellemet képviselték, melynek nyilvánulásaival alkotmányos mozgalmainkban még máig is találkozhatunk.

A conservatív és liberális párt elnevezéseinek alkotmányos értelemben vett használata szoros értelemben csak az 1832—36-iki országgyűléstől számítható, mely országgyűlésnek mindjárt megalakulásakor megvolt politikai pártjellege. Ugyanis az 1790-iki, majd az 1825-iki országgyűlés-országos bizottságot választott a törvényhozási teendők megvitatására és előkészítésére, mely bizottságnak — *regnicolaris deputatió*nak — munkálata minden megyének megküldetvén, ez a megyéknél hosszas, itt-ott élénk politikai discussiókra szolgáltatott tárgyat, s anyagot adott az országgyűlési követek utasításainak megállapítására. Az országos bizottság e munkálatának a megyéknél való tárgyalása képezte Magyarországon az első nyilvános politikai eszmecserét. Voltak ugyan itt-ott élénkebb politikai viták az alkotmány védelme tárgyában, midőn országgyű-

lés helyett cancelláriai rendeletekkel kezdték kormányozni az országot, de alkotmányos eszmék felől az első igazi politikai tanácskozást az országos bizottság e munkálatainak tárgyalásában találunk, mely alkalommal országszerte a legelágazóbb véleménynyilvánítások fordultak elő. De a vélemények nagy eltérése daczára is már az 1830-iki, még inkább az ezt követő országgyűlésen biztos alapokon emelkedik fel a két országgyűlési párt: a *conservativ* és *liberalis* vagy ellenzéki. Nem országos pártot mondunk, a mi a nyilvánosság és sajtószabadság hiánya miatt még nem jöhetett létre, de a törvényhozásnak ily pártokra elkülönülése tényleg meg volt. Határozottabb elveket s a pártfelek között mutatkozó egyöntetűbb eljárást csak később találhatunk, mert a bizonytalanság és ingadozás kezdetben sokszor fel-feltint, de mindegyik párt lassankint mindegyre szilárdult. »A conservativ elnevezés — mondja Horváth Mihály az 1830. előtti állapotokról — nálunk eddigelé nem igen divatozott, nem is volt volna helyes értelme, minőben az másutt vétetik. Az udvar, a kormány eddigelé tulajdonképpen nem conservativ, hanem, bár reactionárius, de egyszersmind forradalmi elveket képviselt örökös célja lévén, megcsorbítani, lerontani a történelmi jogot s azon alapuló alkotmányos elveket s intézményeket; kényuralmat, absolutismust állítani az alkotmányosság helyébe. Viszont az ellenzéki elnevezés valamint igen széles, határozatlan értelmű volt: úgy többféle véleményszínerezetnek szolgált zászlájául; a szabadelvűség dicsfényét pedig számos esetben helytelenül bitorlá. Mindaz, ki a kormánynak kényuralmi irányát, hatalomterjeszkedési kísérleteit gáncsolá, azoknak ellentálla, s az ország alkotmányát s evvel együtt a nemesi rend előjogait védé, — ellenzékinék, sza-

badelvűnek nevezte magát; akár kívánt egyébiránt korszerűleg előre haladni, reformokat életbe léptetni, akár megsontosodva tespedett az »ősi alkotmány« ó rendszerében.«

Kettős kamararendszerrel bíró törvényhozásunk liberális pártja az 1832—36-iki országgyűlésen erősödött meg, de csak az alsóházban, a főrendek még mindig idegenkedtek a szabadelvű haladás eszméitől, a nemzeti közóhajok teljesítésének sürgetésétől. A szakadatlan izenetváltások a két tábla között megnehezítették a haladás menetét s lassították a törvényhozás működését, minek csupán a felsőház volt okozója, s így méltán vonták magukra a főrendek a hazafiatlanság vádjával való gyanúsítást. 1839-ben azonban gróf Batthyányi Lajos vezérlete alatt megalakult a főrendi ellenzék is, mely ezután tevékeny részt vett az alkotmányos mozgalmakban. A conservatív párt sem maradt tétlen. Ekkor szervezkedett szigorú elvi alapon egy nagy tehetségű és jövője iránt nagy reményeket keltő ifjú mágnás, gróf Dessewffy Aurél, vezérlete alatt, kinek nemsokára fényes publicistái működése nagy figyelmet keltett, s mint ilyen, hírlapirodalmunk történetében is kiváló helyet foglalt el. A pártalakulások elsorolásánál nem maradhat említetlenül gróf Széchenyi István, ki párton kívüli volt, ő maga képezett pártot, melyhez senki sem csatlakozott. E lángszerű államférfi, ki hazánk közgazdasági átalakulását egymaga létre hozta, conservatív hajlamokat táplált, noha a legtöbb reformnak ő volt kezdeményezője, de eszméinek keresztülvitele végett jó viszonyban akart maradni a kormánnyal, akárhányszor hízelgett és tömjénezett neki, s viszont a legtöbbször az ellenzékkel szavazott az országgyűlésen. E kétszínűség politikai szereplésében népszerűségét nemcsak nem gyara-

pította, hanem gyengítette, sőt a kormány sem tartotta teljesen megbízhatónak. A kormány a conservatív pártban találta kész eszközét. Ez volt — mondja Gerando Ágost*) — »Ausztriának természetes szövetségese.«

Századunk első tizedének országgyűlési férfiai csak igen hézagos politikai és államtudományi ismeretekkel bírtak. Az országgyűlések legkiválóbb szereplőinek ismerete alig terjedt túl néhány kézi könyv tanainak magyarázatán, List Fridrik Nemzetgazdaságtana, Rotteck és Welcker Staats-Lexikona a legelterjedtebb kézi könyvek voltak. Ez utóbbit különösen kedvelték, mely bevezetésül a különféle államformákat ismerteti, szűkkörű, de elég világos tájékozást nyújt az államtudományok egyes ágairól s szótári rendben felvilágosító magyarázatokat ad a fontosabb államtani és politikai fogalmakról, a kiváló államférfiakról és hadvezérekről, itt-ott figyelemre méltó forrásművekre való utalással. A kik tehették, nagyobb külföldi utazással iparkodtak pótolni elméleti ismereteik hiányait. Gróf Széchenyi István, báró Eötvös József, gróf Dessewffy Aurél, Pulszky, Trefort, Szemere Bertalan s mások forró vágygyal siettek külföldi tanulmányi útjokra s valamenynyien ismeretekkel gazdagodva tértek vissza. A legtöbben azonban a törekvők közül is elméleti tanulmányaikra szorítkoztak. Oly férfiak, mint Deák, Kölcsey, Kossuth, Klauzál sem jutottak külföldre.

Az elméleti kézi könyveken kívül rendszeres és állandó politikai olvasmányuk sem igen volt. Egyedül az *Augsburger Allgemeine Zeitung* volt politikai hírlapjuk, egyéb külföldi lap alig juthatott be Ausztriába és Magyarországra,

*) Politikai Közzsellem Magyarhonban.

ez is csak azért nyert bebocsáttatást, mert Ausztriáról nem közölt egyebet, mint a mit innen küldtek be neki. Mondhatni, ez a lap volt jó ideig Magyarország politikai szereplőinek nevelője, irányzója.

Az augsburgi német lap 1839-ig alig irt valamit Magyarországról. Ekkor indított meg benne *Pia desideria* címen hazánkról hosszabb cikksorozatot Zedlitz Keresztély, ki a nassauai hercegnek politikai levelezője volt. Zedlitz cikksorozata Metternich nézeteit tolmácsolta, ki Magyarország alkotmányos jogainak csorbítását szívesen előmozdította, ezért nem lehetett czáfolat nélkül hagyni, s erre Pulszky Ferencz vállalkozott, kimutatva Zedlitznek elfogultságát a magyarok iránt s tájékozatlanságát a magyarországi viszonyok és állapotok felől.

A közállapotok ismertetésére czélt az a néhány politikai tartalmú röpirat is, mely a század első tizedeiben jött létre. Legolvasottabb volt, mely megjelenésekor nagy feltűnést is keltett, Orosz Józsefnek *Terra incognita* című könyve, melyben Magyarország közjogi történetéből közölt néhány fejezetet. Fejtegette Magyarország viszonyát az osztrák örökös tartományokhoz, a nemesi fölkelések történetét, a Magyar- és Horvát-Szlavonországok kapcsolatát s egy esetleges különválás következményeit, végül éles kritikával ismertette Magyarország törvényhozásának hiányait.

A könyv inkább a külföldnek volt szánva, ezért szerzője németül írta, de sok tanulságosat foglalt magában hiányos képzettségű magyar főuraink és státusférfiaink számára is, mit az előszóban maga is kiemelt. Orosznak célja volt könyvével felhívni a figyelmet Magyarországra, melynek állami élete az ország határain túl teljesen ismeretlen volt, sőt jórészt még benn az országban is. Elmondja, mily saj-

nálkozással tapasztalta, hogy a külföldnek mennyire ferde és hiányos fogalma van Magyarországról, hogy a vele egy állami testet képező Ausztriának állami főtisztviselői mily kevésbé ismerik ez országot és viszonyait, hogy az osztrák örökös tartományok lakosságának kilencz-tizedrésze oly keveset tud felőle, mely majdnem a semmivel határos. Kesserúséggel említi meg, hogy Bentham az összes európai törvényhozást ismeri, csak a magyar alkotmányról nem tud semmit, mely pedig a legrégebb és legjellemzőbb egész Európában. Fáj hazafias érzületének a tapasztalat, hogy az évszázadok óta fennálló magyar municipiumot oly kevésre becsüli a külföld, hogy tanulmányozására nem is méltatja, noha a jeges tengerek vidékének kutatására expeditiokat szervez. De a miatti panaszát sem hallgatja el, hogy magukra a magyarokra nézve is ismeretlen föld Magyarország.

Ezért szándékozik felderíteni minden előítélet nélkül az igazságot, megjobbítani a hamis felfogást, egyesíteni, az egymást keresztező érdekeket, hogy ekként a közös jólétet elősegítse, s az alkotmányos monarchiának mint a legczélszerűbb, legerősebb és legnemesebb államformának, eszméjét megszilárdítsa.

A könyv tartalmában és élénk stílusban volt írva, így nem is tévesztette el hatását, mindenfelé olvasták és csakhamar visszhangja is támadt egy hasonló célú röpiratban, melyet gróf Lamberg Ferencz írt *Még egy terra incognita* czímen magyarul a magyaroknak szánva. Lamberg elismerte Orosz József azon állításának valóságát, hogy Magyarországról a legközelebbi szomszédok is ferde és hiányos ismeretekkel bírnak, de viszont hasonlót állított az osztrák örökös tartományok viszonyainak ismerete felől is Magyarországot illetőleg. Ezért módot akart nyújtani hon-

fitársainak, hogy a birodalom szomszéd tartományairól való ismeretőket tágítsák és kiegészítsék. Több mint húsz apró fejezetben értekezett az osztrák tartományok népessége, kormányformája, polgári osztályai, egyházi, hadügyi, culturalis, kereskedelmi és pénzügyi viszonyairól, továbbá törvénykezéséről, polgári közigazgatásáról, földbirtok- és jogügyeiről. Előadása és magyarázatai kevésbé szakszerűek, magasabb színvonalra sem emelkednek, de a könyv fogyatékosága daczára is előmozdította a közügyek hiányos ismeretét. Figyelmet keltettek Orosznak az 1830-iki országgyűlésről közzétett naplójegyzetei is, melyeket gondos magyarázatokkal és sok tanulságos fejtegetéssel kísért. Egész kötetre terjednek e naplóhoz irt jegyzetek és magyarázatok, melyekben alapos készültségének és államférfíui komolyságának számos jelét adja. Egyes eszméket oly élénken tud megvilágítani, helyenkint oly szakavatottan és lelkesülten ír, hogy a harminczas évek egyik legjobb tollú publicistáját látjuk benne. Midőn az országgyűlési újság kérdésének tárgyalását említi, s hozzá terjedelmesebb fejtegetést csatol a sajtószabadság jelentőségéről, soraiban oly felvilágosult szellem, annyi erő és lelkesültség összpontosul, hogy cikkét a legjobbak közé sorolhatjuk, mik e tárgy felől írtak. Daczára annak, hogy a kérdést több oldalról hallotta megvitatni, maga mégis új szempontokat tudott megjelölni, melyek szerint a haladás e nagyfontosságú eszméje védelmezhető, Valóban az itt említett irodalmi művek Orosznak nem jelentéktelen helyet biztosítanak kora publicistái között.

Szoros értelemben vett pártiratok 1840 előtt nem igen jöttek létre, részint a pártok tömörülésének és megszilárdulásának hiánya, részint a szigorú censurái viszonyok miatt; utóbb is még, midőn már sokkal engedéke-

nyebb és elnézőbb volt a censura, a csak kissé merészebb hangú fejtegetések többnyire külföldön nyomattak s titkon, kéz alatt terjesztettek az országban.

A vélemények szabad nyilvánításának terén is új korszakot jelöl a *Pesti Hírlap* megindulása, mely már bevezető programczikkében határozottan kifejezte abbéli meggyőződését, »hogy a napnak tömérdek szükségei között alig van egy-egy sürgetőbb, mint oly időszaki lap, mely a nemzet életének hú tükre legyen; közzé, nemzetivé tegye öröm- s bánatnak, hűség- s törvényességnek, bajnak s hiánynak minden érzetét, melyet a nemzet szívében egy hangrezgésre találni, köz, magas és szent érdekek jogosítanak és szabad tért nyisson az észnek és értelemnek, jóakaratsnak, hogy szükkeblűséget, mint elbizakodást egyaránt kerülve, vak előszeretet, vak előgyűlölség nélkül, higgadt kebellet s ama mérséklettel és hiedelemmel, mely a jó szándék és igazság bélyege, megvitassák és előkészítsék a napnak nagy kérdéseit, mikben e honnak jövődjé rejtezik.« Nem állította fel azt a kérdést, hogy haladásra vagy megállapodásra van-e szükség, mert eziránt tisztában levőnek hitte már a nemzetet. Csak a haladás módja felől gondolkodott önmaga a szerkesztő és akarta gondolkodásra ébreszteni olvasóit, a haladás *mikéntjére* akart irányadóul szolgálni az új vállalat. Hogy a kitűzött cél érdekében működhessék, nézete szerint előbb önismeretre kelle ébresztenie a nemzetet s éreztetnie a közös szükségek érzetét, mert nem az egyes érdekeknek szolgáló javítások mozdítják elő a közjólétet, hanem csak az, a mi valódi szükséget pótol, a mi a nemzet életéből önkényt fejlett ki. Meggyőződése szerint áldásos csak akkor lehet a törvény, ha »egy-egy socialis meggyőződést mondott ki,« az ily törvényt

aztán jogszerűnek is nevezi. Tartózkodás nélkül kijelenti, hogy érzi egy nagy hivatású időszaki lap vezetésének nekézségeit, de bízva a közreműködők támogatásában, készséggel vállalkozik a munkára és mindnyájuk nevében nemes önérzettel, bátran így kiált fel: »szennyes érdekek vezetni sóba sem fognak, meggyőződésünk nem lesz eladó s tanulni szeretve is, szükségét is érezve, észnek és oknak ugyan mindig hódolunk, de más semmi s nevezetesen Nagy Pál egykori szavaival élve: »sem a hatalmasok komor tekintete, sem polgártársaink heve soha el nem tántorít.« *)

Hírlapíró Magyarországon még így nem szólt közönségéhez. Nem is telt sok időbe, és a *Pesti Hírlap* népszerűsége felülmúlt koráig minden magyarországi hírlapot. Vezércikkei a közhangulat tolmácsai lettek s kíméletlen szigorúsággal ostromozták a bünt, mulasztást, visszaélést a közélet minden ágában. Kezdetben politikai kérdést ritkán érintett, mert Kossuth maga is meg lévén győződve a kormány engedékenységéről, nem akarta a közvéleményt ellene ingerelni s a kormány jóakaró törekvéseinek sikerét kockáztatni. Majdnem kizárólag a belügyekre fordította figyelmét, és társadalmi kérdések fejtegetésével iparkodott feléleszteni a szunnyadó közérzékét. Lelkes szavakkal kelt ki a pálinka-mirigy terjesztése, a gyermekgyilkosság szaporasága ellen, hathatósan buzdított a pesti református főiskola _ érdekében, az irgalmasság gyakorlása, a nőknek a nemzetiség szempontjából való fontos hivatása, a honszerelem ápolása mellett. Meggyőződése egész erejével sürgette a műipar fejlesztését, a kiseddóvás és nemzeti játékszín ügyének emelését, a gyermekkórház és halottasházak felállítá-

*) Pesti Hírlap 1841. 1. sz.

sát, a protestánsok unióját, a közoktatásügy szükséges reformját, az országutak javítását és jó karban tartását, a közlekedés hiányainak megszüntetését stb. stb. Elragadtatást keltő hangon fejtegette a polgári erények fontosságát, fájdalommal emlékezett meg hiányukról, különösen ennek egyik legszembeszökőbb nyilvánulásáról, a törvény iránti tiszteletlenségről, minek okát a közszellem fejletlenségében találja. »A törvények iránti tiszteletlenség bűne — úgymond — hárul leginkább azon körülményre, hogy közöttünk a közszellem elegendőleg kifejlődve nincs. Azon közszellem, mely az örömteli készségben áll, melylyel magános vagy particuláris érdekeinket a közérdeknek alárendeljük; azon közszellem, mely a közjólétnek életelve, biztosítéka s dajkája; sőt szülője a polgárerénynek, melynek hiányát sem a vak engedelmesség mechanizmusa, sem az erőszak ijedelmei, sem közigazgatási institutiók mesterkéltné formái ki nem pótolják. E közszellemnek hatalmas előmozdítója ugyan a nyilvánosság és a szabadság szóban, írásban; azonban mégis ama tudomány, melyet Cicero *lux veritatis* címmel ékesített, azt tanúsítja, hogy a közszellem hervatag növény, hol a szabadságok útjában állnak a szabadságnak.« *)

Mindig erélyesen korholta a társadalmi élet rossz kinövéseit és hibáit, kárhoztatta a fényűzést, a pazarlást, a játékosságot, a korteskedéssel járó veszekedést és lélekvásárlást; kíméletlenül ostorozta a törvényhozás és igazságszolgáltatás hiányait és visszaéléseit, a hatalmaskodást, részrehajlást; valóságos hadjáratot intézett a megyei közigazgatás botrányos eljárásai ellen, a rabvállatásnál alkal-

*) *Pesti Hírlap* 1841. 74. sz.

mázott kínzás és gyötrés, a divatos vesszőzés, botozás és korbácsolás ellen, vagy a földesurak igazságtalan s néha embertelen hatalmaskodásai ellen. A gúny maró fegyverével ostromolta a megyei visszaéléseket, daczára annak, hogy határtalan előszeretettel ragaszkodott a municipium-lioz s jogainak egész életén át leglelkesebb védője maradt, de nem hunyt szemet fogatkozásai és hibái előtt, s ez mutatja e téren tanúsított elfogulatlanságát, igazságos és objectiv eljárását. Soha senki erélyesebben nem lépett fel a zsarnokoskodni szerető, törvénysértő és igazságtalan megyei tisztviselők, ez »aprócska kényurak« ellen, mint Kossuth a *Pesti Hírlap* vezércikkeiben, mikben mint a törvényesség és igazságosság nyilvános öre gyakorolta ellenőrző szerepét.

Kiváló gondot fordított a törvényhatóságok nyilvános életének minden mozzanataira, különösen a törvényhozási és közigazgatási ügyekre, melyeket mindig erős kritika tárgyává tett. Mindig egyenesen rámutatott a hibákra és tévedésekre, melyekkel szemben elnézést soha sem gyakorolt, sőt akárhányszor hamarabb kész volt a kárhoztatással, semmint minden oldalról eléggé megvizsgálta a körülményeket. Ezért kapott gyakran tiltakozást a közölt megrovások ellen, ezért találkozott szerkesztői működésének nyilvános bírálatában azon szemrehányással, hogy érzéspolitikus, ki szíve után indul akkor is, midőn az észre kelene hallgatnia.

A *Pesti Hírlap* politikai és nemzetgazdasági kérdéseket csak később kezdett fejtegetni. Jelszava volt mindenben a *szabadelvű haladás* és *fokozatos reform*. Eszméit és elveit már kezdettől fogva mindig merészen és határozottan mondta ugyan ki, de azért a józan mérséklet útján meg-

máradt jó ideig, noha radicalismusa már korán jelentkezett, így midőn már a 33-ik számban azt hirdető, hogy patriarchalismus ideje lejárt.« A *Pesti Hírlap* nagy szakszerű jártassággal szolt mindig a kereskedelmi ügyekről, a közlekedésről s Magyarország közjogi helyzetéről. Első volt a politikai átalakulást eszközlő kérdések fejtegetésében, az adózás, az örökváltság, a szabad föld, a vámszövetség, a megyei hatóságkor, az ősiség, a testvérhon közjogi viszonyainak, a nemzetiségi kérdéseknek taglalásában.

Mind a nemzetiségi, mind a felekezeti kérdésben szabadelvű felfogást és elfogulatlanságot tanúsított. Midőn Ballagi (Bloch) Móricz felszólalt a zsidó tanítók képzése érdekében és számukra intézetet sürgetett, a szerkesztő minden előítélet nélkül pártolásra méltónak nevezte a javaslatot, mert — úgymond — a zsidóság az, ki »nemzetiségi antipathiát legkevésbé táplál keblében ellenünk,« kiket felkarolnunk kellene, hogy nemzetiségünket gyarapítsuk. Még határozottabban szolt mellettük, midőn Fábíán Gábor a 349-ik számban részükre az emancipatiót sürgette a vegyes házasság behozatalával együtt. A szerkesztői nyilatkozat helyeselte Fábíán liberális követeléseit, csak azt kívánta, hogy synedriumban töröltessék a zsidó vallásból mindaz, mi benne politikai institutiót képez, mely nyilatkozata a később nagyhírvé lett Löw Lipót rabbival polemikus szóváltásba keverte. Hasonló türelmességet tanúsított a nemzetiségekkel szemben, de izgatásaikat határozottan visszautasította. Amennyire ragaszkodott saját fajához, melynek gyarapítását minden megengedett eszközzel iparkodott előmozdítani — így, a bukovinai magyarok betelepítését ő sürgette először — annyira került minden erőszakoskodást a nemzetiségekkel szemben, noha mozgal-

maikat éber figyelemmel kísérte, s ha veszélyt látott, nem késett figyelmeztetni rá a nemzetet.

Nagy érdeme volt a *Pesti Hírlapnak* a törvénykezés nyilvánosságának sürgetésében is. Már megindulása első hónapjában hirdette a nyilvános bíraskodás föltétlen szükségét, s pályája alatt ezt többször ismételte. Ha a törvénykezés hiányairól értesült, feltárta a nyilvánosság előtt s megragadta az alkalmat a hiányok javításának hangoztatására. Örömmel üdvözölte a büntető törvénykönyv megalkotására kiküldött bizottságot s kapcsolatban ezzel sürgette az esküdtszék, a nyilvánosság, a szóbeli eljárás behozatalát.

Ismételve emlegette a közlekedési eszközök hiányait; több vasúti vonalnak, így: a duna-balparti, a vukovár-fiumei, a debreczen-pest-pozsonyi vonalnak kiépítése mellett újra meg újra szót emelt. Az elsoroltakon kívül számos más eszmének és intézménynek megpendítője, szorgalmazója a *Pesti Hírlap* volt. Izgatott az iparegylet létrehozásán, az iparműkiállítás érdekében, az országgyűlési ingyen szállás eltörlése, a czéhek megszüntetése, gazdaképző intézet, a Ludoviceum, polytechnicum mellett, Fiume emelése és tengeri kereskedelmünk érdekében. Kossuth adta a *Tengerre magyar* jelszót nemzete szájába. Első volt, ki a nyilvánosság előtt sajtótörvényt sürgetett.

Magyar lap még soha ily eszmékért nem küzdött. Az irány és szellem, mely a *Pesti Hírlap-ot* jellemezte, új és szokatlan volt a magyar közönség előtt, mely folyton növekvő érdeklődéssel viseltetett iránta. Ez érdeklődés felkeltésében a legnagyobb érdem Kossuthot illette, kinek bámulatos munkaereje, élénk és merész szelleme a lapnak valódi éltetője volt. Belső munkatársai: Frankenburg, Stul-

ler Ferencz, Molnár Sándor, Láng Ignác, Vörös Antal és Schultz Ágost a technikai kiállításban voltak a szerkesztőnek munkás támogatói.

Nagy és tekintélyes írói kört is csoportosított a *Pesti Hírlap* maga köré. Vezércikkírói között nevezetesebbek voltak: Pulszky Ferencz, gróf Pejacsevics János, ifj. Bezeredy István, ifj. Pázmándy Dénes, Trefort, Fáy, Gorove, stb. Levelezői, kiknek tudósításaira a szerkesztő oly' nagy súlyt helyezett, állandó közreműködők voltak köztök: Újházi Sárosból, Kosztolányi Barsból, Lukács Biharból, Lónvai Gábor és Soós Zemplénből, Klauzál Csongrádból, Tolnay Zalából, Pázmándy Komáromból, Ormós Temesből fáradhatatlan buzgalommal teljesítették megbízás vagy önkénytes ajánlat következtében elvállalt tisztóket s gyakran nagyfontosságú közleményeikkel jelentékenyen emelték egy-egy szám kiváló érdekességét.

Munkatársainak és közönségének állandó részvétele mellett folytatta Kossuth a *Pesti Hírlap* szerkesztését negyedfél éven át, míg 1844. közepén meg nem vált tőle. Látva ugyanis kitartó munkásságának csekély anyagi eredményét s bízva nagyszámú közönségének állandó pártolásában, már 1843. végén gondolkozott azon, hogy új vállalatot alapít saját tulajdonául, Ez képezi az első okot a *Pesti Hírlap*-tól való megválására, nem pedig Landererrel történt meghasonlása, mely csak később következett be s a szakadást valóban létrehozta. Kossuth már 1844. január havában megírta Pest megye rendéihez intézett kérvényét, melyben hiteles bizonyítását kérte vagyoni állapotának, Tinnye, Jászfalu és Uny helységekben több mint 12 ezer forint értékű adósságtól mentes birtoka van, melyet biztosítéku kívánt lekötni egy saját tulajdonaként kiadandó hírlapra. »Hír-

lapszerkesztői foglalkozásomban — mondja kérvényében — annyi változtatást óhajtván tenni, hogy miután három éven túl másnak dolgozván, immár magamnak dolgozzam; elhatározám magamat legfelsőbb helyen engedélyezést kérni, hogy egy politicalai s társadalmi Magyar Hírlapot *Budapesti Évtalok* című alatt saját tulajdonomul kiadhassak s a jövő Július hónap kezdetén önszerkesztésem alatt megindíthassak.« Pest megye Rendei általános helyesléssel fogadták a tervet »s meglevén győződve, hogy e hon átalakulási jelen korszakában a törvényhozás útján teendők iránt szétágazó eszméknek előleges megvitatása, tisztába hozatala s azoknak lehetőképi központosítása mellözhetlenül szükséges s ez legsikerebben, az időszakai sajtó útján s olly terjedt ismeretekkel s tárgy avatottsággal bíró szilárd jellemű és tiszta keblű férfi által, minőnek magát folyamodó a haza előtt tetteleg bizonyítá, eszközölhető,« számára a kért bizonyítványt haladéktalanul kiadni határozta. *)

Kossuth ezután nemsokára engedélyért is folyamodott. Programújában a lapnak négy fő rovatát jelölte meg. u. m.: 1. Magyarország és Erdély, 2. Külföld. 3. Tárca. 4. Hirdetések. A lap élén hivatalos értesítéseket szándékolt közölni, kinevezéseket s egyéb híreket, majd vezércikkekben korszerű kérdések fejtegetéseit, országgyűlési tudósításokat, törvényhatósági közleményeket, fővárosi hírrovatot, és vidéki híreket. A *Tárca* rovatot az *Athenaeum* megszűnése is javalván, benne a hazai és külföldi irodalom, a magyar tudós társaság, a reális tudományok, bibliographiai és szépművészetek ismertetését volt célja közölni. A lapot hetenkint hatszor szándékozott kiadni. Ez lett volna

*) Pest megye levéltára 1844. 550

tehát az első magyar napi lap. A címet a betűk nagysága miatt csak *Évlapok-ra* kérte engedélyeztetni. Vállalata érdekében személyesen is felrándult Bécsbe, mely alkalommal a birodalmi kancellárral, Metternich herczeggel oly fontos párbeszéde volt, s bár reménynyel távozott Bécsből, mindamellet az engedély szeptember 7-én kelt udvari cancellariai rendelettel megtagadtatott. *)

Hiába emelték fel szavokat ügyének védelmére a megyék ismét, közbelépésük sikertelen maradt. A jelen átalakulási korszakban — írja Vas megye felterjesztésében — hol az országokra nézve gyakran egy évben több életfontosságú napok tűnnek fel, mint azelőtt századokon keresztül, a kor kérdései jótékonyan a nemzetre nézve 'csak ágy oldathatnak meg, ha a tenni valók nyugodt kebellet s minden oldalról kimerítőleg megvitatva fejtetnek meg; mert eljött az idő, miszerint a hon polgárai a törvényeknek nem csak engedelmeskedni kívánnak, hanem világosan óhajtják látni az okokat, melyek hozatalukat eszközük, az alapokat, melyekre letétettek, s felvilágosítását a következményeknek, melyeket az életbe léptetendő intézménynyel eredményezni Ígérnek; — s a midőn a minden részről megvitatása a teendőknek egyfelől arról biztosítanak a hazát, hogy a törvényhozás köréből csak oly intézkedések jövendenek életre, melyeknek alapját a nemzet valódi szükségei teszik s melyek az igazságon, méltányosságon gyökeredzenek; másfelől a nyilvánosság által a honfiak a hozott törvények czélszerűsége s belbecséről meggyőződván, a törvények iránti hódolat s tisztelet nem a törvényhozó s végrehajtó hatalom külső erejétől félelemből, hanem a polgárok tiszta

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1844. 14,589.

meggyőződéséből eredvén, a hozott törvények iránt vallásos buzgósággal ragaszkodandának, s ez által mind a trónnak leghatalmasabb támaszuk, mind a trón szilárdításával válthatatlan kapcsolatban levő nemzeti jólét fejlődésének legbiztosabb tényezőiül szolgálódnak.

És e minden oldalrólí festegetés, e minden részrőlí nyilvánosság terjesztésének legfőbb s legczélszerűbb eszköze lévén az időszaki sajtó, minden oly körülmények, melyek ennek szabad mozgását megakadályozzák, kártékonyan hatnak az eszmék szabad kifejtésére, megakadályozzák, hogy a nemzet a hozandó törvényekre előkészítessék s lépcsőnkinti fejlődése által többi társai közt azon helyre, melyre hazájánál, benső erejénél s annyi szenvedések után is bebizonyított kitörésénél fogva méltán érdemes.

E nézettől vezéreltetve, mély jobbágyi hódolattal esdünk cs. kir. apostoli Felséged előtt a végett, hogy miután azon korlátok, melyek jelenleg a sajtót hazánkban nyomják, s melyek miatt már annyi panasz emelkedett, nem törvényeken alapulnak, mindazon akadályokat, melyek Kossuth Lajos, a hon egyik legjelesebb journalist áj ának egy hírlap alapítására nézve a kormányiszékek által tétetnek, legkegyelmesebben elháritani méltóztassék.« *)

Ezalatt kiadójával Landerrel is meghasonlásba jutott. Midőn az 1843-iki országgyűlés megnyílt, Kossuth bár külön tudósítót küldött Pozsonyba, Vahot Imrét, de maga is fel-fel rándult és hosszabb időt töltött az országgyűlés színhelyén. Ekkor kevesebbet is írt, a lap gyakran vezércikk nélkül jelent meg, a megyei tudósítások is összevonattak, de annál terjedelmesebb közléseket hozott az

*) *Pesti Napló* 1886. 163. sz.

országgyűlés munkálatairól. Pozsonyban tartózkodása költséges lévén, ennek fedezésére Landerert szólította fel, mit Landerer megtagadott s összeköttetésüket szakadásra juttatta. Landerer nem sokat habozott, hanem felajánlotta a *Pesti Hírlap* szerkesztését Szalay Lászlónak, mire ez készségesen vállalkozott s Kossuth kijátszva látta magát. Nagyon valószínű, hogy Landerert követett eljárására Bécsből ösztönözték, hol Kossuthnak a közvéleményre gyakorolt nagy befolyását már rég gyanús szemmel nézték, és szívesen vették volna ki kezéből a sajtóval gyakorolt nagy hatalmat, ha nem tartottak volna az ismét erőszakos elnémitás által keletkező nagy izgalomtól.

Kossuth 1844. április 11-én jelentette ki a *Hírlap* 342-ik számában, hogy a félév végén megvál a laptól, de az utolsó előtti számban figyelmeztette közönségét, hogy a hirjapírás teréről nem távozik. Búcsúszózatában megnyugvással tekint vissza negyedfél éves szerkesztői múltjára s önérzetesen mondja: »Hatással kérkedni nem akarok; de mint tény áll előttem, áll a nemzet előtt: hogy e honban még egy igénytelen, egyszerű polgár, hogy az irodalom egy harciosa még ily pártfogásban nem részesült, mint a minővel negyedfél éven át nem csak nem csökkenve, sőt utolsó perczig mindig növekedve e nemzet engem pártfogolt vala. — Köszönöm neked oh hon! Lángoló hálaérzettel köszönöm e pártfogást.....

E pártfogás, uraim, szellemi rokonságból eredt, cél- s elv-egységen alapult vala; ez tévé, hogy hozzám, a fény-, dísz-, névtelen szegény férfihoz s ügyemhez annyi szép tehetség, annyi nemes erő csatlakozék, miszerint negyedfél éves tapasztalás, e csatlakozásnak szembetűnő sikere, s anyagilag sem eredménytelen, de szellemileg eltö-

rülhetlen roppant hatása, feljogosítna pártom nevében felkiáltani: hogy a szellemi szikrát, miből gyöngé fuvallatom pislogó mécset is alig volt volna képes gyújtani: elvrokonim tömött seregének nemes csatlakozása, honunk sok jeleseinek gyámolítása egy oly szövétnekké nevelte, melyet a sötétség denevérei el nem oltanak, ha mindjárt éj s zivatar szárnyira keljenek is, vagy vigyék nyakukban az álliberálisizmus czifra szelelő köpönyegét.

Igenis, uraim! miként a pálma teher alatt nő, úgy erősödött' az én állásom, s a párt, melynek a *Pesti Hírlap* e mai napig orgánuma volt.« *) Ezért fáj neki távoznia a helyről, honnan szavait a nemzet nagy tömegéből álló országos párt oly feszült figyelemmel hallgatta, s oly mohó lelkesedéssel fogta fel. Szózatának további részén'a keserű resignatio hangja vonul kesztül, de azért csüggedés nem fogja el lelkét, még egyszer önérzetes hangon emlékezik meg eljárása felől, köszönetét mond munkatársainak hű és önzetlen támogatásukért, melyet továbbra is kért, mert nem vesz végleges búcsút. Utolsó szava: Szerencsés találkozásig.

Még volt reménye önálló, új vállalata engedélyezésében, kérelme még nem volt hivatalosan elintézve, noha az intéző körökben régen el volt már ekkor határozva az engedély megtagadása.

Kossuth méltó büszkeséggel tekinthetett vissza a *Pesti Hírlap* pályájára, mert sem népszerűsége, sem hatásra nézve egy lap sem vetekedhetett vele. Sem előtte, sem utána nem volt szerkesztő, kinek működése oly mély nyomokat hagyott volna a nemzet nyilvános életében. Magyar

*) *Pesti Hírlap* 1844. 365. sz.

ország jövő átalakulásának eszméi Kossuth *Pesti Hírlap*-jában voltak lerakva, ez eszmékből, mint széthullott magvakból nemsokára új élet fejlődött ki, Magyarországnak társadalmi, közgazdasági, politikai új élete. A párt, melynek orgánumául vallotta magát a *Pesti Hírlap*, sokkal szilárdabb volt már, semhogy könnyen felbomolhatott volna, ha vezetője, éltető szelleme és irányzója elnémult is egy időre, a párt maga, a haladás pártja, nem szűnt meg létezni, a Liberalismus folytatta diadalutját s napról-napra erősödött, míg teljes győzelemre nem jutott. A *Pesti Hírlap* szabadelvű közvéleményt teremtett, és e közvélemény a negyvenes évek szellemi mozgalmainak egyik legdicsebb alkotása.

Az egykorú hírlapok sorában a *Pesti Hírlap* mellett legnagyobb hatásra tett szert a *Világ*, mely 1841-ben indult meg Vajda Péter szerkesztésében. Kezdetben szabadelvű közlöny volt, s mint ilyen, folyton a haladás szűkségét hangoztatta. Általában mérsékeltebb irányt követett, mint a *Pesti Hírlap*, itt-ott a kormányt is megdicsérte, de népszerűsége nem tudott szert tenni. Vajda ezért csakhamar meg is vált a szerkesztéstől s egyideig maga a tulajdonos, Borsos Márton, szerepelt szerkesztőjéül, majd még 1841 augusztusában Jablanczy Ignácra ruházta át a szerkesztést, kiért gróf Dessewffy Aurél és gróf Andrássy György álltak jól. Jablanczy más irányt adott a lapnak; heves ellenzője lett a *Pesti Hírlap*-nak, melyet minden számban kemény vádakkal támadt meg, felhagyott szabadelvű irány követésével és a conservatív párt orgánumává változtatta a lapot.

Ekkor emelkedett nagyobb jelentőségre a *Világ*. De ezt nem a szerkesztő működése szerezte meg neki, hanem

gróf Dessewffy Aurél nagyszabású journalistikai tevékenysége, ki az egész felügyeletet és a lap vezetését átvette. Dessewffy írta a fő cikkeket, melyek a lap irányát meghatározták, a szerkesztő és a munkatársak csak a mellékrovatokat töltötték meg, a híreket szedték össze, a személyes polémiákat folytatták, vagy a technikai munkálatokat végezték. A lap beosztása az előbbi maradt. *Közügy* elnevezés alatt volt a vezércikk, az *Őr* képezte a Tárca rovatot polémiával, értekezésekkel, irodalmi rövid bírálatokkal s *Hírlő* című alatt voltak közölve a hirdetések. A belső munkatársak között Szenvey, Császár Ferencz, később Lauka Gusztáv, Pálffy Albert voltak számbavehető írók, a közreműködők közt gróf Sztáray Albert, gróf Széchenyi Antal, Andrassy említhetők, de legtehetségesebb munkása volt gróf Dessewffy Aurél, kinek X. Y. Z. jegy alatt írt! vezércikkei a kor legkiválóbb journalistai termékeihez sorolhatók, melyek Kossuth cikkeivel versenyeztek.

Dessewffy akkor tért vissza külföldi utazásáról, midőn a *Pesti Hírlap* által megindított izgatás s a Széchenyi és Kossuth közt folyt polémia tartották lekötve nemzete figyelmét. Nem sokáig habozott, hogy sikra szálljon-e, hanem könnyű elhatározással szánta el magát a hírlapírói pályára és megindította a harcot Kossuth és a *Pesti Hírlap* ellen.

Kossuth, ki hosszú ideig fel sem vette a *Világ*-bsin ellene intézett támadásokat, Dessewffyben méltó ellenfélre ismert s beható politikai vitába bocsátkozott vele. Mindkét részről nagy értelmi erővel folyt a harcz, anélkül, hogy egymást álláspontjuk helyességéről meggyőzhették volna, vagy hogy e meggyőzésre csak kilátásuk is lehetett volna. Annnyira eltérő nézetet vallottak a kormány iránt bizal-

matlan szerkesztő s a császári és királyi helytartótanácsos, az ellenzék zászlóvivője és a conservatív főrendi vezérszónok, hogy politikai nézetegységről szó sem lehetett közöttök. Dessewffy határozottan elítélte a Kossuth által magasztalt megyét, mely előtte legnagyobb akadályul tűnt fel terveinek keresztülvitelésében, de Széchenyivel sem értett egyet, ki mindent az aristocratiától várt. Sokkal jobban ismerte ő a nemzetiségéből kivetkezett magyar mágnásvilágot, semmint nagyobb országos reform keresztülvitelét tőle várta volna. S midőn Batthyány Lajos vezérlete alatt az 1839-iki országgyűlésen főrendi ellenzéki párt alakult, merészen szakított az aristocratiával.

Kossuth érezve Dessewffy hírlapírói működésének nagy jelentőségét, maró gúnynyal iparkodott a conservatív párt hitelét lerontani, viszont Dessewffy a megyéket tette neveltségessé s az ellenzéki pártban törekedett szakadást létre hozni. Míg a vezérek között magas színvonalú eszmei harc folyt, a *Világ* folytatta egyszersmind kicsinyes személyi vádaskodásait és becsméréseit is a *Pesti Hírlap* és annak szerkesztője ellen s ezek nem is szűntek meg mindaddig, míg Jablanczy volt a szerkesztő. Egy váratlan körülmény azonban nagy fordulatot adott az 1842-ik év elején még élénk hullámszása hírlapi vitának. Dessewffy, Kossuthnak a journalistika terén kiváló ellenfele, február hó 9-én hirtelen elhunyt s halálával a politikai közvélemény hangadó vezérévé ismét Kossuthot tette, ki ekkor újra egyedül, méltó versenytárs nélkül hallatta a nyilvánosság hatalomszavát.

Dessewffy halálával rögtön alászállt a *Világ*-nak a közönségre gyakorolt befolyása. Előbb a *Pesti Hírlap* után legolvasottabb és legtöbb előfizetővel bíró lap volt, mit bizo-

nyít az a körülmény is, hogy számos hatóság a hivatalos hirdetések közlésére felhasználta; u. i. az 1840-iki 22. l. cz. 29 §-a szerint a Helytartó Tanácsnak tudnia kellett, hogy a váltótörvényszékek hivatalos hirdetéseiket mely lapokban közlik s ennek értelmében egymás után érkeztek a jelentések Pozsonyból, Sopronból, Aradról, Debreczenből, Eperjesről, hogy hivatalos hirdetéseik közlésére a *Világ-ot* is kijelölték. *)

Most csakhamar elveszítette eddigi népszerűségét. Hiába iparkodott gróf Andrássy, ki Dessewfify után igazgatását átvette, szellemi magaslatán megtartani, s hiába folytatta Jablanczy Kossuth elleni támadásait még hevesebb ostrommal, a lap napról napra sülyedt. Kiadótulajdonosa, Borsos, már februárban folyamodott a Helytartó Tanácshoz, hogy engedje meg a szerkesztői jognak átruházását Szenvey József-re, ki a *Jelenkor* mellett már 10 év óta működött mint segédszerkesztő és Dessewfify Aurél alatt is félévig; — mert Jablanczy Ignác szerkesztésében a lap napról-napra hanyatlik.¹⁾

A kért engedély megadatván 1842. közepétől Szenvey folytatta a szerkesztést, legnagyobb részt az előbbivel megegyező irány- és modorban. Továbbra is megmaradt a conservativ eszmék orgánumául és következetesen iparkodott a liberális eszmék tekintélyét csorbítani, a *Pesti Hírlap* hatását ellensúlyozni. Eljárása sokkal mérsékeltebb volt ugyan, mint az előbbi, sikerült is egyben-másban a *Pesti Hírlapot* nagyobb óvatosságra bírni, gondosabb vizsgálódásra ösztönözni, de a haladásnak útját nem vághatta, Kossuth népszerűsége

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1842. 998.

¹⁾ U. o. 1842. 6440., 6446.

gét le nem rongthatta. Andrassy befolyása a megyék iránt követett magatartásában is változást szült. Andrassy is a megyék eszmeköreiből nőtt fel, nem volt ellensége az institutionak, noha hatáskörét megszorítani hajlandó volt ő is. Szenvey újítása a *tárcza* rovat meghonosításában nyilvánult, ő vitte bele politikai lapjainkba az elbeszélő szépirodalmat, de csak kisebb novella-szerű közleményekben.

Negyedfél évig állt fenn a *Világ*, és ez idő alatt sok változáson ment keresztül, mint liberális közlöny kezdte meg pályafutását, később a conservatív eszmék védelmére nyitotta meg hasábjait s ezen iránynak hű követője volt megszűnéséig. Kezdetben a *Pesti Hírlap-pal* karöltve haladt, dicsérte ennek határozott szabadelvűségét, együtt védte vele a megyei intézményt, később a legnehezebb vádak jelentek meg benne a megye ellen, míg utóbb ismét védelmére kelt. Betűit, terjedelmét, beosztását sokszor változtatta, mint szerkesztőit és irányát, mely változásai sok gúnyolódásra szolgáltattak anyagot. Elterjedést leginkább az aristocratia körében nyert, mert ellenlábasa volt a *Pesti Hírlap* demokratikus irányának, de igazi közkedveltségre soha sem tehetett szert, rendes olvasóközönsége sem tudta megkedvelni, mert sem szerkesztői nem voltak rokonszenves egyének, sem igazgatói. Andrassy sőt Dessewffy sem örvendtek igazi népszerűségnek. Dessewffy eszes magatartása, merész és határozott küzdelme, genialis fellépése, tudományos készsége, könnyű és szellemes irálya inkább imponált, mint hódított, elveit sokan bámulták, de kevesen szerették. Bár sok személyes támadás egyesült a lapban, de fejtegetései nem voltak érdektelenek és sokban hozzájárultak az eszmék és határozatlan elvek tisztázásához. Midőn pályája utolsó szakában egyes kérdések magyarázatával foglalko-

zott, sok hasznosat művelt és folytonos, éber ellenőrzésével jó szolgálatot tett, midőn a *Pesti Hírlap* rohanó haladását néha-néha meggátolta, vagy túlzásait mérsékelte. Legnagyobb érdeme az, hogy a kor egyik legnagyobb hírlapírójának, Dessewffy Aurélnak eszméit hirdette. Az ő igazgatása alatt jutott is el virágzása tetőpontjára, joggal mondhatta el, hogy »a *Világ*-nak lelke én voltam s vagyok.«

III.

Kossuth Lajos és gróf Dessewffy Aurél mint hírlapírók. Kortársak.
Gróf Széchenyi István. A politikai küzdelem.

Kossuth hírlapírói működése új irányt jelzett hírlap-irodalmunkban. Vezércikkei hang és forma tekintetében eddig ismeretlen olvasmányt képeztek, miket a megelőző journalistika termékeihez hasonlítani sem lehet. Az elmét és szívet egyaránt megragadó irály, költői melegség és szónoki hangzatosság egyesültek benne az előadás könnyűségével és élelmességével. Mily hatást gyakoroltak e rövid cikkek, melyeknek tárgya a legtöbbször a napi kérdések közül volt kikapva mutatja a felidézett heves harcz, melyben a kor legkiválóbb irodalmi és politikai férfiai vettek részt. Senki sem tudott valamely eszmét oly sikerrel forgalomba hozni, úgy megvilágítani néhány rövid sorban, mint Kossuth. Eleme volt a cikkírás, és ennek oly mesterévé lett, a kit senki sem tudott utánozni. Elénk képzelete, könnyű felfogása, széleskörű olvasottsága és gyors gondolkodó ereje kiválóan utalták a hírlapírásra s benne a magyar időszaki sajtó tulajdonképeni létrehozóját alkották meg. Mily távol álltak korábbi hírlapjaink az igazi politikai journalistika termékeitől, azt a *Pesti Hírlap* éreztette először, mely a magasabb követeléseket kielégítő időszaki sajtó első termékének tekinthető. Kossuth új korszakot nyitott meg e téren tömör előadású, tartal-

más vezércikkeivel, melyek nemcsak politikai, hanem irodalmi tekintetben is figyelmet érdemelnek, mint azon kor írott szellemi termékei. Hatásukat jellemzi az a körülmény is, hogy nemcsak lelkesedve olvasták, hanem voltak, a kik széről-szóra betanulták, mint Szontagh Pál; egy osztrák katonatiszt pedig, a temesvári hadparancsnok, minden vezércikket lefordított magának. E katonatiszt nem más, mint a később kitört magyar forradalom boszuló réme — Haynau.

Nemcsak az áttörés dicsósége illeti meg Kossuth hírlapírói tevékenységét, hanem a magyar journalistikai stílus s ezzel a magyar próza hatalmas fejlődésének érdeme is emlékezetessé teszi. A mily alapos okoskodásokra, szigorú, következetes gondolatmenetre találunk cikkeiben, oly összefüggő nyelvbeli előadása, oly szabatosok mondat-szerkesztései, helyenkint költői szólamokkal és az irány legváltozatosabb szépségeivel ékítve. Bármiről írt, lelkesedést vett tárgyától s e lelkesedés ünnepi, választékos kifejezéseket sugallt tolla alá, még a legköznapibb dolgokról sem irt pongyolán soha. Cikkei az ékesszólás mesterművei, mert stílusa rhetorikai elemmel bővelkedett. Nem csoda; hisz a szónok és hírlapíró ritka tökélye egyesült benne; s megtagadhatta-e önmagát a tömegeket magával ragadó ékesszavú szónok, ha írásban beszélt közönségéhez, mely közönség épen oly lelkesedéssel olvasta cikkeit, a mily elragadtatással hallgatta szónoklatait. S csoda-e, ha a lelkesíteni akaró hírlapíró szónoki ékesszólást használt akkor, midőn még a költészetben is a szónoki elem volt az uralkodó? Kétségkívül más megítélés alá tartoznak egy politikai reformátornak a közügyek új irányba terelését célzó hírlapi cikkei, mint elvont eszmék fejtegetései, mely esz-

mék kis mértékben képezik a közvélemény érdeklődése tárgyát. Kossuth mindig nagy közönségre számította szózatát, akár szóval, akár írásban beszélt, nem egy szűk kör igényeit tartotta szem előtt, szavait nagy közönséghez intézte, hol nemcsak az értelem meggyőzésére, hanem az érzelem megindítására is gondolnia kellett. Kora gondolkodásmódja és érzülete legpraegnansabb kifejezőjének őt kell tekintenünk, ki meggyőződése szilárdságával és őszinteségével mondta ki mindig, mit agya gondolt és szíve érzett. Maga mondja: »Az én toliam, mely ha nem is irhát mindent, mit gondolok és érzek, de mást, mint gondolok és érzek, ind sohasem fog.«

Vezércikkeiben ritkán találkozunk oly hosszas periódusokkal, mint szónoklataiban. Ha beszéd közben néha áradásosokig jutott is, mint hírlapíró, tömött rövidséggel iparkodott kifejezni gondolatát: »Hírlapírásnál epigrammaticus styl kénytelenség« jegyzé meg Széchenyinek irt feleletében. Magyarosság tekintetében nyelve nemcsak fölér kora bármely prózáírójának nyelvével, hanem a legtöbbét messze meghaladja. Ez nem akarja azt jelenteni, hogy idegen szavak, sőt idegenszerűségek nincsenek irataiban, hisz még Kölcseynek, a kor legjelesebb magyar prózáírójának, irataiban is találunk ilyeneket, de az akkor még nagyon is elterjedt curialis stílus felett magasan kiemelkedett Kossuth nyelve. Bár nem volt nyelvtudós, de a nyelvet eleganciával, valódi művészettel használta. »Írályában — mondja Fáik Miksa — dús keleti színpompa valódi déli tűzzel párosult; bűvös kert volt ez, telve a legbájosabb virágokkal, melyeknek illata az olvasót mind inkább elmámorosítja, minél tovább haladt. Nem volt itt egyetlen sivár puszta helyecske sem, minden galyon madárdal hangzott,

majd valami vidáman csattogó pacsirta dala, majd ismét búsongó csalogány éneke, mely az olvasó fülébe csengett és mindig úgy képzelte az ember, mintha rég ismert dalok volnának, melyek régóta saját keblében szunyadoztak és melyek csak valami varázshatalom által ébredtek föl egyszerre ..... A mit Kossuth irt, annak varázsa nem egyes szavakban rejlett, ez valami láthatlan, megfoghatlan volt, valami pajzán tündér, ki gonosz mosolylyal kacsingatott elő a censor háta mögül, míg ez vörös plajbászával azt hitte, hogy megölte őt.«

Voltak bizonyos kedvenc szólamai, kifejezései, melyeket mind irataiban, mind szónoklataiban többször használt, némelyek egész szójárássá lettek nála; pl.: »eltűnik, mint homok-pusztán a vándor nyoma,« vagy: »eltűnik, mint a tenyeremről lefűtt porszem.« Stílusában merész inversiokra, új és szokatlan szóösszetételre, mint: »isten-szózat hatalmas hangjával szeretné dörgeni;« vagy »isten-szeretet hatalmas indulatával szeretné keblére ölelni a nemesért hevülő ifjúságot;« vagy: »a népek millióinak nevében« hirdetné stb., gyakran találkozunk, de sem az orthologia pongyola egyszerűségéig, sem a nyelvújítók bizarr cziczomájáig nem jutott; az *áldásdús* eredmény, *érdekhatalmas* szövetség, *járkelési* élénkség, *jogvéd*-féle neologus szók aránylag igen ritkán fordulnak elő irataiban. Annál gyakrabban veszi azonban hasonlatait Schakespeare színműveiből, Vörösmarty *Szózatából*, Kölcsey *Hymnusából* és a világirodalom legjelesebb államtudományi' Íróinak — Tocqueville, Montesquiu, Macchiavelli — munkáiból. Ezért található cikkeiben akárhányszor kölcsönzött eszméket is, melyeket olvasmányaiból merített. Ha valahol új eszmét talált, nem habozott felhasználni, sokszor

más lapban megpendített gondolatokat dolgozott fel, vagy saját lapjában mások által említett eszméket fejtegetett vezércikkeiben.

Mindez azonban nem azt bizonyítja, hogy eszmékben megszorult s mások gondolataiból táplálkozott, hisz még csak ismétlésekre sem szorult, a mit pedig kiváló államférfiaknak és stílistáknak is szemökre hánytak; így Mirabeau-nak szemébe megmondták, hogy gyakran ismétli önmagát. Kossuth ellen nem hozható fel e kifogás, annyira változatos volt tárgyaiban s oly sokoldalú képzettséggel rendelkezett, hogy valóban nem szorult ismétlésre. A mi kölcsönzött eszméit illeti, tudjuk, hogy a gyors munkásságban élő hírlapírónak nemcsak az új eszmék feltalálásában rejlik érdeme, hanem sokszor mások eszméinek csoportosításában, népszerűsítésében, közfigyelmet ébresztő fejtegetésében, s mindezekhez Kossuth mesterileg értett.

Sokoldalúsága nemcsak tárgyi ismereteire terjedt ki, hanem universalis műveltségére is, mely magában foglalta a világirodalom legjelesebb íróinak és költőinek ismeretét. Különösen kedvelte Shakespeare-t, Schillert, Vörösmartyt, Chateaubriandt, az ó-koriak közül Cicerót. Nyelvét és irányát tehát, mondhatni, a világirodalom legjelesebb művein képezte és gyakorsa. És e nyelv szivekig, velőkig hatott. Neki is, mint Mazzininek, a sajtó volt kezében azon bűvös hatalom, melylyel a tömegeket merész terveinek végrehajtására feltűzelte. Élete egyebekben is hasonlított a nagy olasz izgató életéhez. Mindkettő lelkes barátja volt a népnek sieves és makacs védője érdekeinek. Mindkettőjük börtönt szenvedett, de egyikben sem törhette meg a zsarnokság bilincse a szabadság után törekvő lélek önállóságát, mindkettő élő tiltakozást képezett a népjogok el-

nyomása, az önkény és zsarnokság ellen. Az élő szó erejével és a toll hatalmával küzdöttek a népjog- és szabadságért, s ha eszméiket nem juttathatták is teljes diadalra, — mert a nemzetek reformatoraiban rendszerint van egy kis túlzás, nevét mindegyik halhatatlanná tette nemzete történetében.

Mint jellemző sajáttság vonul keresztül Kossuth ifjúkori hírlapírói tevékenységén az eredetiség és a meggyőződés őszintesége. Eredetiségét tanúsítja az általa először alkalmazott szerkesztési modor, melyet előzői nem tudtak még érvényesíteni, mert előbb — hogy úgy mondjuk — fel kellett találni; a meggyőződésnek pedig ő adott először hangot, mert szerkesztői működésében elvek vezérelték. Gondolatainak közlésében, cikkeinek conceptiojában is annyira eltért a szokásos szerkezettől, hogy a censor ritkán módosíthatta őket; vagy az egész cikket kellett visszatarantania, mint 1847-ben a *Hetilap* számára irt *Programra* című vezércikkét az adózásról, vagy változtatás nélkül kellett átbot sátáni, mert egyes kisebb változtatásokat nem igen lehetett tenni rajtuk. Annyira összeolvadt bennök a tartalom a formával, hogy mint Széchenyi minden munkájára rálehelte genialis szellemének bélyegét, úgy Kossuth cikkein is előmlött szerzőjük egyéniségének minden tulajdonsága, melyeket sem utánozni, sem más formába önteni senki sem volt képes. A nagy költőknek és íróknak azon képességét, hogy tetszésük szerint tudnak bánni a nyelvvel, Kossuthnál is megtaláljuk. Az ő cikkeiben is megvan a nyelvnek ereje és bája, fensége és egyszerűsége, az érzelmek különféleségéhez alkalmazható változatossága és hajlékonysága. Felemel és lesújt, gyönyörködtet és elandalít megráz vagy elérzékenyít, de hatása soha sem elmosódó.

Hangja mindig nemes, panaszaiban sem gyáva, polémiáiban sem sértő, soha nem hízeleg és nem gőgös.

Tudott az értelemhez szólni, okoskodni, magyarázni, fejtegetni, mert tudományos készültsége volt, államtudományi ismeretekkel rendelkezett, de a szív hangját is eltalálta s gyakran ezt inkább, mi a nagy tömegekre való hatását megkönnyítette. Szellemessége, találékonysága könnyűséget és élénkséget kölcsönzött dolgozatainak és sokszor a beszéd meglepő fordulataiban, találó ötletekben nyilvánult. Komolyságát mint hírlapíró, mindig megtartotta, a humor vagy a gúny hangját igen ritkán használta, a mint nyelvében is került a pár excellence népiest.

Gazdag képzelete költői szárnyalást adott cikkeinek, innen a rajtok előmlő ünnepies hang, fény és pompa, mik legnagyobb részökben fellelhetők. Csengery igazságtalanul ítéli meg journalistai működését, midőn azt állítja, hogy nem jellemzi eredetiség és találékonyság. Feledni látzott, hogy egy sereg társadalmi kérdést ő vetett fel először, melyekről még soha sehol említés sem történt, de a politikai eszmék között is számos újat ő pendített meg, a legtöbbet pedig a közvélemény érdeklődése és foglalkozása tárgyává ő tett. Elemezte, fejtegette, magyarázta a szabad királyi városok, az adózás, az örökválság, a majorátusok stb. stb. kérdését nagy szakismerettel és tájékozottsággal. Soha senki a municipiumok szervezetét, jogkörét, hivatását és feladatát lelkesebben, alaposabban, több apológiával nem tárgyalta, mint ő. Hibáztatta visszaéléseit és fogyatkozásait, de erélyesen védelmezte jogait. Az állami közgazgatás decentralisatiojának védelmére senki sem kelt oly elhatározással, annyi elszánással, mint Kossuth. Ha semmi egyebet nem tett volna is, e kérdésben elfoglalt

álláspontja és tevékenysége is jelentékeny helyet biztosítana neki a negyvenes éves publicistái között.

A megyei szervezet, ez ősi feudális intézmény, mely hosszú időn át egyedüli fóruma volt az alkotmányos jogok védelmének az idegen kormányok abszolút hatalmaskodása ellen, Kossuthnak egyik kedvencz eszméje volt. Ott nőtt fel a megye körében, ott szívta magába az ellenzéki eszméket, benne látta az alkotmányosság kizárólagos védőbástyáját, autonómiájában a nemzeti függetlenség egyedüli nyilvánulását. Szerette, dicsőítette a megyét lelkesülésének egész erejével, ragaszkodott hozzá még akkor is, midőn már anachronismussá lett régi jogainak és hatáskörének fentartása. Míg a megye befolyást gyakorolt a törvényhozásra, mert oda utasításokkal ellátott követet küldött, kit vissza is hívhatott, ha utasításainak meg nem felelt, míg zöld asztala körül viták és tanácskozások folyhattak a politika és alkotmány kérdései felől, míg a közigazgatás, igazságszolgáltatás, szóval az állami élet kormányának minden functioja hatáskörébe tartozott a felügyelet és ellenőrzés jogának gyakorlatával együtt, addig a megye minden hiánya és fogyatkozása daczára oly fontos alkotmányos institutio volt, mely az államkormány vezetőinek is imponált, ellentétbe helyezte magát a dicasteriumokkal, sőt volt eset, hogy az uralkodó parancsának is ellene szegült. Hívei, a municipalisták, kijelentették, hogy a megye nincs alárendelve az államhatalomnak, hanem vele coordinált hatalom.

Mintegy »szent pietás szerelmével« ragaszkodott Kossuth a megyéhez, mely speciális magyar institutio, azt hirdette, hogy »nincs egyetlen, mely annyi sikert képes volna kifejteni, melynek inkább mint más akárminek köszönheti e nemzet, hogy annyi viszontagságok

után még mint nemzet él.« *) Visszautasította az ellene hangoztatott vádakát és gyanúsításokat és erélylyel sikra szállt statutarius jogai mellett, melyről a centralisták azt hirdették, hogy ellensúlyozzák a kormány alkotmányos befolyását. Fennen hirdette, hogy »mindenesetre a megyei szerkezet lesz Magyarhonban a magyar alkotmányos élet gyakorlati nyilatkozványainak legfőbb, leglényegesebb orgánuma; és kell is, hogy az legyen, hogy az maradjon; mert habár senki sem mondhatja meg: az emberész-karja meddig terjedhet, és azért senki sem mondhatja meg, ha nem fog e a megmérhetlen emberész egykoron sokkal tökéletesebb státusformákat föltalálni, mint a minöket eddig ismerünk, annyit azonban bátran kimondunk, hogy mi ezen ismeret határai közt nem tudunk institutiot, melyért a magyar megyei rendszert, minden gyarlóságai mellett is, cserébe adnók.« *) Annyira ragaszkodott a megyéhez, hogy még a parlamentáris kormányformáról is képes lett volna lemondani, ha meg nem egyeztethető a megyei rendszerrel. Elötte a szabadságnak és önkormányzatnak egyedüli formája volt és maradt mindig a megyei autonómia az állam omnipotentiájával szemben. Erről lemondani soha sem tudott.

Mint a rendi kiváltságok ellenzője, sürgette a társadalmi kasztok megszüntetését s a polgári rendnek, mint alkotmányos középosztálynak megalkotását, melynek hiánya oly nagyon érezhető volt. Ellenfelei a democratia dédelgetését hányták szemére, mire így nyilatkozott: »célunk soha sem volt az, hogy monarchico-aristocratikus alkotmányunk demokratikussá átváltozzék; de az igen is cé-

*) *Pesti Hírlap* 106. sz.

¹⁾ U. o. 267. sz.

lünk s óhajtásunk, hogy statusszerkezetünkben ama két alkatrész mellett, a népelemnek, vagyis a demokratiai temperamentumnak is kellő hely s befolyás engedtessek, következésképp, hogy a monarchiái elem mérsékletében az aristocratia sok legyen ugyan, de ne legyen minden; viszont minden a nép se legyen, de ne is legyen semmi.« *) Politikai és társadalmi átalakulásunkat szellemi és nem anyagi alapra akarta fektetni, mert a legnagyobb anyagi jólét mellett is csak úgy hitte a nemzet jövőjét biztosíthatónak, ha megvan a szükséges szellemi alap, mely az anyagi javak kellő felhasználására és értékesítésére képes. »Dobjatok nemzetünk közé — mondja egyik vezércikkében — pazar kezekkel milliókat; — és isten áldjon meg cselekvéstökért, mert milliókra, sok millióra van szükségünk, milliók nélkül semmire, de semmire sem mehetünk; — azonban, ha odadobtatok a milliókat, már megmentétek e hont? biztosítottátok jövődjét? regeneráltátok a nemzetet? növeltétek számát? egyesítettétek érdekeit? — ki hihetné ezt!! — sőt — nem akarom ugyan kétségbe hozni, hogy a milliók egy része valóságos, hasznos investíciókint az országba fektetettnek, s így a hon tőkeértékét maradandólag gyarapítaná; — azonban mellőzve minden szellemi tekintetet s csak az anyagi részhez tapadva, millióitok ide dobáltával eszközlöttétek e avvagy csak azt is, hogy a milliók a nemzet ujjai közül oly hirtelen, mint a kényeső, idegen zacskókba ne surranjanak?« 1)

A magyar közjog és jogtörténet bő apparátusával fejtegette törvényhozásunk hiányait és fogyatkozásait, sürgette a verificatio behozatalát, a szab. kir. városok ország-

*) *Pesti Hírlap* 243. sz.

1) U. o. 310. sz.

gyűlési helyzetének módosítását, a képviseleti rendszer bővítését, a vallási surlódások kiegyenlítését, a pénzügy, a nemzeti ipar és kereskedelem, a közlekedés érdekeinek ápolását és rendezését. Lelkesedéssel agitált a köztelherviselés, a szabad föld, a kiváltságok megszüntetése, az országos pénztár létesítése stb. stb. mellett. Minden eszmét lelkesedéssel, mondhatni az exaltatio egy nemével karolt fel és hirdetett, szavával és tollával iparkodott számára propagandát csinálni, mert tudta, tapasztalatból szerzett. meggyőződéséből tudta, hogy a nemzet felbuzdulása, az ismeretes »szalmaláng« hamar elhamvad, nem ismer kitartást. Igazi enthusiasmmusszal magasztalta a lelkesedést, és kárhoztatta azt, ki felette pálczát tört, mert vele »az emberi nemnek nemes levelét szaggatja szét.« Képes volt eszméinek egy részét áldozatul hozni a gyakorlatiság és időszerűség kívánalmainak, csakhogy lelkesedésre s így tette ébreszsze honfitársait. Csaknem kétségbeesett a nemzet jövőjének sorsán, ha lanyhaságot, tétlenséget, lelkesedéshiányt tapasztalt. Ilyenkor elvesztette hitét nemzete nagy hivatásában, lemondott minden reményről, hogy a magyar valaha nagygyá, hatalmassá fejlődik, vérző szívvel vallja be kiábrándulását. »Kiábrándulásom pedig — írja — azon szomorú tapasztaláson alapszik, hogy a hajdan erős magyar állandó kitűréssel nem képes lelkesedni semmi iránt. E szigorú ítélet alul semmit sem veszek ki. — Ez a feloszlás, a halál jele. Ily testben én regenerationalis erőt nem hiszek. — Awagy nincs e igazam? Mondjon nekem valaki csak egyetlen egy eszmét, mely az összes magyar nemzetet, awagy csak annyira is képes legyen lelkesíteni, mint bizonyos nemzetiség ábránd eszméje némely elleneinket, s ha ki nekem csak egyetlen ily eszmét tud mondani, legyen az szel-

lemi, legyen az anyagi érdek körében, áldani fogom őt. mint legfőbb jótevőmet, mert nemzetem iránti hitemet adta vissza, de én illy eszmét e széles honban nem ismerék.« *) A pessimismus e hangja egészen kirí iratai közül melyeken mindig az optimismus szelleme, derült világnézet ömlött el.

A mérséklet és átgondolt tervszerűség, melylyel Kossuth mint hírlapíró, reformkérdéseink megvitatását és az átalakulást előidéző teendők fejtegetését megkezdte, jórészt börtöne magányában folytatott elmélkedéseire vihető vissza. »Meghánytam agyamban — mondja — minden egyes kérdést; s véleményt képeztem magamnak a megoldásról.« Valóban nem elmaradottan érkezett vissza börtönéből, hanem messzeható tervek itt-ott ugyan homályos de nagyobbrészt tiszta körvonalaival, melyeknek megoldása képezte nyilvános tevékenységének első és legfontosabb mozzanatát.

Elvei általánosságban ugyanazok voltak, a miket a szabadelvű ellenzék és haladás legkitűnőbb férfiai magukénak vallottak, Széchenyi, Wesselényi, Deák, Batthyányi, de a részletekre nézve egyben-másban eltért tőlök, különösen Széchenyitől, kivel nemsokára heves szellemi harcba keveredett. Kossuth átalakulásunkat szellemi alapra akarta fektetni; Széchenyi előbb anyagilag akarta hatalmassá tenni a nemzetet. Kossuth a kormány ellenzése daczára sem szűnt meg reformokat sürgetni; Széchenyi óvakodott ellenkezésbe jutni a kormánnyal. Kossuth mindent a köznemesség által akart elérni, mely a történelem kerekét megállítani akaró aristocratiának büszkén kiáltja

*) *Pesti Hírlap* 306. sz.

fülébe: »veletek és általatok, ha akartok; nélkületek, sőt ellenetek, ha kell!« Széchenyi irtózott a democratiától, ömindent az aristocrazia segélyével hitt létesíthetnek. Kossuth municipalista volt, ki a megyéknek tulajdonított statutarius jog hatalmával akarta ellensúlyozni nemcsak a törvényhozásnak minden haladást ellenző pártjait, hanem magát az államkormány végrehajtó hatalmát is, úgy, hogy midőn e jogkör határának kijelölésére szólították fel, azt csak negative tudta megjelölni azzal a kifejezéssel, hogy a törvény ellen statútumot alkotni nem szabad. Széchenyi ellensége volt a megyei szervezetnek, mely állandó ellenzék-ket képezett a kormánynyal. S midőn a *Pesti Hírlap* igazgató hangjában ez ellenzéki szellem bátorítását és nagyra növelését látta, borzasztó sejtelem ébredt fel benne s nagy tekintélyének egész súlyát latba vetette, hogy nemzetét a veszélyesnek hitt örvény széléről visszarántsa, hova őt nézete szerint Kossuth *Pesti Hírlap*i vezérelte.

Széchenyi terjedelmes könyvet irt a *Pesti Hírlap* ellen *Kelet népe* czímen s benne a lángésznek minden stilisztikai szabályt megvető modorában, nehéz és szakadozott mondatszerkezetben, de a szenvedély sugallta erős kifejezésekkel támadta meg a *Pesti Hírlap* modorát s szerkesztőjének nézete szerint forradalomra vezető tactikáját. Elmélkedve a nemzet múltja és jövője felől, kijelenté, hogy valamint korábban férfiúi meggyőződéssel iparkodott a nemzetet halálos álmából felriasztani, hangosan hirdetvén,, hogy *a magyar lesz*, akként harsogja most egekbe: *veszély fenyegeti a magyart*, zavarnak vezéreltetik a nemzet, de van idő még a balirányoknak elejét venni. Elmondja, hogy a közpályán működésével célja volt eloszlatni azon lidérczet, melyről azon mese folyt a magyarokránál, hogy Ausztria

őket beolvasztani, rabigába akarja fűzni, Becsben pedig, hogy a legkisebb mozgalomban elszakadási törekvések rejlenek. Szerepül választotta tehát magának a közbenjárást a kormány és nemzet között, hogy egymás iránt bizalmat létesítsen közöttük. A nemzet fokozatos haladásának menetét jelezve, örömmel üdvözli egy, a haladás irányozására szolgáló hírlap megindításának eszméjét, mely fejtegetése tárgyává tegye, »mit kelljen mivelni s ezt mi módon«, a legszebb várakozás közt ünnepié a *Pesti Hírlap* születésnapját, mely azonban neki mégis aggodalmat okozott. Aggodalmát igazoltnak látja, mert világosan áll előtte, hogy a *Pesti Hírlap* »ha legnevezetesebb cikkeiben homlokegyenest megfordított, tökéletesen ellenkező taktikát nem követ, ... megsemmisítésre vezeti a magyart.«

Aggodalommal látja a nemzetiségekkel szemben követett kíméletlen eljárást, kiket, hogy megnyerjünk fajunknak, alkotmányunkba kellene befogadnunk, nem pedig nemzeti-ségünket rájuk kényszeríteniük.

Kigúnyolja a *vezércikk* elnevezést, melyet a *vezérnek cikké-re* változtat, pedig ő a szerkesztőt nem akarja vezérnek elismerni, a ki mintegy »misericordianus fráter« csak egyes sebeket tud bekötözni, de nem hadsereget vezérelni.« Lamennais követőjének tartja, kinek »statusreformatioi recipéit« nem fogadhatja el. Vádolja, hogy izgatja a vagyontalan, munkátlan tömeget a vagyonos osztály ellen, hogy visszaél a sajtó szabadságával s indokoltá teszi a kormánynak a sajtó szabadabb mozgása iránt oly sokáig tanúsított bizalmatlanságát. Elismeri, hogy sok jó is van a *Pesti Hírlap*-ban, óhajtja is a lap fenmaradását, sőt csapásnak tartaná megszűntét, csak taktikája ne lenne oly hiányos. Kárhoztatja a vezércikkekből meglevő »kedvencz

eszmét«, »a veres fonalat«, mely alkalmasint önkénytelenül, a szerkesztő tudta nélkül kerül ki tollából, s ez: *minden birtoknak, minden felsőbbségnek gyanúba hozása, gyűlöletessé tétele*. Ezért húzza meg erejéhez képest a vészharangot.

Hosszú elmélkedést ír a szív jelentőségéről, hogy kimutassa, mily tévedésekig juttatja az államférfiút, ha szive által vezérelteti magát, ezt veti szemére a *Pesti Hírlap* szerkesztőjének is, azt mondja, hogy »a képzelet és gerjedelmek fegyverével dolgozik és nem hideg számokkal«, vagy mint mondani szokták: a szívhez nem az észhez szól. Elismeri, hogy Kossuthnak sem elméje, sem szive nem hibás, csak taktikája. Rossz irányokat, rosszra vezető szándékot sem lát a *Pesti Hírlapban*.; hiszi, hogy ezek kristálytiszta, de feljajdult a követett modor miatt, mert ez, nézete szerint, népünket az anarchia mindent elsüllyesztő örvényébe hajtja. Egy nagy revolutio syllogismusának tekintette a *Pesti Hírlap-ot*, nem elveiért, a miket helyeselt, sőt magáéinak ismert, csak taktikája, modora miatt.

»Én — úgymond — a *Pesti Hírlap* szerkesztőjének szándéka tisztaságául de legkisebbé sem kételkedem, mit újra és újra kijelentek; elveit is jobbadán és legfőbb vonásaikban osztom; sőt egy cseppet sem vonakodom ezennel nyilvánlatkoztatni, hogy azokat legnagyobb részben magaméivá teszem, sőt, legyen szabad mondani, legédesb atyai érmések közt jobbadán magaméinak ismerem; és ekkép egyedül »azon modor« ellen lehet és van kifogásom, mely szerint, mint ő hiszi, »felemeli a hazát«, mint hiszem viszont én »sirba dönti a magyart.« *) Támadásába még személyes

*) A *Kelet Népe* 99. 1.

invektívákat is kevert, midőn kigúnyolta Kossuth bebörtönzötetését, mely a mátyrkoszorú dicsőségét fonta homloka köré.

Széchenyi könyve amily élénk hatást, oly nagy elégtelenséget keltett minden körben. Mindenki túlzottaknak tekintette aggodalmait s erős kifakadásait a haladásra sokkal veszélyesebbnek ítélték a *Pesti Hírlap* izgató hangjánál. Sokan megütköztek azon, hogy Széchenyi oly czikkek ellen nyilvánította rosszalását, melyeken a censura sem ütközött meg, s így attól tartottak, hogy ez a censurát a régi szigorú eljárásra fogja ösztönözni, tehát az egyik legszébb vívmány megtartását épen Széchenyi veszélyezteti szenvedélyes és igazságtalan kifakadásaival. Csak az úgynevezett *fontolva haladók* pártja örült Széchenyi fellépésének, mert igazolva látta a sürgető reformok ellenében követett habozó és ingatag magatartását.

A *Kelet népe* nemcsak magán-beszélgetések és vitakozások tárgya Ion, hanem az irodalomban is többféle fejtegetésre szolgált alapul. Megjelenését jelezve maga Kossuth a legnagyobb tisztelettel emlékezik Széchenyi személyéről; »szégyennel pirulnék el enmagam előtt, ha csak egy perczig is meg tudnék felejtkezni a tiszteletről, — írja — melylyel gróf Széchenyi István halhatatlan érdemeinek minden magyar tartozik, s melyet melegebben senki sem érez, mint én, ki őt, ez ajkakkal, miket gyáva hízelgés és hazug politika soha sem fertőztetett és fertőztetni soha sem fog, legnagyobb magyarnak vallottam, a mint vallom őszintén! most e perczben is.« *) Kijelenti, hogy a vádakra felelni fog, és pedig hogy egyenlő fegyverrel küzdjenek, nem hír-

*) *Pesti Hírlap* 51. sz.

lapban, hanem könyvben. Meg is írta könyvét: *Felelet gróf Széchenyi Istvánnak* címen s benne mindenütt a szerénység hangján czáfolja Széchenyi vádjait. Nem akar port hinteni a »megbotlott óriásra«, elhallgatja az epés csipkedéseket, el a gúnyt, melylyel őt neveltségessé tenni iparkodott; »tiszteletteljesen tárom ki karjaimat — kiált fel — s kérem: szenvedjen meg a nemzeti nagyság építésénél homokhordó napszámosi közt, méltassa tanácsára, javító vezetésre azt, kinek most útját állani törekedik, mert jobb a közre, ha egymás mellett, mint egymás ellen.«

Azt találja, hogy a *Kelet népében* minden okoskodás azon alapszik, hogy e nemzet javuló félben levő beteg; a mit nem ismer el, s így szerinte az okoskodásnak egész építménye magától összerogy. Beható fejtegetés alapján védi az általa oly nagyabecsült megyei rendszert, melynek vitatkozó közgyűléseit elmesurlódás és politikai eszmék fejtegetése szempontjából többre becsüli Anglia minden népgyűléseinél és politikai lakomáinál. A súlyos vádra, hogy a *Pesti Hírlap* forradalomra vezet, mély megilletődéssel válaszolja, hogyha csakugyan azt látná, örökre letenné szerencsétlen tollát »inkább gyávának akarnék látszani — így szól — mint rossz hazafi lenni,« azonban azt hiszi, hogy habár szerkesztői hatása nem sokat használ is a hazának, de emlékezete átkozott nem lesz.

Megilletődve veti szemére ellenfelének a gyöngédtelen gúnyt, melylyel fogságát illette. Helytelennek mondja Széchenyi felfogását, midőn a szívet mereven elkülöníti az ész-től, és azt követeli, hogy a politikus csak az észre iparkodjék hatni, teljesen mellőzván a szívet. Kossuth a pszichologiai teljes lényt csak úgy képzei, hogy benne ész és szív a legszorosabb kapcsolatban van s így mind a szívre, mind az

észre egyaránt hatni kell. A könyv végén három fővadásban foglalja össze Széchenyi kifogásait; ezek: hogy a birtokot megtámadja, hogy a kiváltságos rendet és a felsőbbiséget gyűlöletessé teszi és hogy forradalomra izgat. Mindezen vádakát, részletesen czáfolgatja és azután megütközéssel hányja szemére igaztalan kifakadásait a sajtó szabadsága ellen. Végül válaszirát Széchenyi egy más munkájának szavaival végzi, melyek szerint abban látja valamely nemzet rothadásának jelét, ha egyik megakasztja a másiknak munkálkodását.

A könyv, melyben Kossuth védelmezi magát, higgadt és tárgyilagos hangon van írva, és mindenütt igaz hódolatot tanúsít ellenfele nagy érdemei iránt. A mint Széchenyi ismételen elismeréssel emlékezett Kossuth nagy tehetségéről, akként ismétli utóbbi gyakran azon nagy tiszteletet, melyet *a legnagyobb magyar* iránt érez. Szeretne kitépni iratából minden fulánkot, — ha tán volna benne — »azon tiszteletnél fogva, melylyel a grófnak tartozik.« Tagadhatatlan, hogy Kossuth ügyesen és sikerrel védte eljárását, még az annyira rosszait tactica és modor veszélytelenségét is meglepő ügyességgel és meggyőzően bizonyította. Az a nézet, melyet a hírlapok feladatáról vallott, hogy »a változékosság s olvasmányi érdek lévén életük föltétele, általában véve inkább arra valók, hogy gondolatokat ébreszsenek s elveket állítsanak föl, a fölébresztett gondolkozást bizonyos ösvényre vezetőket, mintsem egy rendszeres tanak minden legkisebb aprólékos részleteit cathedrikus szórshasogatással keresztül-bonczolgassák;« — ha nem is fogadható el teljességben, de jól jellemezte saját eljárását, teljesen illett rá s talán megfelelő is volt akkor még, midőn a reformnak oly sok kérdése várt megoldásra, midőn a

teendőknek oly sokfélesége foglalta el a gondolkodó hazafiakat, hogy megemlítésük és a figyelemnek rájuk irányzása is évfolyamokat vett igénybe. Nem lehet felednünk, hogy napi lapok még nem voltak s a *Pesti Hírlap* hetenkint csak kétszer jelent meg.

Maga Széchenyi is elismerte és naplójában kifejezte, hogy Kossuth sikerülten védelmezte magát, a közvélemény meg — mondhatni — csaknem teljesen az ő részén volt. Az irodalmi felszólalások csaknem mind Széchenyi ellen voltak intézve.

Egész sora keletkezett a vitairatoknak, melyek majdnem mind Kossuth mellett foglaltak állást. Báró Eötvös József terjedelmes röpiratban*) higgadt elmével vette vizsgálat alá Széchenyi kifogásait. Tagadja, hogy a *Pesti Hírlap* nem jól tölti be feladatát. Igen találóan határozza meg a journalistika rendeltetését, midőn a nép tanácsadója, oktatója szerepét tulajdonítja neki, mely »az egyesek birtokában heverő kincset apró pénzre felváltva, ezerek közt kiosztja«. Részletesen védi a *P. Hírlap* megtámadott szerkesztőjét azon támadások ellen, melyek a börtönjavítás, a kisdedóvó intézetek és hasznos ismereteket terjesztő társaság pártolásáért érték, mindezen eszmékért ő maga is küzdött, a támadás tehát őt is illette. Beható fejtegetésekbe bocsátkozott e vádak fölött s humánus érzületének és a nevelés nagy fontosságától áthatott gondolkodásának minden erejével védte a nevezett eszmék pártolását. »Figyelemmel olvastam végig — mond — a tisztelt Grófnak munkáját, ismét s ismét visszatérve azon helyekre, hol az említett vádokról szól; megfontoltam minden okait, szor-

*) *A kelet népe és a Pesti Hírlap.*

galommal követtem gondolatainak fonalát: de megvallom őszintén, bármennyi szépet s jót találtam munkájában, bármennyire meggyőződtem szándékának tisztaságáról, bármennyire lelkesültem meleg szavainál, melyek általa csak az észhez intézve, szívemet dobogni készítették, semmit, mi e nehéz vádak bebizonyítására szolgálhatna, előadásában nem találtam, s azon édes meggyőződéssel tettem le könyvemet, hogy nemes hontársam ez egyszer csalódott, miről — ösmerem nemes jellemét — ha nem szavaim, de később önbelátása által meggyőződik, senki inkább örülni nem fog, mint ő maga.«

Kuthy Lajos műve*) csak általánosságban érinti a vita kérdéseit. Széchenyi álláspontját látszik helyeselni, de túlzottaknak tartja Széchenyi aggodalmait, midőn a *Pesti Hírlap* hangjában a forradalom előhírnökének szavát hallja. Könyvének nagy része elmélkedés a szív és ész fogalma és rendeltetése felől, valamint a népek történetében nyilvánuló szerepéről, melyet hosszas történeti fejtegetésekkel mutogat. Azonban közállapotainkat itt-ott sok elmeállal magyarázza.

Kevés részletezéssel szól Széchenyi vádjairól Fáy András is.¹⁾ Két vádat kifogásol különösen; a nevelés ellen és a tervezett Mátyás-szobor ellen felhozottat, mely utóbbiban sérelmesnek találta a szobrászat terén első számbavehető művészünk kicsinylését. Hasonlóan csak általánosságban tárgyalja a Hírlap ellen hangoztatott vádak Záborszky Alajos²⁾ és két névtelen röpirat, melyeknek egyike³⁾ csupa aphorismákból áll s gúnyos magyarázatokban fejtegeti

*) *Polgári szózat kelet népéhez.*

¹⁾ *Kelet népe nyugoton.*

²⁾ *A Pesti Hírlap elleni gyanúsítások és haladás.*

³⁾ *A kelet népe közt egy ember.*

Széchenyi vádjainak értelmét; másika*) báró Pongrácz Lajos tollából határozott és merész hangon Ítéli el »a kormánynak nemzet- és népünk elleni uszítását« a gróf által, hiszi, hogy pártolni fogja a Hírlap magatartását, mely a kormány iránt mindig loyális volt, ha itt-ott a »juste-milieu« színezetet hordta is magán.

Behatóbb fejtegetést tett közzé a *Kelet népéről* Hazay Gábor név alatt egy költő, Széchenyinek egyik legőszintébb tisztelője, kit a nagy hazafi is igen nagyrabecsült. E költő Vörösmarty volt. A könyv megjelenése után bírálatot irt róla az *Athenaeumban* s határozottan elítélte Széchenyit, nem helyeselte, hogy hírlapot könyvvel támad meg, melyben oly súlyos vádak foglaltatnak, hogy ha e vádak alaposak volnának, a kormány beavatkozását tennék szükségessé, és -ebből valószínűleg a sajtó megszorítása következnek. Igen praktikus szempontból indul ki azon vád megczáfolásában, hogy Kossuth felláziítja a népet. Kicsinyhitűséget lát abban és a nemzet értelmesebbjeinek kevésre becslését, midőn őket hírlapi czikkekkal felláziíthatóknak hiszi Széchenyi s ez által Kossuth hírlapírói működésének oly nagy fontosságot tulajdonít, a minőt meg nem érdemel. Nézete az, hogy ha van a *Pesti Hírlap*-ban hiba, azt nem súlyos vádakkal megtöltött könyvben kell kimutatni, hanem hírlapot alapítani ellenében, mely felderítse tévedéseit, mérsékelje rohanó haladását, ellensúlyozza izgató hatását. Költői lélekre valló érzékeny szemrehányást tesz ő is a kor elismeréssel találkozó művészenek, Ferenczy István szobrásznak kigúnyolásáért, mit a legmeggondolatlanabb kifejezésnek tart az egész könyvben. Elismeri a könyvnek eszmékben való gazdag-

*) *A kelet népe felnyitotta szemeit egy nyugotinak.*

ságát, fejtegetéseinek korszerűségét és tartalmasságát, de nem osztozik a benne kifejezett aggodalmakban s bár a *Hírlappal* sincs teljesen megelégedve, de az ellene felhordott vádakat hibásaknak tartja, s Kossuthnak elismeréssel adóz.

Publicistái tekintetben legtöbb figyelemre méltó gróf Dessewffy Aurél felszólalása, ki államférfiúi felfogással taglalta a több oldalról megvitatott kérdéseket. Magánleveleiben már előbb nyilatkozott felölök; így 1841. febr. 6-án írja barátjához, báró Jósika Samuhoz: »A Hírlap felől később bővebben fogok írni. Annyi bizonyos, hogy Széchenyi. Károlyi és Batthyány L. nincsenek vele megelégedve, utóbbi az aristocrazia aláaknázására irányuló kormánymanővert lát benne .....ha — úgymond — Széchenyi nyíltan lépne a Hírlap ellen, ez nagy előnyömre szolgálna; nekem mindenek előtt körül kell tekintenem, mielőtt határozott működéshez kezdenék.«

Nyilvánosan a *Világ* hasábjain szólalt fel és négy cikkben fejtegette, mindenütt nagy elfogulatlanságot és valódi politikai belátást tanúsítva, a *Kelet Népe* és a *Pesti Hírlap* közt kifejlődött vitát.*) Nem mint politikai elvek és rendszerek kézi könyvét tekintette Széchenyi művét, hanem oly aktuális jelentőségű időszakos iratot látott benne, melynek célja nem terjedt tovább a kortársaira való hatásnál; — tehát ephemer jellegű. Mint politikai ellenfele Kossuthnak, ő sem helyeselte a *P. Hírlap* izgatásainak mértékét és modorát, de ez nem gátolta meg abban, hogy nyíltan ki ne fejezze Széchenyi epés felszólalásának jogosulatlanságát. Megemlékezett a létrejött védiratokról is, melyek

*) *X. Y. Z.-könyv.*

épen oly kevésbé elégitették ki, mint maga a *Kelet Népe*. Hibáztatta a szűk alapról megindított vitát, melyről »mint egy vékony deszkaszál élérőlk« komoly s nagyszerű harczot folytatni lehetetlen. Kossuth Lajost a becsületes agitátorok közé számítja, s nem helyeselheti, hogy Széchenyi gúnynyal illette, nemcsak magát személyét, hanem még szenvedéseit is, mintha »el akarná tagadni a szenvedéstől még azt is, hogy szenvedés volt.« Nem értett ugyan egyet a *P. Hírlap*-pal, mert irányát ő is veszélyesnek tartotta, de a Széchenyi rajzolta kép színezetét nagyon is sötétnek és így a helyzetet kevésbé aggodalmasnak látta. Ellenmondást talált Kossuth egyénileg vallott politikai elvei és a *Pesti Hírlap* czikkeinek intentiója között. Oly következtetéseket vont le a hírlap-czikkék sorai közt »láthatatlan betűkbe« foglaltakból, a mik tényleg veszélyt rejtenek magukban, és ezt kárhoztatta a lapban. Czikkesorozata végén igen érthetően fejtekte ki a vitából merített hasznot, s tüzetesen jellemezte a két nagy «ellenfél politikai rendszerét.*)

*) Bárá Jósikához intézett magán levelében (1841. jul. 17:) így nyilatkozik: »Stefers Buch ist literarisch (bis auf Stellen) ein Unding; politisch ein Fehler; — pas un crime mais une faute. Dass er in dem Buch bona fide ist, steht fest; er glaubt an die Gefahren, die er weisagt, — aber er sieht sie mit dem Vergrößerungsglas der gereizten Eitelkeit — Il desespère de tout mouvement qu'il ne dirige pas. Nie hat Jemand gegen freie Presse und freie Discussion stärkere Argumente geliefert. — Was den Hírlap anbetrifft, die eigentlichen Liberalen sind für ihm, sie sehen nur das grosse Factum: freie Discussion — Winkel und Comitatspolitiker sind tour ä tour verletzt und zufrieden. — Conservativen meistens zufrieden . . . . Stefers Buch hat die Wirkung, dass Kossutli unwillkürlich seinen Ton gemildert hat. Die Epoche aber, wo eine solche Zeitung sehr gefährlich sein konnte, ist vorüber.«

Mindkettőnél központosításra irányuló törekvést látott. Széchenyinél — mellőzve a centrális állami kormányzatot — anyagi jólétben nyilvánuló központra való törekvést, hol a mozgató szellemi középpont ő maga legyen, a mozgalmakat intéző eszközök iratai, a szervezés munkáját végző testület pedig a megmagyarosított aristocrazia, Kossuthnál politikai hitvallása talpkövéül a megyét ismeri fel, melyet középponti hírlapja eszméinek végrehajtójául óhajt a nyilvánosság ellenőrködő hatalmával. Mindkét rendszerben egyoldalúságot lát, Széchenyiében a törvényhatóságok befolyásának mellőzését, Kossuthéban a főhatalom jogkörének figyelmen kívül hagyását. S nem csatlakozva egyik párthoz sem, rövid vázlatban előadja az általa contemplált kormányzási rendszernek irányát és feladatát, megjelölve egyszersmind, micsoda taktikát óhajt közügyeinkben a nemzet részéről. Dessewffynek a közönséges felfogást meghaladó álláspontja emelkedett államférfiúi gondolkodásra mutatott, felszólalása pedig journalistikai szempontból is figyelemre méltó volt, mert benne a kor egyik legtehetségesebb politikusának szelleme nyilvánult világos és értelmes nyelven, ügyes és szabatos dialectikával.

Mint hírlapíró, Dessewffy Aurél, rövid működése daczára, a kor egyik legjelentékenyebb publicistájává lett. Journalistikai működését a toll könnyűsége, a stílus melegsége és mesterkéletlen egyszerű s mégis erőteljes szépsége s a nyelv hatalma teszik követésre méltóvá — mondja róla Csengery. Már első cikkeinek egyikében, melyben a *Világ* 72. számában a törvényhozás és a megyei hatóság viszonyait fejtegeti, nagy elhatározottsággal és merészen védelmezi a többség nézetétől eltérő felfogását. Volt bátor-sága nyíltan rosszalni néhány megyének azon határozatát,

melylyel a szavazási jogot a honoratorokra kiterjesztette, mert ezt alkotmányba ütköző eljárásnak tekintette. Fenn akarta tartani a megyét ő is, de jogkörének olynemű tágítását, mely a törvényhozásába ütközik, határozottan kárhoztatta. Nem tett különbséget a népszerű és népszerűtlen eszmék védelmében, ami meggyőződésével megegyezett, annak védelmére kelt; bármily erős tábort talált is szemben, viszont ha meggyőződésével ellenkező eszmének iparkodtak ellenfelei propagandát csinálni, nem habozott felőle rosszalását nyíltan hirdetni. Tárgyilagosságát mindig megőrizte, noha olykor a személyes gúny hangját is használta. Védelmére kelt a hírlapi névtelenségnek, de a hol a nézeteltérés elvokra vonatkozott, soha sem vonakodott magát megnevezni, mindig kimondta nyíltan meggyőződését és nem félt az erkölcsi felelősség súlyától.

Ösztönt az írásra gyakran Kossuthtól vett, kinek ellensúlyozására törekedett, de az eszmék fejtegetésében mindenkor egyéni felfogásának adott kifejezést, eredetiségét mindig megőrizte. Akármiről szólt, olvasóját mindig meggyőzni iparkodott s nem elégedett meg a rábeszéléssel; cikkei ezért többnyire inkább az értelemhez voltak intézve, mint a kedélyhez; nem annyira leleményes a feltalálásban, mint erős eszméinek logikai csoportosításában. Találékony-ságra nézve egyáltalában nem vetekedhetett Kossuthal, de irányának meggyőző ereje akárhányszor felért Kossuth vezércikkeivel, világosság és szabatosság tekintetében pedig sokhelyütt felül is múlja Kossuthot. Dessewffy is bő nyelvismerettel rendelkezett, ezért itt-ott idegenszerűség is érezhető iratain, midőn például ily kifejezéseket használ: *szorítom magamat egy ellenvetésre, több collegáink* stb. de nyelve magyarosság tekintetében megállhat a kor bármely

publicistájának nyelvezete mellett. Szerette a szenvedő igék gyakori használatát, a ragozott nevekből való képzést (*lapunkbani, tehertöli*) mint kortársai általában; sőt itt-ott ritkán archaizmusra is akadunk (jogait = igazait; Kossuthnál jogvéd = ügyvéd). Iratai hatalmasan fejlődő prózánk sikerült termékei közé sorolhatók.

Az államférfiú magas felfogását tanúsítja a *Világ* 87. számában irt cikkében, melyben a papi jószágokról szól s az elkobzásuk iránti törekvéseket határozott szigorral, erélyesen visszautasítja. A mennyire egy rövid cikk keretében a status quo fentartását meggyőzőleg védeni lehet, azt e cikk fényesen teljesíti. Nem hangzatos ékes-szólással, nem rabulisztikával védi felfogása és álláspontja helyességét, hanem az igazság és jog érzetének öntudatosságával, a körütekintő államférfi higgadtságával, kit nem szenvedélyek vezetnek tetteiben, hanem eszélyesség és a körülmények gondos mérlegelése.

Tántoríthatatlan híve volt a szigorú törvényességnek, melyet minden körülmények közt fent akart tartani s csorbítása ellen még akkor is tiltakozott, ha magát az eszmét helyeselte is, melyért a törvényes forma mellőztetett. Midőn Pest-megye a büntető eljárásban a védelem nyilvánosságát behozta, így nyilatkozott: »Az eseményt sok hőkeblű hazafi örömmel fogja talán üdvözölni, mert valósítása egy eszmének, melyet több szabad ország polgári institúciója gyémántjának tekint; mert számtalan forró reménynek s buzgó óhajtásoknak megfelel. Es mi magunk is, ha egyszer majd a törvényhozás útján fogjuk ez eredményeket megnyerni, akkor azokat szívesen üdvözlendjük, meggyőződve, hogy e kincseket a haza atyjai csak kellő meggondolás után és részletesen szabályozva fogják benyújtani a hazának de a

dolog jelen állásában komoly aggodalmak által van elfojtva keblünkben minden öröm, mert a történt lépésben új s életbe vágó megrontását látjuk azon elválasztó vonalnak, melyet feljebb (a megye és törvényhozás jogkörének határai) megemlíténk.« *)

A megye ellen pártfeleivel együtt többször éles támadást intézett Dessewffy, különösen ha a megyei intézkedések az állami közigazgatás útjait bevágták. É kérdés kiválóan fontos volt a conservatív párt előtt, még a nemzetgazdasági legfontosabb kérdéseknek is eléje tették az állami administratio reformját. Ebben a kérdésben voltak valóban haladópartiak a *pecsovicso*k,— mert így nevezték a Dessewffy Aurél köré csoportosult conservativeket, — minden másban a status quo fentartásának szükségét hirdették. Elleneztek minden gyökeres reformot, minden erőszakos változtatást; jelszavuk — mondja Pulszky — a rend és törvényesség volt. A közvélemény követelő hangját teljesen ignorálták, különösen Dessewffy Aurél, ki többször kigúnyolta Kossuthnak a közvéleményre való hivatkozását.

Dessewffy volt pártjának szónoka és hírlapírója; mint Szalay mondja: a conservativeknek ő az volt, mi Fülöp fia a macedoniaknak; utána a Ptolemaeusok jöttek. Mint szónok, beszédeiben ékesszavú és tartalmas, mint hírlapíró, jeles stilista volt. Szónoklataiban több a positiv tartalom mint hírlapczikkeiben, hol gyakran a negatio terén mozgott. Gondolatait azonban mindig könnyen ki tudta fejezni akár élő szóval, akár tollal. Amily kitérőek voltak rögtönzött beszédei, oly könnyen folytak hírlapi cikkei, a legnagyobb ritkaságok közé tartozott, hogy kifejezéseit

*) X. Y. Z. könyv 130. 131. 11.

javítgatta. Sem beszédeiben, sem irataiban nem halmozta össze a nyelv keresett szépségeit. Összegyűjtött vezérczikkeinek egész kötetében alig található egy-két virágos kifejezést, nyelve közelebb áll az egyszerűhöz mint a keresett czifrasághoz, de ez egyszerűségben van bizonyos erő, mely a hallgatót és olvasót egyaránt lebilincselte. Gondolatmenetének gyorsasága épen úgy visszatükröződik beszédein mint cikkein, ebből magyarázható erős hajlama a vitakozáshoz. Társalgás közben is szeretett disputáim s örömet száfolgatta mások nézetét és felfogását, de míg beszéd közben maga is többször adott anyagot czáfolgatásra, mint hírlapíró, leginkább czáfoló irányban működött.

Értelmi ereje egész nagyságában tűnt fel czáfolás közben, szerette az eszméket és elveket analysálni, eleme volt az analysis, de képzelő ereje aránylag csekély volt, mint lelkesedése sem ismert kitartást. Hideg bonczoló elme volt, ki mindenben a tartalmi igazságot kereste, a szép formának, a tetszetős külsőnek nála kevés becsé volt. Rokonyvagy ellenszenv nem befolyásolták Ítéletét, mert mindent meggyőződése szemüvegén keresztül tekintett s mindennek csak annyi becsét tulajdonított, amennyi tartalmánál fogva megillette.

Míg Kossuth journalistikai működésével elragadta közönségét, addig Dessewffy aránylag csekély hatást tett. Kossuth radicalis elveit magasztalták, Dessewffy conservativ felfogását kárhoztatták. Kossuth mindenkor lelkesíteni iparkodott, Dessewffy felvilágosítani, az előbbi folyton izgatta a közönséget, az utóbbi mindig mérsékletre intette. Kossuth meg nem jelölt czélok felé is rohamosan sietett, Dessewffy kimért számítással haladt, míg az előbbi leszállt közönségéhez, az utóbbi magához emelte fel. Amint elveik

eltértek egymástól, úgy céljaik is különbözők voltak. Kosuth a demokratikus Parlamentarismus alapjait rakta le, Dessewffy liberális absolutismust tervezett burocratiával, előtte a parlamentaris kormányforma utópiának tűnt fel. Dessewffy, daczára conservativ politikai álláspontjának, magát szabadelvűnek tartotta, s mivel a Parlamentarismus diadalában nem hitt, a megyei intézményt megtartandónak ítélte. A haladást sem ellenezte, de mindent a törvényhozás útján kívánt létrehozni, és nem a kormány ellenzése daczára, hanem megegyezésével. Ezért ostorozta a megyéket, midőn a törvényhozás működésébe vágtak és folytonosan ellenkeztek a kormánynyal. Bennök tehát akadályt látott saját kormányzási elveinek érvényesítésére is. Mert nyíltan bevallott célja volt — mit különben is mindenki sejtett — eljutni a cancellárságra, s így eddig hirdetett kormányzói elveit gyakorlati alkalmazásba venni.

Magán levelei mély bepillantást engednek messze-menő terveibe s rejtettebb gondolkozása módjába s meggyőzően tanúskodnak uralkodni szerető hajlamáról. Bécsbe, a magyar udvari cancelláriánál alkalmazott barátjához, báró Jósika Samuhoz intézett leveleiben sok, a saját személyét s a korabeli viszonyokat érdekesen jellemző adatokat találhatni, melyekből itt hírlapírói pályájával összefüggő egynéhány mozzanatot emelünk csak ki.*) Fájjalja, hogy Orosz József a *Hírnök*-ben is, s ennek melléklapjában, a *Századunk*-ban is gúnyosan emlegette a *Világ-ot*, holott a *Pesti Hírlap*-ról dicsérettel szólt. Megengedi ugyan, hogy a *Világ* néha-néha hibázott, de mióta ő igazgatja »erős kézzel«, ilyen nem történik. Megütközését fejezi ki,

*) Dessewffy levéltár.

hogy a *Hírnök*, mely köztudomás szerint a kormány támogatásában részesül, dicséri mint kormánypárti lap a *Pesti Hírlap*-ot, a *Világ*-gal szemben, holott az előbbi az anarchia és demagógia, az utóbbi pedig a rend és jog uralmáért küzd. Tart tőle, hogy ily jelenségek után a közönségben megerősödik azon hit, hogy a kormány hamis játékot üz a sajtóval, mely eljárás előbb-utóbb megboszulja magát. Utasítatni kéri Dreschert, a pozsonyi censort, hogy semmiféle támadást se tűrjön meg a *Hírnökben* a *Világ* ellen, mely kedvezményt, ha megtagadnak tőle, teljesen tájékozatlannak érzi magát.

A sajtó ügyét nagyon fontosnak tekinti szabad országban, különösen a hol a működésre széles tere van, s gondos felügyeletet igényel ott, a hol — mint nálunk — nagy a hajlam a reactora. Véleménye szerint a közelgő országgyűlés jó conservativ elemekből volna szervezhető a sajtónak értelmes és concentrált vezetése mellett, melyre ő, az eredmény előleges biztosítása mellett, szívesen vállalkozott volna. Mint helytartósági tanácsos, a sajtó-osztályban kívánt működési tért. »Ein einfaches Mittel wäre — írja egyik levelében Gyöngyösről 1841. okt. 28-án — mich dem Censor-Collegio zu aggregiren, und Mednyánszky anweisen, mich speciell mit der periodischen Presse unter seinem Aufsicht, in der Art zu beauftragen, dass die Zeitungscensoren in Pest, Ofen und Pressburg in hoc genere durch meiner Vermittlung mit ihm und respektive dem Collegio zu verhandeln hätten; auch demjenigen, was ich in Ihnen, in Zeitungsangelegenheiten, Namens des Collegio, vorschreiben würde, zu pariren hätten: 1. dies und 2. keine neue Zeitung mehr — angenommen etwa eine deutsche durch Orosz, wenn der *Hírnök* eingehen sollte — sind die

Grundzüge der Sache. Ich habe die Überzeugung, dass es gehen würde.«

Terveinek inkább gyakorlati keresztülvitelében bízott mint elméleti fejtegetésében, melyre ideje sem volt. Ezért azt kívánta, hívják fel 4—5 napra Bécsbe, hogy »a birodalom nagysága« felől nézeteit elmondhassa, »und man wird sich überzeugen — írja — dass ich kein Windbeutel bin.« Ezméinek, elveinek alkalmazását senkire sem akarta bízni, nagyszabású tervek végrehajtását egyedül és kizárólag magának akarta fentartani. Midőn Császár Ferencz, lapjának egyik főmunkatársa Bécsbe ment, vele magával oly izenetet küldött, hogy semmiféle megbízást ne adjanak neki anélkül, hogy előbb őt meg ne kérdezzék.

Es Dessewffynek új s gyakran merész terveihez való ragaszkodásában, a terveinek keresztülviteléhez szükséges önbizalmában volt valami imponáló erő; senki sem látott bennök egyéni fontoskodást, vagy kicsinyes ambíciót, hanem még ellenfelei is kiváló tehetség jeleit látták működésében és nagy jövőt jósoltak genialis képességeinek, munkabíró, fáradhatlan erejének.

Sem Dessewffy, sem politikai pártfelei nem igen bocsátkoztak közjogi kérdések fejtegetésébe, míg Kossuth egész hírlapírói működése túlnyomóan közjogi fejtegetésekből állt. Dessewffy sem a kormányzati rendszerben, sem Magyarországnak az örökös tartományokhoz való viszonyában gyökeres változtatást nem tervezett, ragaszkodott a monarchikus államformához, melynek biztosítékát az egységes és szilárd központi vezetésben találta, mely az ő főnöksége alatt kétségtelenül absolut irányt vett volna föl. Ezért volt bizalmas összeköttetésben a kormánnyal s tett neki jó szolgálatokat, mint szónok és hírlapíró. Ez okozta

népszerűtlenségét is honfitársainál, kikben a kormány nem tudott bizalmat kelteni a reformok pártolása daczára sem. Kossuth önkormányzati teoriáját megtapsolta a nemzet. Dessewffynek absolutismusra hajló elveit gúnynyal fogadta. Népszerűtlensége még inkább növekedett, midőn az ellenzéki párt megosztására czélozva, Kossuthot és a *Pesti Hírlapot* folytonos támadásokkal illette. A harcz kíméletlen vádaskodással és gyanúsítással folyt mindkét részről, de a harczolók személyét illetőleg lovagias módon, és valljuk meg, nem minden haszon nélkül a harczoló felekre nézve, mert az eszmék tisztázódtak, mi a kövéleményre is nyereség volt.

A *Pesti Hírlap* a kifejlődött tollcsaták következtében mérsékeltbb Ion izgatásaiban és általános fejtegetések helyett, kezdett gyakrabban foglalkozni egyes kérdések részleteinek megvilágításával. Folytatta ugyan a személyeséggel telt polémiát továbbra is, még midőn kevésbbé méltó ellenfelekkel kellett is küzdenie, de politikai részében tartalmasabb lett, a koreszmék taglalásában nem maradt csak a felszínen, mint korábban néha megtörtént, hanem a kérdések mélyére hatott, lényegüket vizsgálta.

Dessewffynek egész nyilvános pályája alatt mindig az alkotmányos monarchia eszméje lebegett szeme előtt, minden mozgalomtól félt, mely nem ezen eszme megerősödésére irányult s a dynastia iránt táplált érzülete minden (ellenzéki mozgalomban a foederalismus és anarchia uralmát láttatta vele, ezért volt oly kérlelhetlen üldözője minden reform-mozgalomnak, ezért szegődött inkább Széchenyihez, mint Kossuthhoz. Ámbár sokban nem osztozott Széchenyi nézeteivel, de a kormány iránt tanúsított magatartását helyeselte, míg Kossuth radicalis modorát gúnyolta és üldözte,

politikai elveit tévtanoknak nevezte, rögtönzött túlzásait pedig tőle telhetőleg mérsékelni iparkodott.

Fajszeretetére és hazafias érzületére sokat tartott, mely érzetek korán, még a szülői ház körében megérlelődtek lelkében. Költői lelkű atyja hazafinak és magyarnak nevelte már első gyermeksege idején és ő büszkén nevezte magát magyarnak, többre becsülte ezt, mint születése előjogait, noha grófi koronájára is tartott valamit, nem hiúságból, mint Széchenyi, hanem mivel megkönnyítette a közélet terén való szerepelhetését. De bármily erős volt is hazafias öntudata, ritkán hivatkozott reá. Széchenyi is, Kossuth is gyakran emlegették hazafiságukat, Dessewffy nagy ritkán vett alkalmat reá. Nem szerette az ostentatiókat sem szóban, sem tettben; élt lelkében a vágy: hazáját boldogítani, szerette, »imádvá szerette« hazáját, de ebben kötelességet látott, nem érdemet, s a kötelesség teljesítését nem tekinthette emlegetés tárgyának.

De a mily tartózkodó volt az érdemekre való hivatkozásban, oly leplezetlen őszinteséggel szólt elveinek és meggyőződésének magyarázatában. A mit más, ha egyébért nem, oportunitási szempontból elhallgatott volna, Dessewffy tartózkodás nélkül mondta el, nehogy ámítónak, kétszínűnek tűnjön fel. Tudta, hogy bármit ajánljon a kormány, vagy bárki hozzátartozói közül, az népszerűsége nem jut a közönségnél, mely minden iránt bizalmatlan volt, a mit a kormány kezdeményezett; ő nem habozott magát nyíltan a kormány emberének nevezni. »Én pedig — így szól — egyenesen kimondom, hogy igen is *kormányember* vagyok. Vagyok pedig a kormány embere a szónak azon értelmében, hogy kárhozatok minden működést, minden elvet, melyek törvényes és hathatós kormányzást lehetle-

nítnek: mert meggyőződéseim szerint hathatós és nem nominális kormányra van szüksége a nemzeteknek, hogy boldoguljanak: statusemberekre és nem prókátorokra, hogy nagyok és erősek legyenek. De mindenek előtt és felett magyar vagyok, fia ezen szeretett hazának; minden egyébnél fontosabb előttem ezen országnak boldogsága és érdekeinek nemzetiség s alkotmány alapján kifej lése.«

Hírlapirodalmi működése teljesen megfelelt azon nézetnek, melyet az időszaki sajtó rendeltetéséről vallott. E nézetet saját szavaival jellemezzük, nemcsak mert tartalmilag érdekesek a sorok, hanem alakilag is figyelmet érdemelnek; tömört, értelmes stílusát jellemzően tüntetik fél. A cikk, melynek egy egész pontját bemutatjuk, a *Világ* 92-ik számában jelent meg s az időszaki sajtó hivatásáról szól, melyet következőleg ír le: »Az időszaki sajtótól minduntalan új meg új terveket s javaslatokat igénylem oly gondolat, mely már magában is annak hivatása körüli fonák fogalmakon épül. Tekintsük Európa alkotmányos országainak bármelyikét, sehol sem fogjuk az időszaki sajtót, legkevésbé pedig a szoros értelembeni újságokat, a működés e mezején találni. Az újságok figyelemmel kísérik a kormány, a törvényhozó test, a törvényhatóságok, a köztületek lépéseit, bírálják azokat politikai színök szellemében, felfogják minden egyes jelenetét a közéletnek, odavetnek egy-egy új eszmét, melly megérlelve s kiörlődve, magva lehessen jövő jótékony intézvényeknek, tért nyitnak néha-néha egyes írók tervezéseinek; de mint újságok s önmagok nevében tervekkel s pozitív javaslatokkal csak igen gyéren foglalatoskodnak. Oka ennek az, hogy a pozitív javaslatok, szerzőiktől, főkép törvényhozói szövevényes!) kérdésekben, olly részletek s körülmények szorosb ismere-

tét kívánják meg, mellyekkel újságíró, bármi kedvező legyen is állása, magára csak ritkán bírhat; ilyenek még a kormányzati s törvényhozói körökben is csak közremunkáló nagyobb erőknél lehetvén eredményei. Figyelmeztetés, gondolatébresztés, eszmék tisztába hozása, fonák elvek czáfolata, ezek sokkal inkább feladatai a már csak lapjainak szűke miatt is némi felszínességre kárhozott időszaki sajtónak, mint azon szakadatlan tervezés, mellyben p. o. a *Pesti Hírlap* bővelkedik. Es ha találkoznának is, kiknek vélekedésük szerint hazánk mostani körülményeiben, más mi veit nemzetek példájától e részben eltérni s pozitívabb kört választani szükség volna, meg van még itt is az árnyékoldal: és nagy kérdés, hogy évtizedes tapasztalás után mikép fog a közvélemény ezen hírlapi tervezések haszna felől ítélni. Tegyük fel például, hogy gondolkozni nem mindig szerető megyéink a népszerűség szagában álló hírlapok terveit, úgy mint állanak, elfogadják, s azokat minden részleteikkel együtt kötelező utasítások gyanánt adják ki országos követeiknek: — ugyan sokat fogott-é akkor nyerni a józan megvitatás elve, s nem inkább az lesz-é igaz, hogy az eredmény a vitatást megelőzte, s az újsági tervezés a törvényhozási tanácskozásnak útját bevágta? Uly jelentekeken örülhetnek, kik öneszméikbe szerelmesek, s azoknak minden áron diadalt akarnak szerezni; de azok, kik a törvényhozási eredményekben a nemzet értelmi ereje összeségének gyümölcseit szeretnék látni, s a sajtót főképp úgy méltányolják, mint ezen cél elérhetésének eszközt, nem fogják tagadni, hogy hazánkban ezen kivételes állapotnál fogva is kötelesek az időszaki sajtónak lelkiismeretes kezelőji a tervezés dolgában igen óvakodva eljárni.«

Valóban, — mint az idézett sorok is bizonyítják —

Dessewffy nemcsak ügyes stilista volt, hanem számító politikus is, ki minden tettét megfontolással és eszélyességgel intézte. Nem a pillanatnyi szükség, vagy a pillanat izgalmi befolyásolták ítéletét, mindent tervszerű mérlegelés alapján határozott el.

Midőn külföldi útvjáról visszaérkezett, Heckenast egy politikai német hírlap felől értekezett vele. Ő kívánatosnak tartá a vállalat létrejöttét mind a németül író, mind pedig a németül olvasó közönség érdekében, mely utóbbiak közé az értelmiség nagy részét sorolta, de első sorban kiemelte a gondos elővigyázat szükségét, melyet a szerkesztésben követni kell a külföld s az örökös tartományok szempontjából, ezért a szerkesztést Orosz Józsefre szeretete volna bízni, de kész volt a vállalatot ellenezni, ha a kiadó elégséges biztosítást nem tud vala adni a szerkesztő magatartása iránt.*) Ennyire körültekintő és számító volt vállalatában.

Bár az elvek, melyekért küzdött, kevesek pártolására találtak, contemplált kormányzási rendszerével pedig alig volt, ki egyet értett, személyét és nyilvános szereplésének modorát mindenki becsülte. Midőn 1842. elején váratlan halálának híre elterjedt, ellenfelei is mélyen fájlalták a veszteséget, mindenki gyászolta benne a közélet egy tehetséges bajnokának elhunytát, politikai életünk egy kimagasló alakjának elvesztését. Haláláról a külföldi lapok is fájdalommal emlékeztek meg. Az augsburgi *Allgemeine Zeitung* meleghangú necrologot közölt a magyar conservatív párt vezéréről, a *Világ* ismételve emlegette a gyászos veszteséget, mely halálában nemcsak pártját, hanem a hazát érte.

*) Levele báró Jósikához. Dessewffy levéltár.

A ravatal felett a legnagyobb ellenfél is, Kossuth Lajos, bánatos szavakban tört ki, s az elismerést, melyet versenytársának életében sem tagadott meg tőle, bensőséggel az érdem és tehetség igaz méltánylásával fejezte ki az elhunyt felől.

Dessewffy Aurélt kortársai méltán sorozták a legkitűnőbb publicisták közé, Kossuth mellett neki volt legnagyobb érdeme a negyvenes évek kezdetén az igazi magyar időszaki sajtó s vele kapcsolatban a magyar hírlapírói stílus megalkotásában.

IV.

A politikai-hírlapirodalom régebbi képviselői: *Nemzeti Újság*, *Jelenkor*. *Hírnök*, *Erdélyi Híradó*. Gróf Majláth János, gróf Széchenyi István, báró Kemény Zsigmond, Kovács Lajos mint hírlapírók.

Majdnem négy évtizedet ért már meg Kulcsár *Hazat és Külföldi Tudósítások* című vállalata, midőn dr. Nagy Pál szerkesztésében címét *Nemzeti Újság*-ra változtatta s továbbra is özvegy Kulcsárné tulajdonaként jelent meg. A változás csak az alakra és címűre terjedt ki, de nem a tartalomra is. Az előbbi modorban következtek a közlemények: kinevezések, pesti hírek, vidéki levelek, külföldi politikai hírek száraz egymásutánban tartalmasság és eszmék nélkül. A *Külföld* még ekkor is több tért foglalt le az egy-egy ívnyi terjedelemből, mint a hazai események.

Önálló fejtegetések, politikai eszmék nem jelentek meg benne, tehát elvről és irányról nem is lehetett szó. Nem foglalt állást sem a haladás mellett, sem ellene, nem érezte a reformok szükségét, nem is sürgette, de nem is ellenkezte. Általában jelentéktelen szerepe volt. Nemcsak hogy pártorganumul nem szolgált, de semmiféle meggyőződést sem képviselt. Mondhatni 1841-ben már létjoggal sem birt ily szintelen közlőny, melynek sem elve, sem meggyőződése nem volt.

Nem is zárkozhatott el állandóan a kor kívánalmai, síz égető napi kérdések elől. 1842-ben szerkesztését Kovacsóczy vette át, ki a haladás eszméjét tűzte zászlajára, s programjában vallással és törvénnyel való haladást hirdetett »kormány és alkotmányszerű izgatás nélkül«, ígérte, hogy sem az aristocratiának, sem a democratiának nem fog hízelegni, de azért függetlenségét nem tartotta meg, nagyon hamar clerikális színt öltött és a conservatív eszmék mellett harczolt.

Tapasztalva az olvasó közönségnek igényeit, mely nem elégedett meg a hírrovatokkal, *Korunk ügyei* czímen közérdekű kérdések fejtegetéseit kezdte meg a *Pesti Hírlap* vezérczikkjeinek modorában, de azok vonzó ereje és szelleme nélkül. Szólt *az egyház és állam, a közügyek kezelése, a népnevelés* kérdései felől, tárgyalta az *egyházi javak*, később a közérdekű *ösiség, örökváltság, adó* kérdéseit nem valami magas államférfiú szempontból, mint inkább elemi felfogással, kicsinyes, kezdetleges modorban, a mint Mráz Mihály plébános, Eliássy István, stb. vezérczikkíróitól kitellett.

Kárhoztatta a *Pesti Hírlap* irányát, de dicsérettel szólt szerkesztője jellemének következetességéről, a *Világ*-ról pedig gúnyosan emlékezett meg, noha ennek eszmemelete és iránya közelebb állt az övéhez. Később, midőn gróf Majláth János vette át a felügyeletet a lap felett s majd midőn mint szerkesztőtárs irányára elhatározó befolyást gyakorolt, mind jobban a clerikális érdekek védelmére kelt s a conservatív eszmék népszerűsítésén fáradozott. Az 1843-ra szóló programban már nyíltan kijelentette, hogy »alkotmányunkkal hasonkorú catholicismus és vallásosság leend az arany fonál, mely előadásaiból kiragyo gland.«

Hogy feladatát minél inkább betöltse, melléklapját, a *Hasznos Mulatságok-at* is megszüntette s a főlap minden számát két ívnyi terjedelemben adta ki.

Az ultramontán szellem, melyet gróf Majláth János kölcsönzött a vállalatnak, állandóan megmaradt benne, író és olvasó közönségét nagyrészt egyházi férfiak képezték, kik a hierarchia jogainak védelmére mindig készen álltak. Maga Majláth, mint történetíró és műfordító, irodalmi névvel bíró férfiú volt, noha munkásságával inkább csak egy dillettáns törekvéseinek jelét adta, semmint nevének nagy tekintélyt szerezhetett volna. Politikai működése sem hagyott mélyebb nyomokat. Tanult egyén volt, de sem igazi alapos tudós, sem találékony elme, publicistái hivatással pedig épen nem bírt. Vezércikkei közönséges felfogást s csekély eredetiséget mutattak, melyek e korszak nagyjelentőségű publicistái harcrai, közérdekű vitatkozásai mellett alig keltettek figyelmet. Minden alkalmat megragadott, hogy meggyőződését hangoztassa; kikapott egy-egy eszmét a sokat vitatott kérdések közül, hogy hiányukat vagy fonáságukat kimutassa, de észrevételei, fejtegetései, nem kelthettek visszhangot az egykorú időszaki sajtó magasabb színvonalú vitatkozásai közepett. Kegyeletesen emlékezett meg Dessewffy Aurélról halála évfordulója alkalmával, hangosan hirdette, hogy az ő eszméihez, az ő irányához ragaszkodik, de a közönség ép úgy nem sokba vette banális phrasisait, mint Nagy Sándor plébánosnak egyoldalú, üres fejtegetéseit.

Sokkal szűkebb volt a *Nemzeti Újság* eszmei köre, semhogy népszerűsége szert tehetett volna. Az egyházi kiváltságok és előjogok védelmezése nem található közhelyeslésre oly korban, midőn a kiváltságok megszüntetése

volt napi renden. Az az egyoldalúság és felekezeties szűk látkör sem tetszhetett, mely majdnem minden számon keresztül vonult. Szólt a káptalani követekről, a papok nősülése kérdéséről, a vallásügyenlőségről, a kath. clerusnak a megyegyűlésekhez való viszonyáról, többnyire mind oly kérdések felől, melyek nem képezték a közvélemény érdeklődése tárgyát. Pedig intézőitől nem tagadhatni meg az igyekezetét, hogy egyben-másban iparkodtak a haladó kor ízlésével lépést tartani. 1843. második felében már hasábos beosztást találunk, és rendes Tarcza-rovatot, benne egyházi, bibliai tárgyú beszélyt, irodalmi kritikát stb. Igaz, hogy nagy változatosság ekkor sem jellemezte, de _ legalább a haladásnak némi jelét adta.

Midőn 1845-ben Liphay Sándor vezetése mellett Illucz Oláh János vette át szerkesztését, már hetenkint háromszor s nemsokára rendszeren négyszer jelent meg. Ekkor a Tarcza-rovat ismét megszűnt, de a lap tartalmában nagyobb változatosság nyert alkalmazást. Voltak benne közlekedési és nemzetgazdasági cikkek, hosszas magyarázatokkal szólt List Frigyes nemzetgazdasági elméletéről, tárgyalta a Tisza-szabályozás kérdését. Közleményeit gyakran szakadozva, más tárgyról közbeszűrt fejtegetésekkel adta, néha két, három szám után folytatva a megkezdett elmélkedést.

A vegyes újdonságok rovata a mai *Különfélék* módorában 1847-ben kezdődött, mely érdekesen a néha szellemesen volt összeállítva, de aránylag csekély részt töltött be. Ekkor már a külföldi rovat is megrövidült, melyet később az országgyűlés megnyíltával ennek közleményei még inkább megszorítottak. Volt rá eset akárhányszor, hogy a lapnak két harmadrészét az országgyűlési tárgyalá-

sok foglalták el, mikről igen bő leírást adott, közölvén a kiválóbb parlamenti beszédeket egész terjedelemben is.

A reformeszmékkel nem igen barátkozott meg ekkor sem, így a többek közt irtózott a zsidók emancipációjára kérdéséről s bosszú cikksorban fejtegette ellentétes álláspontját, melyből néha nagyon is élesen kiritt a felekezeti elfogultság. Megmaradt hű orgánumául a conservatív eszméknek s az ultramontán szellemnek, mely utóbbi biztosította fenmaradását, mert az egyházi férfiak támogatása nélkül alig tarthatta volna fenn magát hatalmas versenytársai mellett. Mint jellemző körülményt említhetni fel, hogy Kossuthnak, a hírlapírónak, folyton ellenfele volt, többször folytatott vele nem épen gyengéd hangú polémiát, de az 1848-iki nagy változások alkalmával előbbi magatartását ő is megváltoztatta s nagy elismeréssel üdvözölte Kossuthot a miniszteri székben, kinek tehetségétől sokat várt. Eötvöst a szeretet, Deákot a hit élesztőjére és ápolására tartotta hivatottnak, de minden reményt Kossuthba helyezett, a kit az összes vívmányok szerzőjének tekintett.

Az 1848-iki izgalom közepeit a lap még egyszer megváltoztatta címét s *Nemzeti Politikai Hírlap* lett belőle, mely a második félévben már napi lappá vált. Hasábjait ekkor a nemzetgyűlés tárgyalásainak kimerítő leírásai és a hivatalos rendeletek töltötték meg. A külföldi hírek ugyan összevont alakban jelentek meg, sőt tér hiánya miatt sokszor el is maradtak. Az izgalom, mely az egész nemzetet elfogta, a hírlapokon is meglátszott, csaknem valamennyi hű kifejezője lett a nemzeti élet idegességének, a gyorsaság- és nyugtot nem ismerő tevékenység felindulásának. E sajtóság a *Nemzeti Újság* utolsó évfolyamán is előmlik, mely 1848 végén fejezte be 42 éves pályafutását.

Negyvenkét év, majdnem egy félszázad, hosszú idő egy szellemi fejlődésnek induló nemzet életében, s a vállalat, mely e fokozatos fejlődéssel többé-kevésbé iparkodott koronként lépést tartani, még akkor is elismerést érdemel, ha nagyobb tévedések emlékei fűződnek is pályájához, ha kevesebb érdeme volt is a közműveltség ápolásában, mint a *Hazai Tudósítások*-ból létrejött *Nemzeti Újság*-nak, mely míg maga politikai életünk ébrentartása iránt buzgólkodott, társlapjával a szépirodalom fejlesztésén és előbbre vitelén fáradozott.

Nem sokban különbözött a *Nemzeti Újság*-tói a *Jelenkor* sem, mely a negyvenes évek elején is megőrizte régebbi pongyola szerkezetét. Iránya csak oly határozatlan volt, mint a többié, közleményei csak úgy voltak összeválogatva, mint korábban, más lapokból, címűlapján még 1845-ben is ott viselte, hogy »a két haza és a külföld hírleveleiből szerkeszti Helmeczy«. Országgyűlés idején ennek rövid közleményei álltak a lap élén, miket a budapesti napló csevegései váltottak fel, elmondva a két főváros változatos napi újdonságait. Bö tudósításokat hozott a vidéki élet eseményeiről, a törvényhatóságok mozgalmain kívül az elemi csapásokról, tűz, jég, vízárr felől szóló értesítéseket, vásári, színházi és báli híreket, rendes rovatot képeztek a tudós társaságra vonatkozó értesítések, gabonaár és tőzsdehírek. Mind ezeket a *Külföld* terjedelmes rovata egészítette ki, melyben a legtávolibb világrészek politikai eseményei senkit sem érdeklő részletességgel voltak elmondva. A hírdetésekre külön melléklet volt szánva, az *Értesítő*, mely rendszeren egy-egy kis íven jelent meg. Egyben képviselt csak határozott irányt, a nyelvyújítás terjesztésében. »Kiki tudja — írja Szontagh Gusztáv — hogy időnkben nem

találatot író s lap, ki s mely annyi új szavat honosított volna meg köztünk, mint e lapunk. E neologiai düh, úgy liivék sokan, meg fogja buktatni; de ellenkező történt, mert a szükség egyetemileg éreztetett.« *)

Tekintve azonban az időszakai sajtó gyors emelkedését, s a *Jelenkornak* a közönséghez való viszonyát, mely megszokta ezt a jobb lapok sorába helyezni, el kelle szánnia magát, hogy az idő követeléseivel alkalmazkodjék. Kezdett önálló cikkeket közölni, de nagyon határozatlan irányban, előbb csak a budapesti napló élén hozott egy-egy hosszabb, összefüggő közleményt a közügyek teréről, később már önállóan értekezett egy-egy kérdés felől. *Korunk főbb kívánata-ról* szolt Képesy József, *az árvákról* Burián Imre, a *rabokról* Bállá, pestmegyei főjegyző, a *zsidók polgárosítása ügyében* Édes János, a *budapesti láncz-híd-ról* gróf Széchenyi István. Maga jelezte már 1841-ben a hírlapirodalom örvendetes haladását, mely azelőtt »iskolai próbatét s megyei tisztválasztási puszta névjegyzék« volt, holott most már elvek és eszmék megvitatására szolgált, a közvélemény meggyőződését és hangulatát irányozta.

Maga a szerkesztő nem adhatott politikai súlyt és jelentőséget a lapnak, mert meggyőződése mint jelleme is ingatag volt. Midőn a *Pesti Hírlap* és *Világ* harczairól megemlékezett, mindkettőt egyaránt megdicsérte. A *Pesti Hírlap* vezércikkeit szívrehatóknak találta, a *Világ*-nak pedig a Közügy rovatában foglalt közleményeit észhez szólóknak. Tetszett neki a vezércikkek rhetorikai hangja, a képes beszéd és szópompa, emezeknek pedig egyszerűsége, mely épűgy hatást tudott tenni, mint amazok. Az elvi

*) *Jelenkor* 1843. 24. sz.

ellentétek fejtegetését elhagyta, mert meggyőződés dolgában gyengén állt. A lap haladónak nevezte magát, mint a kortársak közül is párthívei, de később akárhányszor a conservatív eszméket vette védelmébe s gúnynyal üldözte az új irányú *Pesti Hírlap* centralistikus törekvéseit. Midőn Jablanczy megvált a *Világ*-tól, a *Jelenkor*-ban foglalt állást Kossuth ellen s folytatta támadásait a radicalis szabadelvű áramlat ellen. Többé-kevésbé hódoltak ez irány-
nak többi munkatársai is. Rosty Zsigmond, Szelestey László, Beöthy Zsigmond s a későbbiek közül Gáty, Fekete Lajos, Zombory Lipót, Fabriczy Sámuel.

De e közreműködők egyike sem adhatott a lapnak oly határozott jelleget, mint gróf Széchenyi István, ki 1843-ban és 1845-ben állandó és tevékeny munkása volt. Ez időtől fogva egészen Széchenyi eszméinek hódolt, tőle vett irányt, eszmét, sőt munkakörét is a lánglelkű hazafi tervei és tevékenysége szabták meg. Egészen Széchenyi felfogását tolmácsolta és Kossuth szerepét, hatását törekedett devalválni. Gyakran foglalkozott közlekedési ügyekkel, különösen a vízi utak kérdésével, fejtegette a pesti kikötők, a dunatiszai csatorna kérdését, szólt a gyáriparról, adó ügyekről, takarékpénztárakról, az ügyvédi és sajtóreformról, itt-ott közjogi kérdések taglalásába is bocsátkozott. Midőn az új *Pesti Hírlap* centralistikus törekvései a közérdeklődés tárgyát képezték, gyakran tett rájuk gúnyos megjegyzéseket és közölt rólok czáfoló értekezéseket, de helyet adott védelmökre is, midőn Madách Imre centralistikus irányú cikkét közölte, — nehogy az egyoldalúság vádjá érje.

1847-ben többnyire közlekedési kérdések foglalkoztaták. Szólt a tiszavölgy rendezéséről, a Balaton lecsapolásáról,

de ezenkívül a belügyekre is kiterjeszkedett s magyarázta az ösiség, a bírói felelősség, a negyedrendszer, az emancipatio ügyeit. Korizmics László ismertette Palleocapa Tisza szabályozási terveit. Majd az István nádorhoz intézett föliratokat közölte és részletes leírást hozott a nádor országos körútjáról. 1848-ban már hetenkint 4-szer jelent meg bő országgyűlési és törvényhatósági tudósításokkal, ekkor a külföldi rovat már nagyon is szűkre szorult össze. A márciusi napok után többnyire a napi események töltötték meg hasábjait, ezek voltak akkor közérdekű tárgyak. Az izgatott kedély elmélkedő cikkekkel úgy sem foglalkozhatott volna.

Szerkesztését az utóbbi időkben Királyi Pál teljesítette, mert Helmecey szemeinek meggyengülése miatt kénytelen volt lemondani róla. Keresztúri Józsefet, a lap egyik munkatársát, bizta meg a folytatással, ki részletes programot is adott követendő elveiről, de a napról-napra vészesebben bonyolódó közállapotok az év közepén megszüntették a vállalatot.

Virágzása idejét a *Jelenkor* Széchenyi közreműködése idején érte meg. A nagy tervekkel foglalkozó és örökké számító gróf már létrejötté előtt érdeklődéssel viseltetett a lap iránt, jórészt az ő sürgetései hozták is létre, mert eszméinek és terveinek népszerűsítésére szüksége volt állandó közlönyre, de kezdetben kevés részt vett munkakörében, néha-néha melléklapjában, a *Társalkodó*-ban szólalt meg s ismertette valamely tervének célját, intentióit. Állandó journalistai munkásságot 1843-ban kezdett kifejteni, midőn közéleti szereplését erős bíráló tárgyává tette az időszakai sajtó.

Az akadémia 1842-iki közgyűlésén Széchenyi elnö-

költ, mint az akadémia alelnöke, mert gróf Teleki, az elnök, mint erdélyi kormányzó az erdélyi tartománygyűlés miatt távol volt. Széchenyi hosszú megnyitó beszédében politikai tendenciával bíró eszmét fejtegetett, a magyarországi nemzetiségeknek eszméjét és a magyar nyelvnek, mint az állam hivatalos nyelvének, terjesztése kérdését. Beszédében kiemelte, hogy a magyar nyelv erőszakos terjesztését meg kell akadályozni, mert törvénytelen visszaélésekre vezet és sérti a különböző nemzetiségek jogait. Utalt az irodalmi és közműveltségi állapotok emelésének szükségére, mert csak szellemi fölényünkkel hitte biztosíthatónak állami felsőbbségünket s buzdította az akadémiát e szellemi felsőbbségnek biztosítására. Keserű panaszsal említette, hogy e felfogásával egyedül áll, mert mindenütt a túlbuzgalom jutott érvényre, mely megzavarja a testvéries együttélést és örvény szélére sodorja a nemzetet. Eles kárhozzátással czélt a *Pesti Hírlap* pártjának működésére, mely a nemzetiség és a magyar nyelv ügyét élére állította és a kedélyeket elmérgesítette.

A beszéd nagy izgatottságot keltett országszerte. Senki sem tartotta jogosultnak Széchenyi erős kifakadásait. Mint a *Kelet népe* megjelenésekor azt mondogatták, hogy Széchenyi veszélyezteti a sajtónak nemrég élvezett szabaddabb mozgását, úgy most ő izgatta fel a nemzetiségeket s bátorította nagyzó törekvéseiket. E felfogás még erősebb gyökeret vert, midőn a szláv sajtó dicsőíteni kezdé az egyedüli elfogulatlan magyar hazafit, ki igazságos ügyök védelmére szót emelt s megróttá honfitársainak magyarosító buzgalmát. Széchenyi maga is meghökkent a szászok, illyrek és különböző szláv népfajok dicsőítéseitől, és nyíltan hirdette a »*mea culpát*«, mert látta, hogy felszólalásával nem a

szándékolt hatást érte el. A nemzetiségek a helyett, hogy saját túlzásait belátva, közeledtek volna a magyarokhoz, még jobban idegenkedtek tőlök, még jobban elteltek nagyzó mániájukkal.

Voltak, a kik Széchenyi beszédének politikai tendenciáit kárhoztatták s megrótták, hogy az akadémiában, e tisztán tudományos intézetben, politizált, honnan alapszabályai szerint a politika ki is zárva. Egymást érték a nyilvános felszólalások, melyek csaknem mind elitélőleg nyilatkoztak. A *Pesti Hírlap*-ban báró Wesselényi Miklós Graefenbergből, hol szembaja miatt tartózkodott, hallatta kárhoztató ítéletét, melyhez Kossuth is néhány hasonló értelmű megjegyzést fűzött. Ez adott okot Széchenyinek hosszas hírlapi harcza megindítására.

Megelőzőleg szólt ugyan a *Jelenkor* 1843-iki évfolyama kezdetén a német színházi botrány felől hosszú és bombastikus phrasisokkal telt polemikus czikkeben, szokása szerinti modorban rosszalván Kossuth szerkesztői eljárását és a *Pesti Hírlap* irányát. Majd *Wesselényi és Kossuth* címűet viselő vezércikkeiben hosszasan foglalkozik az ellene hangoztatott kifogásokkal. Érzékenyen panasolja el, hogy akadémiái beszéde előbb bíraltatott meg, mint nyomtatásban megjelent, miben igazságtalanságot látott, mely annyira sértette, hogy ellene nyers tiltakozásra fakadt. Körülményesen mondja el barátsága kifejlődését Wesselényivel, fejtegeti a köztök később kifejlett ellentétet, melynek alapja politikai elveik eltérésében feküdt. Széchenyi nem helyeselte Wesselényinek kormányellenes magatartását, ki az engedményeket a kormány félelmének, — míg Széchenyi jóakarátának s a nemzettel való kibékülése jelének tekintette.

Nagy méltánnyal szolt Wesselényi tehetségéről, azért nyíltan fel is szolította, hogy egyesüljön vele, haladjanak együtt, hisz szövetkezésüket az események kedvező fordulata lehetővé teszi. Kossuthtól is rossz néven vette, hogy akadémiai beszéde miatt Wesselényit állította vele szembe, kinek rosszaló megjegyzéseit maga is hasonlókval kísérte. Fájalta, hogy beszéde miatt nemzete lealacsonyítójának lön nyilvánítva a *Pesti Hírlap-ban*, de vigasztalódik azzal, hogy ezt csak a Hírlap-párt túlzói vallják, s ebben mégis megnyugvást talált. Részletesen foglalkozott cikkeiben Kossuth hírlapírói tevékenységének bírálatával s a *Pesti Hírlap* és párthívei izgatásainak magyarázatával. Tovább is kongatni szándékozik a *Kelet Népe*-ben megindított vészharangot, mert napról-napra közeledni látta a mindent pusztulással fenyegető veszélyt. Amily őszintén óhajtott karöltve haladni Wesselényivel, oly leplezetlenül nyilvánította ki, hogy Kossuthal is tudna kibékülni és szövetkezni, oly sokra becsülte tehetségét, oly végtelen nagy méltánnyal szolt ritka lelki képességeiről.

Csaknem erőszakosan iparkodik elválasztani egymástól Wesselényit és Kossuthot, s meghasonlást hozni létre közöttük, hogy így a pártban is szakadást létesítsen. A mit a *Kelet Népe*-ben egész népszerűsége kockáztatásával megkezdett, Kossuth befolyásának ellensúlyozását, azt folytatta itt cikksorozatában helyenkint még keserűbb szemrehányásokkal, a terrorismusig menő szenvedélyes támadásokkal. A cél, Kossuthot depopularisálni, hatástalanná tenni, leszorítani a térről, a legkíméletlenebb hang használatára is felbátorította. Senki a kortársak közül ily heves ostromra Kossuth ellen nem érezhette magát feljogosítva, az egy Széchenyit kivéve, kinek a legnagyobb

érdeme volt a haza körül. Ez egy körülmény teszi némileg igazolttá a magát mérsékelni alig tudó szenvedély kitörését, mert nem kicsinyes érdekek, nem irigység vagy megbántott személyes hiúság képezték alapját, hanem a hazája sorsához őszinte ragaszkodással viseltető hazafi aggodalmait.

Polémiáját többször megújította a *Pesti Hírlap* szerkesztője ellen. Nem győzte eléggé bizonyítani a lapnak és pártjának veszélyes modorát. Kossuth a harcra elszántan és mindig készen fogadta a támadásokat, miket Széchenyi lankadni nem tudó kitartással ismételt. Küzdelmük érdekes és nagyszabású harc volt, noha nem egyenlő fegyverekkel vívatott. Kossuth polémiára mindig kész tollát - mint könnyű vívó kardot forgatta, Széchenyi csapásai úgy sújtottak le, mint a súlyos buzogány ütései. Széchenyi csak támadott, Kossuth a védelemre szorítkozott. Mint ügyes vívó, mindig felfogta a legsúlyosabb csapásokat, vagy jól kiszámított félrehúzódással tért ki előlük, olykor-olykor maga is támadó állást von s jól irányzott vágást intézett ellenfelére, de helyét mindig megtartotta, ellenfele sem le nem győzhette, sem harcra képtelenné nem tehetette. Széchenyinek a támadásban mutatott fáradhatlanságához mért volt Kossuthnak legyőzhetetlen kitartása a védelemben, mindkettejük lelki ereje, mely küzdelmüket jellemzi, páratlanul áll az elvi vitatkozások sorában.

A politikai tévtanok czáfolatán kívül erélyesen ostorozta Széchenyi terveinek ellenzőit s a társadalmi kihágásokat is. Keserű szemrehányásokkal gúnyolta azokat, kik a lánczhíd építése ellen agitáltak s azt népszerűtlenné tenni iparkodtak és hosszú cikkeket írt azon botrányos tapintatlanság ellen, mely a német színházban történt, midőn

egy külföldi művészt kifütyültek. Sürgette a szigorú rendőrség szervezését s szokott bátorságával korholta mindazokat, kik nemzetiségi szempontból és hazafias ürügyek alatt a tüntetést helyeselni látszottak. Soha sem habozott szavát felemelni s nyílt tiltakozásra fakadni, ha a közügy bármi téren csorbát szenvedett, ha nyilvános életünk mozgalmában valami visszásságot tapasztalt. Megfeledkezett ilyenkor személyes érdekeiről, melyet különben sem tett soha eléje a közérdeknek és részrehajlatlansága minden erejével védelmezte a megsértett közérzület jogait és igazságát.

Adó és Két garas című alatt közölt terjedelmes cikksorozataiban a köznapi szempontokon messze felülemelkedő felfogással tárgyalta a behozandó telekadó kérdését s kifejté nagy közgazdasági és pénzügyi ismeretekre való tervét, mely szerint egész Magyarország anyagi regenerációját hitte létesíthetőnek. Czikkeiben mindenütt a gyakorlati államférfiú lép előtérbe biztos számításokon nyugvó kombinációival s jól átgondolt terve következményeinek mérlegelésével, nem utópiákért rajongó theoretikusnak tűnik fel, hanem biztos eredményekre számító komoly államférfiúnak, ki szakképzettséggel párosult mély belátásnak adja tanújelét terjedelmes munkálata minden részletében. Bár a munkálat töredékes hírlapcikkekből áll, mi meg is látszik szerkezetükön s az itt-ott beszótt ideiglenes hatású, alkalmiságokhoz kötött toldásokon, de az egészen egységes eszmemenet vonul keresztül, megvan az egyes részek között a kapcsolat és összefüggés, mert az előre kijelölt végcélal és az uralkodó főbb eszméssel annyira tisztában volt, hogy módosításukat nem kellett függővé tenni az esetleg felmerülő észrevételektől vagy ellenindítványoktól.

Hazafias érzületébe is mély bepillantást enged e

műve, valamint írói egyéniségének jellemző sajátásaiba is. Ritkán, vagy jobban mondva, soha sem tudta Széchenyi megtagadni önmagát. Államférfiúi nyilvános pályája alatt írt minden művében a *Hitel*-től a *Politikai programra-törvények*-ig valamennyiben gondolkodásmódjának eredetiségében, egyéni sajátosságának minden vonásával jelenik meg. Nem kérkedik hazafiságával, de mindenütt érezteti, hogy büszke rá, nem szenvelgi a bánkódó hazafi aggodalmaikat, hanem mélyen érzi s amily őszintén érezte lelke az örömet vagy bánatot, oly keresetlenül, őszintén, minden affectatio nélkül fejezte ki. Nem ért rá kifejezéseket keresgélni, rajtok simítgatni, hanem leírta a mint tolla alá jöttek, ezért volt előadása néha darabos, nyers, szakadozott a közbeszövésektől, de azért mégis könnyen folyó, ömledeg. Mint a hegyi patak folytonos tekervényekkel halad, gyakran változtatja irányát, útját fatörzsek vagy szirttörmelések állják el, melyek azonban sem futását meg nem akadályozhatják, sem átlátszó tisztaságát fel nem zavarhatják; — ilyen volt Széchenyi stílusa és előadása. Elénk gyorsmenetű szabálytalan mederben folyó, melyet önmaga és magának, de azért ha néha homályosnak tűnt is fel, nem értelmetlen, és tiszta. Terjengős előadását adomákkal szötte át s néha meglepően bizarr fordulatot adott a beszédnek. Rendszerint okoskodva fejteget és példabeszédekkel illusztrálja állításait, nyelve és gondolkodása teljesen összeillenek, kevesetad a külső szabatoságra, a logikai összefüggésre, nem válogatja szavait, nem mérlegeli eszméinek súlyát, a szigorú vád csak oly könnyen foly tollából, mint a szertelen dicséret. Nem tagadja meg soha elismerését az érdemtől, de kíméletlenül ostorozza a mulasztást, a fonakságot. Mindig

illő tisztelettel szolt a tehetségről, de a legnagyobb elme tévedéseit sem haboz leleplezni.

Ákár könyvet írt, akár hírlapi cikket, mindig olvasója belátására számított, s került a megindító érzelgest. Tárgyát, bármiről írt, iparkodott teljes világosságba helyezni, megértetni akart mindig s ezért homályt vagy kétértelmúséget nem vegyített irataiba. Ha mégis valamit félremagyarázhatólag fejezett ki, sietett legközelebbi cikkében felfogását világosan megmagyarázni, nehogy kétségben hagyja olvasóját. Ily utólagos magyarázásra többször rászorult, mert gondolatai gyakran annyira összetorlódtak, hogy a megértést néha valóban megnehezítették. E gondolatbőség okozta, hogy cikkei nem a journalistika könnyű olvasmányai közé tartoztak, mint például Kossuth vezércikkei, hanem néha fárasztó, nehéz olvasmányok voltak, miknek megértése és taglalása komoly tanulmányt feltételezett.

Széchenyi mint hírlapíró is különállást foglalt el az időszaki sajtó munkásai sorában. Cikkei tartalom, szerkezet sőt terjedelem tekintetében sem hasonlítanak a korabeli hírlapcikkekhez; tartalmilag inkább valamely szakmunka részleteiként tünnek fel, aránytalan hosszúságuk pedig mód felett fárasztó. Bár minden, a mit írt, figyelmet keltett, de kevesen néztek kíváncsi várákozással eléje cikkei folytatásának, miket Kossuth közönségéhez képest aránylag kevesen is olvastak. Még ha a napi kérdésekről szolt is, volt valami nehézség irataiban, a nagy elme gondolatainak súlya, mely soha sem lebegett a felszínen. Miként a mag belét a kemény héjból, akként kellett az ő eszméit néha fárasztó munkával kiválasztani bőbeszédűsege szóhalmozából. Csak ritkán fejezte ki gondolatait rövid, szabatos

mondatokban, legtöbbször hosszasan közbeszövésekkel terhelt periódusokban beszélt.

Hírlapírói tevékenységét gyakran kénytelen volt megszakítani, mert az országos ügyek körüli buzgólkodásai felemésztették minden idejét. Volt év, midőn csak egy-két cikke jelent meg, volt, midőn semmit sem írt, máskor meg elárasztotta a *Jelenkor*-1 dolgozataival. Érdeklődéssel foglalkozott a közügyek országos jelentőségű mozzanatainak fejtegetésén kívül a napi kérdések tárgyalásával is. Minden jelentékenyebb politikai, társadalmi és közgazdasági kérdéshez hozzászólt, ha méltónak találta a közvélemény foglalkodtatására vagy legalább nagyobb kör figyelmére. Állandó hírlapírói munkássága idején két ízben is hosszasan foglalkozott a fontos napi kérdésekkel. 1843-ban az akadémiai beszédét ért támadásokra felelt egy hosszú cikksorozatban, 1845-ben a védegyeletről szólt hónapokig a *Jelenkor* minden vasárnapi számában.

Ezen kívül apróbb egyes cikkeket is írt. Szólt az adózás ügyéről többször, *Pesti kikötő* című alatt megjelent vezércikkeiben a dunai gőzhajók számára alkalmas kikötőt sürgetett, a hol telelhessenek s egyszersmind Budapest fejlődéséről nagy lelkesedéssel beszélt. Sürgette a gőzhajók gyors helyi közlekedését, hogy megkönnyítse a nyári kirándulásokat; terveiben gyakorlati érzék és hazafias szempontvezérelte. Budapestet igazi nagyvárosi jelleggel akarta felruházni s oly terveket ajánlott megvalósításra, melyek csak évtizedek múlva létesültek. A majdnem félszázaddal későbbi Budapest képe állt szeméi előtt, nagy arányú, virágzó főváros, megfelelő kényelemmel és minden ízében magyar. Ezért intette honfitársait arra is, hogy iparkodjanak a gőzhajózáshoz való szakképzettséget megszerezni;

magyarrá akarta tenni a vállalatot és egygyel több új élet-pályát nyitni egyoldalú s szűkkörű nevelésben részesülő ifjaink számára. A kikötőnek kiszemelt helyet, az újpesti szigetet, a városi tanács ellenezvén, felháborodással róttá meg cikkeiben a tanácsnak a közérdek iránt érzékkel nem bíró tagjait.

Lelkesülten agitált a duna-tiszai csatorna érdekében, mely bár eredetileg nem az ő eszméje volt, de felfogva nagy jelentőségét a hazai közlekedés ügyére, pártolójává lett és pártolásra buzdította áldozatra képes polgártársait. Bőbeszédű felszólalását, melynek a tárgy érintése nélkül egy hosszú cikk képezi bevezetését, helyes közgazdasági számítás s a minden művét jellemző hazafias szellem hatja át. Hasonló szellemben szólt a magyar gyáripár fejlesztése érdekében; mint egyebütt is gyakran, úgy e tárgyról írt cikkeiben is csipkedő gúnnyal illetve nemzete szűk látkörét, egyoldalú közéleti szereplését. Keserűen tapasztalta, hogy a nemzeti közvagyonosodást előmozdító vállalatok, iparágak idegenek kezében vannak, hogy nincs érzéke hozzájuk a magyarnak, noha megvannak benne mindazon feltételek, melyek virágzásukat biztosíthatnák. Egyes eszmék fejtegetésén kívül szeretett általános kérdésekkel is foglalkozni, mert nem a részletek után való kapkodást tartotta a teendők főbbjének, hanem bizonyos előre kijelölt irányban való haladást, bizonyos eszmék követését, melyekkel az egyes kérdések ellenkezésbe nem jöhettek. S habár eljöttnek látta az időt, hogy tegyünk minden téren, nem tartotta fölöslegesnek az eszmecserét az általános kérdések felől sem.

Független, hazafias meggyőződésére oly sokat tartott, hogy síkra szállt bárki ellen, ha nézete szerint

helytelen politikai elveket hirdetett. Harczban állt Kossuthal, Wesselényivel, kifejtette ellenkező meggyőződését Dessewffyvel, Eötvőssel, Treforttal szemben, nem habozott síkra szállni Deák Ferencz ellen, daczára személye iránt tanúsított határtalan tiszteletének és nagyrabecsülésének,— midőn Szt.-Groton, a védegyelet érdekében tartott beszédét taglalni kezdte. Irataiból tanulmányozva Széchenyi-, néha valóban furcsa extremitásokban tetszelgőnek tűnik fel. Kossuth nyílt harczot sürgetett polémiáiban s tiltakozott a gyanúsítások ellen; Széchenyi maga sürgette a gyanúsítást, hogy a közpálya férfiai minél szigorúbb ellenőrzést gyakorolhassanak egymással szemben. Kossuth rosszalta az éji dőzsölést és szertelen mulatozást; Széchenyi a velejáró pénzforgalom szempontjából helyeslé a táncmultságokat; Deák megróttá a magyar faj kényelemszeretetét és fényűzését, különösen kárhoztatta az utóbbit, mely külföldre tereli pénzünket; Széchenyi gúnyosan mutatott a magyarnak kényelem tekintetéből való elmaradottságára a belföldi nemzetiségek mögött s üdvösnek nevezte a pénzforgalmat, habár részben külföldre vándorolna is, — hisz a szívben maradó vér gutaütést okoz; — Deák takarékosásra inté nemzetét; Széchenyi sürgette, hogy csak költsünk, költsünk minél többet, de ész szel és ne rakjuk élére pénzünket. Igazán elmondhatni: les extrêmes se touchent.

Az olvasó akárhányszor ellenmondási viszketegnek volna hajlandó magyarázni Széchenyi kifogásait, ha szabad volna felfogására kicsinyes szempontokat alkalmazni. Mindenesetre sajtyszerű, hogy a védegyelet, a mit az egész nemzet közhelyesléssel fogadott, a miről a legmérsékeltebb és legönzetlenebb hazafiság azt hirdette, hogy Magyaror-

szágnak javára szolgáló oly üdvös intézmény, melyet mindenkinek pártolnia nemcsak illik, hanem hazafias kötelessége, azt Széchenyi *méregnek*, az ellenzéki párt legveszedelmesebb *aberratiójának* nevezte.

A mily fáradhatatlan, örökös tevékenység jellemzi Széchenyi nyilvános pályáját, oly elevenség és élet ömlik el iratain. Könyvei és hírlapczikkei egy pihenni nem tudó nagy elme alkotásai, melyek mindegyike egy-egy nagy-jelentőségű gyakorlati eszme diadalát sűrgeti; valamennyit a lángész és önzetlen hazaszeretet sugalják. Gyakorlati, igazságokat, állam- és életbölcsestet soha magyar író még oly nagy hatással nem hirdetett, mint Széchenyi. A legszárazabb tárgyról is tudott lelkesülten, igen gyakran költői ömlengéssel írni, a legnépszerűtlenebb eszmék védelmére is merte szavát felemelni, ha hazafias érzése és meggyőződése buzdították rá. A mint egyéniségére nem illik rá a köznapiság bélyege, úgy alkotásai minden téren nélkülözik a chablonszerű jelleget. A mit írt, azon mindig újság, a miket tervezett és létesített, azokon a legtöbbször eredetiség ömlött el. Ritkán járt tört utón, a legtöbbször maga nyitott új utat, szívóssága és akaratereje oly nagy volt, mint lángelméje, a mit egyszer föltett magában, ahhoz makacs kitartással ragaszkodott, annak megtagadására rá nem lehetett bírni. Államférfim és publicistái szereplésének nagy része arra irányult, hogy nemzete politikai szereplőit a meddő ellenzéki harcz megszüntetésére rávegye. A kormány dicsőítésében s a magyarok iránti jóakarátának hirdetésében annyira ment, hogy akárhányszor hazafiságának hitelét kockáztatta, de nem törődött a gyanúsításokkal, fel sem vette az e miatti támadásokat, csak céljához közelebb jusson s mérsékletre bírja a túlzókat. Kész volt saját

személyét kitenni bármily gyanúsításnak, csak az udvarnak és a kormánynak a nemzet loyaltásába vetett hite csorbát ne szenvedjen, saját testével fogta fel a kormányra irányzott csapásokat csakhogy Bécsben észre se vegyék, hogy feljök csapások irányulnak. E magatartás egész hírlapírói pályáján meglátszik.

Senki sem bízott annyira a nemzet jövőjében, mint ő, de senki sem féltette jobban mint ő. Korábbi jóslata: hogy a *magyar nem volt, hanem lesz*, az egész nemzetet felrázta dermedtségéből, de későbbi sejtelmeiben, midőn mindenütt vért és pusztulást látott, miből a nemzet szolgaságba jutását következtette — senki sem osztozott. Kossuth is el volt telve nemzete jövő nagyságának gondolatától, de ő mindent a nemzet önereje által hitt elérhetőnek, melyen a pokol kapui sem diadalmaskodhatnak: ő is, mint Mirabeau nemzetét képesnek hitte egész Európával megvívhatni; Széchenyi mindent a kormánynyal való együtthaladástól várt, nélküle sőt ellene semmiben sem bízott s midőn az események oda fejlődtek, hogy a nemzet és kormány fegyverrel álltak szembe egymással, nagy lelke összeborzadt, elhomályosult, örületbe hajtotta sejtelmei teljesülésének gondolata.

Írói működése épúgy korszakos jelentőségű, mint Kossuth hírlapírói fellépése. A magyar politikai irodalomnak Széchenyi *Hitel-e* épen oly alapvető munkája, mint a magyar journalistikának Kossuth *Pesti Hírlap-ja*. Bár miről irt, bármely kérdést fejtegett Széchenyi, eszméi mindig tanulságosak voltak, munkái nemcsak formai sajátosságaikkal keltettek figyelmet, hanem meg volt tartalmi becsük is, s noha leginkább actualis jellegűek voltak, ma is méltók a tanulmányozásra, nemcsak történeti becsük miatt, hanem tartalmukért is. S ha munkáit politikai

szempontból tanulságosnak nevezhetjük ma is, épen oly joggal mondhatjuk irodalmi szempontból némelyiket érdekes sőt élvezetes olvasmánynak, hisz ez elnevezés annyira individuális, hogy bátran alkalmazhatni rájuk. Nem találjuk ugyan meg bennök — mint már említve is volt — az' előadásnak azt a külső szépségét, a mi jobb stilstáink művein előmlik, de helyenkint a nyelvnek is, az iránynak is megragadó szépségeire bukkanhatunk. Nyelv irány és előadás Széchenyi nyelve, irálya és előadása, melyet utánózni, vagy párhuzamba állítani máséval épen oly kevésbé lehet mint Kosuthét. Mindegyiküké jellemző és a maga nemében páratlanul álló.

Széchenyi sokat utazott, világlátott férfiú volt, ki sokat tanult az életből, noha volt bő olvasottsága is, Kosuth könyvekből és elmékedéseiből táplálkozott; az előbbinek éles ítélőereje, az utóbbinak gazdag képzelete volt. Mindketten nagy eszmék hordozói voltak, nagy tömegekre hatottak, de míg Széchenyi gyakran kivágta magát a tömegekből, lerázva magáról a rácsüggeszkedőket, sőt volt ereje és merészsége szembeállani a tömegekkel, hogy feltartóztassa haladásukban, vagy legalább haladásuk irányát megváltoztassa; Kossuth akárhányszor vitette magát. Mindkettejük felfogását és modorát híven visszatükrözik irataik. Széchenyiben sok a nyersesség, Kossuth mindig választékos. Széchenyiben több a természetesség, Kossuthban több a művészi, amabban uralkodó a subjectiv hajlam, mely többször személyeskedésre, erős gúnyra, kárhóztató vádaskodásra ragadja; emez inkább tud tárgyilagos maradni, mindig udvarias, udvariasságában sokszor keresett finomság nyilvánul, mely gondosan óvakodik az ízléstelenségtől, kerül minden durvaságot. Széchenyi akaratos kényúr, ki

zsarnokilag parancsol, lárház, porol, ha kell, szitkozódik; Kossuth aristokratikus finomsággal enyeleg, szavával mindenkit elbűvöl, kedvez a demokratiának, de szívesen látja táborában a vele együtt haladó főrendűeket is. Széchenyi lázas tevékenységgel dolgozik, nincs se ideje, se türelme azt, a mit ír, kisimítani, csinos formába önteni. Ha szólnia kell, a legtöbbször rögtönöz. Kossuth mindent gondosan átvizsgált, mielőtt nyilvánosságra bocsátotta, mint szerkesztő, mindent átolvasott, még a beküldött kéziratokon is köszö-rült, faragott, hogy minden minél szabatosabb formában kerüljön a világ elé. Saját dolgozatain sokat változtatott még akkor is, mikor már a sajtóban ki voltak szedve, mint hozzá közel állók mondják, még parlamenti beszédeit is otthon előre kidolgozta, nemcsak főbb vonásaiban, hanem sokszor részleteiben is, ezért volt működése oly temérdek éjjelezéssel összekötve. Egy kortársa és hozzá közel álló barátja említette, hogy Kossuth a negyvenes években végtelen keveset — éjjelenként alig pár órát — aludt.

Mindketten, Széchenyi is, Kossuth is, az agitátorok tulajdonaival s emellett nagy írói talentummal rendelkeztek. Széchenyi volt az alvó nemzetnek felébresztője, Kossuth lett a felébredt nemzet vezetője. Mindkettőnek népszerűsége páratlan volt, de melyet Széchenyi megvetett s mint Kemény Zsigmond mondja: »értékénél alább becsült«, Kossuth nem lökött el magától, sőt a legtöbbször kereste.

A nemzet Széchenyiben az önzetlen hazaszeretet példaké-pét tisztelte, Kossuthban a hírlapírás és szónoklat mestere-t bámulta. Mindkettőben nagy költői imaginatio és lelkesedés lakott, gyakran tettek jóslatokat, mik vatesi ihlet-tésükről tanúskodnak, de túlzásokra való hajlamukat is bizonyítják. Széchenyi megsemmisülést látott a forradalom

kitörésében; Kossuth Európa népei szabadságának védelmét tekintette a magyar szabadságharcz küzdelmeiben. Az ő eszméi képezték a negyvenes évek hírlapi életének magvát, mint az ő fellépése a hírlapírói pályán adott lendületet a magyar hírlapirodalomnak. Mint előbb a *Világ* csak akkor örvendhetett némi hatásnak és népszerűségnek, midőn benne Dessewffy vívta harczeit Kossuth ellen, úgy a *Jelenkor*-nak csak azon évfolyamai bírtak némi súlylyal a közvéleményben, a melyekben Széchenyi hirdette eszméit és folytatta támadásait Kossuth és pártja ellen. E harcok adtak jelentőséget hírlapjainknak századunk ötödik tizedének első felében. Bennök nyilvánult élet és eszmei mozgalom, a hová e harc el nem hatott, ott élettelenység uralkodott.

A Balázsfalvi Orosz József szerkesztésében megjelenő pozsonyi *Hírnök* régi nyomain haladt. Beosztása a negyvenes években is a korábbi volt. A lap élén álló hivatalos közlemények után a folyó országgyűlés menetét kísérte figyelemmel, terjedelmes külföldi tudósítást hozott a külföldi lapok nyomán, mit itt-ott aprózó hírlapszemle, elegyes hírek, hirdetések váltottak fel. 1840. júliustól *Kis Futár* czímen Tárca-rovatot nyitott meg irodalmi, kritikai, dramaturgiai kezdetleges czikkekkal, és nem sok művelő hatással. Később levelezések alakjában bővebben tárgyalta a hazai törvényhatósági mozgalmakat, néha éles bírálatokat adván a megyegyűlések lefolyásáról, mi a külföldi hírek megszorítását okozta, mert a hetenkint kétszer megjelenő egy-egy Ívnyi terjedelmű lap tere szorosan ki volt szabva, melyet sohasem toldott meg.

Irányának megváltozására kevés befolyást gyakorolt az időszaki sajtó haladása, melyet pedig 1842-ben maga is

örvendve emlegetett. Nem ütközött meg a *Pesti Hírlap* irányán, sőt jogosultnak tartotta a visszaélések ellen közölt megrovásait, valamint a reformok szigorú és elszánt sürgetését. Maga a kormány felfogását és irányát képviselte, de nem tájékoztat nyújtó cikkek és önálló dolgozatok alakjában, mert ilyenek csak nagyon ritkán kerültek bele, s ha hozott is néha ilyet, az többnyire valamely konkrét eseményből indult ki. Elvek és politikai irányok vitatásával nem foglalkozott, hanem a megyei tanácskozások képezték leggazdagabb anyagát.

Midőn már kevésbé szigorú ellenőrzés alá volt vetve a sajtó s megengedtetett az országgyűlési viták behatőbb közlése, részletes tudósításokat hozott az 1843—44-iki országgyűlési tanácskozások menetéről, közölte az országos és kerületi ülések tárgysorozatát, a felmerült indítványokat és hogy minél terjedelmesebb kivonatokat adhasson az egyes szónokok beszédeiből, félívvvel megtoldott minden számot. Egyedüli előnye volt a lapnak, hogy az országgyűlés színhelyén jelenvén meg, a leggyorsabb és legterjedelmesebb tudósításokat közölhette, mi a lassú közlekedés korában különösen télen kiváló fontosságú volt. Az országgyűlés volt az egyedüli tárgy, a mi mindenkit érdekelt, azért a szerkesztő csak ez érdeklődésnek akart eleget tenni, egyéb olvasni valót alig is közölt. A *Kis Futár*-ban vajmi ritkán jelent meg nagyobb figyelmet érdemlő dolgozat, mint például Szeberényinek verstani cikkei, hosszú időn keresztül folytatta Ponori Thewrewk Józsefnek úti rajzait, melyek bizarrságaikkal néha megnevettették a komoly olvasót.

A szerkesztő nagyban hangoztatta lapja részrehajlatlanságát s »minden párton kívüli állását,« noha mégis pártszempontoknak hódolt, midőn rosszalta az ellenzék

gáncsoskodásait, — hisz kormányra úgy sem juthat — s akadékoskodásaival lassította a törvényhozás menetét. 1845-ben ismét csak egy íven jelent meg, most már gyakrabban közölve szépirodalmi dolgozatokat, verseket, kritikai közleményeket, a többek közt Petőfi költészetéről is közölt részletező bírálatot. A vállalat ez év közepén szűnt meg. Orosz beleunt a kevés anyagi jutalommal járó fárasztó munkába s erejét más téren akarta felhasználni. Hírlap-irodalmi munkásságának van némi érdeme s ebben osztoztak vele koronkénti munkatársai is: Csató, Garay, Kunoss, Hazucha stb. de valami kiváló elismerés nem illeti meg. Hű és nem tehetségtelen munkása volt az időszaki sajtónak, valamint vállalata is többé-kevésbé teljesítette a hozzá kötött várakozásokat. Orosz mint szerkesztő vezéri szerepre nem emelkedett, de a közkatona színvonalán jóval felül állt s neve azért az időszaki sajtó munkásainak névsorában illő helyen áll, mint a *Hírnök* is megérdemli a megemlékezést, mint a melynek volt némi haszna.

Kiváló fontosságra tett szert a negyvenes években, s nem csak Erdély, hanem az összes időszaki magyar sajtó terén előkelő helyet foglalt el Méhes *Erdélyi Híradó*-ja. Beosztása 1840—41-ben még ugyan a régi volt, de nem sokára nagy változáson ment át. Hetenkint kétszer jelent meg egy-egy íven s apró vegyes közleményekből állt, miket a kolozsvári napló nyitott meg Erdély rövid híreivel, ezt a magyarországiak követték. Szólt Budapest társadalmi, irodalmi, művészeti mozgalmairól, leírta a színház, hangversenyek, irodalmi élet jelenségeit; közölt részletes törvényhatósági tudósításokat, levelezéseket Pozsonyból, Szebenből, Debreczenből stb. stb. A belföldi rovat után következett külföldi lapok nyomán az európai államok sőt a távolibb

világreszek nevezetesebb politikai eseményeinek megemlé-
tése. Politikával ekkor még keveset foglalkozott; belföldivel
épen nem, a külföldivel is hézagosan, mert gondos ellen-
őrzés kísérte minden közleményét. Az udvari cancellaria
köszönettel vette az erdélyi udvari cancellariának azon
figyelmeztetését, hogy a *Hiradó* politikai levelezéseket
akarván közölni, ő ezt figyelemmel kíséri, azért miheztartás
végett megfelelő utasítást is kért. Mindenekelőtt utasítani
kellene az illető censort — írja az erdélyi udvari cancel-
laria felterjesztésében — hogy különös figyelemmel kísérje,
a Konstantinápolyból és Smyrnából érkező politikai tar-
talmú levelezéseket, nehogy azok oly valamit foglaljanak
magukban, a mi Ausztriának politikai rendszerével, t. i. az
ozmán birodalom függetlenségének és intergritásának fen-
tartásával ellenkezik, vagy nincs összhangzásban a bécsi
lapok, különösen az *Oesterreichische Beobachter* többnyire
hivatalos sugalmazású híreivel.*) A magyar udvari cancel-
lária jelentést tett ez ügyről a legfőbb udvari, rendőri és
censurai hivatalhoz, jóváhagyást kérve az erdélyi udvari
cancellaria javaslatára. »Besonders nothwendig dürfte es
sein, — írja — die in Siebenbürgen erscheinenden Zeitun-
gen in der Absicht genau überwachen zu lassen, damit
jeder Missbrauch hintangehalten und die Aufnahme von
Artikeln verhüthet werde, welche etwa bloss Parteiansich-
ten und persönlichen leidenschaftlichen Aufregungen fröh-
nen, oder eine feindselige Tendenz gegen die in den
Fürstentümern bestehenden und sich der Theilnahme des
Allerhöchsten Hofes erfreuenden Regierungen verrathen

*) Orsz. levélt. Canc. 1841. 210.

sollten.« A javaslat az uralkodó elé is terjesztetett, ki nem késelt jóváhagyásával hozzájárulni.

Méhesre nem volt váratlan az ellenőrzés szigorúsága, mert tudta, hogy a kormánypárti lapok is gondos felügyelet tárgyai, mennyivel inkább készen lehetett a legszigorúbb ellenőrzésre ő, ki az erdélyi ellenzéknek volt összetartó kapcsa. Nem riadt vissza helyzetének és szerkesztői pályájának nehézségeitől, hanem iparkodott a legjobb erőket megnyerni vállalatához, hogy színvonalát minél magasabbra emelhesse. 1841-ben még kevés rendszeres olvasmányt adott, többnyire az erdélyi országgyűlésről szóló tudósításokat közölte, mik a lap legnagyobb részét elfoglalták, de a következő év első számának vezércikkét báró Kemény Zsigmond írta: *A codificatio és historiai oskola* czímen. Ettől fogva állandóan közölt közérdekű vezércikkeket a politika és társadalom köréből, fejtegetve az erdélyi és anyaországi politikai helyzet kérdéseit.

1842-ben két kiváló publicista tűnt fel a *Hiradó-ban*, a kik az anyaország nagyobb múltú és fejlettebb journalistikájában is első rangú tehetségként tűnhettek volna fel, annál nagyobb hatású volt szerepük az erdélyi időszakai sajtóban, melyet egyszerre komoly figyelmet érdemlő országos jelentőségre emeltek. Az egyik Kemény Zsigmond volt, a nagyhírű enyedi tanárnak s az erdélyi országgyűlés egyik vezérszónokának, Szász Károlynak tanítványa, kiről mestere nem egyszer mondogatta, hogy tehetségesebb növendék még nem volt keze alatt; — a másik Kovács Lajos szatmári birtokos, később gyulafehérvári követ az erdélyi országgyűlésen, kihez nem sok hozzáfogható munkása volt az egykorú hírlapirodalomnak. Kemény Zsigmond és Kovács Lajos voltak a negyvenes években Erdély hangadó publi-

cistái, mint gróf Bethlen János, báró Wesselényi Miklós, Szász Károly legtekintélyesebb politikusai és államférfiak Valamennyien az ellenzékhez sorolták magukat, de a részletekben eltértek egymástól. Kemény ámbár kezdetben municipalista volt, védte a helyhatósági rendszert, dicsőítette a municípiumot, mely »a képviseleti rendszerrel párosítva, a nép boldogságát eszközli,« dicsérve emlegette Kossuthot, később más meggyőződésre jutott s ellenkezett Wesselényivel, ki híve maradt mindvégig Kossuth izgató politikájának és személyes barátságot tartott fenn Kossuthal, kiért szakítani volt képes még Széchenyivel is. Kemény később Széchenyire szegődött, kivel bizalmasabb, bensőbb viszonyba is lépett. Szó volt egy időben arról is, hogy Széchenyinek megindítandó lapját ő fogja szerkeszteni, de a megegyezés nem jövén létre közöttök, a tervezett vállalat is abban maradt. Czikkei, melyekkel publicistái pályáját az *Erdélyi Híradó-nál* megkezdte, jól átgondolt, magvas dolgozatok, oly kezdőnek munkálatai, ki érett felfogást, széles tanultságot bizonyított már első fellépésével, jövője iránt pedig nagy várakozást keltett mindenkiben. Nem volt még meg e korbeli cikkeiben a stílusnak az a tömörsége, a tartalomnak az az átlátszósága, a formának az az ünnepi dísze, a mik egy évtizeddel utóbb írt mintaszerű vezércikkeit jellemzik, de minden, a mit irt, világos főre, bonczoló elmére mutattak, ki nem a látszattól meríti meggyőződése bizonyítékait, hanem mindenben a lényegét vizsgálja, okoskodva elemez és bonczol. Vezércikkeiben igen kevés az izgató elem, sőt a közönséges értelemben vett hatástkeltő tulajdonok is hiányzanak. Doctrinaireszerű hang vonul keresztül rajtok, nem az a megszokott előadási mód, mely a napi kérdések tárgyalásán rendszerint előmlik. Hidegen

számító elme fejtegetései inkább, mint a szívet erősebb mozgásba hozó entusiasmus lelkesítő varázsszavai; a történelemből vett tanulással átszótt magyarázatok inkább mint felszínes csevegések. Már ekkor sokkal magasabb szempontból fejtegette eszméit, semhogy a nagy közönségnél népszerűséget szerezhetett volna, de a műveltebbek felismerték a benne rejlő tehetséget, melyre nagy jövő vár. A későbbi nagy publicista már akkor mutatkozott Keményben, midőn az *Erdélyi Híradó* hasábjain irányozta az erdélyi közvéleményt.

Mellette Kovács Lajos működött nem kevesebb buzgalommal és hatással, mint ő. A rokon-gondolkodás és közös munkakör, szoros barátságot létesített köztök, együtt beszéltek meg terveiket, együtt vitatták meg politikai elveikéit, eszméket cseréltek és közös szerep vitelére vállalkoztak. A magyarországi reformpárt eszméit ők ismertették meg Erdély közönségével, a kisebb testvérhaza érületének ők lettek tolmácsaivá az anyaország előtt. Kijelölték maguk közt a munkakört, melyet mindegyiköknek be kellett tölteniök s benne egyaránt fáradhatatlanok voltak. Kemény fejtegette az adózás kérdését, Kovács az urbért, újonnan megpendített eszmék védelmére pedig mindketten tollat ragadtak s Erdély és Magyarország uniója érdekében a többek közt mindketten újra és újra felszóltak s mondhatni, ez eszmének ők voltak első apostolai. Fontos közjogi kérdéseket tettek nyilvános megbeszélés tárgyává, miket Erdély speciális helyzetére való tekintetből magyaráztak meg és fejtegettek, szóltak a napi kérdéseken kívül a politika, társadalom és közélet elvontabb témáiról is, mindig tudományos készültséggel és mély belátással; Kovács akárhányszor a külföldi államok politikai helyzete-

tere való tekintettel taglalta a tárgyat, melyről szólt, czikkeiben a legtöbbször magas államférfim felfogásig jutott.

Mindketten oszlopai lettek a vállalatnak, melynek szellemi részében Méhesnek igen alárendelt szerep jutott. Rajta volt ugyan minden számon, — melyek ekkor már másfél ivre növekedtek meg — hogy saját betűivel nyomatja s szerkeszti Méhes Sámuel, azonban a szerkesztést majdnem kizárólag Kemény és Kovács teljesítették, a tulajdonosra a technikai rész maradt. Ezért az ármány feljelentést is tett ellenök. Bevádolták Méhest a felség előtt, hogy lapjának tulajdonjogát Keményre és Kovácsra akarja ruházni, mire az erdélyi udvari cancellaria felszólította a kormányzót, hogy puhatolja ki, mi van a dologban s közölje az eredményt vele. Gróf Teleki kijelentette, hogy Méhes ugyan szándékozott nyomdáját hírlapjaival együtt eladni, ha vevőre akadna, de a jogátruházásról szó sincs, sőt minden rendén megy, Méhes ismervén a censurai s hírlapkiadási rendeleteket, ezek ellen nem vét, panaszra egyáltalában nem szolgáltat okot.*) Erre a további vizsgálat be is szüntettetek. Méhes folytatta a szerkesztést s lapját iparkodott előbbi magas színvonalán megtartani. Vezérczikkíróin kívül támogatták gróf Teleki Domokos, Szentiványi Mihály, Kriza János, Brassai Samu, volt benne vezérczikk Kossuthtól is, írt bele néha báró Wesselényi Miklós is, levelezői pedig az ország legtávolibb vidékeiről is voltak, kik minden közérdekű eseményről értesítették a lapot. Volt benne állandó hírlap-szemlel rovat, mely figyelemmel kísérte az összes hazai időszaki sajtót, s itt-ott erős bírálati észrevételeket hangoztatott közleményeik felől. A libe-

*) Jakab Elek: Az erdélyi hírlapirodalom története. 78, 79.

ralis haladás szelleme folyton meglátszott rajta, azért gyakran éles polémiába keveredett laptársával, a *Múlt és Jelen*-nel, mely a conservatív érdekeknek volt szószólója. Országgyűlés előtt előkészítette a közvéleményt a tárgyalásokra, szellőztette a megvitatót kívánó kérdéseket a közügy teréről, az országgyűlés folyama alatt éber figyelemmel követte tárgyalásainak menetét, s midőn felozlott, bírálat alá vette alkotásait.

1843 közepén kivált a szerkesztőségből Kemény is, Kovács is, mi nagy veszteség volt a lapra, de előbbi irányát azért továbbra is megtartotta, noha tartalmasság tekintetében hanyatlás volt rajta észlelhető. Későbbi vezércikkei már inkább tények regisztrálására szorítkoztak, mint elvek fejtegetésére. Ezután csak journalistái maradtak, de nem voltak publicistái, Kemény Zsigmond és Kovács Lajos nyomdokaiba nem lépett senki. A kik külmunkatársakur megmaradtak a tehetségesebbek közül, azok csak ritkán szólaltak meg s így a lap érdekességéből és súlyából folyton vesztett. Tárczarovata *Nemzeti Társalkodó* czímen előbb politikai fejtegetéseknek, irodalmi s egyéb közérdekű kérdések taglalásának volt szánva, később szépirodalmi közleményekkel, novellákkal telt meg. Másfél évi hallgatás után szólalt meg benne ismét Kemény s két év múlva Kovács, de állandó munkásai nem maradtak. Kemény nem sokára Budapestre költözött, hogy a *Pesti Hírlap*-ná 1 folytassa nagyhatású publicistái tevékenységét. Amint 1847-ben megnyílt az utolsó erdélyi országgyűlés az *Erdélyi Híradó* hasábjai országgyűlési közleményekkel teltek meg, önálló cikk ezután már ritkán jelent meg benne, hasonlóan folyt 1848-ban is, midőn még a szónokok beszédeit is bő kivonatokban közölte. Az izgalmas napok beállta után egymást

követte benne a sok rendelet, felhívás, proclamatio, hivatalos értesítés, mik a rendes hírlapi czikkeket s nagyobb önálló dolgozatokat kiszorították.

Mihelyt az unió kimondatott s Erdély különállása megszűnt, a lap címét *Kolozsvári Híradó-ra*, változtatta. Ekkor már Ocsvay Ferencz eddigi segédszerkesztő tulajdonaként jelent meg, melyet ő maga szerkesztett, de pályafutását nem sokáig folytatta így, mert 1848 novemberében megszűnt. Pályája és hatása nagyfontosságú volt az erdélyi ellenzék szervezkedésére. Erdély hírlapirodalmában pedig az *Erdélyi Híradó* mondhatni, korszakos vállalatot képezett.

V.

A centralisták: Szalay, Eötvös, Trefort, Csengery, Kemény. A *Pesti Hírlap* új iránya.

Államtudományi irodalmunk századunk első felében nagyon szegényes volt. Kevés elméleti képzettségű államférfiünk volt, s a kik voltak is, nem jutottak hozzá, hogy államtani elméleteket fejtegetsenek, országkormányzási problémákat taglaljanak. Nem voltak publicistáink, mert nem volt journalistikánk. Országos és megyei gyűléseink legkiválóbb szereplői alig voltak túl az ország határán, ismeretkörük alig terjedt tovább a Corpus Jurisnál. Míg a sajtó és szabadszólás joga békákba volt verve, nem lehetett szó nyilvánosságról vagy magasabb színvonalú eszmecseréről. Csak midőn a censura szűkre vont korlátai kissé megtárgultak, kezdett nálunk is egy kis hajnalfény derengeni, egyelőre csak azoknál, kik a művelődés hegyének magasabb fokára jutottak el, lenn a hegy lábánál még sötétség uralkodott sokáig. Csak a negyvenes évek elején bontakozott ki journalistikánk kezdetleges formáiból, csak akkor támadtak első igazi publicistáink, kik európai eszméket hoztak forgalomba, noha nem volt még közönség, mely szívesen felkarolta volna őket, ezért hatást az egész nemzetre nem is gyakoroltak.

Nagyobbszabású államtudományi fordított munka

1840-ig csak kettő jelent meg Montesquieu-é és Tocqueville-é, ezek is csak szűk körben terjedtek el, mert a nagy közönség nem érezte szükségüket. Azok a jóakaró kísérletek is megghiúsultak, melyek arra voltak számítva, hogy közönséget neveljenek a nehezebb emésztésű szakmunkáknak, s emelkedettebb gondolkodáshoz szoktassák a felületes olvasmánnyal megalégedőket. Említettük, hogy Szalay *Themise*, az első magyar jogtudományi folyóirat, épen úgy, mint az első magyar revue, a *Budapesti Szemle*, pártoláshiány miatt keletkezésük után azonnal megszűnt, egyik sem élt egy évnegyedig. Mindennek daczára, más hasonló célú vállalkozásra is találunk nemsokára.

1841. szeptember 10-én nyújtották be folyamodványukat a Helytartó Tanácshoz br. Eötvös József és Trefort Ágoston, engedélyt kérve *Pesti Havi Irat* című folyóiratra. Programjukban ezt mondták: »Ki nemzetünk benső életét az utolsó időben figyelemmel követé, két igazságról győződik meg: 1. hogy haladunk; 2. hogy haladásunk minden örvendeztető sebessége s általánossága mellett is a practicus életre sokkal kisebb hatással vala, mint remélhettük, sőt joggal várhattuk volna.« Az utóbbinak okául a hiányos ismereteket említék; — s minthogy lapjaink a napi érdekű dolgokkal foglalkoztak, a közönség pedig tudományos könyveket nem vesz, jónak vélték egy havi irat kiadását 5—6 ives füzetekben, melynek ára a postaköltségen kívül 6 frt volna évenként. Tartalmát a következőkben jelölték meg: 1. Rövid értekezések a jog, a történet, statisztika és gazdaszat köréből; 2. *Külföld*. Fejtegetések az egyes államok politikai viszonyairól. 3. *Hon* című alatt vázolata azoknak, mik a hazában mind a törvényhatóságoknál, mind a hírlapokban a figyelmet magukra vonták. »Egy-

szersmind bátorkodunk benyújtott programniánk 2-ik és 3-ik pontjának felvilágosításául előadni — írják a folyamodók — mikép szándékunk nem oda terjed, a honi hírlapokban nem találtató külföldi vagy országbeli eseményeket közleni a közönséggel, hanem csupán az leend főleg az értekezési rovatban álló folyóiratunknak e tekintetben feladása: minden hónap végével a közbeneső honi hírlapokban már közre tett kül- s belföldi eseményeket általjános átnézetben mutatni be az olvasó közönségnek.« *)

József nádor, Majláth cancellárhoz irt levelében, me-
légén ajánlotta pártfogásába a folyamodókat, hasonlóan a Helytartó Tanács is a kérelmet teljesítendőnek ajánlotta, de az udvari cancellária azon felhívással küldte -vissza a kérelmet a Helytartó Tanácshoz, hogy szerezzen tudomást a folyamodók erkölcsi és tudományos állapotairól, valamint az előfizetők kellő biztosításáról. Erre Eötvös s Trefort november 2-án új folyamodványt nyújtottak be, melyben kijelentették, hogy minden személyes s nem a megjelölt tudományok körébe tartozó vitatkozások a vállalat természeténél fogva, ki lesznek zárva belőle. A biztosítékot 6000 írtig gróf Forgács Lajos vállalta el, mi az előfizetőknek elég megnyugtatóul szolgálhat. A mi pedig a szerkesztők jellemét és tudományos képzettségét illeti, Eötvös megjegyzi, hogy ő, mint közhivatalt viselt egyén, eléggé ismeretes, társa pedig, Trefort, a magyar tudós társaság nagygyűlésén 34 szavazat közül harminczhárommal választott meg levelező tagnak. Szerencsy István kir. személynök bizonyosságlevele szerint pedig tudományos készségű erkölcsös egyén.

*) Orsz. lev. Helyt. tan. 1841. 14,823, 17,997.

A Helytartó Tanács újra ajánlólag terjesztette fel kérelmüket Becsbe, mert a szerkesztők lelki tulajdonaik miatt közbecsülésben álló férfiak, az előfizetők pedig biztosítva vannak. Az udvari cancellaria 1841. december 30-án kelt rendelettel meg is adta az engedélyt a vállalatra,*) mely azonban nem jött létre, mert a szerkesztők kedvüket veszítették a sok huza-vona miatt. Ennek daczára mégis mindketten nemsokára nagy hatású tevékenységet fejtettek ki az időszaki sajtó terén, mely működésük túlzás nélkül korszakos jelentőségűnek nevezhető a magyar hírlap-irodalom történetében.

1844. közepén ugyanis, midőn Kossuth megvált a *Pesti Hírlap* szerkesztésétől, a lap tulajdonos kiadója, Ländlerer, Szalay Lászlónak ajánlotta fel a szerkesztést. Szalay készséggel vállalta el a megbízást és társaival, Eötvössel és Treforttal új irányt adott a nagy népszerűséggel bíró vállalatnak. Megtartották továbbra is ellenzéki közlönynek, a haladás orgánumának, de egyes kérdésekben homlok-egyenest ellenkező álláspontot foglaltak el az előbbi szerkesztővel szemben. Kossuth a megye omnipotentiáját védte előbb a *Pesti Hírlapban*, Szalay és társai gúnyolták a municipiumok korlátlan jogkörét, ellensúlyozni iparkodtak féktelen hatalmaskodásait, centralisatióra törekedtek. Innen az elnevezés: *centralisták*, melylyel illették őket. Doctrinaireknek is nevezték, mert tanaikat tudományos alapon, elméleti stúdióval fejtegették, mint előbb Franciaországban a doctrinaire iskola tagjai: Guizot, De Serre, Royer-Collard.

Heten képezték a tábort, mely az új eszmékért síkra

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1842. 39,461.

szállt: Szalay, Eötvös, Trefort, Csengery, Lukács Móricz, Szontágh Pál politikusok és publicisták s egy költő: Madách Imre. Voltak időnkint mások is, kik hozzájuk csatlakoztak, de vagy nem maradtak állandó munkásai a vállalatnak, vagy nem osztoztak teljesen a centralisták programjában. A táborkar belső tagja sem volt valamennyi munkás közreműködő. Lukács Móricz keveset irt Szontágh és Madách pedig inkább csak lelkes hívei, mint a munkában ténylegesen résztvevő tagjai voltak a centralisták pártjának.

Az líj eszmék térfoglalására kedvező körülmény volt az, hogy a centralistáknak nem kellett új közlőnyt teremteniök, hanem kész lapot kaptak kezükbe, melynek nagy közönsége és még nagyobb népszerűsége volt. Igaz, hogy ez kissé meg is nehezítette helyzetüket, mert a Kossuth elveiért lelkesülő közönség egy részét, még pedig számot tevő nagy részét, meg kellett nyerni az új, ellentétes iránynak, mi nem könnyű feladat volt, de lelkes buzgalmuk és tudományos nagy készültségük lassankint győzedelmeskedett az elfogultságon és mindegyre nagyobb tért hódított. Erezték vállalkozásuk nagy fontosságát és nehézségeit, de bíztak kitartó munkásságukban, számítottak pártfeleik támogatására, s a remény, hogy előbb-utóbb diadalra viszik eszméiket, lelkesítette őket.

Szalay habozott ugyan egy ideig, míg a szerkesztésre elhatározta magát, mert tudta, hogy számosan vannak az ellenzék férfiai között, kik ellenzik a lapnak rábízását, noha maga is az ellenzékhez tartozott, de centralistikus elvei miatt szakadástól féltették az ellenzéki pártot. Szalay ugyanis már korábban, 1843. szeptember 27-én tartott beszédében kifejezte centralistikus politikai hitvallását mely hadat izent a municipiumok foederalismusának, ezért

a megyék hívei nem jó szemmel nézték, hogy a legelterjedtebb ellenzéki lap az ő kezébe kerül. Szalay Deák Ferencztől kórt tanácsot, hogy megkönnyítse elhatározását, mert habozása nagyobbodott, midőn látta, mily sokan vannak vállalkozásának ellenzői. Deák bátorító nyilatkozatot irt neki, örült, hogy Kossuth távozása után a *Pesti Hírlap* jó kezekbe jut, nem hogy nem ellenezte vállalkozását, hanem köszönetét mondott érte, mint a hazának teendő becses szolgálatért, melyet senki sem gyanúsíthat.

Szalay kételye eloszlott Deák levelére s szilárd elhatározással vette át a lapot. Beköszöntő soraiban kijelentette^ hogy érzi vállalkozása nagy jelentőségét, melyet megnehezít az, hogy utóda lesz Kossuthnak, kiben a Hírlap közönsége méltán tiszteli a magyar politikai journalistika megalapítóját s az ország egyik legkiválóbb tehetségét. De azért mégis vállalkozik a szerkesztésre, mert úgy is külön lap engedélyéért készült már folyamodni. Mint meggyőződésére nézve ellenzéki, híve a haladásnak, noha nem ért egyet egészen a *Pesti Hírlap* eddigi irányával. Bízik barátai támogatásában s a közönség pártfogásában, hisz eddigi tevékenységével bebizonyította, hogy »hű gyermeke« hazájának. Mégis nehezen sikerült a bizalmatlanságot, melylyel fellépésekor találkozott, elozlatnia. »A gyanúsításoknak és támadásoknak egész özönével kellett megküzdenie — írja felőle Falk Miksa *) —; eszméinek publicistái fejtegetésében csak lassan haladhatott előre, mert minden arasznyi tért nem karddal, hanem tollal kellett kivívnia, s a kivívottat mindenfelől biztosítania, nehogy visszanyomassék.« Az, a szívós kitartás, alaposág és lelkiismeretes gond, mely

*) *Oesterreichische Revue*. 1860.

tanulmányaiban jellemezte, szerkesztői pályáján is átvonul. Mint szerkesztő a legaprólékosabb dolgokra is kiterjesztette figyelmét, ezért találta terhesnek a pályát, mely nagyobb önálló munkálatok végzésére csaknem teljesen képtelenné tette s hamar bele is unt. Alkalmas szerkesztőnek — a szó mai értelmében — nem is nevezhetjük Szalayt. Hiányzott belőle az a mozgékony és élénk tevékenység, mely egy nagypolitikai lap szerkesztőjében csaknem nélkülözhetetlen. Szalay nehézkes modorú, komoly tudós volt, nem fürge szellemű izgékony journalista; inkább szeretett lassú *dér* alapos gondolkodással és kutatással járó nagy tudományos műveket írni, mint mulékony érdekű hírlapcikkeket. Addig míg hetenkint kétszer jelent meg a lap, csak viselte a szerkesztői gondokat, a mint azonban 1845. közepe felé minden héten négy szám adatott ki, iparkodott a szerkesztéstől megszabadulni.

Politikai eszmék fejtegetésén kívül a lap egyéb kérdéseket is tárgyalt a közügyek köréből. Szólt a túl a dunai ref. főiskola elhelyezéséről, Tóth Lőrincz Az iparvédegyletről, Hunfalvy János A közelszegényedés okairól s A vallástalanság- s uzsoráskodásról, Bloch A kisdédóvásról stb. A vezércikkeket többnyire a párt valamely kitűnő férfija írta, mely után az országgyűlési tudósítás következett. Erről Henszlmann Imre gondoskodott, de mivel maga minkét tábla üléseire nem járhatott el, ifj. Csengery Antalt vette maga mellé, ki akkor a pozsonyi országgyűlésen volt törvény gyakorlaton, később az egész országgyűlési rovatot rábízta. Csengery ekként összeköttetésbe jövén a centralistákkal, szorosán hozzájuk szegődött, rovatán kívül 1845-től kezdve vezércikkeket is írt, majd 1845. közepén átvette a lap szerkesztését. Szalay rokonszenvesen mutatta be őt a

közönségnek, maga pedig egy évi szerkesztői pálya után visszavonult, meglepéssel említve fel, hogy ez idő alatt egy bizonyos mértékben sikerült mégis népszerűvé tenni a centralisatio eszméjét, mely oly nagy ellenzéssel fogadtatott és oly kemény támadásoknak volt kitéve. »Hála az égnek — írta a *Jelenkor* — a mostani *Pesti Hírlap* az. olvasó közönség kis részénél sem oly tekintély, hogy javaslataira egy bizonytalan sikerű eszmét elfogadna;« — és pár nappal utóbb: »A pártnak legfőnhangzóbb tanai, leginkább magasztalt cselekvései nem viselik magokon a mélyebb politikai számítás azon bélyegét, mi a jól értett s kellően alkalmazott elmélet elvitathatlan bizonyító jele.« *)

Munkatársnak azonban továbbra is megmaradt Szalay a vállalatnál s cikkeivel folyton részt vett a kor mozgalmában. Figyelemmel követte a közügyek fejlődésének menetét s gyakran hozzászólt az időszaki sajtó eszmecseréihez. Trieszti nyílt leveleket irt névtelenül, melyekben a szerkesztőséghez nem tartozó személy képében hirdette az új *Pesti Hírlap* által népszerűsítendő eszméket; »Törekedjetelek férfiasán — mondja a többek közt — nemzeti egység, jogegység, törvénykezési egység és közigazgatási egység felé.« Ha polemizált a *Budapesti Híradó*-val, — a mi gyakran megtörtént, — az igazság egyenes kifejezéseivel élt, kerülte a körmönfont okoskodásokat, s elveit bátran hangoztatta. Nem engedte, hogy a *haladó* elnevezést a conservatívek a maguk részére foglalják le, de nem bánta ha municípálistáknak nevezték magukat s fennen hirdette velők szemben pártja jelszavát: a centralisatiót.

Fejtegetéseiben gyakran számításba vette a külföldi

*) *Jelenkor* 1845. 2. 11. sz.

államok törvényhozási eljárását, alkotmánytanaik elméleti és gyakorlati alkalmazását, s összehasonlításokat téve vizsgálódásaiban, mindig megjelölte a helyes intézményeket és rámutatott a fogyatkozásokra. Czikkei, miket később *Publicistái Dolgozatok* ezímen újra kiadott, tele vannak tanulságos doctrinákkal, és az igazi szaktudós tanultságának bő apparátusával. Csak terjedelmüknél fogva illenek be a hírlapczikkek közé, inkább töredékes szerkezetű tanulmányok, melyeknek olvasására többször az úgynevezett általános műveltség nem elégséges, hanem igazi szakképzettséget kívánnak meg. így midőn a büntető törvénykönyv, büntető eljárás, honosítás stb. kérdéseket bő tapasztalatainak és széleskörű olvasottságának alapján fejtegeti, valószínűleg nem a nagy közönség számára ír, sőt még általánosabb érdekű irataiból is hiányzik a felfogás és tárgyalás könnyű, mindennapias formája. A nagy eszmékért lelkesülő tudós komolysága, a codificator mindenre kiterjedő figyelme és alapossága még kisebb munkáiból is folyton élénk tűnik. Azért mellőzte is a szépirodalmat a politikai közlönyben s midőn bírálat alá vette a hírlapokat, erélyesen kárhóztatta a novellákkal és regényekkel megtöltött tárczákat, valamint a felelős szerkesztő mellett szereplő hírlapvezérséget is. Egyiknek sem tudta igaz magyarázatát; adni s mint félszegéseket rosszalta.

Mint hírlapíró és hazafi egyaránt a haza közboldogságát tartotta szemé előtt s nem engedte, hogy particuláris érdekek gátolják a közérdek követelményeinek érvényre jutását. A rendnek és törvényességnek ép oly szigorú sürgetője volt, mint Dessewffy Aurél és szintoly kérlelhetetlen üldözője a megyei státútumoknak mint ő, noha a megyei szervezetnek csak mint államrendszernek volt ellenzője.

mert különben a municípiumot el törlendőnek nem tartotta, A mit Kossuth hirdetett, hogy a megyei szervezetet tartja »a magyar alkotmányos élet azon sajátlagos organumának, melynek a közállományi szabadság kifejlődésének minden stádiumán nemcsak meg kell őriztetnie, hanem a municípális elvnek a közorganisatio más osztályaibani alkalmazásánál tvpusúl is kell szolgálnia«*) — azt Szalay feltétlenül elvetette és az állami közigazgatás centralisatiójával akarta pótolni.

Elvei és cikkeinek nehézkessége miatt vállalatával együtt személye is sokáig népszerűtlen volt, de ezzel ő nem törődött, »nem dicsőséget keresett a journalistika terén, — mondja róla Eötvös emlékezésében — egykedvűséggel tűrte, hogy érdemei nem ismertettek el. Az, a mi a nemes férfinak szívét néha keserűséggel töltötte, nem az író sértett hiúsága volt, hanem azon mód, melylyel fellépése egyesektől megítéltetett.« Arra el volt készülve, hogy a közönség, mely tüntető rajongással tette magáévá Kossuth eszméit, hidegen fogadja az ő elméleti fejtegetéseit, miknek megértése fárasztó gondolkodással járt, azt is tudta, hogy népszerűség dolgában Kossuthal soha sem fog versenyezhetni, de ily kicsinyes aggodalmak nem is okoztak neki nyugtalanságot, únkább egyes személyi gyanúsítások és támadások bántották, a mik nem nyilvánosan történvén, nem is szólhatott rólok a nyilvánosság előtt. Különben bárki vette bírálat alá nyilvános szereplését, szívesen szóba állt vele s polémiáit sohasem vezették személyes tekintetek. Ellenfeleinek eszméi és felfogása felett gyakran gúnyolódtott, még pedig éles gúnynyal tudott vitatkozni, de a sze-

*) *Pesti Hirlap* 1843. 267. sz.

mélyes sérelmet még akkor is kerülte, ha rá talán provokálva volt is, polémiái ezért a tisztesség és jó ízlés ellen sohasem vétettek.

Mint gondolkodó, Szalay egyike volt legderekabb állambölcsészeinknek, kitűnő jogtudós és történész, kinek pragmatikus történeti munkái Macaulay magasabb felfogására emlékeztetnek, s államtudományi fejtegetései Mohi, Bentham s a legkiválóbb német tudósok alaposságával vetekednek. Nagy érdemül tudható be neki gondolkodásának rendszeressége, mi az ő idejéig nálunk szokatlan jelenség volt. Eszméihez való következetes ragaszkodása jellemét, az alapos kutatás és praecis, komoly előadás műveit az oknyomozó történetírás mintaszerű példaképeivé teszik. Nagyobb író, mint journalista vagy szerkesztő, de a kinek mégis nem közönséges érdeme van időszaki sajtónk történetében, mert az alaposabb tárgyú és mélyebbre ható napi sajtó keletkezése Szalay nevéhez van fűzve.

Igazi vezérczikkírója Szalay *Pesti Napló*-jának báró Eötvös József volt, szintén doctrinair szellem, kiben a költő és politikus egyesült anélkül, hogy egyik a másiknak ártott volna. Politikai rendszerének két alapeszméje volt: *központosítás és felelős kormány*, mely eszmék diadalért küzdött az irodalomban, az időszaki sajtóban és szószéken egyforma lelkesültséggel s egyaránt nagy hatással. Vezércikkei e két eszme körül forognak, ezek kellő megvilágítása, népszerűsítése volt célja, melyért fáradást nem ismerve, dolgozott bámulatos kitartással, nagy szellemének minden erejével. Vezércikkeit összegyűjtve, *Reform* címen külön is kiadta, hogy politikai hitvallásának mintegy kátéját rendszeres, összefüggő műben nyújtsa a közönségnek.

Már a könyv előszavában kijelenté, hogy a közdol-

gok központosítását s a kormányi felelősséget tűzte ki társaival együtt alapelvül, mert meg voltak győződve, hogy a megyerendszer mellett számos haladási kérdés kivihetetlen; sőt az alkotmány is csak gyenge biztosítékkal bír.

Történelmi visszatekintéssel fejtegette megyerendszerünknek jelentőségét a múltban, s a külföldi állapotokkal való összehasonlítás alapján mutatta ki a status quo fenntartásának káros voltát; — mert ha az egyes megyék külön lehettek az elnyomott nemzet alkotmányának megőrzői, a szabad nemzet biztosítói csak együttesen, központi kormányzat mellett lehetnek. Kimutatta, hogy a mily bizonyítékot nyújt a megyerendszer védelmére a történelmi múlt, oly tarthatatlan a jövőt tekintve, mert ellenkezik minden haladással. Meggyőződése, hogy a jelen szükségait a municipium nem elégíti ki, jövő kifejlődésünket pedig épen nem biztosítja.

Vizsgálja, hogy összefér-e megyerendszerünk a haladással? S azon eredményre jut, hogy nem; hisz még a törvényhozás sem felelhet meg céljának, mert oda a megye küld képviselőket utasítással, erre pedig csak a nemesek folynak be, s így a törvényhozás nem a nemzet, hanem csak egy osztályának képviselőiből áll. Már pedig a törvényhozás legfőbb feladata, hogy az egész nemzet érdekeit képviselje. Kimutatja, hogy az országgyűlési határozatok nem a nemzet, sőt még nem is kiváltságos rend többsége által hozatnak, mert a nemesség mint a lakosság, általában aránytalanul oszlik el az egyes megyékben. Gyakorlati példákkal bizonyítja, hogy a megyei rendszer nem fér össze a renddel, hisz a törvényekkel szemben megyei statútumok hozatnak s ezekkel akarják a rendet és törvényszerűséget biztosítani, miket minden szolgabíró saját önkénye szerint

alkalmaz. Még az egyéni szabadság biztosítékát sem találta meg a fennálló rendszerben. Meggyőző okokkal sürgette a népképviselőt behozatalát, hogy általa az egész nemzetnek befolyása biztosíttassék a törvényhozásra.

Miután kifejtette a minden haladást akadályozó állapotok tarthatatlanságát, áttért a reformkérdések tárgyalására. Minden kifejlődésnek és haladásnak első feltételül tekintette a *központosítást* és *erős kormányt*. Hosszasan tárgyalta a kormány felelősségének kérdését, valamint a törvényhozás feladatát és rendeltetését. Arra, hogy miért nem felel meg a törvényhozás várakozásainknak, két főokot talált: 1. hogy nem képviseli az egész nemzetet; 2. hogy nem bír azon függetlenséggel, mely nehéz feladatának kellő betöltésére szükséges. Mindkét ok vizsgálatában sok gyakorlati érzéket s erős logikai eszmemenetet tanúsít, mik nem téveszthették el hatásukat az olvasókra. Minden ellenfél lefegyverezve érezheté magát azon okoskodások által, melyekben a megyék követi verificatioja és országgyűlési utasításai ellen argumentált, mint a mely jogok gyakorlata nélkül a törvényhozás illusio.

Érdekes az utasítások elleni következő argumentatioja: »Az utasítási rendszer — mondja — szükségkép demoralisálja törvényhozóinkat. Az utasítások nemcsak apostaták által szegetnek meg. Kinek törvényhozói dolgainkban legkisebb tapasztalása van, tudja, miként a legtöbb esetekben a követ azért mellőzi el utasítását, mert apostasiát küldői követtek el, midőn az előbbivel egészen ellenkező utasítást adtak. Hogy egyes követek így cselekszenek, nemcsak természetes, sőt valóságos szerencse, melynek jobb törvényeink nagyobb részét köszönhetjük; de nem lealázó-e a követ helyzete ily pillanatokban? Oly ország-

ban, hol utasítások nincsenek, a követ, ha az, mit a hon javára szükségesnek gondol, küldőinek akaratával ellentétben áll, szabadon kimondja meggyőződését, s miután szavazatát adta, azon meggyőződéssel adja vissza küldőinek megbízását, hogy ha bizodalmaikat elvesztette is, legalább polgári kötelességeit teljesíté. Hány ily példát láttunk Angliában csak az idén is! De mit tegyen a követ nálunk? Küldőinek utasításban kimondott akarata reá nézve kötelező. Nem mondhatja, hogy midőn utasítása meggyőződéssel ellentétben áll, annak megszegését kötelességének tartja. Csűrni csavarni kell tehát utasítását, kétértelműséget keresni ott, hol kétértelműség nincs; küldőinek akaratát tudva meghamisítani; néhány órával később törni fel a levelet, melyben új utasítást vár, szóval: csalni s hazudni az egész ország színe előtt; s váljon ez kedvezőleg hat-e követeink erkölcsiségére? váljon emelheti-e a tekintélyt, melyben állniok kellene?« *)

Eötvös eszméit világosan s meggyőző előadással tárgyalta. Erős meggyőződése szavainak nagy súlyt kölcsönözött. Tudta, hogy népszerűtlen eszméket védelmez, melyeknek megvalósítása csak messze jövőben történhetik meg, de azért nem fáradt bele a védelembe, nem a rohanva haladás volt czélja, hanem higgadt fejtegetése tanainak, minden oldalról nyugodt megvitatása, hogy sehol homályt ne terjesszen, sehol bizonytalanságban ne hagyja olvasóját. Társaival együtt lassú előkészítője volt az évekkel utóbb bekövetkezett eseményeknek; más vitte diadalra az eszméket, miket ő és társai pendítettek meg először, ápoltak és fejtettek ki éveken át. Nem ők találták ugyan fel ez

*) *Reform* 271. 1.

eszméket, de ők voltak első hirdetői Magyarországon, ők alkalmazták hazai viszonyainkhoz, ők a parlamentáris felelős kormány eszméjének első apostolai. Senki a centralisták közt ez eszmék fejtegetésében több érdemmel nem bír, mint Eötvös. Szalay volt a párt publicistája és jogtudósa, Eötvös politikusa és vezérczikkirója, Trefort a nemzetgazdasági eszmék képviselője. Trefort volt mindhármuk között a legmozgékonyabb, ő írta a legtöbb cikket a Hírlapba. Volt rá eset, hogy egy számban két önálló cikke is megjelent. Amint Szalay átvette a lapot, már a második számban a bécs-pesti vasútról tette közzé fejtegetését, a párhuzamos vonalak káros voltát bizonyítgatván. A jelzett vonalra is két pályázó leven a jobb- és balparti, ő az utóbbit vette védelmébe. Ezután hosszú sora következik cikkeinek.

Bírálat alá vette Széchenyinek nemzetgazdasági tervét. Szólt ismételve az adózás ügyéről, sürgette a közteherviselést. A közlekedés ügyének előmozdítására adó kivételét indítványozta, mert ezt oly előlegezésnek tekintette, melyet a nemzet később jó kamattal nyerne vissza. A közlekedési eszközök javítása érdekében sokszor felszólalt, sürgette a jó utak készítését a megyék által, a közmű-, káknak e célra felhasználását, mert ebben fontos nemzetgazdasági tényezőt látott. Kölcsönre gyakran rászoruló földbirtokosaink segélyezése végett, többször kiemelte egy hitelintézet alapításának s vele kapcsolatban a telekkönyv rendezésének szükségét, mindig kiváló gyakorlati érzéket s a körülmények alapos ismeretét tanúsítván.

Szorgalmazta a közmunkáknak országgyűlésileg megszüntetését vagy a nemességre is kiterjesztését. »A nemességnek — úgymond — a közmunkákban részt kell vennie, ez vágyunk, s meg nem szűnendünk ily vágyakat mások-

ban ébreszteni. E vágnak teljesítése volna az első lépés a teherviselés elvének életbe léptetésére — s ezen elv létesítése nélkül e honnak nincs jövője.« Politikai kérdések vitásába is belement. Vezércikkében fejtegette államunk democraticus átalakulásának halaszthatatlanságát, az arisztocrátiát, mint politikai intézményt, méltányos határok közé iparkodott szorítani s hatalmát és befolyását kizárólag a felső házra reducálni. Kezdeményezést a közállapotok megváltoztatására a felső háztól nem várván, reformját nem is kívánta, annál égetőbb kérdésnek tartotta az alsó ház szervezését népképviseleti alapon s ezt újra meg újra szóba hozta.

Hangsúlyozta a maga és társai nevében, hogy ők az alkotmányos rendnek barátai s mindnyájoknak közös célja, erősíteni a törvényhozást, szabályozni a municípiumot. Az országos munkák igazgatóságáról szólva, kívánatosnak mondta a kinevezett felelős igazgatói állás szervezését az ajánlatba hozott collegialis testületi igazgatóság helyett. Gyakran polemizált a *Budapesti Híradó* s vezére, gróf Dessewffy Emil ellen, de mindig higgadtan, nem a szenvedély hangján. Állításainak bizonyítására többnyire francia művek elméleti tanait idézte, s ilyenmű dolgozataiban észrevehető volt bizonyos doctrinair modor, mely azonban csak a szerző elméleti képzettségének, iskolázottságának bizonyítéka.

Többször behatóan fejtegette az adó és vámviszonyok kérdését, kimutatva, hogy a vámvonal megszüntetése mindaddig lehetetlen, míg a nemesi birtok adómentes, mely adómentesség nézete szerint megakadályozza az ipar és kereskedelem emelkedését is. Ezért is sürgette a köztehrviselés behozatalát, kiemelvén, hogy »ki sebesen utazni,

árakat olcsón szállítani akar, annak a mindennapi ész belátása s a nemzetgaság eddigi rendszere szerint adózni kell.«

Figyelemmel kísérve a nemzetgazdasági irodalom új termékeit, ismertette őket s rendszerint fontos közgazdasági jelentőségű megjegyzéseket tett. így megróttá a hazai mezőgazdák gondatlanságát, midőn a statisztikai kimutatásokból azt látta, hogy szeszes italok behozatalára volt szükség, holott ezek anyaga itthon oly bőven van, hogy kiviteli cikket képezhetnének. Rámutatott a nagymennyiségű lenbehozatalra, holott a len termesztésére Magyarország földje és éghajlata kedvező.

Határozott nézeteket nyilvánítva, taglalta a magyar törvényhozás hiányait. Kimondta bátran, hogy törvényhozásunk nem képviseli a nemzetet, az alsó ház csak a kiváltságos osztály gyülekezete, melytől haladás és reform nem várható. Összehasonlító ismertetést közölván a külföld gyáriparáról, figyelmesé tett hazánk ebbeli hátramaradására s haladásra ösztönzött. Cikkeket írt az indirect adók behozásáról, mit szoros kapcsolatban állónak tekintett a közjóit emelésével. Szót emelt az örökösödési jog rendezése érdekében, az iparüzlet szabadsága s a czéhrendszer megszüntetése mellett, hogy a szabad verseny lehetővé tegye az életrevaló fejlődést és gyorsabb tökéletesedést. Midőn Árva megye népessége nyomorral és éhséggel küzdött, országos segélyezést sürgetett számára s helyes érzékkel javasolta jólétük biztosítására köztök a gyáriparnak meghonosítását.

Nagyon tapintatosan szólalt fel Deák Ferencz mellett, midőn gróf Széchenyi István a *Jelenkorban* Deák szt.-gróti beszédét keserű kifakadásokkal bírálta. A kegyelet és elismerés nyilvánul soraiban Széchenyinek hazafias

nagy érdemei iránt, de ez nem tartotta vissza ellenkező meggyőződésének nyílt kimondásától. Kíméletesen és nagy szakismerettel szedte ívekre Széchenyinek Deák álláspontját rosszaló argumentatioit s meggyőzően igazolta a véd-egylet létesítésére irányzott mozgalmak jogosultságát. Czikkei, miket e tárgyban írt, nemcsak szakavatott tájékozottságának tanúságai, de mint polemikus cikkek, valódi mintái az igaz érdem iránt való őszinte hódolattal párosult jó tónusnak és ízlésnek.

Midőn tapasztalta folyóink pusztítását, erélyesen sürgette a vizek szabályozását. Megemlítette az országház építésének kívánatos voltát. Hangsúlyozta a városok- s ezzel kapcsolatban a választási rendszer reformját, melynek alapjául a censust javasolta. Elítélte tanítási rendszerünket és az egésznek reformját követelte, különösen kiemelvén a classicus nyelvek fontosságát. Sürgősen javítandónak mondta a tanítók fizetését, az intézetek felszerelését; a tantárgyak helyes megválasztását és tárgyalását, megjelölván még a forrást is, a tanulmányi alapot, melyből a költségek egy része fedezhető volna.

Mint e bő részletezések is mutatják, Trefort a centralisták pártjának legmunkásabb tagja volt. Dolgozataiban nyilvánuló szakismeretetei első alapos szakírónkká avatják őt, irányának könnyűsége, lelki rugékonysága és gyors munkássága tevékeny és élénk hírlapíróvá tették. Mint szaktudós, nem oly mély mint társai, Szalay és Eötvös, de látköre széles, olvasottsága terjedelmes, Ítéletei még rögtönzéseiben is találóak. Nyelvezete, leszámítva az akkor még nagyon elterjedt idegen műszókat, világos és tiszta. Nem oly tömör mint Szalayé, nem oly költői mint Eötvösé, de mindig szabatos és választékos. Szalay mélyreható okos-

kodásai, Eötvös terjengős elmékedései nagyon gyakran fárasztó hatásúak voltak, Trefort dolgozatain mindig bizonyos hidetség ömlött el, eszmemenete élénk és gyors akármiről írt, fejtegetései rövid, de tartalmas magyarázatok melyek hosszú hasábokra soha sem terjedtek.

A triumvirátus, mely Szalay szerkesztése idején a legelterjedtebb magyar közlöny hatalmával rendelkezett? hírlapirodalmunkban kiváló jelentőségre emelkedett. Elsők voltak ők, kik a politikai hírlapsajtó működésébe rendszert hoztak be, midőn a centralisatióra és a népképviselői kormányformára való törekvésükben összhangzatos és következetes munkásságot fejtettek ki. Míg azelőtt a *Pesti Hírlap* hasábjain rendszertelen, de folytonos izgatás folyt, most a mérséklet határai között jól megválogatott eszközök segítségével előre megállapított célokra irányult minden törekvés. A centralisták nem a szenvedélyek felizgatására, hanem a hidegen fontolgató értelem meggyőzésére számítottak. Rendre vették a külföldi alkotmányos tanokat s tudományos készültségük apparátusával bonczolgatták. Kimutatták, melyek azon eszmék és intézmények, a miket átvehetünk, meghonosíthatunk, vagy melyeket kell viszonyainkhoz alkalmazva módosítanunk. Mindent tüzetesen megmagyaráztak, részleteikben megvilágítottak, mindent megérlelve készen terjesztettek elő. Ők kezdték meg nálunk a külföldi államtani elméletek philosophiai fejtegetését, ők voltak az elsők, kik a nyugati fejlettebb nemzetek alkotmányos tanait behatóan tanulmányozták. Nem elégedtek meg közügyeink fogyatozásainak emlegetésével, hanem megjelölték a javítás módját és eszközeit is. Fejtegetésük körébe bevonták az állami közigazgatás minden ágát, ízekre szedték alkotmányos életünk egész organismusát. Ural-

kodó gondolatuk volt mindenben a szabadság és alkotmányunk biztosítása. Magán- és közjogi kérdések tárgyalásában szabadelvű felfogást tanúsítottak és szigorúan alkalmazkodtak a törvényszerűség formáihoz.

Tanaik tudományos tárgyalása s a külföldi állapotok tekintetbe vétele s a rájuk hivatkozások miatt sokféle támadásnak és gúnynak voltak kitéve. Szobatudósoknak, doctrinaireknek, plagiariusoknak nevezték őket. De ők nem törődtek vele, a támadások ellen sikerrel védelmezték magukat, a gúnyt gúnynyal torolták vissza. »Azt mondják — így szól Szalay — s oly hangon mondják, mintha ez által elmarasztaló Ítéletet mondtak volna: — »a *Pesti Hírlap* doctrinaire lap.« — Igen örvendünk, ha az; ilyennek szerkesztését tüztük ki feladatul. Doctrinaire lap, azaz: nem pusztán empirikus, hanem olyas, mely felsőbb elvek világosságában láttassa a tényeket, mely nem tárgyat tárgyhoz enyvezni, hanem egyet a másikból kifejleszteni akar. Doctrinaire lap, azaz: nem az expediensek lapja, hanem olyatén lap, mely nem kiált hozsannát a bevégzett tényeknek, csak azért, mert bevégzettek, mely a hatalmasok paripái alá nem hint virágokat, tudván, hogy az ünnepi diszmenet magában még nem úrnappja. Doctrinaire lap, azaz: nem barátja oly institutioknak, melyeket csak önmagukkal mérhetni, ¹ nem az emberi és polgári jogok mértékével, s nem a minden idők és minden alkotmányos népek közéletéből elvont státusphilosophia nehezékével. Doctrinaire lap, azaz: észszerű haladás lapja, nem a »pallium ad omne tempus aptum« glossatora, mely köpenyeg, ha ronggyá vált, még advent és karácsonytáiban is haszonvehetetlen.« A plágium vádjára pedig Trefort felelt a következőleg: »Mi a plágiumot illeti, — igen, mi plagiariusok vagyunk ugyanazon

értelemben, melyben az egész civilisatio egy nagy plágium; — mi mások tapasztalásain okulni akarunk; mi nem akarjuk magunktól eltaszítani azt, mit az emberiség ötven, év óta tett s gondolt.« *)

Mint látjuk, még a támadás- és gúnyra is higgadtan feleltek, nem szenvedélyességgel. Hiányzott belőlük a szenvedélyesség, ezért nem is tudtak izgatni. Széchenyi, Kossuth szenvedélyes természetűek voltak s mindkettő nagy izgató volt. Minden nagy agitator a szenvedély feltüzelésével izgatta a tömegeket merész terveinek keresztülvitelére, így tett Kossuth, így Mirabeau, O'Connell vagy a legújabb időben Gambetta és Gladstone. A centralistákat a fontolgató értelem vezette működésükben, ők a szenvedélyre nem tudtak hatni, ezért népszerűségük nem is volt. Működésük nem a jelen állapotok rohamos megváltoztatására irányult, ők a jövő fejleményeinek voltak útegyengetői. Az eszmék és tanok, miket ők hirdettek, nem gyors érlelődésre voltak számítva, létesítésük hosszabb időt feltételezett.

Mindhárman nagyobb írók voltak mint szónokok, ez is magyarázatául szolgál eszméik lassú terjedésének. Az Írott betűnek nincs meg az a közvetlen hatása, mint az élő szónak. Irataikból pedig a szónokias elem teljesen hiányzott. Írói érdemeikért mindhárman már korán tagjai lettek az akadémiának, s mindhárman a legtekintélyesebb állásra jutottak benne. Szalay mint főtitkár, Eötvös mint elnök, — későbbi társuk Csengery, mint másodelnök, — nagyjelentőségű tudományos és adminisztratív tevékenységet fejtek ki az akadémia munkakörében. A centralista tábornak még élő egyetlen tagja pedig napjainkban

*) *Pesti Hirlap* 1845. 449. sz.

foglalta el benne a culturmozgalmaink iránt érdeklődő egész nemzet nagy várakozásai mellett az elnöki széket.

A politikai szereplésük szülte népszerűtlenséget irodalmi működésök sikerével ellensúlyozták. Eötvös *Karthausi-jával* meghódította az egész magyar olvasóközönséget, Szalay a külföld legnagyobb államférfiairól irt jellemzéseivel a legkitűnőbb magyar essayíróvá lett, hazája történetének megírásával pedig később az elsőrangú pragmaticus történészek közé sorakozott. Politikai téren is később a legtekintélyesebb állásra jutottak. Eötvös az első — majd később a kiegyezés utáni — független magyar minisztériumban tárczát nyert, Szalay, Deák igazságügyi miniszternek osztályfőnöke, majd a független Magyarországnak diplomatai képviselője lett, Trefort napjainkban több mint egy évtizede, hogy legfőbb öre országos közoktatásunk ügyének, melyet mint miniszter, európai színvonalra ő emelt.

A negyvenes évek közepén, midőn actioba léptek, senki sem volt kortásaik között, a ki a világirodalomban való jártasságban velők vetekedhetett volna, a ki a külföldi állapotok ismeretében velők felért volna. Mindhárman vi-, láglátott, sokat utazott férfiak voltak, kik könyvekből szerzett ismereteiket a közvetlen tapasztalat és megfigyelés szülte okulással gazdagították. Epén nem volt tehát találó a rájuk alkalmazott *szobatudós* gúnyos elnevezés, mert tanulmányozták és ismerték az életet gyakorlati oldalról is. Aki politikai hitvallásának népszerűsítésére oly élénk színekkel festett képet tudott alkotni az életből, mint Eötvös *A falu jegyzője* című regényében, azt csak az elfogultság nevezheti az életet nem ismerő pedáns theoretikusnak. Theoriákat fejtegettek, elméleteket állítottak fel, igaz,

mert rendszert alkottak a kapkodás és biztosan meg nem jelölt ezélokért való izgatás helyébe, s minden rendszernek alapja, támasza az elmélet, ily elméletre pedig szükség volt a negyvenes évek átalakulási küzdelmeinek idején. Elméleteiket azonban élettapasztalataikból vonták le, helyességüket az események hamarabb igazolták, mint maguk várták. Egy kifogás tehető csak ellenük, az, időszerű volt-e a centralisatio és parlamentaris kormányforma sürgetése abban az időben, a midőn oly erős volt a megye cultusa, a midőn a felelős kormányt még a haladás hívei is utópiának tartották. Az 1848-iki események megadják erre is a választ. Mi történik vala akkor, ha az 1848-ban egyszerre történt átalakulás teljesen készületlenül talál bennünket?! E rohamos átalakulás igazolja a centralisták 1844—45-iki működésének időszerűségét, noha kortársaik más felfogást vallottak; így Pulszky is levelet intézett Eötvöshöz s felszólította benne a centralistákat, hogy hagyjanak fel a megye ellen intézett ostromukkal, s ne sürgessék a felelős kormányt most, midőn az nem egyéb »a jövő zenéjénél.«

S habár Csengery szerkesztése idején felhagytak is egyidőre kissé merev vitatásával tanáiknak, de az eszmét mindig híven megőrizték; koronkint ők is, valamint később hozzájuk csatlakozó társaik is, így Kemény Zsigmond, meg-megújították. Alkotmányunknak európai formába öntése, az ő érdemök. »A doctrinaireknek köszönjük — írja eszméiknek egy mai hirdetője — hogy az európai irány természetes következményeire felhítták a közfigyelmet. Ha ők nincsenek, ha európai mozgalmaink fonalát nem kötik bele a nyugoti alkotmányosság szövetébe, 48-iki átalakulásunk tán egészen máskép üt ki, talán az exclusiv ma-

gyár állambölcséség feltalálta volna az exclusiv magyar alkotmányosságot, parlamentet, a mely találmánynak aligha a magyar szabadság nem vallotta volna kárát.« *)

Midőn 1845. júliusban a *Pesti Hírlap* szerkesztését Csengery vette át, kijelentette, hogy a lap továbbra is határozott orgánuma marad az ellenzéknek, s mint eddig, sürgetője lesz a gyökeres reformoknak. Iránya a lapnak nem is váltózott meg, mert társainak felfogásában ő is osztozott. Felfüggesztette ugyan egy időre a centralistikus eszmék minden számban való fejtegetését, de teljesen el nem ejtette, sőt külön rovatot tartott fenn nevezetes férfiaknak a központosításról vallott nézeteik tolmácsolására, miknek nagy részét Csengery maga írta.¹⁾ Változtatást csak a szerkesztésben honosított meg. Változatosabbá, élénkebbé tette a lapot. Felhagyott az egyhangú és nehéz vezércikkek folytonos közlésével s a napi érdekeket közelebbről is érintő tárgyakról közölt rövidebb, élénkebb modorban írt dolgozatokat. Az újdonságok rovatát, mintegy füszerét a lapnak, kissé felújította, összevont, a hol valamit terjedelmesnek talált s bővített, a hol hiány mutatkozott. Egyes rovatoknak tágabb korlátokat engedett, vagy új rovatokat is nyitott meg, másokból száműzte a feleslegest. Általában nagyobb szabadságot, több élénkséget vitt a lapba.

Csengery határozott szerkesztői talentum volt és ügyes, jó stalista. Mindkét tulajdonsága észrevehető volt nemsokára a *Pesti Hírlap-ban*. A beosztás eleget akart tenni a nagy közönség különböző igényeinek, a czikkek gondos megválogatása, nyelve és irálya ki akarta elégíteni a kényesebb ízlésűeket is. E változtatások növelték is a

*) Beksics Gusztáv: *A magyar doctriinairek* 98. 1.

¹⁾ L. Csengery Antal összegyűjtött munkái V. k. 422. 1.

lap elterjedtségét. Az előfizetőknek azt a nagy számát^ melylyel egykor Kossuth idejében bírt, nem érte ugyan el, de a Szalay közönségének számát jóval megszorította. Nagyon sok közleményén meglátszik Csengery simító keze. A későbbi *Budapesti Szemle* szerkesztője tapintatosságának és ügyességének számos nyomára akadunk a *Pesti Hírlap*-ban, mely úgy az ő, mint a Keménnyel folytatott együttes szerkesztése alatt ismét a közvélemény legkedveltebb orgánumává, a jó ízlés és valódi műveltség tolmácsává lett.

1846. végén kezdett benne közreműködni Kemény, ki, mióta az *Erdélyi Híradó-tól* visszavonult, letette a hírlapírói tollat, de azért Írói hírnevét a *Korteskedés és ellenszerei* című röpiratával oly fényesen növelte, hogy Széchenyi is, Csengery is iparkodtak megnyerni közreműködését. Kemény, Csengery meghívását fogadta el, mert a centralisták elveivel már rég egyetértett, az egyénnel pedig már régen rokonszenvezett.

Budapestre jövén, a centralista táborba állt s annak nemsokára egyik legtekintélyesebb munkása lett. Mások is csatlakoztak a párthoz. Írtak a *Pesti Hírlap-ba*, régebbi közreműködői és új hívei. Pulszky több cikkben fejtegette az örökváltság kérdését, Írtak bele Pap Endre, Beöthy Zsigmond, Irányi Dániel, később 1848-ban Jósika Miklós, de senki oly jelentékeny publicistái tevékenységet nem fejtett ki, mint Kemény. Egy második, új korszakot képez a centralista párt közlönyének történetében utolsó két évfolyama, midőn Eötvös *Teendők* címűet viselő cikksorozatában az átalakulási kérdések részletei felől fejtegette nézeteit s Kemény *Montesquieu és I. Béla király*, meg az *Idők jele* című cikkeiben mélyreható filozófiai felfo-

gással, s bő jog- és történettudományi ismeretekkel szolt alkotmányos helyzetünk vitás kérdéseiről. Ha Eötvös és Kemény soha egyebet nem írnak vala, e cikksorozatok is előkelő helyet biztosítanak nekik publicistáink sorában.

Az a mély politikai bölcsesség és államférfiúi tapintat, mely Eötvös dolgozataiban nyilvánul, valamint Keménynek minden ellenvetést megsemmisítő erős logikával párosult argumentatioja e korbeli munkálataikat publicistái irodalmunk gyöngyeivé avatják.

Senki sem volt oly óvatos az alkotmányos utón kies- * közölt vívmányok védelmében, mint Eötvös, senki sem ma-! gyarázta a *pragmatica sanctio*t oly alaposan, mint Kemény. Mindketten a legerélyesebben kárhoztatták a kivívott jogok kockáztatását. Eötvös jó előre felismerte a birodalom hadi és külügyének közös jellegét, Kemény az érdekek egységebe helyezte állami megerősödésünk, belső megszilárdulásunk feltételét. »Birodalmunk megszilárdulása — Írja — az érdekek egységében fekszik, melyek a monarchia tartó- * mányait összefűzik. Mind külső, mind belső viszonyaira! nézve hazánknak és a birodalomnak érdekei ugyanazok. ^ Külsőleg ellenségeink közösek. Belső állapotainkra nézve j a birodalomnak feladata: hogy az egyes tartományok, pótolva egymásnak szükségleteit, közös erővel, anyagi és szel- vlemi érdekeiknek a lehetőségig való kifejlődése után törekedjenek, s ezen érdekegység, mely birodalmunkat az egész civilisatio érdekében egy erős, összszefüggő egészsze teszi, annyival szembetűnőbb lesz mindenki előtt, ha alkotmányos függetlenségünk felelősség által biztosítottván, bizodalmatlanság nyugodt ítéleteinket nem zavarja többé.«

Midőn Kemény pesti hírlapi első cikkében az erdélyi úrbér felől mondta el »igénytelen nézeteit«, benne sokan

csak az erdélyi viszonyok alapos ismerőjét látták, de a kik ismerték őt, jóstehetség nélkül is nagy szerepet tulajdonítottak neki. Az a felfogás, melylyel a követi utasítások s a verificatio eddigi módjának czélszerűtlenségét vitatta, vagy melylyel az évenkinti országgyűlést s később a teljes hírlapi sajtószabadságot sürgette, nem közönséges államférfiúi tehetségre vallottak. A szavazatjog kérdésének vitatásában pedig Szalayval együtt a külföld bármely nagy hírű államférfiával egyenrangú. Amint évekkkel előbb az *Erdélyi Hiradó-nak* éltető szelleme volt Kemény, akként a centralisták között is vezérszerepre jutott. S midőn a forradalom dúlásai közepett letette írói tollát, akkor is nevezetes tényező volt a politikai pártküzdelmekben, szava a clubtanácskozmányokban is mindig kellő figyelemben részesült. Személyi tulajdonságai között, nagy erkölcsi bátorság jellemezte egyéniségét. A legerősebb áramlatok között is megtartotta elfoglalt álláspontját, magát elsodorni soha sem engedte, soha terrorismusnak nem hódolt, független meggyőződésére oly büszke volt, hogy kimondta a legszigorúbb ellenzések daczára is. Sem gúny, sem támadás, sem makacs ellenállás nem riasztotta vissza elveinek nyílt követésétől s nem volt erő, vagy hatalom, mely arra kényszerítse, hogy a törvényszerűség teréről lelépjen. Mint a forradalmi mozgalmak ellenzője, szilárdul ragszkodott a békés kiegyenlítés eszméjéhez, rendíthetetlen híve volt a békepártnak, s később vezére a sajtóban, a kiegyezés politikájának.

A sokféle támadás, melylyel kezdetben a centralisták tanait illeték, nem idegeníthették el annyira a közönséget, hogy kítűnő elméjű védői ne biztosíthatták volna e tanok, ez eszmék jövőjét, pedig nem egy súlyos vádat hoztak fel ellenök; így, midőn érzékeny szemrehányásokkal támadták

meg őket a miatt, hogy a múltban a nemzetiségnek hatalmas bástyául szolgáló megyéket megvetés tárgyává teszik. Ilyenkor bár nem vonakodtak elismerésüket is kifejezni az institutio iránt, a mennyiben azt nézetük szerint megillette, de következetesen védett elveikkel soha fel nem hagytak. S midőn ellenfeleik tanaikat megczáfolni nem tudták, önérzetesen hirdették, hogy nemcsak álláspontjuk helytelenségét senki be nem bizonyította, hanem oly cikket sem írtak ellenök, mely behatóbb czáfolást tett volna részükről szükségessé.

A párt minden tagja nyíltan, többnyire neve vagy legalább neve kezdetűinek aláírásával mondta ki véleményét. Szalay, Eötvös, Trefort kezdetben nevüket írták ki, később minden önálló cikk alá nevök kezdetűit írták. Szalay *Sz. Z.-t*, Eötvös *E.-t*, Trefort *T. A.-t*, Kemény mindig kiírta nevét, mint Széchenyi is. Előfordultak ugyan névtelen vagy álnevű cikkek is, mint a trieszti levelek (Szalaytól) vagy Agricola levelei (Eötvöstől), de e névtelenségnek nincs elvi jelentősége. Csengery már meghonosította a névtelenséget, mely az ő szerkesztése óta állandó lett hírlapi sajtónkban. A névtelenség gyakorlatba vétele oly időben, midőn nem a név varázsa kölcsönöz érdeket a fejtegetett eszméknek, s nem szennyes érdekek paizsául szolgál, nem lehet kifogás tárgya, sőt előnyös a tekintélyek szava után induló közönség ítéletének fejlesztésére, hogy gondolkodásra s tárgyias ítéletre szokják. Csak midőn egész nemzetre kiható eszmék foglalkodtatják a közvéleményt s nagy események előkészítéséről van szó, kívánatos az író megnevezése. Ilyenkor a közönség nemcsak a zászlóra tekint, hanem azt is tekintetbe veszi, ki lobogtatja,

mert az ő egyénisége és magatartása lelkesedést vagy csüggedést önthet a közönség keblébe.

Csengery követte a névtelenség megtartását, de egyes munkatársai azért mégis megnevezték magukat, különösen ha elvi fontosságú kérdésről szóltak. Rendes körülmények között különben nem a névvel vagy névtelenül megjelenő egyes cikkek kölcsönöznek határozott jelleget valamely közlönynek, hanem állandó közreműködőinek munkássága s a lap maga képviseli a programot, mely még válságos időkben is lehet irányzója a közvéleménynek.

Kossuth volt az első szerkesztő, ki egyénisége bélyegét rányomván vállalatára, határozott szint, pártjellegűt adott a *Pesti Hírlap-nak*, utódai a szerkesztésben szintén az elvi jelentőség színvonalán tartották meg a lapot, más irányt adtak neki, de határozott iránya mindig volt. Es ámbár ez irány kezdetben több ellenzésre mint méltatásra talált, utóbb mégis oly általánossá lett, hogy 1848-ban ismét a *Pesti Hírlap* volt a legelterjedtebb magyar hírlap. Ezért választotta a kormány hivatalos közlönyének, míg rendszeres hivatalos lap kiadásáról gondoskodhatott.

Az év közepén már napi lappá lett s hasábjai hivatalos közleményekkel s a hadi mozgalmakra vonatkozó értesítésekkel töltettek meg, itt-ott egy-egy harci dalt is hozva Vörösmarty, Petőfi vagy Erdélyi János tollából.

A centralisták elérték merész terveik megvalósulását, az eszmék, miket éveken át oly nagy előszeretettel magyaráztak, fejtegettek, diadalra jutottak. Közlönyük, a *Pesti Hírlap*, megtette a szolgálatot, melyre kiszemelték, nyugodtan bocsáthatták ki kezeikből, hogy ismét új eszmék hirdetőjévé legyen. November 30-án jelentették a közönségnek Landerer és Heckenast kiadó-tulajdonosok, hogy a

következő évben Nyári Pál közreműködése mellett Jókai fogja szerkeszteni. Csengery és Kemény 1848. december 31-én adták ki az utolsó számot, melyben egyszersmind búcsút vesznek közönségüktől. Amint ötödfél év előtt nem előzte meg fellépésüket nagy zaj és lárma, oly csendes volt visszalépésük. A centralisták elérték, a mit sajtó útján elérni lehet, soha párt nem volt még Magyarországon, melynek eszméit az események oly fényesen igazolták volna, mint a centralistákét.

VI.

A conservatív eszmék közlönyei: *Múlt és Jelen*, *Budapesti Híradó*.

Szilágyi Ferencz, gróf Dessewffy Emil mint hírlapírók.

Erdély legkiválóbb államférfiai már a harminczas években a mindegyre erősödő országos ellenzéki pártnak voltak hívei. A kormány abszolút, erőszakos magatartása, az országgyűlés halogatása mélyen elkeserítette a hazafiakat. Oly férfiak, mint gróf Bethlen János, báró Wesselényi Miklós, Szász Károly, a legélesebb ellentétbe helyezték magukat a kormány önkényes eljárásával. Még inkább erősödött az erdélyi ellenzék, midőn Méhes megindította lapját s benne Kemény Zsigmond és Kovács Lajos éles bírálat alá vették a közügyek igazgatását s fejtegették a reformok szükségét. A kormánypártnak nem volt orgánuma, mely érdekeit védje, s az ellenzék befolyását ellensúlyozza. Szilágyi Ferencz, a kolozsvári ref. kollégium tudós tanára, már 1838-ban tett lépéseket egy hetenkint kétszer megjelenő lap kiadására, benyújtott programjában célirányosnak hiszi: »ha a szakadozott s csak pillantatnyi újságkiválás kielégítésére számított hiányos, gyakran ellenkező vagy unalomig ismételt napi tudósítások helyett a történeteket időszakazonként p. o. egy holnap elteltével, vagy minekutána legalább részint kifejlődtek összefüggőleg adja elő, s ahoz ragasztja a világosító, magyarázó adatokat, jegyzékeket, ismereteket, melyek a históriából, politikából,

statistikából és geographiából mint az újságolvasás mulhatatlan segédtudományaiból lesznek merítve.« *) És ám-bár vállalkozását örömmel fogadta az erdélyi főkormány-szék is, az udvari cancellária is, mindkét fórum ajánlása daczára kérelme sokáig elintézetlenül maradt. 1840-ben már személyesen járt Bécsben kérelmének megújítása végett, így is csak nagynehezen tudta az engedélyt kieszközölni, pedig az erdélyi udvari cancellária ismételve, kiemelte, hogy »a szerkesztő józan gondolkozásmódjától alaposan remélhető, hogy a túlzó szabadelvű irányzatnak helyesebb elveket fog ellenébe állítani.« Sok huza-vona után az engedély megadatott neki, miről 1840. október 8-án értesítette a szerkesztő kérelmére az erdélyi főkormány-szék a Helytartó Tanácsot. *)

Szilágyi Ferencz ekként megtette az előkészületet a *Múlt és Jelen* című hírlap kiadásához. 1840. szept. 12-én folyamodványt nyújtott be a kormány-székhez, melyben a *Hamburger Politisches Journal, a Leipziger Allgemeine Zeitungéi* az *Ausland* járathatására kért engedélyt, becsületszavára fogadván és ünnepélyesen Ígervén, hogy a szerkesztőségen kívül senki sem fogja használni vagy olvasni, mire az engedélyt ezen feltétel alatt meg is kapta. Pár nappal utóbb beküldvén a kormány-székhez lapja tervrajzának nyomtatott példányát, kérte hogy az összes hazai egyházi és világi hatóságoknak hirdettessék ki a lap megindulása, mit a kormány-szék teljesítvén, egyszersmind a censort is kijelölte Cserey Farkas kormány-széki tanácsos-

*) Szilágyi Ferencz kéziratai a kolozsvári ref. collegium könyvtárában. IV. köt.

¹⁾ Orsz. levélt. Helyt. tan. 1840. 36,510. s Erdélyi főkormány-szék 1840, 11,404.

ban. Néhány nappal utóbb pedig az erdélyi udvari canceláriához folyamodott, kérve hogy lapja az évenként kiadni szokott hírlapjegyzékbe felvétessék. *)

A lap egy negyedréti íven 1841. január 5-én meg is indult. A Janus-arcz képével díszített lapnak két fő szakasza volt: *I. Múlt*, mely »a közelebbi tized, tehát az Európát megrázó júliusi revolutiotól fogva eltölt, világra kiható, nagy következésű változásokkal tömött időszakasz érdekesebb történeteivel foglalatoskodik — mondja ő maga az Előszóban — és *II. Jelen*, melyben a két testvér Magyar haza mindennemű dolgaira, polgári életére különös tekintet és figyelem lesz fordítva, a kinevezéseket, hivatalos jelentéseket stb. foglalja magában; továbbá a honi és külföldi politikai híreket, s idetartozó mindennemű adatokat czélszerű megválasztással, a magyar olvasó közönség szükségéhez alkalmazott gondos kidolgozással s lehető gyorsasággal közli, valamint újabb tudósítások czíműe alatt hátul külön osztálya lesz.«

Tett oly ígéretet is, melyet — az események fejlődését előre nem látván — meg nem tarthatott. ígérte, hogy a tollharczokat kerülni fogja, pedig hosszú és szenvedélyes vitákba keveredett, miket végre már maga is megsokalt. »Erős és változhatatlan feltétele, — így írt — miről a tisztelt olvasó közönséget ünnepélyesen biztosítja, soha sem engedni sem egyik sem másik lapját tollharcz mezejévé válni; személyeskedési vitatkozások azokból örökösen száműzve maradnak.«

Kezdetben sem maga a főlap, a *Múlt és Jelen*, sem melléklapja a *Hon és Külföld*, nem vallott határozott elve-

*) Szilágyi F. kéziratai, s erd. kormányisz. levélt. 1840. 627., 10,974. és erd. udv. canc. 1840. 4869. sz.

két, bár megindulásuk előtt elterjedt már a hír, hogy az egész vállalat a kormány kedvezésébe szegődik, sőt engedélyezése is ez alapon ajánlatott, mindamelllett az egész első évfolyam oly színtelen volt, hogy az ellenzék is tarthatta csakúgy saját orgánumának, mint a conservatív vagy kormány-párt. Első czikke a júliusi francia forradalomról szól, mit több számon át fejtegetett, nem publicistái szellemenben, hanem történeti értekezés modorában. A *Jelen* című rovatban pedig az újévi ünnepélyességeket írta le oly túlzásig menő alázatosság hangján, hogy a későbbi irányt már sejtetni engedte. Pesti levelében Magyarországnak politikai helyzete oly módon volt ismertetve, mintha távoli külföld lett volna. Egyéb apró hírek után ismét két rövid cikk szólt Franciaországról. E rövid tartalomjegyzék is mutatja, hogy hírlapírói jellege épen nem volt.

Hasonlóan voltak összeállítva a későbbi számok is. Elül rendszeren valami történeti értekezés Európa valamely ismertebb államának közeli történetéből, mit a levelezés alakjában közölt hazai rövid hírek váltottak fel rendszerint aprózó részletességgel, a legtöbb tért pedig a külföldi rovat foglalta le, mert ezt a külföld hírlapjaiból könnyen meg lehetett tölteni. Beosztását már az első negyedév múlva megváltoztatta; elhagyta a *Midt* rovatot s *Honi* — és *Külföldi Tudósítások* című két főszakaszra osztotta a lapot. Ha a censura valamely cikket, vagy egyes kifejezéseket törölt, azt rendszeren üresen hagyta s midőn ezt a censura megtiltotta, *) nagyobb betűkkel nyomott jelen-

*) »A kolozsvári *Hon és Külföld* című újság — így szól a rendelet — apr. 26-ról — 27. sz. a. kiadott lapjában azon okból üresen hagyott hely találatván, mivel a bíráló egy cikket, minekutána a betűk annak kinyomtatására már el voltak rendezve, kinyomtatni»

test közölt a lefoglalt cikk terén. Addig, míg az országgyűlési közlemények nem adtak elég anyagot, nagyrészt a külföldi lapokból átvett tudósítások töltötték meg a hetenkint kétszer megjelenő egyes számokat. Határozott iránya és pártjellege nem volt kezdetben, nem is lehetett, mert önálló cikk, rendszeres dolgozat, nem fordult elő benne.

Már az első évben azért folyamodott a szerkesztő, hogy engedtesék meg neki lapja számára egy külön sajtónak beszerzése és közöltessenek vele a főkormányzók útján a kormánytól származó nyilvános hirdetések és jelentések, hogy kinyomathassa őket a lapban. Első kérelme megengedett azon szigorú kikötéssel, hogy a lapon kívül

nem engedte, és idd sem volt annak helyét mással kipótolni; — mint-hogy pedig a bírálati szabályoknál fogva a kinyomtatni nem engedett cikkek vagy kitételek helyét üresen hagyni tilalmaztatik, hanem azt a nélkül, hogy a meg nem engedett cikkekről említés tétetnék, mi a bírálat természetével ellenkezne, más cikkel vagy kitétellel be kell tölteni; egyébaránt is szabadságában állván a szerkesztőnek, ha magát a bíráló által igen erősen megszorítva érezné, sérelme orvosoltatása végett feljebb folyamodni: — méltóztatott Felsőleges urunk f. é. apr. 22-ről 1669 udv. sz. a. kelt kegyelmes k. rendeleténél fogva kegyelmesen parancsolni, hogy ezután ügyelet fordíttasson arra, miszerint az újságokban ilyenféle üres helyek többé elő ne forduljanak; mire nézve arról kell gondoskodni, hogy az illető cikkek elég jókor bíráltassanak, azon cikkek pedig, melyek iránt maga a szerkesztő könnyen előre láthatja, hogy azok némű kétség alá jöhetnek, sajtó alá ne tétessenek, míg a kézirat a bírálatot meg nem járta, — mely kegyelmes kir. rendelet tartalma kegyelmeteknek oly hozzáadással íratik meg: hogy professor Szilágyi Ferenczet, mint a *Hon és Külföld* czilnű újság szerkesztőjét, a szerént utasítsák és annak szoros megtartását tegyék kötelességévé.« Aláírva: gróf Rhédey Ádám. Érd. kormány. 1841. 5078 sz. Szilágyi F. kéziratai.

semmi mást nem nyomathat rajta, de ez utóbbi mint teljesen szokatlan kérelem mellőztetett.*) Azonban egyidejűleg 5399 erdélyi udvari cancellariai szám alatt elnöki jegyzékben közzétett vele a gubernium útján a felség szigorú megrovása a 81. s 82-ik számokban foglalt vallást sértő közlemény miatt, hasonló körülmény előfordulása esetén szabadalmának elvesztésével fenyegettvén.

Pedig Szilágyiról ekkor már Bécsben az a nézet volt elterjedve, »hogy oly lap szerkesztője, a ki feladatául tűzte, hogy a közvéleményre a kormány politikája értelmében hasson.« Egyik előfizetője is kijelentette, hogy nem tartja tovább a lapot, mert nézete szerint a kormánynak kezd kedvezni, ő meg a liberális iránynak híve, mire Szilágyi alkalmat vett magának értekezni a liberalismusról és a royalismusról s nagy önmérséklettel és higgadtsággal tárgyalta az ellenzéki meg a kormánnyal szövetkező magatartásnak jogosultságát. Mindkét irány hívét jó hazafinak tartá, csak valóban a hon javára működjék, ezért felmentve is érzi magát a hosszas védekezés alól.

1843-ban a *Múlt és Jelen* ívrétű alakot vett fel s még egy melléklap járult hozzá: *Magyar Gyermekebarát* címen. Önálló cikkei még ekkor sem voltak, jóllehet erdélyhoni társalapja az *Erdélyi Híradó* ekkor már e tekintetben az anyaország legjobb lapjainak színvonalán állt. A *Múlt és Jelen* közleményei ekkor is még apró megyei tudósításokra szorítkoztak, az erdélyi országgyűlés bezártával a pozsonyinak tanácskozásairól közölt rövid tájékoztatásokat az anyaországi lapok nyomán, itt-ott egy-egy polémiái vagy más hírlapban megjelent tudósításra vonatkozó helyreigazító leve-

*) Orsz. levélt. Canc. 1841. 799.

let közölt, de politikai elvhez ragaszkodó közleményei nem voltak.

Csak a következő évben kezdett határozottabb szint vallani. *A nemzet, kormány és tisztújítás* című vezércikkeiben vizsgálván a kormány és oppositio eljárását, az utóbit nem tartotta helyesnek, mert a javulás, nézete szerint, csak a kormány jóakaratótól lévén várható, rosszait minden oly felfogást, mely intézkedéseivel ellentétbe helyezte magát. Kormánypárti érzületét gyakran kimutatta az *Erdélyi Híradóval* folytatott polémiaiban, valamint azon dicsőítő hymnusaival, melyekkel minden újév alkalmával elárasztotta a fejedelmet és az uralkodó házat. A lelkesedésnek e naiv nyilatkozata akárhányszor ismétlődött a lap hasábjain, valahányszor valami örvendetesebb esemény fordult elő, mi az uralkodó házzal kapcsolatban állt.

Hogy lapja érdekességét növelje, 1845-ben félívvvel megtoldotta s rendes Tárczarovatot nyitott benne színházi, irodalmi szemlével s egyéb hasonló tárgyú közleményekkel. Közölte a többek közt Gutzkovnak egy történeti vígjátékát, mi koráig politikai hírlapnál annyira szokatlan volt, hogy utánzásra még sokáig nem talált. Tartalmasság tekintetében is iparkodott emelni. Az 1844-iki évfolyam végén egy cikksorozatban fejtegette: Miért nem halad Erdély? de e dolgozat is hiányával van minden publicistái felfogásnak. Inkább történelmi értekezésnek válik be, mint egy politikai hírlap vezércikkének.

A hirdetésekre előbb külön melléklete volt, de midőn a főkormányzék ezt eltiltotta, a főlap utolsó oldalán közölte őket mindaddig, míg a felség engedelme a hirdetési mellékletet új életre fel nem támasztotta. Hét évnél tovább tartó pályafutása alatt a legnagyobb tevékenység és leg-

több eredetiség polémiáiban nyilvánult, mikbe utóbb már maga annyira beleunt, hogy nyílt levélben szólította fel Méhest, az *Erdélyi Híradó* szerkesztőjét, hogy egymás megtámadását és minden személyi versengést kölcsönösen szüntessenek meg, a vitatkozást pusztán az elvekre tartván fenn, mert annyit megmondott nyíltan, hogy a conservatív iránynak ő továbbra is híve marad s lépten nyomon ellenőrzi az oppositio minden tettét, minden szavát, mikre nézve bírálói jogát fenn is kívánta tartani. Versenygése Méhes-sel annyira ment, hogy kérte az udvari cancelláriát, tiltsa meg Méhesnek az *Erdélyi Híradó* kibővítését, midőn ez történelmi, földrajzi, statistikai és biographiai adatokat akart közleni lapjában, mi által az ő melléklapjának a *Hon és Külföld*-nek jogát látta sértve. Azonban az udvari cancellaria kihallgattatván a gubernium által Méhest, s arról győződven meg, hogy Szilágyi jogát nem csorbítja, ezt kérelmével elutasította.

Mint politikus, Szilágyi Ferencz utóbb kissé elfogultan védelmezte álláspontját s nem elég türelmes magatartást tanúsított az ellenzékkel szemben, midőn a fennálló két országos párt jellemzéséről a következőig szólt: »Az Erdélyben szembeálló két politikai párt közül az *ellenzéki*-nek elve és iránya — legalább tényeiből ítélve — haladni a kormány daczára, s annak minden lehető alkalommal ellene szegülni — a javításokat rögtön s a fennálló törvények és institutiók számba nem vételével végrehajtani igyekezni — s befolyása s hatalma megállapítására minden eszközt használni, bármely károsok legyenek is, melyeknek jelesen a kormány iránt tartozó engedelmesség megtagadása, annak gyanúsítása, rágalmozása, melyet gyengíteni s kissebbíteni munkásságának egyik főiránya, mint szintén

az értetlen tömeg zaklatása és ingerlése, s végre a más véleményét és meggyőződését nem tisztelő, sok esetben üldöző türelmetlenség is főjelleme e pártnak, mely a szabadság és zabolátlanság közt felette ritkán tud különbséget tenni. A *conservatív* párt a polgári társaság fentartását a halkal és józan haladással köti össze, azt a nemzet lefolyt életére, s a fennálló törvényekre alapítja, valamint a kormánnyal egyetértőleg kívánja eszközölni, s az ez iránt tartozó törvényes engedelmességet, mint egyik legfőbb alkotmányos kötelességet, mindég szeme előtt tartja, s azt, hogy a kormány erős és tekintélyes legyen a státus virágzása egyik alapjának hiszi.« *)

Midőn az 1845-ik év végén közönségét további pártolásra szólította fel, nyíltan bevallotta, hogy »tövises egy *conservatív* lap szerkesztőjének pályája«, de azért a fegyvert, melylyel eddig kitartóan küzdött, nem teszi le, hanem folytatja a harcot továbbra is, »eddiggi meggyőződéséhez — úgymond — rendíthetetlenül hív marad«.

És valóban hű maradt, daczára a sok zaklatásnak és támadásnak, daczára az üldözéseknek és fenyegetéseknek, miknek gyakran ki volt téve. A főkormányiszéket és erdélyi udvari cancelláriát elárasztotta a személye iránt megújuló bántalmak és fenyegetések miatti panaszjaival. Előbb epés és gyűlöletes cikkeket írtak ellene az *Erdélyi Híradó*-ban, később saját házában támadták meg és vonták felelősségre lapjának egyes közleményeiért. Gróf Teleki László személyét sértő cikket írt róla, báró Kemény Zsigmond párbajjal fenyegette, Kovács Lajos, »a vándor táblairó«, — mint ő nevezte, — és Szentiváni Mihály behatoltak lakásába s

*) *Múlt és Jelen* 1847. 33. sz.

személyes bántalmazásokkal fenyegették, majd gúnyos pasquillt terjesztettek róla a városban. Már a fejedelemhez kénytelenült folyamodni elégtételért, panaszosan említvén, hogy személyes biztonságát csak úgy őrizheti meg, hogy hetekig nem távozik lakásából, s ha kimegy, »zsebében terczerollal, kezében törös bottal« jár.

Kéziratai között egész halom kérvénye van, melyekben ellenfeleinek megfeddését s a támadások ellen való védelmét sürgette. Különösen sok panasza volt Kovács Lajosra, kit »bujtogató, rendzavaró, veszedelmes agitátor«-nak jellemzett, és Méhesre, kitől nemcsak szerkesztői jogainak csorbítását féltette, s emiatt örökösen panaszkodott rá, hanem felségfolyamodványában azt is kijelentette, hogy Méhestől, a befolyásos ellenzéki vezérszereplőtől, tanári állását is veszélyeztetve látja, mivel ő mint szerkesztő a kormány érdekeit védelmezi.

Panaszaiban rendszerint heves kifakadások voltak az ellenzék ellen, mindenféle támadásokkal és gyanúsításokkal halmozta el őket, sőt ha igazságosnak vélt ügye kellő pártfogásban nem részesült, magát a főkormányzatot vagy közegeit is kemény kifejezésekkel illette, miért többször dorgálást kapott és a felsőbbtség iránti kellő tiszteletre utasított. Gróf Teleki József kormányzó egy ily kérvényére végzésileg azt írta, hogy »a midőn valamely kérését hozzá intézni szándékozik, ha felhevült állapotban érzi magát, . . . íráshoz addig ne fogjon, míg vére le nem csendesedett.« A közingerültség is annyira növekedett ellene, hogy 1848. áprilisében házát nyíltan megtámadták s neki menekülnie kellett. A lap ekkor címét megváltoztatta s *Jelen, Politikai Lap*-ra, de már néhány nap múlva, május elején, a 37-ik számmal megszűnt. Irányán is válto-

zás látszott. Míg azelőtt mindig az ellenzékét gáncsolta, most egyszerre a vívmányok dicsérgetését kezdte meg, mi akkoriban sok gúnyolódásra szolgáltatott tárgyat.

Mint szerkesztő, Szilágyi a kormányzék részéről is sokféle zaklatásnak volt kitéve. Minduntalan reclamatiók érkeztek hozzá, hogy egyes bepanaszolt cikkek szerzőit nevezze meg, mit ő rendszerint különféle ürügyek alatt halogatott, s ha csak lehetett, nem árulta el a cikk szerzőjének nevét. Szemrehányásképen említi a főkormányzékhez intézett egyik hivatalos beadványában az ily sürgetésekben rejülő méltánytalanságot. »Egy hírlap fennállhatása — írja — igen sok részben attól függ, ha a szerkesztőségnek jó és czélszerű levelezői vannak. Mennyi bajba és fáradságba került nekem conservatív irányú lapom számára levelezőket szerezni? ennek elősorolásával a Felsőleges kir. Kormányzékot terhelni nem akarom, csak azt vagyok bátor említeni, hogy ismeretes lévén a megyékben uralkodó ellenzéki túlsúly s ezzel kapcsolatban álló durvább és szelidebb terrorismus, ez a különben is nem könnyű dolgot rám nézve sokkal nehezebbé tette és legtöbb levelezőmnek becsület szavammal kellett magamat arra köteleznem, hogy soha nevöket ki nem adom, sőt van közöttök néhány olyan is, kik csak azon feltétellel ígérték és vállalták a levelezést, hogy kezök írása soha a nyomdába ne adassék, de én azt lemásolva küldjem sajtó alá, s még van oly levelezőm is, ki ha postán küld nekem tudósítást, azt a szomszéd városbeli postára teszi fel, hogy velem levelezését ne is gyanítsák.« *)

Szilágyi mint író és történetnyomozó érdemes alakja irodalmunknak, ebbeli munkássága érdeméül az Akadémia

*) Szilágyi F. kéziratái.

is tagjai közé választotta, melynek munkakörében szintén tevékeny részt vett, mint publicista és politikus nem emelkedett kiváló magaslatra. Szorgalmas napszámosa volt az időszaki sajtónak, de e téren se nevének, se vállalatának népszerűséget nem tudott szerezni. Nehéz viszonyok között lépett a hírlapszerkesztői pályára, sokat küzdött s fáradozott, de fáradozásának se irodalmilag, se politikailag nem volt nagy eredménye. Meggyőződéséhez kitartóan ragaszkodott, noha sokszor nagy erkölcsi és anyagi erőfeszítésbe került is. Fáradozása és sokszor önfeláldozással járó munkássága több méltánylást érdemelt, legalább azon köröktől, melyeknek érdekeit oly hűségesen védte. Bántotta is nem egyszer a megérdemelt elismerés hiánya, elkeseredésében ki-kitört, de azért hű maradt magához s következetes elveihez. Tanult fő s találékony elme volt, mit polemikus iratai és a különféle hatóságokhoz intézett hivatalos beadványai is bizonyítanak, melyek stílus szempontjából is sokszor lekötik az olvasó figyelmét, de nyilvános szereplésének hatásából ítélve, még nem sorozhatni korának nagyjelentőségű publicistái közé, mely kor kiváló tehetségekben oly feltűnő gazdag volt.

Szerepét és hatását megnehezítették Erdély akkori közállapotai is, melyek az anyaországéinál még súlyosabbak voltak. A közpálya férfiúi Erdélyben még szigorúbb felügyelet és ellenőrzés alatt álltak, mint Magyarországon. Mutatják ezt a cenzurai állapotok is, melyek szigorúbbak voltak a magyarországinál, és nagy akadályul szolgáltak az erdélyi hírlapirodalom fejlődésének. 1841. február hó 25-ről új utasítások adtak ki az erdélyi hírlapok megvizsgálása ügyében, a szerkesztők szigorú meghagyást kaptak, hogy hozzájok szorosan ragaszkodjanak. Az utasítások

kiemelték, hogy hírlapot, csak külön engedély mellett lehet kiadni, hogy akár eredeti akár más lapból, vagy bármely forrásból merített közleményt előleges censurai vizsgálat alá kell bocsátani, meghagyták, hogy a szerkesztők felsőbb helyről jövő felszólításra minden cikkírót megnevezni tartoznak, az eredeti kéziratokat pedig legalább két hónapig megőrizni kötelesek. A hivatalos lapok közleményeit szabad volt átvenni, sőt a közlés végett átadott értesítéseket a szerkesztő köteles volt közzé tenni. Tiltva volt minden vallást sértő közleménynek kibocsátása, melyet már a censornak le kellett foglalnia, hasonlóan tiltva volt a fejedelem személyét vagy az uralkodóház valamely tagját kellemtlenül érintő hír közlése. A szerkesztő felelőssé tétetett összes személyzetéért, de jog adatott neki felfolyamodásra, ha azt hitte, hogy a censor igazságtalanul bánt vele, belátására és tapintatára is sok rábíztatott, mert minden eshetőséget az utasítások számba nem vehettek. A censornak felelősség terhe alatt meghagytott, hogy mindent töröljön, a mit ártalmasnak talál, s véleménye a felsőbb hatóságnak felterjesztessék, ha ellene reclamatio történnék. *)

Daczára annak, hogy az utasítások minden erdélyi liirlapszerkesztőnek megküldettek, még külön rendeletekben is folyton ismételve lőnek az egyes tilalmak vagy kötelezettségek, sőt rendeletileg utóbb a tilalmak részletezése is következett. Teleki kormányzósága idején 1836. október 26-án rendeletileg meghagytott a censornak, hogy a közhivatalban álló egyének megrovását és a tiszti tekintély kisebbitését a lapokban meg ne engedje. Két nappal utóbb az hagyatott meg neki, hogy tartsa vissza az oly cikkeket,

*) *Instvuctio* in redigendis et censurandis Ephemeridihum Transylvaniis observanda.
Szilágyi F. kéziratai.

melyek a honi nemzetiségek között ingerültséget szülhetnek, vagy a kedélyeket felizgatják. Egy hóval utóbb intézkedés történt a törvényesen bevett vallások hitágazatait sértő czikkek lefoglalására. Ezután az urbért tárgyaló czikkek és levelezésekre bocsáttatott ki a tilalom, majd elrendeltetett, hogy a közigazgatást érdeklő czikkek közül csak azok bocsáttassanak ki, melyekért a szerkesztő személyesen felelősséget vállal.....és így tovább. Egymást érték a sajtó megszorítására célzó intézkedések, miknek természetes következménye volt a fejlődés lassúsága.

Egyéb akadályok és technikai bajok is gyakran merültek fel, mik megnehezítették Szilágyi helyzetét. Majd a kincstár részéről kapott felszólítást, hogy a hírlapok után fizetni szokott kincstári illetéket fizesse le, mi új folyamódásra ösztönözte, kérve a díjak elengedését; majd a postahivatal tagadta meg a lapok továbbítását, míg a szállítási költségeket le nem rója, a censura pedig örökösen talált okot folytonos zaklatásra. Mondhatni, igazi elszánásra volt szüksége annak, ki huzamosabb ideig meg akart maradni a szerkesztői pályán. Ily körülmények között tartotta fenn Szilágyi a *Múlt és Jelen*-1 melléklapjával a *Hon és Külföld*-dél, pedig anyagi haszna alig volt belőle, mert előfizetői mindig csekély számmal voltak. Megindulásakor 800-ra emelkedett ugyan a szám, de csakhamar 200-ra szállt le és sokkal többre később sem vihette.

Kedvezőbb viszonyok között mozgott a magyarországi időszaki sajtó, melynek egyik jobb termékét képezte a *Budapesti Híradó*. Mint a *Világ* folytatása indult meg gróf Dessewffy Emil vezérlete alatt 1844. közepén egészen a *Világ* szellemében, Szenvey József szerkesztette, mint a conservatív párt határozott orgánumát. Vezércikkeiben

fejtegette a közügyeket, politikai kérdéseket, pártviszonyokat. Szerkezete, beosztása, rovatai az ízlést és a magasabb várakozást teljesen kielégíthették. Ügyesen írt közérdekű vezércikkeken kívül hozott hő országgyűlési és megyei tudósításokat, közölte az irodalom és művészet figyelmet érdemlő új jelenségeit, *Hírharang* című alatt Nagy Tgnác szellemes modorban állította össze a két főváros apró híreit. Voltak jó forrásból merített külföldi hírei, színházi, tőzsdei, egyleti jelentések. Szóval meg volt behne minden, mit egy jól szerkesztett, változatos s mindenről tájékozást nyújtó fővárosi nagy politikai laptól várni lehetett.

Vezére, gróf Dessewffy Emil, figyelemmel kísérte a politikai élet mozgalmait, mikhez gyakran hozzászólt, s minden eszközt felhasznált, melylyel a lap érdekességét és elterjedését növelni hitte. Ő volt, ki a journalistikát szorosabb kapcsolatba fűzte a szépirodalommal, midőn a Tárca-rovatban regényt kezdett közölni. Az újítás nem volt eredeti, mert Girardin Emilt, a párizsi *Presse* szerkesztőjét utánozta benne, ki a francia napi sajtóban honosította meg ez újítást, melyről tudomást vevén Dessewffy E. legott nyílt levélben szólította fel Jósikát *Akarat és Hajlam* című regényének átengedésére, mit ez nem tagadván meg, az 1845-iki évfolyam Tárca-rovatát ezzel nyitotta meg a többi lap és a nagy közönség bámulatára.

A merész újítás szokatlanságával nagy feltűnést keltett, a többi lapok ellenezték a szépirodalomnak összekapcsolását a politikával és sokat gúnyolódtak rajta, a közönség pedig épen nem tudta megérteni jelentőségét és célját. Hölgyeink számára ott voltak a divatképekkel díszített szépirodalmi folyóiratok, a politikával foglalkozók számára pedig feleslegesnek találták a regények közlését. A változ-

tatás, mely mai journalistikánkban már annyira meghonosodott, hogy annak kiterjedt részét képezi, kezdetben épen nem talált utánzásra s maga Dessewffy is felhagyott vele s helyette egy más tudományos rovatot nyitott, melyet 1846-ban Kisfaludy Károly munkáinak ismertetésével kezdett meg.

Az országgyűlés tartama alatt, 1847. november 9-től Pozsonyban jelent meg a lap, a mikor Dessewffy visszalépett a lapvezérségtől, mert elfoglaltsága nem engedte eddigi szerepét folytatni. Maga mondja: »Nem unalom, nem kifáradás vagy elcsüggedés szülte azon elhatározásomat, hogy azon szerepemet, melyet eddig a *Híradó*-ban vittem, mától fogva megszüntessem... Csüggedni azon ügy haladása és kimaradhatatlan diadala felett, melynek gyöngé toliammal szolgálni kívántam, okom épen nincs, sőt örömmel látom, hogy azon conservatív politika, mely mellett küzdék és küzdendek ezentúl is, míg a politika mezején fogok forogolódni, sokkal jobban és erősebben áll ma, mint ezelőtt három évvel. Mindez tehát nem volt és nem is lehetett elhatározásomra befolyással. Azon ok, mely eddigi szerepem megszüntetésére bírt, igen egyszerűen abból áll, hogy nem rendelkezhetem többé annyi idővel, mennyit eddig a *Híradó* vezérletének szenteltem és nem érzek magamban elég erőt, miszerint az országgyűlés folyama alatt azon és annyi figyelmet és munkát tudjak a lapra fordítani, mint melyet és amennyit eddig fordítottam. Miután élénkebb és fontosabb részvétem a politikában magánügyeim rovására történik, természetes, hogy az országgyűlés után sem léphetek a mai nappal megszünt szerepembe ismét vissza.« *)

*) *Budapesti Híradó* 1847. 692. sz.

1848. január 1-től napi lap lett, első tehát a *Budapesti Híradó* napi lapjaink sorában. Mint ilyen is folyton gúnyolta a parlamentáris kormány eszméjét, még akkor is, midőn már az országgyűlésen is felmerült. A márcziusi napok hatása alatt azonban egyszerre hirtelen átalakult. Szerkesztését Vida Károly vette át, ki az olvasókhöz intézett rövid nyilatkozatában kijelentette, hogy változván az idők, változván a dolgok, szükség megváltozni az embereknek is. Tudatta, hogy a szerkesztést ő fogja folytatni más szellemben, más irányban, e jelszó alatt: Nemzetiségek és osztályok közötti béke! Monarchia! Alkotmányos szabadság, rend, törvényesség! Július 15-ig tartó rövid szerkesztősége alatt azonban sok gyanúsítást, vádaskodást, üldözést és fenyegetést ért meg. Az uralomra jutott párt részéről oly terrorizmust tapasztalt, mely személyes biztonságát is veszélyeztette, már meggyilkolással fenyegették. Ily szélsőségekbe csapott a szabadság jelszava alatt Magyarországon is Erdélyben is a szabadságot sürgető túlzók szenvedélyessége. Jellemző, hogy Magyarországon is Erdélyben is a conservatív párt orgánumát az erőszakoskodások ős zaklató fenyegetések szüntették meg. Közös sors érte a *Budapesti Híradót* is, a *Múlt és Jelen-t* is szerkesztőikkel együtt, pedig a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség zászlaját fennen lobogtatták a két haza győzedelmes táborának liivei, de azért a legtöbb részrehajlást, türelmetlenséget és elfogultságot ők tanúsították.

A magyarországi conservatív sajtó, mint e párt szereplő egyénei is a politikán kívül gyakran behatóan és komolyan foglalkoztak nemzetgazdasági kérdések fejtegetésével is, különösen terjedelmes volt e rész a *Budapesti Híradó*-ban. Nemzetgazdasági tekintetben hazánkban

egész a XVIII-ik század végéig oly csekély mozgalom észlelhető, mely államtudományi szempontból alig érdemel figyelmet. A műipar terén egyes ágakban koronkint elismerésre méltó ügyesség és szakavatott értelmesség mutatkozott; így az ötvösség Magyarországon mindig virágzó állapotban volt, a bányamívelésre időnkint kiváló gond fordított, a mi azonban a kereskedelmi és közlekedési viszonyokat illeti, e tekintetben mindig hátra voltunk. Kereskedelmünk — mint még ma is — idegenek kezében volt mindig, közlekedési eszközeink pedig kezdetleges állapotban sínylődtek. Az egész XVIII-ik század országgyűléseinek tárgyalásaiban nem fordul elő egy valamire való eszme sem, mely a közlekedési állapotok lényeges javítását eszközölhette volna. Fő közlekedési vonalnak a vízi utakat tekintették, ezért csatornák készítését országosan kívánták létesíteni, a szárazföldi közlekedést illetőleg pedig mindössze is az utak és hidak jó karban tartására gondoltak,, de ezt már a vármegyére bízták.

A XVIII-ik század végén, a nevezetes 1791-iki országgyűlésen, lett először figyelmessé a nemzet a közgazdasági viszonyok hátramaradottságára s bizottságot küldött ki a rendszeres teendők összeállítására, mely bizottság először hangoztatta a közlekedési eszközök gyors javításának szükségét, hogy — Magyarország földmivelő állam lévén — természetényei mindenfelé könnyen szállíthatók legyenek. Majd az 1825-iki, 1830. és 1832—36-diki országgyűlések foglalkoztak sokat nemzetgazdasági állapotaink fejlesztésével. Már az 1791-iki országgyűlésen megkezdődött az úrbéri viszonyok minden oldalú taglalása,, mely áthúzódott a XIX-ik század egész első felén. Fejtették követjelentésekben és hírlapi czikkeken, vitatkoz-

tak róla az országgyűléseken, sőt magán és clubtársaságokban, szóltak róla az országgyűlési diariumok stb. Az úrbéri viszonyokkal együtt tárgyaltattak a velők kapcsolatos ügyek is, a nemesi privilégium, a jobbágyi helyzet, birtokszerzés, szabad költözködés, telekváltság stb. stb. Már 1791-ben javasolta a kiküldött bizottság mezőgazdaságunk fejlesztése érdekében, a gazdasági szakiskolák felállítását, hogy a földműves osztály értelmisége fokoztassék; hasonlóan a futó homok lekötésének, a mocsarak és álló vizek lecsapolásának, a folyók szabályozásának, a legelők felosztásának, a len-, kender- és dohánytermesztés előmozdításának, az erdőkre való felügyeletnek szükségét.

A kereskedelmi ügyek tárgyalásai a jelen század első tizedeiben, mondhatni, állandóan napi renden voltak. Pártok keletkeztek a szabad kereskedelem, mint az iparban a czéhrendszer mellett és ellen, s a szerint, a mint Smith Ádám vagy List Frigyes hívei voltak az egyes pártbeliek, iparkodtak ellenfeleiket saját állásuk helyességéről meggyőzni.

Az 1825-iki év gróf Széchenyi Istvánnak nyilvános fellépésével, általában új korszakot nyit meg nemzetünk fejlődése történetében, egyszersmind nemzetgazdasági szempontból is korszakos jelentőségű. Széchenyi fellépésével kezdődnek nemzetünk közgazdasági átalakulásának első mozgalmi, melyek teljes anyagi regenerationkat vontak maguk után. *) Széchenyi izgatásai és fáradságot nem ismerő tevékenysége adtak új irányt közgazdasági átala-

*) A nemzetgazdasági eszmék történeti fejlődésének feltüntetésére L. Nemzetgazdasági elvek a XVIII. és XIX. században tartott országgyűlési munkálatokból kivonva. Írta dr. Horváth Pál. Budapest, 1871. Athenaeum.

tiltásunknak s tették állandóvá fokozatos emelkedését. *Hitel* című könyvével rámutatott elhaladásunk legnagyobb akadályára s oly reformmozgalmat létesített vele, a milyent magyar könyv még nem okozott. A Lovakról írt művével a lótenyésztés és nemesítésre hívta fel a közfigyelmet, mint egyik fontos közgazdasági tényezőre. Majd a gyakorlati tέρre lépett s egy sereg oly intézkedést létesített, mindent mint kezdeményező, a mely intézkedések anyagi gyarapodásunk és nemzetgazdasági emelkedésünk hatalmas forrásai lettek, vagy politikai jelentőségüknél fogva történeti nevezetességre emelkedtek.

Gőzhajói élénk forgalmat hozott Dunánkra, szabályozta a Vaskaput, építette a budapesti lánczhidat, vezette a Tiszaszabályozást, létesítette a balatoni gőzhajózást. Nem volt közgazdasági eszme, melynek fejtegetésébe ne bocsátkozott volna az időszaki sajtóban. Nyomában egy sereg közgazdasági író lépett fel, kiterjedt nemzetgazdasági irodalom keletkezett, mely felölelt minden eszmét, megvitatott minden javaslatot, fejtegetett minden tervet, a melyek kapcsolatban álltak a nemzetgazdasági átalakulás nagy kérdésével. Kossuth agitált a vukovár-fiumei vasút érdekében s hangoztatta kiadott jelszavát: *Tengerre magyarf* Trefort fejtegette a budapest-bécsi vasút bonyolult kérdését, s mint hírlapíró, szóba hozott és megvitatott minden jelentékenyebb közgazdasági eszmét. Gróf Dessewffy Emil éveken keresztül cikksorozatokban tárgyalta a napi minden levő adózási, vám-, és kereskedelmi ügyek felől táplált nézetét, mely cikkeit később kötetekbe foglalva külön is közzétette.

A korszak három legjelentékenyebb nemzetgazdasági írója kétségkívül: Széchenyi, Trefort és Dessewffy Emil

voltak. Széchenyi köztök a legnagyobb elme, kiben a lángészszel bámulatos gyakorlati erő egyesült; Trefort a legtanultabb, ki a külföld valamennyi elméleti tudósainak tanait ismerte és ismertette nemcsak az időszakai sajtó hatályain, hanem az Akadémia ülésein is tartalmas tanulmányokban; Dessewffy Emil találékony és munkás író, író inkább mint politikus, noha politikával is sokat foglalkozott, ki, míg közgazdasági elméleteit fejtegette, egyszerűsmind a gyakorlati gazda szerepét is teljesítette. »A nemzetgazdaság körében felmerült kérdések között — írja felőle Eötvös akadémiai emlékbeszédében — nincsen fontosabb, melyről munkáiban nézeteit ne mondta volna el, ellenkezésbe lépve sokszor a közvéleménnyel, sokszor pártjával, melynek e téren saját nézeteit soha nem rendelte alá, de mindig a tudomány színvonalán állva, s azért több esetben — mint pl. a szabadkereskedés kérdésénél — oly elveket állítva fel, melyeknek helyessége általánosan csak később ismertetett el.«

Mint politikus, Dessewffy E. határozott hive volt a conservatív pártnak, mi népszerűségét csökkentette, de mint nemzetgazdasági író ellenfelei előtt is bizonyos tekintélyre tett szert. Azonban ő ily külsőségekre soha semmit nem adott. Nem törődött népszerűtlenségével, nem kereste az elismerés külső nyilvánulásait. Mindig csak önmagából indult ki, meggyőződésével számolt le, ezt soha semmiféle érdeknek alá nem rendelte, még ha saját pártjával került is ellentétbe. Szabad meggyőződésére s függetlenségére érzetere majdnem a cynismusig büszke volt. Ha önmagával meg volt elégedve, mások véleményével nem sokat törődött. Dicséret vagy gáncs alig hozták ki egyformaságából. Egy eleme a makaasságnak volt benne, mely engedékenységet

nem. ismert meggyőződésével szemben, ha a legfontosabb érdekek javalták is. E jellemvonása okozta, hogy ritkán tudta megnyerni a vele érintkezőket, noha jószívűségét mindenki ismerte.

Közgazdasági szereplését már korán megkezdte Orosz József *Hírnök* és *Századunk* című lapjaiban közölt *Alföldi levelei-vel*, miket bevezetéssel és három függeléssel megtoldva, Deáknak ajánlva, 1842-ben külön is kiadott. Bevezetésében kimondja már, hogy »nemzeti nagyság nincs nemzeti egység nélkül.« Daczára conservatív hajlamainak, nyíltan reformokat sürgetett, midőn a fennálló állapotok visszáságaira rámutatott: »A nemzeti függetlenség eszméje — úgymond — csak illusio, ha vele szemközt 52 részletes függetlenség áll. A nemzet önmagát nem kormányozhatja úgy, mint legjobbnak gondolja, ha a nemzet részei önmagukat tetszésök szerint kormányozhatják. A nemzeti érdek veszélyezve van, ha nálánál fennebb hangon szólani képes a provinciális érdek.« Elég világos bizonyítéka rejlik e szavakban a megyei szerkezettel való elégtelenségének.

Az úrbér fejtegetésével foglalkozó levelei tárgyának alapos ismeretéről tanúskodnak s azon széleskörű olvasottságáról, mely minden munkáját jellemzi. Nem elégedett meg csak a hazai állapotok vizsgálatával, hanem összehasonlításokat tett a külföldi viszonyokkal is, így számításba vette a württembergi országos tanácskozások eredményét, hol akkor szintén az úrbéri ügyek szabályozása napi renden volt. Concret számításokra fektetett okoskodásaiban, miket az úrbér ügyében írt leveleihez told, minden oldalról megmagyarázza az örökváltság keresztülvihetőségének módozatait s mint elvet kívánta kimondatni a törvényhozás

által, »hogy az úri munkák megváltásának mind azon esetben helye van, a hol a szabad egyezés megpróbáltatott, de nem sikerült, és azt vagy a földesúr vagy az úri munkákkal tartozók többsége . . . kívánja.« *)

A közállapotok s általuk hazája javát előmozdítani kívánó hazafi lelkesülésével szól közlekedési állapotainkról. Fájdalommal mutat rá hátramaradásunkra s javaslatokat tesz a teendők iránt. Összehasonlító számadatokkal tünteti fel Anglia, Francia- és Olaszország, az Egyesült-Államok, Hollandia stb. költséges beruházásait, melyekkel a közlekedési vonalak javítását és gyarapítását végrehajtották s szánalommal mutat rá ebbeli hátramaradásunkra. Kimondja meggyőződését, »hogy igazság, méltányosság és józan politika egyformán kívánják a nemességnek a megyei beligazgatásbeli költségekben való részvételét.« Káros mulasztásnak tartja, hogy ez ideig erről a törvényhozás nem tett említést se, pedig ha e javaslat keresztülvitetett volna, mennyivel megnyugtatóbbak lennének hazai állapotaink.

Majd indirect adók kivetését indítványozza, a só árának felemelését, bélyegjövédelmet, a fényüzési czikkek megadóztatását, mik alapjául szolgálhatnak egy 8—10 milliónyi kölcsöntörlesztésnek, mely kölcsönnel nagy nemzeti fontosságú munkálatok volnának létesíthetők nemcsak nemzetgazdasági téren, hanem a köznevelés terén is.

E tervek és javaslatok nem képezhetik a mai közállapotok szempontjából a bírálat tárgyát, ítélték felőlök kortársai, s megmutatta az idő, mennyi gyakorlati jelentőség rejlett bennök, annyit kétségtelenül bizonyítanak, hogy

*) *Alföldi Levelek* 153. 1.

Dessewffy hazafias inteniok vezérelték nyilvános működében. S mint komoly államférfiú, mindent szakszerű megfontolással vett vizsgálat alá, nem a dilletáns felszínességével.

Szakismereteinek bőségére vallanak a bank- és hitelügyről irt levelei is, melyekben mindenütt gyakorlati alapon fejtegeti felfogását; de elfogultság és sok sophisma van a szeszgyártás érdekében irt védelmében. Alföldi levelei közül az utolsó a pálinkaivásról szól, melyet Széchenyi kemény szavakkal ítél el s Dessewffy, mint őt anyagilag közelről érdeklő dolgot, védelmébe vett. Iparkodott mindenütt az általánosság szempontjából tárgyalni a kérdést s az ellene intézett kifogásokat, mint olyanokat tűntette fel, melyek egy virágzó hazai iparágat fenyegetnek, de védelme sem erkölcsi, sem nemzetgazdasági szempontból nem sikerült.

Több tárgyilagosság jellemzi budapesti híradói cikkeket a magyar financia felől, miket a conservatív pártnak ajánlva, ily című könyvben bocsátott irodalmi forgalomba külön is: *Fizessünk, mennyit becsülettel elbírunk*, A könyvben a korabeli magyar politika feladatainak egyik leglényegesebb kérdését, egy magyar financia megalapítását sürgeti. Emelkedett érzülettel s itt-ott lelkesült hazafias phrasisokkal agitált eszméje mellett, hogy feltartóztassa fajunk pusztulását s megakadályozza nemzetünk elsüllyedését, mely veszélyeket rohamosan közeledni látott. »Országjavítás tehát nagyban — így kiált fel — mielőbb és összevágólag, tehát ezen szükséggel arányban álló financia!« Nyíltan és őszintén mondja el meggyőződését a nemzet jogos kívánatai s pótlást váró szükségei felől, határozottan kinyilvánítja nézetét a kormány feladata és teendői felől. Kiemeli, hogy barátja a kormánynak, mint ezt

minden szavával és tetteivel bebizonyította már előbb is, de ez nem teheti annyira elfogulttá, hogy tartózkodás néb ktil el ne mondja nézetét a nemzet és kormány viszonyos financiaális politikájának szükségeiről.

Elismeri, hogy nagy terhek nehezülnek a nemzet vállaira, de ezen nem a teher kisebbitésével akar segíteni, hanem az erők fokozásával, hogy a meglevő nagy terhet könnyen elbírija. Politikai és társadalmi átalakulásunknak nagyszabású képét rajzolja meg, midőn a közállapotok fejlesztésére nagyszerű beruházásokat javasol. Sürgeti a közoktatás, börtönjavítás, igazságszolgáltatás, közigazgatás, kereskedelem javítását. Rosszalja a határozatlan tévővázást, kicsinyes javítgatást, apró foltozgatást, melyek mind financiaális, mind erkölcsi tekintetben a lehető legrosszabb gazdaságra mutatnak, csak »ilyen — úgymond — fővönásilag kijelölt nagyszerű és minden további halasztás nélkül munkába veendő beruházások és javítások által lehet ezen hazát pangásából kiemelni, anyagi jóllétét s közvetve szellemi emelkedését nagyban és így észrevehető közsikerrel előmozdítani, a nemesi végpusztulást megakadályozni.«

Minden tervét, nem mint utópiát, hanem mint államférfiúi számításon alapuló javaslatokat kívánta tekintetni, melyek létesítésének lehetőségét tőle telhetőleg iparkodott megvilágítani.

Figyelmet érdemlő szakszerű dolgozatok a vámügyben írt czikkei is, melyeket szintén könyvbe foglalt ily című alatt »*A magyar vám és kereskedési ügy és annak végeligazítási módja.*« Sok elméleti tant fejteget benne, de nem kevesebb gyakorlati megfigyelést tanúsít, melylyel kereskedelmünknek az osztrák örökös tartományokhoz és a külföldhez való viszonyát mérlegeli. Ismerteti a külön-

böző vámügyi teoriákat, a legtágabb értelemben vett szabad kereskedésit, melynek semmi gyakorlati jelentőséget nem tulajdonít; a tilalmi vagy védrendszer ellentétét képező szabad kereskedést, melynek maga is híve volt, végre a védvámrendszert, melyben az anyagi érdekek háborúját látta. Minden erővel a közjöveldmek szaporítását sürgette, hogy gyümölcsöző befektetéseket tehessünk, ezért a kormánynyal való békés haladást tartotta folyton szem előtt, vezérelvül tűzvév ki: *dara pacta, boni amici*.

Dessewffy Emilnek összes publicistái nyilatkozatát tekintve, bennök szigorú következetességet látunk; talá-lóan jellemzi őt Eötvös, midőv azt mondja: »ha 1839-től 1856-ig megjelent iratain végig megyünk, ezen hosszú, csaknem hús évre terjedő idő alatt nem találunk egy kérdést, melyre nézve nézeteit megváltoztatta volna, nem találunk egy cikket, mely későbbi nyilatkozataival ellenmondásban állana.« Mint államférfi és publicista, ámbár politikai, közjogi, sőt társadalmi kérdések taglalásával is gyakran foglalkozott, mégis legörömostebb merült el gazdasági kérdések fejtegetésébe. E szakba vágó dolgozatai foglalják magukban államférfiúi és írói érdemeit és fogatkozásait. Mint financier, részt vett a legnevezetesebb országos pénzügyi tanácskozásokban; így ott volt és hallatta szavát az orsz. földhitelintézet, az első magyar biztosító-társaság megalakításánál, a tiszai kölcsön részleteinek megállapításánál és egyéb hasonló vállalatoknál.

Mint a hírlapirodalom tevékeny munkását és jeles publicistát, az Akadémia is tagjai közé választotta, sőt az elnöki székbe emelte s mint ilyen, az absolutismus korában hazafias buzgalommal és kiváló tapintattal vezette az Akadémia ügyeit. Mint író, elmélyedő tudományos szakmun-

kásságot nem fejtett ki, (le az időszaki sajtó terén a negyvenes években tekintélyes neve volt, s e tekintélyt nem születési kedvező körülményeinek köszönhetné, hanem tevékeny és határozott irányú szellemi munkásságának. Nevét ezért hírlapirodalmunk története elismeréssel és kegyelettel említi.

Azon évek, melyekre a *Budapesti Híradó* pályafutása s benne Dessewffy Emil hírlapírói szereplése esik, a forrongás, és leghevesebb küzdés ideje volt. Egyrészt a *Pesti Hírlap* a centralisatio mellett agitált, másrészt a megyékben az adózás, a közteherviselés kérdésében folyt nagy küzdelem. S az utóbbi még jobban felizgatta a kedélyeket mint a centralisták törekvései, melyeket mindenki utópiáknak tartott, míg az adózás kérdése az összes kiváltságos nemességet közletről érdekelte.

Még az egy párton levők nézetei is nagyón megoszoltak s egymás között folyt az eszmeharcz, a kölcsönös capacitálás. A szabadelvűek között is sokan voltak, a kik a közadózást elleneztek, a conservativek közt is voltak, a kik nemcsak elfogadták és helyeselték e reformot, hanem mellette még agitáltak is. S midőn Bezerédy, az első adózó nemes, önkényt lemondott nemesi kiváltságairól, általános lön a felindulás, az egyik rész ujjongva ünnepelte a nemes példaadót, a másik rész kárhoztatta és még makacsabbúl ragaszkodott privilégiumaihoz. A kérdés sokkal mélyebben belevágott százados hagyományainkba, semhogy könnyen keresztül vihető lett volna s hosszas fejtegetéseknek és vitatkozásoknak lön még tárgya, míg végre a nemesség közmegegyezésével megoldatott. E fejtegetésekben része volt a *Budapesti Híradó-nak* is s hasábjain Dessewffy Emilnek, ki conservativ meggyőződése daczára, valódi

szabadelvűséggel kelt védelmére a közteherviselés eszméjének.

Az elismerés és figyelem méltó tárgyai azon egyéb felszólalások is, melyek a lapban a közügyek megvitatására és megvilágítására szolgáltak s mindig a nemzet általános, nem pedig a helyi érdekek kedvezése szempontjából. A *Budapesti Híradó* hatása ekként sokkal közvetlenebb volt mint a *Múlt és Jelené* s amaz mint conservativ közlöny is nagyobb befolyással volt a haladás kérdéseinek előmozdítására, mint erdélyi társa. Oly kiváló publicisták egyik lap munkatársai közül sem emelkedtek ki, a minők az ellenzéki lapok köré sorakoztak, Dessewffy Emil a legjelentékenyebb közöttök, a *Múlt és Jelen*-nek számba vehető írói tábora nem is volt, ott a szerkesztőnek, Szilágyi Ferencznek, buzgalma és kitartása pótolta mindent, de a conservativ elvek védelmében mindkét lap kitartott mindaddig, míg a megváltozott közállapotok háttérbe nem szorították az egész pártot összes szereplőikkel együtt.

VII.

A szépirodalmi időszaki sajtó századunk ötödik tizedében. *Regélő, Divatlap, Honderű, Életképek.*

Mióta gróf Széchenyi István politikai, társadalmi és nemzetgazdasági tárgyú munkáival a nemzetben a közügyek iránti érdeklődést felébresztette, s ez édeklődést az időszaki sajtó folytonos izgatásaival mindegyre növelte, majdnem minden figyelem a politikai életre irányult, A tudományos és szépirodalmi mozgalmak iránt a közönség oly nagy közömbösséggel viseltetett, hogy az előbb legolvasottabb szépirodalmi közlöny, az *Athenaeum* jórészt a pártolás hiánya miatt szűnt meg. A szépirodalomnak ünnevelt nevű munkásai politikai szereplést folytattak. Eötvös, ki Karthausijával az egész olvasó közönséget megnyerte magának, publicistává lett, Kemény, az egyik legtehetségesebb magyar regényíró, politikai vezércikkeket írt. Kuthy politikai röpiratot adott ki, Graray a *Jelenkor* és *Hírnök* szerkesztőségi bureaujába temetkezett, még Vörösmarty is belevegyült a kor politikai mozgalmába, mint egy másik nagy tehetségű költője a kornak, Madách Imre, ekkor még csaknem kizárólag a politikai mozgalmak iránt érdeklődött.

Szépirodalmunkban egy rövid időre valódi szünetelés állt be. Kisfaludy Károly, Kölcsey elhunytak, Kisfaludy

Sándor hallgatott. Czuczor részint a személye iránt nyilvánuló üldözések miatt vonult vissza, részint tudományos bűvárlatokba merült, Bajza történelmi tanulmányokkal foglalkozott. Csak a negyvenes években kezd ismét élénkebb élet mutatkozni, midőn Vörösmarty újra gyakrabban megszólal, Jósika állandó munkásságot fejt ki s feltűnnek Petőfi és Jókai, mint nagy jövőt ígérő tehetségek. Jelentékeny része volt ez öröndetes mozgalomban a szépirodalmi időszaki sajtónak is, mely kitartó igyekezettel fáradozott az irodalom népszerűsítése érdekében. Szerkesztőink a nővilág pártfogásáért versenyeztek, velük és általuk akarták elérni azon hafias czélt, hogy a magyar nyelvet és irodalmat bevigyék a családokba, a magyar társas életbe s bennük és segítségükkel állandó közönséget szerezzenek ismét költészetünknek és általában szépirodalmunknak. Egész sora keletkezett a divatlapoknak, melyek díszesnél díszesebb divatképekkel és bő divattudósításokkal iparkodtak magukat és így követve az irodalmat a hölgyvilág előtt megkedveltetni.

Midőn Mátray 1841-ben felhagyott a *Regélő-Honművész* című lapjával, a folytatás jogát Graray kérte. Kérelméhez bő programjegyzéket csatolt, mely a tartalom változatosságát következőképen ecsetelte: lesznek benne »*Tövisek és virágok*« mindenféle érdekes, mulattató kedves apróságok, anekdoták, bon mot-k, élességek, hírlapi furcsaságok, ötletek, egy-egy jó rejtvény, szójátékok, gondolattöredék, aphorismák, szeszélyszikrák stb. a legl\$átelhetőbb változatossággal s mint mondani szokták sóval és borssal.« Mellékletén pedig a Tár czában *Hírlapi sorompó*-t ígért »a lovagiasb szellemű s vérű írók számára, akár gyalog akár lovag, karddal vagy gerelylyel, fedett vagy fedet-

len sisakkal, de nemesen vívandó, aesthetikai törvényszékünkre tartozó viták elintézésére a pisztolynak és törnek egyszer-mindenkorra kizárásával.« *)

Hogy kérelme gyors és kedvező elintéztet nyerjen, 1841. április 21-én Pest megye rendéihez is folyamodott pártfogásért. A megye szokás szerint Zlinszky szolgabírótól bízta meg a tudakozódással, ki Fáyot szólította fel véleményadásra. Fáy dicsérőleg nyilatkozott felőle, mint a ki »kitűnő elmetehetség mellett tiszta, józan életű, szilárd jellemű feddhetlen erkölcsű férfiú,« mely nyilatkozatot aláírták Helmecey, Szemere Pál, Vörösmarty, Bajza is. A megye még ugyanazon hóban tartott gyűléséből a szolgabírói jelentés alapján annál is inkább ajánlotta kérelmének teljesítését, mert az előfizetők biztosításáról is gondoskodva volt, Erdélyi János és neje Vachott Kornélia 8000 frtnyi vagyonukkal állván jót a vállalatért. *)

Sok utánjárásba került, míg az engedélyt végre a vallás és politika teljes mellőzésének feltétele alatt megkapta. 1842. január 1-én jelent meg a *Regélő Pesti Divatlap* első száma. A vállalat kiadója Garay, szerkesztője Erdélyi volt. A szerkesztői előszó okadatolja, hogy oly korban, melynek jelszava »politika és ismét politika«, miért indítják meg a *Regélőt*; mert benne a szépirodalomnak akarnak közlőnyt alkotni, reményelvén »lelkesebb honleányainknak sőt finomabb úrhölgyeink s a pamlagkörök méltánylását.« Öccsét Garay már előre értesítette, hogy mind korosabb mind fiatalabb íróinknak oly szép koszorúját nyerte meg dolgozó társakul, minőt még egy belletristikai

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1841. 32,485.

1) Pest megye levéltára 1841. 2294.

lap sem mondhatott magáénak. »Reményilem — írja, — hogy méltólag támasztandom fel hamvaiból a *Regélőt*.«

Harmadfél évig tartotta fenn vállalatát és viselte a sokféle aprólékos szerkesztői teendők gondját. Programul: jában tett ígéretéhez szilárdul ragaszkodott és oly sokféle selejtes, napi érdekű egyveleget halmozott össze a hetenkint kétszer megjelenő lapban, hogy inkább csak a feltett szándék, a nemes cél után való törekvés szolgálhat alapjául az elismerés mértékének, mint a folyóirat tartalmi becse. Szépirodalmi közleményei közt sok irodalmi beces! termék van, versek, novellák és komolyabb ismertető cikkek irodalmunk ismert nevű, tehetséges munkásaitól, de elég kétes becsű eredeti és fordított novella, hírlapi csevegés s napi érdekű apróság is van felhalmozva benne. Költeményeket találunk Petőfi, Eötvös, Erdélyi, Vachott Sándor, Garay, Gyulai, Vajda Péter, Pap Endre jobb nevű költőinktől, jobb novellistái Pálffy Albert, Bérezi Károly, Beöthy Zsigmond voltak. Ismeretterjesztő cikkeket írtak bele Pulszky, Gorove, Tóth Lőrincz, Henszelmann Imre.

A mulattató apróságokat Frankenburg, Vahot Imre, Garay Írták. Állandó figyelem tárgyát képezték az irodalmi és színházi élet nevezetesebb mozzanatai, s bő vidéki levelezés szolgálta a vidék érdekeit

Harmadfél év után Garay beleunván a szerkesztői aprólékos bajokba, kérte a kiadás jogának Erdélyire átruházását, mit a Helytartó Tanács az eléje szabott feltételek alatt — hogy vallást és politikát ne érintsen — teljesített is. *) Erdélyi Vahot Imrével szövetkezve 1844. közepétől *Pesti Divatlap* című alatt folytatta a vállalatot. Hasonló

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1843. 36,530., 1844. 2031.

czímen *Híradó* és *ír almi Csarnok* melléklapokkal már 1841-ben Kuthy Lajos kért engedélyt, de nem nyújtván kellő biztosítékot, az engedély megtagadtatok. *) Az elv, melyet az új szerkesztő és kiadó maguk elé tűztek, az volt, hogy a magyar társasélet nemesülését, finomodását elősegítsék. Fő figyelmük tehát ily tárgyú czikkek közlésére irányult. Kijelentették, hogy e nemben Fáy, Székács, Vahot Imre és Vajda Péter lesznek támogatói a lapnak. Erezték, hogy a novellairodalom terén már is sok selejtes dolgozat jelent meg, azért ezeknek is gondos megválogatását ígérték, különös gonddal kívánván lenni az eredeti művekre, mely téren főleg Gaál, Kovács Pál, Kuthy közreműködésére számítottak. A versek közlésében is nagyobb szigorúsággal iparkodtak eljárni, amennyiben a zsengek mellőzését határozták el.

Annyi bizonyos, hogy a *Pesti Divatlap* haladást jelzett szépirodalmunk terén. A szerkesztő, Vahot Imre, nem tartozott ugyan tehetségesebb íróink közé, ízlése sem volt mintaszerű, de volt benne szerkesztői érzék és élelmesség, tudott oly közreműködőket megnyerni, kiknek támogatásával a lapot elég magas színvonalon tartotta meg. Legnagyobb érdeme Vahotnak, hogy Petőfit ő hozta az irodalmi élet központjába, a fővárosba, segédszerkesztőül vevén maga mellé, ő biztosított neki először gondtalan életet annyi hányódás után s így oly helyzetbe juttatta, hogy állandóan a költészetnek élhetett. És a *Pesti Divatlap* fennállása idejére esik Petőfi munkásságának legtermékenyebb korszaka. Ez időben írt verseinek nagy részét a *Pesti Divatlap-ban* közölte, s maga ez egy körülmény is elég volt, hogy a lap

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1841. 26,735.

közkedveltségnek örvendjen. A *Pesti Divatlap* adott szárnyat Petőfi költői hírnevének s a költő közreműködése tette elterjedté alapot.

Változatosság és külsőség tekintetében is gondot fordított Vahot vállalatára. Előszeretettel közölt könnyű,, mulattató, hölgyeknek szánt olvasmányokat, humorisztikus életképeket, mikben Nagy Ignácz jeleskedett, részletes divattudósításokkal, melyekkel minden versenyvállalatot megelőzni iparkodott. Divatképeken kívül közölte az egykorú írók, művészek arczképeit, adott egy-egy hangjegymellékletet, rovatot nyitott a történelmi nevű jeles magyar hölgyek életrajzára. Szóval a legjobb igyekezettel fáradozott lapjának kedveltségét s ezzel az irodalom iránti érdeklődés és rokonszenv terjedését biztosítani. Midőn az első félév elteltével szerkesztői pályájára visszatekintett, önérettel mondta el, hogy a vállalatban nem anyagi célok, nem nyereségvágy vezérelték, hanem társas életünk bajainak gyógyítására irányuló törekvés és azon fájdalmas tapasztalás, hogy egyáltalában nincs divatlap, mely a tapasztalható visszaéléseket megróni merészelné. E megrovásokat valóban éles formában közölte, néha igazi vaskalapos durvasággal fejezván ki rosszalásait, miket ellenfelei gyakran csípős megjegyzésekkel kísértek.

Vahot tüntetőleg kérkedett magyarosságával, mindenben a nemzeties jelleg kifejezésére törekedett, sokszor még a jó ízlés rovására is. Nyíltság és őszinteség volt modorában, szavaiban és irányában, de gyakran nem a kellő finomsággal, hanem modortalan darabossággal párosulva. Radicalis gondolkodásmódja minden zordonságával érvényesült szerkesztői működésében, valóságos demokrata volt az irodalomban, a ki az idegen szokásoknak hódoló

főrangú világot erősen ostorozta, de nem finom, csípős satirákban, hanem egy élesnyelvű kortes keresetlen kifejezései-vel. Került minden hízelgést, üldözött minden idegent, mindenben választékosság nélküli egyszerűség és eredetiség jellemezte. Lapját 1848. közepéig tartotta fenn a jelzett irányban, s midőn a forradalom előjelei mutatkoztak, ő is a közhangulat szolgálatába állt, előbb mint szerkesztő buzdította harczra honfitársait, később maga is a küzdők sorába állt és karddal cserélte fel tollát.

Egészen ellentétes szellem volt Vallottal szemben Petrichevich Horváth Lázár, a *Honderű* szerkesztője. A mily nyárspolgári modorú volt amaz, oly szalonias, a főrangú világot utánzó volt emez. Vahot nyersesége Horvát Lázárban alázatos hízelgéssé fajult, míg amaz a túlzásig hajhászta az eredetiséget, emez vakon hódolt a külföld divatszerűségének. Nemes ambitio ösztönözte irodalmunknak a mágnás-körökben való meghonosítására, s ezt bókolással és a külföldi Ízlés utánozásával iparkodott elérni. A *Honderű* című divatlapnak kiadási jogát, melyre 1842-ben Emich kapott engedélyt, Losonczi báró Bánffy Pál jóttálása mellett Pest megyé ajánlatára magának szerezvén meg, 1843-ban megindította a vállalatot. A vezérszóban a magasabb társadalmi körök hölgyeihez fordult és kérte őket, hogy nyissák meg »szőnyeges szalonjaik« ajtaját a magyar nyelv előtt, mely bebocsátásért hozzájuk eseng.

Hogy rokonszenvöket megnyerje, hízelgett szokásaiknak, utánozta modorukat, kedvezett divatszerűségeiknek. A lapot változatos tartalommal állította össze túlnyomóan szépirodalmi dolgozatokból. Különös figyelemmel volt a szalonéletre, sok tért nyújtván a zenére, költészetre és hírlapi csevegésre. Párizsi divatképei a legdíszesebbek voltak.

Mindenben a szaloniast, a divatost, a legmodernebbet kereste. Még egyéni szokásaiban is volt ily különleges divat-szerű. Magatartásában, modorában utánozta a főrangú világot, űzte a sportot nem annyira kedvtelésből, mint utánzási mániából, öltözéke mindig divatos volt, zenei matinéeket rendezett, ünnepelte külső tünnettessel az írókat és művészeket, dicsérte a színésznőket, barátságban állt néhány mágnás főúrral, gróf Dessewffy Auréllal bizalmas levelezést folytatott, s hogy a mágnás világ iránti kedvezését még inkább bebizonyítsa, lapját *Morcjenröthe* címen németül is kiadta.

Mint szerkesztő különben iparkodott becses műveket közölni, s el kell ismerni, hogy a *Honderű* nem állt alacsony színvonalon, mert benne a legjobb nevekkel találkozunk, Vörösmarty legszebb költeményeit közölte benne, felkeresték verseikkel Petőfi, Tompa, Ozuczor, Szemere Miklós, Lisznyai, Sárosy, Szelestey, Császár, Sujánszky, beszélyíróink közül Alt Móricz (Jósika), Kuthy, Graal, Degré, Karacs Teréz és mások. A híres torzképíró, Bernát Gáspár, állandó munkatársa volt. Hét évnél tovább állt fenn a vállalat s mindig legjobb költőink és Íróink közreműködésével jelent meg. Vannak közleményei között csekélybecsű és mulékony érdekű dolgozatok nagy számmal, de viszont jeles irodalmi műveket is tartalmaz a lap. Szerkesztése gondos figyelemre mutat, de a kellő tapintat és ügyes összeállítás mégis hiányzik belőle. Jeles közleményei dacára sem mondhatjuk valóban jól szerkesztett vállalatnak. Fresco-képei, miket egyetlen számból sem hagyott volna ki, nem mindig érik el a jó ízlés színvonalát, caricatura-rajzai néha inkább boszantók, mint mulattatók. Hírvortata bő, de nem elég változatos, nem elégitett ki minden

érdeket, mert csak egy bizonyos kör igényeit tartotta szem előtt. Kritikai rovata sem felelt meg a magasabb várakozásoknak. Jósika regényeinek esztétikai méltatása a szerkesztőtől nagyon közepszerű dolgot, mint jobbra többi ilyenmű czikkei is.

A lap majdnem kizárólag a szépirodalom szolgálatában állt, összes évfolyamaiban alig találunk egy-két ismeretterjesztő dolgot a tudományok köréből. Versek, történeti és szerelmi tárgyú beszédek, elbeszélések, útirajzok, frescoképek, a magyar történet egyes kiváló alakjának ismertetése képezték a főbb közleményeket, mikhez hetenkint a szokásos hírlapi apróság járult.

Említést érdemel, mert jellemző a szerkesztő ítéletére és felfogására, hogy Petőfit Jámor Pállal akarta ellensúlyozni, ki ekkor Hiador név alatt hosszabb költemény-cyklust írt a *Honderűben* egy főrangú hölgyhez intézett *Emléklapok* címen. E rivalitás és a Szigligetivel egyik drámájának plágiuma tárgyában folytatott polémia ártott legtöbbet Hiador költői hírnevének és okozta, hogy kortársainál a megérdemelt elismerést sem nyerhette el, pedig említett költemény-cyklusában az érzelmek mellett is sok fenkölt gondolat és igazi költőség rejtett.

Horváth Lázár sem mint író, sem mint szerkesztő nem vívott ki nevének maradandó hírt, az irodalomtörténet megemlékezik róla, mint az időségi sajtó egyik inkább törekvő mint tehetséges munkásáról, de törekvése mélyebb nyomokat nem hagyott, új irányt nem jelölt. Udvarias bókolás, kicsinyes hízelkedés jellemezte egész nyilvános pályáját, ezt bizonyítja az is, hogy a kormánykörök kedvezését elnyerje, 1847-ben folyamodott az udvari cancellariához a hivatalos hirdetések közlésének jogáért. A cancel-

laria a Helytartó Tanácstól kért véleményt, ez kijelentette, hogy szépirodalmi lapok körébe az ily hirdetések nem tartoznak, de ilyenek a lap programjában sem foglaltatván, a kérelmet elutasítandónak javasolta, mit a cancellaria foganatosított is.*)

Bár a *Honderű* kezdetben meglehetősen el volt terjedve az aristocratia körében, a nagy közönségnél nem szerezhett népszerűséget. Politikai és társadalmi életünkben sokkal erősebb volt már a visszahatás az idegenszerűségek ellen, semhogy a külföld szokásait utánzó lap közkedveltségre vergődhetett volna. A nemzeties érzés és a faji jelleghez való ragaszkodás oly erős volt az olvasó közönségben, hogy jobb szerette a *Pesti Divatlap* eredeti nyersségét, mint a *Honderű* émelygős finomságait, idegen szaloniaságát. Hiába terjesztette nagyhangon legújabb párizsi divatképeit, a közönség jobban kapkodta a *Pesti Divatlap* mellékleteit, a nemzeti színház jelmezképeit s a magyar öltözékek rajzait, miket utóbb már a *Honderű* is kezdett felkarolni. A negyvenes évek vége felé már korlátozott népszerűségéből is veszített, sőt midőn álnevek alatt megjelenő gúnyos nyilaival személyes bántalmazásokig jutott, az íróvilágban oly visszatetszést ébresztett, hogy jobb nevű közreműködői kezdtek visszavonulni, kiket a szerkesztő különben is csak áldozatokkal tudott megtartani vállalata mellett. A lap lassanként mind nagyobb mellőzésben részesült, úgy hogy 1848-ban már alig volt közönsége, mi megszűnését is siettetete.

Nagyobb hatásra tett szert s irodalomtörténeti szempontból is nagyobb jelentőségre emelkedett Frankenburg

*) Orsz. levélt. Canc. 1848. 55.

Adolf *Életképek* címűt viselő szépirodalmi folyóirata, melynek engedélyéért *Budapesti Divatlap* címen már 1842-ben folyamodott. *) Engedélye sokáig késvén, 1843-ban *Magyar Életképek* címen, hírlapi jelleg nélkül, havi füzeteket bocsátott ki vegyes tárgyú verses és prózai szépirodalmi közleményekkel, majd végre 1844-ben vállalatát rendszeres divatlappá változtatta, melyet az első félévben havonként kétszer, utóbb hetenként egyszer adott ki színes borítékban. Célja volt szépirodalmunknak határozott becsű dolgozatokkal való fejlesztése, mi végett a legjobb írókkal

*) Irodalom- s kortörténeti szempontból érdekes részletei lévén ez ügynek, közlöm az alábbiakat. Midőn az udvari cancellaria felszólította a Helytartó Tanácsot, hogy adjon véleményt a szerkesztő erkölcsi állapotáról és tudományos képességéről, ez 1842. július 5-iki üléséből dicsérőleg nyilatkozott felőle, Írván: »quod moralem ejus characterem attinet, hujus intuitu nihil unquam sinistra seu officiose seu private ad notitiam suam pervenerit, sed etiam supplicandis sentiendi rationem rectam convenientemque pronunciari posse arbitratur... Recurrentem Adolphum Frankenburg velut a praeclaris qualitibus bonaque moralitate et sentiendi ratione laudatum, pro impetrando altissimo indultu Pagellas argumenti potissimum belletristici sub titulo Budapesti Divatlap edendi opinione sua eo magis commendandum fore, quod hungaricum totius Begni Publicum de praesenti solum ad unicas idmodi Pagellas *Regelő* nuncupatas sit restrictuin«. Csak programunját vélték itt-ott megtoldandónak, pl. ad punct. 5) in locum verborum: »a tudomásra méltó mozgalmakat, híreket és eseményeket közöllye« haec ponantur: a tudomásra méltó *művész*i mozgalmakat stb. közöllye. Ad punct. 1. pag. 2. post vocem: »népmondák« inseratur: *a mennyire nem politikai színezetűek*. Ad punct. 7. in locum: »mi a világban történik« inseratur: mi a *művész*i világban történik. Ad punct. 11. vocibus: »a mi a napi történetekre vonatkozik« substituat: *nem politikai tárgyú napi történetekre* stb. Aláírva: gróf Keglevich Gábor.

Orsz. levélt. Canc. 1844. 5527.

szövetkezett. Majdnem minden szám élén komoly ismeretterjesztő cikket közölt, kerülve a szakszerű fejtegetéseket, de tanulságos tájékozást nyújtva az irodalom, történet, aesthetika stb. köréből. Novellái többnyire gondosan megválogatott eredeti dolgozatok voltak, nem kezdő, hanem ismert nevű írók művei. Verses közleményei is felértek bármely egykorú lap költői munkáival. Petőfi megváltván a *Pesti Divatlap*-tól, az *Életképek* munkatársává lőn s versein kívül itt közölte úti jegyzeteit Felső-Magyarországon tett körútjáról, valamint Tóth Lőrincz is külföldi utazásáról. Apró közleményei is gondos figyelemre és választékosságra mutattak, voltak élénk, mulattató rajzai, genréképei, miket Kaján Ábel (Pákh Albert), Vas Gereben és a szerkesztő Írtak, Hírlapi Méh név alatt Garay élénk hírlapszemlét irt, a színházi szemlét pedig Vas Andor (Hazucha) vezette, kiterjeszkedve nemcsak a színészek játékára, hanem az előadott darabok aesthetikai méltatására is.

Az elsorolt rendes munkatársakon kívül, többször találkozunk Pulszky, Beély Fidél, Karacs Teréz, Pálffy Albert, Jókai neveivel, költemények vannak benne Arany, Tompa, Bajza, Vörösmarty, Garay, Vachott legjelesebb költőinktől. Kezdő író dolgozata csak kivételesen nyert fölvételt, akkor, ha határozott tehetségnek adta jelét. Összes évfolyamaiban aránylag kevés oly nevet találunk, mely ismertebb hírre ne jutott volna. A szigorú mértékre, melylyel a szerkesztő a beküldött dolgozatokat mérlegelte, szükség is volt, hogy a gomba módra nyilvánuló termelésnek eleje vétessék. Részrehajlatlan ítélet, ízlés és műgond vezérelte Frankenburgot a szerkesztésben s így sikerült is neki törekvésével szép sikert elérnie. Az *Életképek* a negyvenes éveknek legtartalmasabb folyóirata volt. Melléklap-

jában, az *Irodalmi Őrben* tanulságos bírálatok jelentek meg, maga az *Életképeit* pedig a szépirodalomnak legjobb közlönyévé lett.

Frankenburg gyakorlott hírlapíró volt, mint vállalatának belső munkatársai is: Nagy Ignác, Garay, Pákh Albert; a közreműködők pedig, mind határozott irodalmi tehetségek, köztök csak kevés dilettáns író. Szerkesztését 1847. közepén Jókai vette át, egy év múlva pedig Petőfi-ével együtt szerkesztették, a mikor a lap a politikai közhangulat tolmácsolásába is belevegyült s jelszól, *Egyenlőség, Szabadság, Testvériség* feliratot viselt. Iránya és szelleme folyton megmaradt megszűnéséig, mit nem hanyatlása okozott, hanem a harcziás bonyodalmak, melyek mindkét szerkesztőt magukkal sodorták.

Ha rövid visszapillantást vetünk századunk első felének szépirodalmi közlönyeire, bennük irodalmunk fejlődésének egész menetét híven visszatükrözve látjuk. Feltűnnek bennök a különböző irányok, a különféle ízlésáramlatok, melyek időnkint uralkodtak, látjuk a tartalom és forma terén nyilvánuló változásokat, felismerhetjük minden korszak uralkodó gondolatát, melynek íróink és költőink hódoltak; észlelhetjük a magyar nyelv fejlődésének nyomait az irodalomban, terjedését a társas-életben. Ha a század első szépirodalmi közlönyének a *Segítő*-nek kezdetleges verses és prózai közleményeit összevetjük az *Életképek*-ben megjelent költeményekkel és novellákkal, egy fél évszázad rohamos haladásának képe tűnik fel előttünk, mely minden tekintetben kielégítő lehet a szemlélőre.

A nyelv kivetkezve darabosságából, nehézkességéből könnyen folyóvá lett, melyben erő és szépség nyilvánult; a kezdetleges forma oly technikai gyakorlottságra jutott

a milyenre csak Vörösmarty, Petőfi és Arany emelheték, A ki a társasélet nyelvének finomodását érezni akarja, olvasson el a *Hasznos Multságok*-ból egy mulattató közleményt s vesse össze Jókai valamely novellájával, vagy Nagy Ignác valamely életképével, s észre fogja venni azt a meglepő különbséget, mely csak gyorsan fejlődő nemzet irodalmában tapasztalható.

Költészetünk minden irányát, a költői műfajok fejlődésének egész történetét magában foglalja századunk első felének szépirodalmi időszaki sajtója. A század elején a *Szépliteratúrai Ajándék* és *Koszorú* minden költeménye a classikus világnézet visszhangja, a *Pesti Divatlap*, a *Honderű*, az *Életképek* költeményei az uralkodóvá lett romanticismus legtisztább kifejezései. A classicai műformák, melyek a század kezdetén oly divatosak voltak, lassankint kezdtek veszíteni népszerűségüket s helyökbe a romantikus népies formák léptek, az óda, a dithyramb, az elegia, a sonett helyét felváltja a ballada, a románcz, a dal. Vörösmarty, Czuczor, Debreczeni, Garay eposai helyét elfoglalják Jókai, Kuthy, Kovács Pál beszélyei, Jósika, Eötvös regényei. Az antik mythologia meséivel átszőtt költői beszélyek helyett népszerűsége jutnak Tompa népregéi és mondái; a könnyen gördülő hexametereket, időmértékes verseket felváltja Arany és Petőfi rhytmusa.

Szépirodalmi időszaki sajtónk fejleszti drámairodalmunkat, emeli színművészetünket. Mátray *Honművész*-ében megkezdí az időszaki dramaturgiát, folytatják Garay, Bajza, Vörösmarty és mások, tanulságos megjegyzéseket téve a színművekre is, az előadók játékára is, s rövid idő alatt a külföld haladottabb nemzeteinek művészi magaslátára jutottunk. A székesfehérvári színészársaságnak Bu-

dára ránduló tagjai nemsokára oly alakok által vannak meghaladva, mint Megyeri, Egressy Gábor. A század kezdetén divatos repertoirenak többnyire fordított és átdolgozott darabjait eredeti művek váltják fel, Kisfaludy Károly vigjátékai, Gaal bohózata s oly eredeti tehetségek jelzik a félszázad határát, mint Czakó, Szigligeti.

Közlönyeink hozzászoktatják közönségünket a nyilvános élet viszonyaihoz, felkeltik érdeklődését a közállapotok iránt, fejlesztik ízlését, nevelik ítéletét, tágítják látkörét. Vágyat ébresztenek benne az utazás iránt, melegséget a művészetek, lelkesültséget a hazafiság iránt, rászoktatják a komoly tanulmányra, serkentik a kitaró munkásságra, szóval iparkodnak a haladást minden téren előmozdítani, hátramaradott állapotaink javulását elősegíteni. Nincs a nemzeti élet nyilvánulásának ága, melynek fejlesztését elhanyagolták volna.

Az a fáradhatatlan törekvés, mely szépirodalmunknak mint általában hírlapjainknak szerkesztőit jellemzi, fényes tanúsága fajunk munkabíró kitarásának és talentumának is. Nemcsak legelső hírlapszerkesztőink képesek voltak maguk az egész számot megírni, hanem később is, midőn változatosabb s eredeti dolgozatokból álló volt a lap, gyakran megtörtént, hogy majd az egész szám egy író műve volt. Mátray *Regélő Honművész-ének* egy-egy számát Garay akárhányszor egyedül írta össze. Az is igaz, hogy az időszaki sajtó terén mutatkozó élénkség és termékenység némileg szakirodalmunk fejlődésének rovására történt, mert elvonta irodalmunk hivatott munkásait a nagyobb-szabású szakművek írásától, már Szalay panaszkodott, hogy szerkesztői teendői elvonják tudományos munkakörétől. Napjainkban is egy részét a legjobb tehetségeknek

leköti a napi sajtó, így volt az azelőtt is, mert fajunk csekély számánál fogva nem érvényesülhetett nálunk a munkamegosztás elve, úgy mint más nagyobb nemzeteknél. Egy személyben összpontosult akárhányszor az író, költő, szerkesztő, tudós és államférfiú. Speciális szerkesztői talentum mint azelőtt Csengery, napjainkban Nagy Miklós, a *Vasárnapi Újság* szerkesztője, csak ritkán vált ki. Kossuth, Szalay államférfiak és szerkesztők voltak, mint szintén szerkesztők és költők Vörösmarty, Bajza, Graray és Arany.

Egyik jellemző vonása a magyar időszaki sajtónak az encyclopaedikus irány, mely minden korszakban többé-kevésbé érvényesült, de sehol nem annyira, mint a szépirodalmi közlönyökben. Politikai hírlapjaink a század első felében meglehetősen megőrizték feladatuk fő irányát, de a szépirodalmi lapok és folyóiratok mindig vegyes tartalmúak voltak. Költői és mulattató olvasmányokon kívül, i könnyebb tudományos cikkeket is közöltek, fejtegettek társadalmi kérdéseket, érintették a politikai mozgalmakat, közvetítették a külföld nevezetesebb eseményeinek híreit, megemlézték a nyilvános élet minden mozzanatát, hogy egyetemes tájékozást nyújtsanak olvasóiknak. Mai szépirodalmi lapjaink korántsem nyújtanak oly quodlibetet, mint a korábbiak, melyeknek sokszor egész család összes irodalmi igényeit ki kellett elégíteniök.

Az actualis jelleget politikai lapjaink jobban megőrizték, mint a szépirodalmiak. Ezeknek közleményei kevésbé lévén időhöz kötve, e tekintetben nagyobb szabadsággal járhattak el. Ma hírlapszerkesztőinknek általában alkalmazkodniuk kell a villamosság és gőz alkalmazása következtében megváltozott közélet várakozásaihoz, követelményeihez.

Külső kiállítás tekintetében is szépirodalmi közlönyeink a folytonos haladás jeleit viselik magukon. A zsebkönyv alaktól negyedréttű iv nagyságáig emelkedtek s többnyire a tartalomhoz méltó külsőben jelentek meg, gond és Ízlés látszott meg rajtuk mindig, sőt a *Honderű* valóban már díszes kiállításúnak mondható.

Az egymással versenyző szépirodalmi vállalatok egymással éles ellentétben álló pártokat nem képeztek, sok polémia folyt köztök, de akárhányszor az ellentábor Íróit együtt találjuk ugyanazon vállalat támogatásában. Egyszer történt, hogy a fiatalabb írói nemzedék tíz tagja közös megállapodásban elhatározta, hogy a fennálló szépirodalmi lapoknak egyikök sem ír, hanem egy új vállalat megindítására fognak törekedni, de e tízek társasága is hamar felbomlott s egyik kivételével (Obernyik), nemsokára valamennyit előbbi, munkássága körében látjuk. Termékenységre nézve mindenik évtized számbelileg is elég munkást tüntet fel s köztök mindenkor egy-egy kiválóbb tehetséget, a kik az illető korszaknak központjaiként tekinthetők. A húszas években Kisfaludy Károly és a köréje csoportosult Aurora-kör, a harminczas években az Athenaeum-kör s benne a legtehetségesebb költő, Vörösmarty, a negyvenes években Petőfi voltak azon központok, kik költészetünk fejlődésében új irányt, új korszakot jeleznek. Az elsőnek orgánuma egy zsebkönyv volt, Kisfaludy K. *Aurorája* a másodiknak az irodalmi ízlésnek hosszabb időn át iránytűje, egy irodalmi trias közlönye az *Athenaeum*, a harmadik időszaké a *Pesti Divatlap* és *Életképek*, melyek az eredeti és tisztultabb nemzeties érzésnek és gondolkodásnak voltak kifejezői. Kisfaludy, Vörösmarty, Petőfi voltak századunk első felének legkimagaslóbb költői, kik az időszakai sajtóban is a

legelső helyet foglalták el; az elbeszélő próza, több jóakaró munkásának nyomdokain Jósika Miklósban érte el legmagasabb pontját. Jókai munkásságának termékeny és nevezetes korszaka későbbi időkre esik, mint Arany és Tompa hatalmas költői szereplése is.

Századunk első felének szépirodalmi vállalataira elég dicsőség, hogy munkakörük bevégzése oly írók szereplésével esik össze, a minők Petőfi és Jósika, kiknek mindketteje örök dísze a magyar irodalom történetének, s kik mindketten buzgó és tevékeny munkásai voltak szépirodalmi időszi sajtónknak.

VIII.

A korszak tudományos időszaki sajtója. Tudományos, egyházi és gazdasági szakközlönyök.

A negyvenes évek tudományos időszaki sajtója nem képezett haladást a korábbi időkhöz képest, még annyi mozgalom sem mutatkozott e téren, mint a szépirodalomban. Tudományos folyóirataink is nagyobb részét régebbi pályájukon haladtak, új vállalat, mely más irányelvét tűzött volna ki, nem keletkezett. A *Tudományos Gyűjtemény* még élt, de meglátszott minden füzetén, hogy megszűnése felé siet. A *Tudománytár* és *Orvosi Tár* előbbi nyomaikon haladtak, az utóbbi szorosan megtartotta szakszerű jellegét most is, megőrizte pályája végéig, miért mindig csak kis közönséghez szólt, az előbbinek encyclopaedikus tartalma több változatossággal bírt, de sok élvezettest ez sem foglalt magában.

A közönség, melynek figyelmét a politikai mozgalmak foglalták el, a szépirodalomra is keveset ügyelt, még csekélyebb volt az érdeklődés a tudományos sajtó iránt. A szaklapoknak megvolt a maguk kis közönsége, de midőn a politikai lapok hasábjain oly életbevágó fontos kérdéseket fejtegettek, melyek mindenkinek érdekeit érintették, s oly nagyszabású irodalmi harcok folytak, mint a Széchenyi és Kossuth közötti, igen természetes, hogy a politikai lapok

kötöttek le minden figyelmet, a szakfolyóiratok közönsége nagyon leapadt. A *Gazdasági Tudósításoknak* oly kevés előfizetője volt, hogy csak áldozattal lehetett a vállalatot fentartani. Mégis épen e téren történt a legtöbb igyekezet, új meg új közlönnyök által a közönségnek figyelmét az ipari és kereskedelmi fontos érdekekre ráirányozni. Egymás után keletkeztek a *Magyar Gazda* melléklapjával, a *Műipar-ral* 1841-ben, mely fentartotta magát 1848 közepéig, majd 1848-ban létrejött a *Merkur*, 1845-ben a *Hetilap*, sőt 1847-ben már a vidék is figyelemre méltó terméket létesített. Győrben *Hazánk* czímen jól szerkesztett lap indult meg a kereskedelmi érdekek fejlesztésére és előmozdítására, felkarolva egyszersmind a szépirodalmat is.

Szakszerű jellegét leginkább megtartotta a Török János szerkesztésében megjelenő *Magyar Gazda*, mely mint az orsz. gazdasági egyesület hivatalos közlönye, kiterjeszkedett a mezőgazdaság egész körére. Az egyesület hivatalos közleményein kívül hozott tájékozó gazdasági értekezéseket, tanulságos ismertetéseket az állattenyésztés, kertészet, selyemtermelés, szőlőművelés, borkezelés, állatgyógyászat, háztartás köréből, hasznos gazdasági tudnivalókat és híreket, adva koronkint külön mellékletül tájékozó illusztratiókat is. Felkarolta a műipart mint fontos nemzetgazdasági tényezőt, mely nálunk nagyon elhanyagolt állapotban volt.

A kereskedelem érdekeinek előmozdítására törekedett a *Hazánk*, melyet Győrben Kovács Pál, az ismert beszélyíró szerkesztett. Örömmel tudatta olvasóival, hogy a kormány engedelméből ezután magyarul folytatja pályafutását az eddigi *Vaterland* s iparkodik a magyar kereskedelem érdekeit szolgálni. Hogy nagyobb kedveltségre

tegyen szert, sok szépirodalmi dolgozatot közölt. Mindjárt első száma Petőfitől hozott költeményt s eredeti beszélyt a szerkesztőtől. A munkatársak között Petőfi, Tompa, Lisznyai, Irinyi József állandó közreműködésükkel támogatták a vállalatot, mely lassankint sorra vette a kereskedelmi szakkérdéseket és beható fejtegetéseket közölt rólok.

Szélesebb körben mozgott az iparegyesület tulajdonát képező *Hetilap*, a közgazdaságra, műiparra és kereskedelemre kiterjedő encyclopaediai folyóirat, melyet Wargha István szerkesztett s lietenként kétszer egy-egy Ívnyi terjedelemben adott ki. A lap 1845-ben Kossuth bevezető szavaival jelent meg, ki saját tulajdonát képező közlönyre nem kapván engedélyt, a *Hetilap*-ban folytatta journalistai tevékenységét. Kívülről írtak bele Pulszky, Nendtwich, igen gyakran ifj. Szabó Pál, a szerkesztő és más álnevű vagy névtelen munkatársak többnyire ipari, kereskedelmi, technikai, vagy nemzetgazdasági cikkeket, melyek sokszor inkább politikai lapba valók voltak, mint ily szakközlönybe, melynek egészen más feladata és rendeltetése lett volna. Túlnyomóan kereskedelmi és közgazdasági kérdésekkel foglalkozott s magas színvonalú politikai fejtegetésekbe, sőt vitákba és polémiákba bocsátkozott a *Pesti Hírlap* és *Budapesti Híradó-val*, a mű- és gyáripar érdekeit pedig csak gyéren képviselte, körükből önálló, elméleti dolgozatokat vajmi ritkán közölt, többnyire csak a rövid hírek és levelezés között emlékezett meg mozgalmairól, vagy egyszer-más-szor Kossuth hangoztatta nagy fontosságukat.

Előszóval szólott a magas politika hangján, kivált mióta Kossuth meghonosította benne a vezércikkeket, melyekben nemzetgazdasági elveit fejtegette. A szerkesztő büszkén hivatkozott is Kossuth közreműködésére, ki két-

ségkívül emelte a lap színvonalát, valamint az iránta való érdekeltséget is. Néha egy számban két cikke is megjelent, s volt idő, midőn legtevékenyebb munkatársa volt. Cikkeiben főleg nemzetgazdasági kérdéseket fejtegetett, mik azon időnek uralkodó eszméi voltak. Szólt az úrbéri és adózási ügyekről, a Tisza szabályozásáról, melyet társadalmi egyesülés segítségével hitt legkönnyebben keresztülvihetőnek, többször valódi apológiát irt az ipar fejlesztése mellett, mint a melyet a kor legfontosabb eszméjének tekintett ő is, mely irányt ad azon időbeli civilisationak. Megemlékezett a földművelési érdekekről, sürgetvén a kiviteli kereskedés előmozdítását s Fiume által a világpiacz elnyerését. A vámrendszerrel szólva, rosszalta az ellenpárt negatív magatartását, mivel nem jelölte meg, a vámkérdés mily megoldását tartja üdvösebbnek hazánkra, előbb maga is csak általánosságban fejtegette a védvám és szabadkereskedés rendszerét s csak később tört lándzsát a védvámrendszer mellett.

Kossuth működésének súlypontja a *Hetilapban* a vukovár-fiumei vasút létesítésére irányult. A legtöbbször és mindig a legnagyobb lelkesültséggel erről szólt. Ismertette a vasút létesítésére alakult társaság irányeszmeit, működését, közölte az előmunkálatok feladatát, célját és irányát, szólt a helyszíni szemle eredményéről s valódi elragadtatással rajzolta a vasútvonal fontosságát, a tengerrel való egyenes összeköttetést. Bár ez időbeli cikkei tárgyilagosság és a nyugodt hang tekintetében össze sem hasonlíthatók a korábbi *Pesti Hirlapbeli* vezércikkeivel, a retorikai ömlengés itt is uralkodik rajta, valahányszor a tengerrel való összeköttetés gondolata elragadja. »Tengerhez magyar! homokod porából s fekete sarad ragadalmiból!« —

kiált fel egyik vezérczikkében*) — Tengerhez magyar! melynek viharában, a brit költőnek ércszava szerint, istennek képe tükrözi magát, melynek azúr homlokára ránczot nem írtak végtelen idők, mely olyan ma is, mint minőnek látta a teremtés első hajnala; melynek habhátán tízezer hajóhad nyomot nem hagyva hömpölyög tova, a míg e földnek vize-nyős sarában nyomot hagy hátra minden gyáva nyúí. Kit az örökkévalóság emez arczképének szemlélete sem gyújt lelkesedésre, ki itt sem képes egy cseppjét méríteni ama férfias határozottságnak, mely emberekből titánokat edz: az magát bízvást eltemetheti, neki ez élet többé nem való.«

Semmiféle kérdés sem volt előtte oly fontos, mint a tervezett vasúté, bár érdekléssel szólt hozzá a közügyekhez, bár könyörületos szíve érzékenységgel hívta fel a hatóságokat, hogy a nyomorban tengődő és éhséggel küzdő munkás néposztályt méltányos támogatásban részesítse, de semmi sem találta czikkírásra oly készen, mint a vukovár-fiumei vasút ügye. Ennek érdekében kész volt vitázni a *Budapesti Híradóval*, vitatkozni a terv ellenzőivel, lelkesíteni a csüggedőket, biztatni a kétkedőket, megvívni érte — mint maga mondta — ha kell, a poklokkal is.

Midőn a mohács-pécsi vonalrész kiépítése szóba került az érdekelt vidék részéről a vukovár-fiumei vonal ellen hangoztatott fenyegetődzéssel, előszedte minden argumentumát, hogy bebizonyítsa, mennyire nem veszélyezteteti a vukovár-fiumei vonal a tervezett mohács-pécsit. Felhozta terve védelmére az országos érdekek fontosságát, melyek előtt el kell némulniok a helyi érdekeknek, appellált a

*) *Hetilap* 1846. 8. sz.

józan ész belátására, az elsorolt bizonyítékok súlyára, a hazafiságra, csakhogy elejét vegye a terve végrehajtását veszélyeztető ellenzéseknek.

Cikkeit rendszerint neve aláírásával közölte, noha megtörtént, hogy álnevet is használt, vagy a szerkesztő nevében irt valamit. Álneve a *Hetilapban* Romvay volt. Hogy a censurával néha meggyűlt a baja, azt a kéziratában történt javítások is mutatják, sőt nemcsak egyes kifejezéseket törölt a censor, hanem egész cikkeit is lefoglalta, egyik cikkének szélére valamely ismerőse számára ráírta: »ezt kedves komám, ha legény vagy, vidd keresztül, hogy a censor megengedje,« de komolyabb tiltakozásig sohasem jutott a dolog, mint ez az erdélyi sajtónál oly gyakran megtörtént.

A *Hetilap* eszerint, legalább egyes évfolyamaiban, mint politikai közlöny jöhet számba, mely egyedüli volt a szaklapok közt, hol tisztán politikai szempontból tárgyaltak a nemzetgazdasági szakkérdések is. E jelleget különben csak Kossuth közreműködése adta meg a lapnak, mert egyéb dolgozatai többnyire megmaradtak az előleget adott program korlátai között. Feladatának buzgalommal iparkodott megfelelni, mert rá annál inkább ösztönözve érezte magát, mivel nem magán-tulajdon volt a vállalat, hanem oly testület hivatalos orgánuma, mely többé-kevésbé szintén felelős volt a vállalat jó irányáért, s a benne ápolt szellem és felfogás helyességéért. Annyi kétségtelen, hogy a Kossuth közreműködésével megjelenő évfolyamok — köztök különösen az 1846-iki — emelkedtek legtöbb fontosságra.

Az egyházi és oktatásügyek terén sem mutatkozott nagyobb tevékenység jele, de mind a katolikusok, mind a

protestánsok egyesültek egy-egy komoly vállalatra s gondoskodtak érdekeik nyilvános képviseltetéséről. Katholikus folyóiratot Somogyi Károly indított meg 1841-ben *Religio és Nevelés* ezim alatt, mely hetenkint kétszer jelent meg Danielik, a későbbi szerkesztő, Hoványi, Fejér György, Majer István, Jámbor Pál, Tárkányi s mások támogatásával. Közleményeit többnyire egyházi értekezések, a lelkipásztorkodásra vonatkozó útmutatások, javaslatok és tájékozó magyarázatok képezték. Volt benne bő levelezés a hazai, valamint részletes ismertetések a külföldi egyházi mozgalmak felől. Mélyebb philosophiai fejtegetéseket, dogmatikai vitázásokat vagy magyarázatokat nem közölt, de annál gyakrabban foglalkozott az egyházi élet külsőségeivel, mint a coelibatus és apostasia kérdéseivel, vagy egyház^szertartási ügyekkel. Hozott néha neveléstani, vagy oktatásügyi dolgozatot is, de mélyebb paedagogiai tanulmányra valló munkálatot nem igen találunk összes évfolyamaiban; legalaposabb szakszerű közleménye volt, midőn középiskolai oktatásunk állapotairól szólt, mely a szaktanítás előnyeit és hátrányait szakértelemmel fejtegette.

Mellékletül előbb *Egyházi Tudósítások* czímen minden vasárnap egy ívnyi hirgyűjteményt adott a bel- és külföldi egyházi élet köréből, melyet Szaniszló Ferencz szerkesztett; utóbb pedig *Egyházi Literatúrai Lap* czímen egy más todalékot a hazai és külföldi egyházirodalmi művek rövid ismertetésével. Egyiknek sem volt semmi üdvös hatása, a szellemtelen, üres lapok még csak gondolkodásra való anyagot sem nyújtottak, egyházpolitikai irányt vagy önálló tudományos álláspontot maga a főlap sem képviselt.

Hasonló irány és szellem vezette a protestánsok egyházi közlönyét is, melyre 1841-ben Székács, Török Pál és

Taubner Károly kérték engedélyt. Az udvari cancellaria a szerkesztők tudományos képzettségét teljesen kielégítőnek találván s anyagi szempontból sem lévén a vállalat ellen semmi kifogás, mert gróf Zay Károly 4000 pengő irtig jót állt érte, az engedélyt megadta reá.*) így indult meg 1842. április 7-én hármás szerkesztés mellett a *Protestáns Egyházi és Iskolai Lap*. Mint a szerkesztők az előszóban kijelentették, protestáns egyházi és iskolai történetet, statisztikai adatok gyűjteményét és az egyházjog- és törvények tárházát kívánják benne nyújtani, figyelemmel lévén egyszersmind az egyetemes kereszténységnek napi történeteire s a külföldön megjelenő egyházi tárgyú folyóiratok és könyvek tartalmának ismertetésére. ígérték, hogy »a keresztyén szeretettől ihletett józan, komoly szellem leend az egész lapnak vezérszelleme.« Kimondták azt is, hogy csak oly dolgozatokat közölnek, melyekben mindhárman megegyeznek, de elfogadnak latin és német munkálatokat is, magukra vállalván lefordításukat.

A folyóirat hetenként egyszer jelent meg másfél ívnyi terjedelemben elég változatos tartalommal, de kevés alapvető magvasabb dolgozattal. Legbuzgóbb munkásai a szerkesztők voltak, kiket időnkint Hetényi, Vandrák, Ballagi s a két protestáns felekezet egyházi férfiai és tanítói támogattak. Költeményeket Tompa, Kiss Áron, Losonczy László, Medgyes Lajos írtak bele, Baksay Dániel pedig Szenczi Molnár Albert nyomán zsoltárfordításokat közölt.

Az egyes évfolyamok tartalma nagyon megegyező, egyháztörténelmi, hitágazati, nevelés- és oktatásügyi értekezések, hasonló tárgyú könyvismertetések, bő hazai és

*) Orsz. levélt. Helyt. tan. 1841. 33,451, 44,249. sz.

külföldi egyházi hírek képezik, mihez az egyházkerületi gyűlésekről és zsinatokról szóló tudósítások járulnak, mint a melyek közönségesen nagy figyelemre tarthattak számat, kiváló érdeklődés kísérvén a protestáns felekezeteknél az egyházi élet minden mozzanatát.

Az iskolaügyet figyelemmel kísérte folyton, de tartalmas paedagogiai dolgozatokat nem közölt, didactikai elvek nem kerültek szóba, a tanítás fogalma nem képezte eszmecsere tárgyát. Hunfalvy Jánosnak dolgozatai inkább csak az iskolai élet külső körülményeivel foglalkoztak, de mélyebb elvi fejtegetésekbe ő sem bocsátkozott. Evről-évre a megszokott nyomokon haladt a vállalat anélkül, hogy lényeges változás történt volna rajta, akár tartalom, akár forma és kiállítás tekintetében, mindössze is a szerkesztőségben történt változás, a mennyiben Taubner kilépett a szerkesztőségből s 1844-től csak Székács és Török Pál vezették a folyóiratot.

Midőn 1848-ban a márcziusi mozgalmak szabaddá tették a sajtót, ezt a fontos vívmányt ők is lelkesülten üdvözölték s a politikai és társadalmi életünkben beállt örvendetes változást, Székács *Ima* című versében énekelte meg. 1848. december 31-én adták ki a lap utolsó számát és kijelentették, hogy megszüntetik a vállalatot, mert a haza veszélyben van s ilyenkor minden érdeknek el kell némulnia. Székács intézett búcsúszót a közönséghez, buzdítván őt az összetartásra, a haza védelmében való közös részvételre.

Mind a katolikus, mind a protestáns időszakai sajtó a negyvenes években közepes színvonalon állt, felülemelkedett a kezdetlegesség színvonalán, de nem jutott oly kiváló magaslatra, hogy a későbbi ez irányú mozgalmak felett is

kiemelkedett volna, mint ez a szépirodalom terén már korábban is észlelhető volt. A fejlődés menetében oly fokot képez mindkét vállalat, mely nem hanyatlás ugyan a korábbi mozgalmakhoz képest, de a későbbiek ezekhez képest szintén nem képeznek visszaesést. A nemes törekvés és jóakaró buzgalom mindenesetre elismerésre méltó, melyeknek eredménye, a korszak egyéb irányú vállalataihoz mérve, kielégítőnek mondható, sőt egyes szakokban mutatkozó eredményt jóval meg is halad. Ekkor keletkeztek például az első magyar könyvészeti és humorisztikus folyóiratok: a *Bibliographiai Értesítő* és Lauka Gusztáv *Dongó*-ja, mely mindkettő a kezdetlegesség jeleivel oly alacsony fokon tűnik fel, hogy alig mondhatnók számbavehető jelenségek.

A szorosabb értelemben vett tudományos időszaki sajtó terén két vállalatnak kezdete esik a negyvenes évekre; egyik a *Múlt és Jelen* melléklapja, a *Hon és Külföld*, a másik a Kisfaludy Társaság közlönye, a *Magyar Szépirodalmi Szemle*, amazt Szilágyi Ferencz szerkesztette, emezt Erdélyi János. Amily különböző a két vállalat irányára nézve, oly nagy a különbség tartalmi becsük között. A *Hon és Külföld* kezdetleges történelmi, földrajzi, statisztikai dolgozatokból állt, a *Magyar Szépirodalmi Szemle* elsőrangú kritikai, esztetikai folyóirat volt. Maguk a szerkesztők, ámbár kortársak voltak, két különböző tudományos irány hívei. Szilágyi a régi iskola tudósa, száraz, elavult rendszerű történetbúvár, Erdélyi, modern műveltségű gondolkodó és író, költő és philosophus volt. E két különböző felfogás és szellem folyóirataikon is, mint jellemző sajátság vonul keresztül.

Megindulásakor a *Hon és Külföld* nagyon szűkkörű, korlátolt folyóirat volt, mely tartalom, szerkezet és kiállí-

tás szempontjából is gyarló kísérletül mutatkozik. Leginkább Erdély történetét kísérte figyelemmel, melynek köréből maga a szerkesztő tömte meg értekezéseivel, itt-ott hozzászólván a külföldi államok történetéhez is. Már a második évfolyamnál tágitott korlátain, ezután találunk benne gyakrabban ethnographiai leírásokat, változatosabb történeti, földrajzi ismertető cikkeket. 1843-ban elhagyta címét s csak mint a főlap *Toldalék*-ja jelent meg, míg később ismét felvette előbbi címét, és közölt többnyire külföldi tárgyú dolgozatokat, hozott a legtávolibb vidékekről történeti, földrajzi, helyrajzi leírásokat, ismertette Surratra, Mexikó, Arábia, Sudan stb. népeit, a chinai, japáni, amerikai népszokásokat, közölt mulattató vadászkalandozatokat, egy-egy elefánt- vagy bölényvadászat leírását, közben magyar történeti értekezéseket, végül utolsó évfolyamába már szépirodalmi dolgozatokat is felvett, verseket és bevélyeket.

Mint tudományos folyóirat kezdte meg pályáját, de csakhamar silány becsű, vegyes tartalmú közlönyvé lett, biztos irány és határozott cél nélkül. Sem anyagot nem gyűjtött a történetíráshoz, sem feldolgozott művekkel nem vitte előbbre történettudományunkat, így becse és érdeme nagyon határozatlan, eredetisége pedig oly csekély, hogy e tekintetben csak a múlt század hírlapjainak színvonalát éri el.

Dicséretet és legteljesebb méltánylást érdemlő volt a Kisfaludy Társaság törekvése, midőn oly magyar folyóirat kiadását határozta el, mely nemesebb irodalmi ízlést és a műbecsű szónoklat ápolását terjeszszze, valamint a széptan elméleti művelését s a külföldi szépirodalom ismertetését mozdítsa elő. Ily feltétellel indult meg a *Magyar Szép-*

irodalmi Szemle 1847-ben Erdélyi szerkesztésében s minden vasárnap megjelenő számában érdekes és tanulságos dolgozatokat hozva, nagyban hozzájárult irodalmi állapottaink emeléséhez, a tisztultabb ízlés és felfogás terjedéséhez. Névtelenül közölt bírálati szigorú mértékhez voltak szabva, irodalmi s aesthetikai dolgozatai a legmagasabb igények kielégítésére voltak szánva, kisebb rovatai pedig a hazai és külföldi irodalmi és művészeti fontosabb mozgalmak felől tájékozták a közönséget.

Bírátaiban oly szigorú hang, oly magas követelés nyilvánult, mint egykor Bajza és Kölcsey műbírátaiban, a hibák és fogyatkozások, irodalmunk legkiválóbb munkásainak műveiben is, kíméletlen őszinteséggel, majdnem túlzott szigorral rovattak meg, elnézésnek és kedvezésnek, hely nem adatott. Eötvös és Jósika regényei, Czakó, Szigligeti és Hugó Károly drámái, Tompa, Yachott, Garay elbeszélő művei, Berzsenyi, Petőfi lyrai költeményei, oly szigorú bírálat alá vétettek, a minők Kölcsey és Bajza bírálati óta szokatlanok voltak irodalmunkban. Fel is zúdultak a többi irodalmi közlönyök a *Szemle* ellen szelidebben és hevesebben, gúnynyal és tiltakozással, de a szerkesztőség mindezeket figyelembe sem vette, hanem kimondta nyíltan, hogy »kritikára nem azért szövetkeztünk, mintha benne paradicsomi gyönyört éreznénk, vagy épen kárörömet lennénk, hanem hogy szóljunk magunk szerint, a mint tudnunk adatott..... Mi nem akarunk lenni irodalmi tányérnyalók. — Embereink megszokták az egyoldalúságot, s e bűn mélyen vásott csontjaikba, vérökbe; s még olyanra sem felejtenek el tanítani, hogy a kritika is alkalmazkodjék, miképp utazók idegen országban! És mi igen

jól tudjuk, hogy őszinte, emberileg igaz szónak, irodalmunk valóban idegen ország.« *)

Erdélyi a nemzetiességnek erélyes sürgetője volt, a mint maga eredetiségnek hódolt tartalomban és formában, úgy üldözte az idegenszerűt másokban. Berzsenyit csak azért ítélte el oly túlzott szigorúsággal, mert egész költészetében az eredetiség hiányát látta, még ott is utánzást fogott rá, a hol tényleg eredeti volt. Verselését pedig kiváló sikerű technikája daczára sem tudta méltányolni, csak azért, mert idegen volt. Ez aesthetikai álláspontjában nem elfogultság, vagy kicsinyes szempont nyilvánult, mintha akár a külföldi civilisatio ellen akart volna állást foglalni, akár a nemzeti hiúságnak tömjénezni; ellenkezőleg a külföld haladását maga legélenkebb figyelemmel kísérte s mint irodalomtörténetíró, első volt, ki nemzetközi mértéket alkalmazott íróinkra, költőinkre, absolut tehetség jeleit kereste bennök az egyéni és nemzeti sajátság vonásaival s nem elégedett meg a relatív érdem jelentőségével. Ily felfogás és gondolkodásmód szabta meg saját kritikáinak irányát, ezt a szellemet juttatta uralomra a folyóiratban is.

Mint író és szerkesztő, mindenben a szép eszméjének hódolt, mely kapcsolatos a jó és igaz fogalmával, mint költő és műbíró kutatta, kereste és feltüntette az eredetit, a sajátságos nemzetit, ezért viseltetett oly előszeretettel a népies iránt. Irodalmi s poétikai munkálataiban nemzete érzületét, — bölcsészeti tanulmányaiban gondolkodása módját figyelte meg, a mint azok költészetében, vagy politikai, társadalmi és tudományos életében nyilvánultak.

*) Magyar Szépirodalmi Szemle 1847. 17. sz.

Egyike volt az elsőeknek, kik irodalmi világunkat a népköltészet szépségeire figyelmeztették s gyűjteményes munkáival ő is elősegítette a költészetünk történetében legutóbb kifejelett, úgynevezett népies költői iskola uralomra jutását.

Habár maga, mint költő, nem is volt termékeny Erdélyi. De elméleti dolgozataival lényegesen befolyt a tisztább műformák meghonosodására s a közönség érdeklődésénök a nemzeti népies költészet iránti fokozására. E hatása részben a *Szépirodalmi Szemle* lapjairól indult ki, mely felfogásának és eszméinek orgánuma volt. Ő lévén a vállalatnak intézője, irányzója és legszorgalmasabb munkása.

Az eredeti művek bírálatain kívül közölt a folyóirat érdekes kritikai dolgozatokat, idegen irodalmakból való műfordításokról. S így az akkor kiválóan ápolt görög és latin műfordításokról és a modern nemzetek népköltészetéről. értekezési rovatában pedig ismertette a külföldi irodalmak nevezetesebb eszmeáramlatait, a kiválóbb alakok működését. Aesthetikai tárgyú dolgozataiból érdekesek s tartalmasok a regényköltészetéről, a zenéről, a romanticizmusról írt értekezések. Rendes tudósításokat hozott a Kisfaludy Társaság üléseiről, mint annak hivatalos közlönye, s rövid hírei között elsorolta az irodalom és művészet figyelemre méltó újabb eseményeit.

A folyóirat irányára nézve az egykorú vállalatok közt egyedüli leven, nem képezheti összehasonlítás tárgyát más-sal, de a rokonirányú korábbi vállalatokhoz képest, haladást jelöl, a korabeli szaklapok közt pedig kétségkívül első helyen áll. Határozott elv és biztos meggyőződés uralkodik benne, ízlés és szakértelem jellemzik minden számát. Hangja komoly és választékos, még a hol nagyobb szigorúsággal szól

is kerüli a nyers és darabos modort. Szakszerű iránya daczára sem unalmas és nem fárasztó, közleményeiben változatosság van s valamennyinek stílusa és előadása kellemes, tanulságos.

Tudományos időszaki vállalatainknak ez időbeli gyér száma bizonyítja legjobban, mily kevés fogékonyság volt közönségünkben ekkor a komoly irodalom iránt. Oly magas színvonalú folyóirat, mint a *Szépirodalmi Szemle*, nem élhetett tovább egy évnél, pedig megszűnése irodalmi tekintetben veszteségnek mondható. A szépirodalom iránt volt mégis némi csekély érdeklődés, pedig közönsége a versenyvállalatok közt megoszlott, mindamellet három is fenn tudta magát tartani, a szorosabb értelemben vett tudományos sajtónak nem volt közönsége. A politika mindent elnyelő hatalma absorbeált minden tehetséget, lekötött minden érdeklődést. Nemcsak az időszaki tudományos irodalomban érezhető e hatás, hanem a könyvirodalom terén is, nagy jelentőségű tudományos munka ez egész évtizedben alig jött létre, a mi termékenység volt is, azt egyes értekezések, kisebb önálló munkák és nagyobbrészt tankönyvek töltik ki, melyekből a legtöbb a jogtudomány terén jelentkezett.

Míg egyik téren nagyszabású szellemi munkásság s azt követő kiváló siker mutatkozik, más téren meddő törekvés vagy tétlenség jellemzi az egyoldalú műveltséget s a közönség korlátolt érdeklődését. Századunk egész első felének tudományos munkássága nem produkált egyetlen egy oly nagyobb tudományos művet sem, mely a külföld nagy nemzeteknek irodalmában is megállhatná helyét, a mi európai hírnévnek örvendhetünk máig is irodalmi tekintetben, azt költészetünknek köszönhetjük, európai színvo-

nalú tudományos műve irodalmunknak máig is kevés van. Nem ide tartozik azon egyéb okoknak fejtegetése, melyek a világirodalomban való szereplésünk akadályait képezik, azonban annyi tény, hogy egyik ok erre tudományos irodalmunk meddőségében is rejlik. Nem a magyar szellem kisebbitését akarja ez jelenteni, nem fajunk productiv talentumának keveslését. jól tudjuk, hogy a mi Bévaink másfél évtizeddel megelőzte Grimm Jakabot, a történeti nyelvészet megalapítóját: jól tudjuk, hogy Eötvös *Uralkodó Eszméi*-vel a francia akadémia figyelmét is macára vonta, de köztudomású tény, hogy Révai neve a világirodalom történetében említésre is alig talál, s a világirodalomban csak egy hangzatos név van a mieink közül — Petőfié. Tudományos munkásságunk kevés számot tesz a világirodalomban máig is. 1850-ig pedig épen nem tett.

Úgy látszik, a legutóbbi évtizedeknek s napjainknak jutott a feladat a tudományos időszaki sajtó terén oly termékeket létrehozni, melyek a külföld hasonló vállalatai mellé tehetők. Ma már a szaktudományok minden ágában kitűnő vállalataink vannak, mely körülmény nemcsak tudományos hivatottságunknak szolgál bizonyítékául, hanem magas fokú igényeink mellett is tanúskodik, de századunk első felében nem jutottunk még tovább az igyekezet és törekvés jeleinél. S a mi ezen kívül jellemző, az, hogy az exact tudományokban soha sem volt valami különös eredmény. Tisztán természettudományi vagy épen matematikai folyóiratunk nem is volt. Ma sem képezik ez ágak szaktudományunk műveltebb részét. Majdnem minden tudományos mozgalom irodalmi közlönyeinkben összpontosult.

Voltak encyclopaediai tartalmú folyóirataink mindig maga a *Tudományos Gyűjtemény* majdnem egy negyedszá-

zadot ért meg és ámbár minden tudományzakot felölelt, az exact tudományok köréből aránylag nagyon keveset közölt, a természettudományoknak is mindig inkább csak egyes ágai örvendettek művelésnek, de nem egész terjedelmük, nem minden irányuk. Chemiai értekezést, a mely nem orvosi, gyógyszerészeti vagy mezőgazdasági célokért íratott, mindössze is nagyon keveset tudnánk kiválasztani valamennyi folyóiratunkból. Ez mutatja, hogy munkásságunkat nem tudományos elvek, nem biztosan megállapított módszerek vezérelték, hanem utilitarius eszmék, melyek sohasem lehetnek a tudományos haladásnak hathatós előmozdítói.

A mint a század elején tudományos időszakai sajtónk irodalmi közlönyvel vesz lendületet, akként záradékát is a félszázad végén irodalmi folyóirat képezi. Négy évtized folyt le az *Erdélyi Múzeum* pályafutásától a *Magyar Szépirodalmi Szemle* megindulásáig, mely idő a folytonos emelkedés kora volt, a mi Döbrenteinél csak kedvező jövőt ígérő sejtelem volt, az Erdélyinél megvalósult ténynyé lett. Időszakai sajtónk a művelt nemzetek időszakai sajtójának színvonalára emelkedett.

IX.

Időszaki sajtónk állapota 1848—49-ben. A fontosabb vállalatok iránya s jellemzése.

Az 1848-iki mozgalmak alkalmával időszaki sajtónk terén is lázas élénkség tűnt fel, soha nem ismert termékenysége a lapoknak jelezte a változatos politikai élet hullámzásait. Egész özöne keletkezett a különféle pártok érdekeit képviselő közlönyöknek, s hasábjaikon a legszenvedélyesebb viták és harcok, a legkíméletlenebb személyes támadások váltották fel egymást. Mióta a sajtó szabad lett s a censura és hírlapszabadalom eltöröltetett, egymást érték az új meg új vállalatok, valóságos vásári programmai iparkodván a közönséget táborukba csődíteni, a leghangzatosabb jelszavak alatt hirdetvén a haza közboldogítására irányzandó törekvésük önzetlenségét, hazafias buzgalmuk őszinteségét. Ha már a megelőző időszakban a politika tartott lekötve minden figyelmet, még inkább következett az be most, midőn a nagy nemzeti vívmányok lázas idegességbe hozták az egész nemzetet s a politikai láthatáron nemsokára mutatkozó borús felhők beláthatatlan kimenetelű vihart jósoltak.

Mint varázsütésre hirtelen változott meg politikai helyzetünk, mely maga után vont a közvélemény orgánu-

mainak megváltozását is. Eltűntek a politikai közlönyök hasábjairól az érdekes politikai discussiok, a fontos elvi vitatkozások, a nagyszabású publicistái tanulmányok, s helyükbe nagyrészt vásári lárma, piaczi feleselés és a demagógia féktelenkedése lépett. A democratia uralomra jutásának diadalát ünnepelte. Az aristocrazia, mely néhány évvel ezelőtt vezérszerepet vitt journalistikánkban, teljesen visszavonult. Gróf Dessewffy Aurél, gróf Széchenyi István, gróf Majláth János, báró Eötvös József, báró Kemény Zsigmond, gróf Dessewffy Emil helyét a Madarászok Táncsicsok, Vas Gerebenek, Sárosyk foglalták el, a szigorú rend és törvényesség hangoztatóit, a féktelen szabadság szóvivői váltották fel, a monarchikus eszmék képviselőinek szavát túlharsogta az antidynastikus áramlat zaja, az uralkodó ház iránti loyaltás védőit elnémította a vörös republikánusok terrorismusa. A régebbi közlönyök a *Nemzeti Újság*, a *Jelenkor*, a *Budapesti Híradó*, a *Múlt és Jelen*, még a mérsékletet tartó ellenzékiek is a *Pesti Hírlap* és *Erdélyi Híradó* megszűntek s helyet engedtek a *Radicállap*, *Respublica*, *Reform*, *Esti Lapok*, *Szabadság* stb. stb. új vállalatoknak, melyek valamennyien a megváltozott közhangulat tolmácsai voltak.

Költők, novellisták, tudományos és szépirodalmi írók beálltak politikai lapszerkesztőknek s fenhangon hirdették tanaikat, lelkesítették, izgatták, sőt bujtogatták a népet. Jókai, Pálffy, Bajza, Erdélyi politikai lapot szerkesztettek, Petőfi, Arany politikai cikkeket írtak vagy forradalmi dalokat zengtek, Czuczorral, Garayval, Lévayval, Tompával, Vajda Jánossal. A szabadság mámorel elkábította a legjózanabb főket, lázas izgalomba hozta a legnyugodtabb kedélyeket, majd a szemlátomást növekvő veszély aggo-

dalma ideges tevékenységre ösztönözte a legridegebb fontolgatásra hajlandó elméket is. A közélet minden mozzanata a politikai eseményekkel hozott kapcsolatba, a nyilvános körök és magán társaságok beszéd tárgyát a politika képezte, még a női szalonokba is betolakodott a politika, mert közlönyök mindegyre hangoztatták a honleányi kötelességek teljesítését. Az a másfél év, mely a sajtószabadság kivívásától a világi fegyverletélig terjedt, maga több vállalatot szült, mint az egész évtized, melynek záradékát képezte. De e termékenység irodalmi tekintetben alig érdemel figyelmet, napi érdekeknek szolgálnak, maradandó becse nem is lehetett.

A főváros példáját követte a vidék is, és az ország minden részében támadtak lapok, melyek, ha önálló irányt és nézetet nem követtek is, variálták a fővárosi hírlapok hangját, terjesztették a közérzést és közhangulatot s velük kapcsolatban az olvasási kedvet és többé-kevésbé a magyarosodást. Helyi érdekekről akkor nem igen volt szó, mert az ország, a haza közérdeke elnyomott minden más-partikuláris érdeket, így a vidéki közlönyöknek is egészen más feladatuk volt, mint békés, csendes időkben, midőn egy-egy megye vagy város érdekei képviselőjében fontos hivatást teljesíthetnek. Népies közlönyök támadtak, melyek a nép felvilágosítását tűzték ki célul, közöttük józan fel fogást, nemes szórakozást, komoly gondolkodást iparkodtak terjeszteni, hogy elejét vegyék félrevezetésüknek s megismertetvén velők a megváltozott viszonyokat, nekik megnyerni, irántok bizalmat ébreszteni igyekeztek bennök.

E feladat teljesítésében kiváló része volt a *Nép Barátja* című vállalatnak, mely Vas Gereben szerkesztésében legkiválóbb költőink támogatásával jelent meg. Írtak

bele költeményeket Petőfi, Arany, Tompa, Garay, Lévay, Vajda János, itt kezdte meg Sárosy az *Arany Trombita* című forradalmi tárgyú elbeszélő költeményének közlését. Jó szolgálatot tett a lap népies modorú tájékoztató cikkeivel, melyekben ügyesen szólt a nép felfogásához mérten, az ő nyelvén az országgyűlésről, a nemzeti színről, az ország címeréről, a sajtószabadságról, a nemzetőrsegről stb. Báró Eötvös József vallás- és közoktatásügyi miniszter 600 példányt rendelt meg belőle s egyes távoli szegényebb falvak lakosainak ingyen olvasmányul küldte. A kormány maga is pártfogásban részesítette, lefordíttatta a hazai különféle nemzetiségek nyelvére s terjesztéséről rendeletileg intézkedett. A mérséklő hatás, melyet a csekélyebb műveltségű közönségre azon mozgalmas időkben gyakorolt, nagy fontosságot adtak a vállalatnak és meglehetősen ellensúlyozták a felizgatására irányuló törekvéseket, midőn kigúnyolta a túlzó párt vezéreit, kik közül különösen Táncsics a *Munkások Újsága*-val iparkodott feltüzelni a szenvedélyeket.

A radicalis iránynak élén állt egy ügyesen, de sok gúnnyal és felületességgel szerkesztett napi lap, mely mint a szabadbá lett sajtó első terméke, *Márczius Tizenötödike* címen Pálffy Albert beszélyíró szerkesztésében jelent meg. Nem volt benne emelkedett publicistái szellem, határozott politikai irányt sem követett, mert sem eszmék fejtegetésébe, sem politikai elvek vitatásába nem bocsátkozott. Csak afféle piaczi közlöny volt, melynek közönsége sem volt állandó és biztos, hanem naponkinti vevői tartották fenn, de pikáns modoráért olvasták mindenfelé. Kossuthot kivéve, az egész minisztériumot csipkedte erélytelensége s habozó politikája miatt, különösen üldözte herczeg Eszter-

házyt, ki a magyar érdekekért még soha ki nem tette magát s mint miniszter is legcsekélyebb hatású működést fejtett ki. Midőn a kormány Debreczenbe vonult, ott jelent meg a lap, míg később ismét a fővárosban folytatta pályáját. Vezércikkeit Csernátoni írta maró gúnynyal, s a hírlapirodalmunkban általa meghonosított kíméletlen modorral, mely sok vitára és megbotránkozásra szolgáltatott okot. Tömör Ferencz köztársasági leveleket irt benne republikái irányú izgatással, de minden politikai tájékozottság nélkül, Vas Gerebentől pedig politikai tárgyú közleményeket hozott a nép számára. A lap oly mértékben üzte cynismusig terjedő üldözését, hogy a kormány 1849 közepén kénytelen volt betiltani.

Hasonló irányt követett a kolozsvári *Ellenőr*, melyben a leggorombább forradalmi kifakadások jelentek meg a legkeresetlenebb kifejezésekkel, miktől a jó ízlés csak megvetéssel fordulhatott el. Védelmére kelt ugyan a mérséklet hangján számos pártolást érdemlő eszmének is, mi érdemét képezi, de csak néhány hónapra terjedő fennállása semmi kiváló hatást nem gyakorolt.

Csak napi érdekeltségre tudtak szert tenni a többi radikális, republikánus irányú lapok is, mint a *Radicállap*, Madarászék *Népelem-e* s a *Reform*, mely három vállalat később egygyé olvadt, de így sem tudott botránykeltő hatásánál nagyobb jelentőségre vergődni s hosszabb életet élni. Sorrend szerint első volt a *Reform*, mely a *Honderú* hamaivából kelt életre két jelentéktelen író szerkesztésében. Nagy hangon hirdette a szabadság és egyenlőség védelmét s különösen a közigazgatás és igazságszolgáltatás ellenőrzését, programja pedig a legváltozatosabb tartalmat ígérte, de ígéreiteiből nem sokat váltván be, közönség nél-

kül maradt. Így a *Radical* is, mely közölt forradalmi szellemű iránycikkeket, változatos tárgyú tárczákat, hivatalos és országgyűlési közleményeket, hírlapszemlét, híreket, de politikai belátáson alapuló dolgozatai épen nem voltak. A legnagyobb túlzás azonban a *Népelem* hasábjain nyilvánult, hol a Madarász testvérek valóban minden ildomosságot és politikai eszélyt mellőzve, a leggúnyosabb támadásokkal illették a kormány tagjait párhíveivel együtt egyénekenként s összevéve. A francia republikánusok terrorizmusa a legféktelenebb önkénnyel párosulva nyert kifejezést a lapban, melynek korlátozására s befolyása csökkentésére a miniszteri párt mindent elkövetett a' sajtó útján, sőt más téren is. Még szélsőbb túlzásig jutottak a szerkesztők, midőn a három lap egyesült s közönségük e miatt lassankint annyira megfogyott, hogy kénytelenek voltak megszüntetni vállalatukat.

A köztársasági eszmének, mely egy idő óta gyakori emlegetés tárgyát képezte, egyszerre nagyon is sok védője akadt. Lapok és röpiratok keletkeztek, melyek uton-útfélen emlegették a köztársasági államforma megalkotásának szükségét. E divatos láz még a mérsékelt felfogásúakat is annyira elfogta, hogy a kik tegnap még a magyar nemzet monarchikus érzületét vitatták, másnap már a köztársasági államformától vártak minden üdvöt. Túlzásoktól ment csendes tudósok és költők, minden felforgató eszméket kerülő, békés, józan polgárok vezérszerepet kezdtek teljesíteni a köztársaság eszméjének népszerűsítésében.

Bajza József 1849. közepén megindítja a *Futár* című politikai napilapot s programjában így szól: »Azt, hogy a *Futár* a republikánus eszmék terjesztője lesz, talán felesleges is bevallanom. Én óhajtom a köztársaságot az

egyéni szabadság legtágasabb függetlenségére és a polgári jogok teljes egyenlőségére alapítva.« De agitatóját meg sem kezdhetette, mert a *Futár* első számával azonnal megszűnt. Ugyan ily sors érte Szemere Bertalan közlönyét, mely *Respublica* címen Erdélyi János szerkesztésében jelent meg. Tartalma komoly és változatos volt, de iránya túlzásokra hajolt. Voltak hivatalos rovatán kívül terjedelmes belföldi tudósításai, külföldi politikai hírei, Tárcajaja többnyire forradalmi versekkel és cikkekkel, de rövid, fél hónapi pályafutás után megszűnt. Egy-két szám jelent meg csak a *Forradalom* című vállalatokból is, melyeknek egyikét Hatvani Imre, másikat Erdélyi Arthur szerkesztette a címűben megjelölt szellemben a forradalmi hősök dicsőítésével, sőt Táncsics hasonló címen időhez nem kötött röpiratokat bocsátott ki, hogy a forradalom eszméjét a népnél is megkedveltesse, de mélyebb nyomokat egyik sem hagyott, mint a Birányi Ákos szerkesztésében megjelenő *Közársasági Lapok* sem, mely alig néhány szám után szintén megszűnt.

A kormánynak és párthíveinek támogatására, védelmezésére s a féktelenkedő ellenzék túlzásainak korlátozására több mérsékelt szellemű közlöny támadt, melyek vagy határozott orgánumai voltak a kormánynak, vagy legalább vele ellenkezésben nem álltak. Hivatalos lapja volt a *Közlöny*, mely Gyurmán Adolf szerkesztésében 1848. június 1-én indult meg. Kezdetben csupán arra szorítkozott, hogy általa a nemzet és kormány között folytonos összeköttetés, állandó érintkezés legyen. Hivatalos formában volt kijelentve, hogy a kormány nem irtózik a nyilvánosságtól, sőt érezvén, hogy hírlapi orgánumra szüksége van, azért indította meg a *Közlönyt* hivatalos, félhivatalos és nem hivata-

talos részszel. Egyideig nem is állt egyébből mint hirdetések, rendeletek, nyílt parancsok közléséből minden politikai elv hirdetése nélkül. Később 1849. elején kezdett önálló cikkeket közölni, melyeket nem a kormány, hanem egyéni felfogás sugalt s nem egyszer a kormányt helyettesítő honvédelmi bizottmány intenióival ellenkező nézeteket pártfogolt, miért is ez az önálló politizálást megszüntette, de azt meg engedte, sőt előmozdította, hogy a nép felvilágosítására irányuló cikkek jelenjenek meg benne s maga gondoskodott, hogy kellő elterjedést is nyerjenek az egyes számok. 1849. júliusában Emödi Dániel lett szerkesztőjévé, kinek kezében már határozott forradalmi irányú, köztársasági pártlap lett belőle, mely híven tolmácsolta a kormányzást vezető férfiak politikáját, kiknek vándorlását is nyomról-nyomra követte s majd Pesten, majd Debreczenben, Szegeden vagy Aradon jelent meg, sőt utolsó száma Lúgoson került sajtó alá, de a zavarok miatt nem küldetett szét.

A *Közlöny* a legelterjedtebb lapok egyike lévén, befolyással volt a közvéleményre, mert a külügyek minden alakulásáról részletes tájékozást terjesztett a közönségben. Külső alakja is haladást jelzett. Nagyság és külső czím tekintetében meghaladott minden előbbi hírlapot, s addig, míg pártcélok zászlójává nem lett, rendeltetését és feladatát mint hivatalos közlöny megfelelően töltötte be.

A mérséklet és politikai türelmesség korlátai között mozogtak a *Figyelmező* és *Szabadság*. Amaz Vida Károly szerkesztésében felváltva majd Budapesten, majd Pozsonyban jelent meg, emezt Kolozsvárott Krizbay Miklós szerkesztette. Mindkettő a józan felfogás és valódi szabadság terjesztésére törekedett. A *Figyelmező* ámbár gyakran

antiministerialis hangon szólt, de a rendnek és törvényességnek hű öre volt. Midőn a felsőház eltörléséről volt szó, ő fentartását sürgette, és a respublica emlegetésekor védelmére kelt a monarchicus államformának. Csípős megjegyzéseivel mindegyre boszantotta a kormány tagjait, kiknek működésében lanyhaságot látott, de minden zavartól és felforgatástól óvakodott. A lapnak Szilágyi Sándor volt egyik legszorgalmasabb munkatársa Falk Miksa pedig itt kezdte meg a későbbi *Pesti Napló*-ban nagy hírre kapó bécsi leveleleit. A *Szabadság-ból* csak néhány szám jelenvén meg, jelentőségre nem jutott.

A függetlenségi harcz változatos mozgalmi is sok közlőnynek adtak létet. Nevezetesebbek voltak a kolozsvári *Honvéd* s a *Komáromi Értesítő* és *Komáromi Lapok*, Az előbbi Bemnek volt hivatalos jellegű lapja, mely csupa hadi tudósításokból állt s tele volt főleg az erdélyi hadjáratra vonatkozó értesítésekkel, egyéb hírei is csaknem mind Erdélyből származtak, de a politikát mellőzte. Az utóbbiak nagyobbbrészt helyi érdekűek voltak, szintén a harczok változatos eseményeinek leírásaival. Mack tüzérőrnagy buzgó lelkesedése hozta létre a *Komáromi Értesítőt* s általa élesztette a reményt és kitartást a csüggedni kezdők keblében, melyre költött kedvező hírei különösen jó szolgálatot tettek, midőn elzárva a világtól, semmiféle hiteles értesülést nem kaphattak. A folytatásul szolgáló *Komáromi Lapok* Friebeisz szerkesztésében jelent meg, nemcsak apró híreket közölt, hanem önálló politikai közleményeket is, republikáji szellemű vezércikkeket, de hatása nem volt,

Nagy és fontos szerepe volt a Nyári Pál vezérlete alatt álló mérsékelt ellenzéki párt közlőnyének, az *Esti Lapok-nak*. Élén mint szerkesztő Jókai állt, ki Kovács

Lajos, az ismert publicista, támogatása mellett élénken és ügyesen állította össze az egyes számokat. Debreczenben, a kormány akkori ideiglenes székhelyén, indult meg 1849-február 22-én, később Budapesten nyert folytatást. A lap bevezető soraiban a béke és mérséklet hangján szólt, késznek nyilatkozott az ellenséggel is kibékülni, hogy ne kockáztassa a haza sorsát. Benne adott először életjelt a kiegyezést szervező békepárt, melynek szószólói Kemény Zsigmond, Hunfalvy Pál, sőt maga Jókai is minden szolidaritást megtagadtak a republicánus elvek hirdetőivel, sőt a legszigorúbban ostromozta a lap Madarászt, Pálffyt, Tánscsicsot.

Nyíltan hirdette, hogy a harc, melybe keveredtünk, nem forradalom, hanem »az alkotmány és nemzetiség védelmi harca a fegyveres támadás ellen«. Nem tagadta meg a magyar nemzet védelmi állásának jogszerűségét, de nem is habozott ápolni a reményt a békés álkuvás és kiegyenlítés lehetősége iránt. Csak midőn az orosz intervencio tényleg bekövetkezett, változtatta meg politikáját és az ellenpárt szemrehányásaira, hogy a lap hajlamot mutat a dynastiával való egyezkedésre, nyilatkozott Jókai tiltakozóig e felfogás ellen. Ezután már kezdett felhagyni mérsékelt szellemével s május 8-iki 64-ik számában nyíltan respublikái irányt tűzött ki és a köztársaság mellett agitált.

Ez új szerepe azonban nem sokáig tartott, hatásra sem ért fel a korábbi számokkal, melyekben a komoly elem kellően váltakozott a humorossal. Kovács Lajos mint komoly publicista a nála megszokott alaposággal, Hunfalvy Pál és Kazinczy Gábor higgadt ítélettel szóltak a helyzetről, fejtegették a teendőket, javasoltak követendő

irányt. E cikkek a komoly olvasmányt váró közönség igényeit kielégítették, a lap fűszerét Jókai szolgáltatta egészséges humorának ki nem apadó forrásából. Szellemes ironia, csípős gúny, soha egy számból sem hiányzottak s míg egyrészről derült mosolyt és mulatságot szereztek, másrészről boszankodást és visszatorlást keltettek. A találó adomák és élecek ügyesen voltak alkalmazva a napi eseményekre s a bennök szereplő egyénekre, az őszinteség pedig, melylyel a személyek válogatása nélkül alkalmazva volt, elvette a részrehajlás látszatát is, a mi a hatást még inkább gyarapította. Sok zaklatás és támadás közt folyt pályája, de leszorítani e térről nem sikerült, míg a hadjárat bonyodalmai elő nem idézték megszűnését. A lap kétségkívül egyike volt e mozgalmas idők legolvasottabb közlönyének.

A sok különféle gondolkozású és műveltségű vállalkozó között Kossuth is újra a hírlapírói pályára lépett. 1848 július 1-én megindította a saját nevét viselő eddig legnagyobb politikai napi lapot, melyet mint miniszter sem állásánál sem rendkívüli nagy elfoglaltságánál fogva maga nem szerkeszthetett, de befolyását rá folyton érvényesítette. Bajza volt a *Kossuth Hírlapja* szerkesztője s Ábrányi Emil, Hunfalvy Pál, Szeberényi Lajos, Kolmár József s maga Kossuth vezércikkírói. A lap a legnagyobb formátumban tömött hasábokkal jelent meg ismét oly elragadó vezércikkekkkel, mint egykor a *Pesti Hírlap* Kossuth szerkesztésében. változatos Tárczával, élénk újdonsági rovattal, bő külföldi tudósításokkal. Voltak benne terjedelmes értesítések a megyei élet jelenségeiről, hivatalos közlemények, állandó tudósítások a harci készültekről és a hadviselés mozgalmairól, hirdetések stb. Kossuth neve oly népszerű-

seget szerzett neki, mely minden más vállalatot meghaladott, gyűjtő cikkei pedig még inkább fokozták előfizetőinek számát, mely az ötezeret csakhamar meghaladta.

A bevezető sorokban Kossuth miniszteri ressortja nehézségeiről szólt, kimondta, hogy állásához nem ragaszkodik, hogy kész lemondani, ha a körülmények kívánják, de míg hivatalát viseli, elkövet mindent, az alkotmányos szabadság s az alkotmányosan kivívott függetlenség biztosítására. ígéri, hogy gondot fordít administratívális ügyek jayítására de egyszersemind a védelmi képesség fokozására, is, hogy »Magyarhon szabad földje kevés évek alatt paradicsommá« legyen. Hírlapja feladatáról s saját hírlapírói működéséről az elragadó lelkesülés hangján emlékezteti ismét, mely mindannyiszor erőt vett rajta, ha nagy közönséghez szólva, benne lelkesedést akart ébresztetni s őt valamely eszméje támogatásának megnyerni. »Miként a pálmafá — úgymond — teher alatt nő, úgy örvend a jogban, szabadságban s honszeretben egyesült nemzet az igazságos önvédelemnek kedves terhe alatt, s mint én aczélosodni érzem roncsolt testemnek minden idegét e gondolatra, úgy fog e nemzet óriássá magasulni, midőn a haza hozzá kiáltand, és én végezve hivatalomnak napi szakmányát, pihenés helyett szívem lángjába mártandom toliamat, hogy hírlapom hasábjai megvigyék országszerte a nemes lelkesítés hangjait s visszhangot költsenek, ellenállhatatlant, mint a holtakat támasztó tárogató visszhangja leszen.«

Bajza nyilatkozatot tett közzé a lapban, hogy a szerkesztésért egyedül ő felelős, mert Kossuth a szerkesztésre semmi befolyást sem gyakorol, csak a neve alatt írt cikkek övéi. Azonban iratai azt bizonyítják, hogy számos név-

telesi vagy idegen betűk alá rejtező czikke is van. Így írt, midőn a szerzőségnek még gyanúját is el akarta hártani magáról, mert önmaga nem tartotta állásával, összeférőnek hogy akár a bécsi kormány egyes tagjai, akár a horvát bán, akár az osztrák sajtó támadásai ellen mint miniszter maga folytasson polémiát.

A közállapotoknak egyre vészesebb irányban fejlődő bonyodalmaira gondos figyelemmel volt. Élénken festette le az illyr pártütést véres következményeivel, s hogy ezeknek eleje vétessék, sürgette az udvarnak Budára költözését. E sürgetést többször megújította, valahányszor a monarchia szláv népeinek mozgalmában veszélyt látott a trónra és uralkodó házra nézve. Utóbb már a trónutód megkoronázását emlegette, és sürgette, hogy ez, mint ifjabb király, Budára tegye székhelyét. A bécsi minisztérium ellen folytonos harcot vívott. Fejtegette a két kormány egymáshoz való viszonyát, többször felszólalt a külön külügyminisztériumért, miben elhibázott politikai számítást követett. Egy számban két sőt három czikke is jelent meg néha, melyek némelyikében néha inkább az osztrák miniszterekhez s udvari körökhöz akart szólni, mint saját közönségéhez.

1848. szeptember 14-én alap 65-ik számában tudatta az olvasó közönséggel, hogy nem miniszter többé, hogy ezután tehát munkás journalista s lapjának vezére lesz. Néhány nap múlva meg is kezdte szivekig ható retorikai czikkeivel felizgatni s Jellasich ellen fegyveres ellenállásra ösztönözni a nemzetet. Ozikkei is, mint ez időbeli szónoklatai, telve vannak a felizgatott szenvedélynek magát mérsekelnéni nem tudó haragos kitöréseivel, az agitátornak a szenvedélyek feltüzelését célzó kifakadásaival. Ekkor

egyesült benne legnagyobb mértékben a népszónok és a hírlapi agitátor búvös ereje, mely tollával tömegeket volt képes fanatizálni, szavával hadseregeket létesíteni. Elbűvölten hallgatta a nép ajkának csengő hangú kellemes szózatát s mohó lelkesüléssel olvasta idegeket ingerlő cikkeit. Sem előtte sem utána soha senki sem volt képes szavával oly uralkodó hatásra szert tenni nemcsak a néptömegek előtt, hanem magában a nemzetgyűlésen is, soha senki sem tudta a nyelvnek és stílusnak azon szívreható phrasisait alkalmazni irataiban, mint ő. Igaz, hogy nyelvi és stilisztikai szempontból phrasisok voltak ezek, a mit egy gondos stilista sem vegyítene el komoly művébe, de a pillanatnyi hatásra törekvő izgató céljának ezek felelnek meg, s hogy Kossuth zengzetes phrasisai céljokat nem tévesztették, azt az önkényes csapatok létszámának ezrenként növekvő szaporodása fényesen bizonyította. Kifejezésének keretlenségét, sőt akárhányszor goromba szólásmódjait az esztétika és jó ízlés nem hagyhatja megrovás nélkül, még ethikai szempontból is nagyon gyakran kifogás alá esnek, de a nemzet létének fenyegetett helyzete, az önfentartás ösztöne a legmerészebb phrasisok használatára is feljogosította, a melyek teljesen értelem nélküliek volnának csendes idők békés viszonyai között.

Midőn mint népszónok körútra indult, hogy a Tisza menti magyar lakosságot fegyverre szólítsa, abban hagyta hírlapírói működését, ezután már csak ritkán szólalt meg a sajtóban, országhatózó munkaköre elfoglalta minden idejét, lekötötte minden erejét. Utolsó cikke, mely hírlapja 136. számában jelent meg, melyben a történet trónváltozás eseményét taglalja, már az uralkodó háznak ki

nem békíthető ellenségét mutatja, a régen szellőztetett köz-társasági államforma kérdésének megvalósítására gondol.

Visszavonulása alatt is megtartotta a lap régebbi irányát és szellemét, nem voltak ugyan még a közömbössé- get is megérzékenyítő vezérczikkei, de annál több alap- sabb fejtegetés jelent meg benne. Hunfalvy Pál szigorúan megfedte a pánszláv üzemeket és elnézés nélkül taglalta a bécsi minisztérium magatartásának törvénytelenységét. Maga még nem volt híve a köztársaság eszméjének, de a lap többi munkatársai már fennen hirdették, s a szerkesztő sem volt idegen tőle. Mint említve volt, később e célra külön vállalatot kezdett meg, de sikertelenül.

A *Kossuth Hírlapja* a hivatalos *Közlöny* után legel- terjedtebb, legolvasottabb lap volt az országban, mely- nek szava a külföldre is elhatott; azt osztrák tartományok- ban belőle ítélték meg a magyarországi közvélemény han- gulatát. Forradalmi közlöny volt a szó legtágabb érteilmé- ben, mely hallani sem akart a békés kiegyenlítésről, sőt minden lehetőségének útját vágta túlzó követeléseivel. írói köre nem volt nagy, sőt kiváló diplomaták és publicisták (sem támogatták, egy pár tudományos foglalkozású férfiú, mint Hunfalvy, Szabó Károly, néhány dillettáns politikai írók voltak állandó munkatársai, de Kossuth neve pótolta ‘ a legismertebb nevek tömörülését is, különben sem volt kedvező az idő államtudományi tanok, bölcsészeti mélységit politikai eszmék fejtegetésére. Az ephemer érdekű hírek változatos összeállítása egy-egy hangzatos vezércikkkel megtette a kellő hatást, ennyit pedig adott a *Kossuth Hír- lapja*, ezért nem is mondható hatástalannak.

Hogy a vidéki hírlapirodalom is 1848—49-ben vett nagyobb lendületet, már említve volt, vidéki nagyobb váro-

mainkban egymás után keletkeztek a legkülönbözőbb vállalatok. Az *Alföldi Hírlap*, *Brassói Lap*, *Arad*, *Kolozsvári Híradó*, *Tiszavidéki Újság*, *Szegedi Hírlap*, *Székely Hírmondó* stb. stb. rövidebb-hosszú élettartamuk alatt többnyire igyekezettel fáradoztak feladatuk teljesítésében, s ha nem volt is a közműveltség teljesítésében nagy szerepük, a mi az idők viharai közt nem is lehetett, de legalább a magyar nyelv ápolása és terjedése tekintetéből a többnyire áldozattal járó igyekezet elismerést érdemel.

Majdnem teljesen elnémult a szépirodalmi és tudományos sajtó. 1848-ban még élt egy része a régebbi vállalatoknak, de az olvasó közönség nagyon megfogyatkozott száma a fentartási költséget nem fedezte és így egymás után kezdtek megszűnni. Új vállalat alig jött létre. Kolozsvárott keletkezett *Kis Követ* czímen egy szépirodalmi s vegyes tartalmú hetilap, de alig egy hónapot ért meg. Magyarországon csak 1849. végén indult meg Nagy Ignác *Hölgyfutár-din*, mely később az ötvenes években, mint szépirodalmi napi közlöny, legkedveltebb lapja lett a közönségnek.

A tudományos és szakfolyóiratok hasonló körülmények között tengődtek. A régiek, küzdve a nehéz idők bajaival s a közönség közönyével, fennálltak egy ideig, míg az áldozattal járó költséges fentartást kibírták, azonban egy részök hamarabb, a többi később elenyészett, feledésbe merült. Újak nem igen támadtak, volt egynéhány mint a *Katholikus Néplap*, *Gyógyszerészi Hírlap*, *Magyar Akadémiai Értesítő*, de ezek is csakhamar megszűntek, s némelyik csak hosszú idő múlva kelt új életre, másik pedig soha. Mint soha és sehol sem kedvezett a fegyverzörej a műzsáknak, úgy nálunk is elnémították az 1848—49-iki hadjárat

vérengző pusztításai, fegyvercsattogásai. íróinknak és költőinknek is nagy részét elnyelte a szabadságharcz, mert a - kikk a szabadságot és honszeretetet tollal hirdették, lehetetlen volt, hogy a veszély idején védelmőkre fegyvert ne fogjanak. Nem ok nélkül jelentette ki egyik szerkesztő, hogy n lapot, melyet egy idő óta, napról napra más szerkesztett, kénytelen megszüntetni, mert valamennyi munkatársa fegyvérré kelt védeni a hazát. Nem csoda, ha sem szépirodalmi, sem tudományos közlönyeink nem tudtak jelentékeny eredményt felmutatni, hanem egyik a másik után megszűnt.

A nagy átalakulás, mely az alkotmányosság létrejöttével politikai helyzetünkben beállt, egészen megváltoztatta a politikai pártviszonyokat is. A volt conservatív párt, mely azelőtt folyton az udvarral tartott s makacsul ellenezte a nemzeti reformokat, most ezek diadalával, teljesen elnémult, visszahúzódott. Vagy megadta magát és meghódolt a dolgok új rendjének, vagy teljes közömbösséget mutatva, titkon hű maradt régebbi elveihez, de nyílt ellentétbe nem merte magát helyezni az uralomra jutott demokratikus iránynyal. Megszűntek a pártharczok, elnémultak a pártközlönyök s új fractiok keletkeztek, melyek az egy párton levők nézeteltéréseiből szerveződtek, csakhogy midőn ezek kezdetben alattomos fondorlatai később nyílt támadásokban nyilvánultak, sajnálatos személyes gyűlölséggé fajultak, melyek sokkal keserűbb következményeket vontak maguk után, mint a korábbi idők politikai vitatkozásai. Hű tükrét látjuk ennek a negyvenes évek hírlapiról dalmi mozgalmáiban.

Ha századunk első felének journalistikájára rövid visszapillantást vetünk, sok nemes törekvés és sok küzdelem jeleit látjuk benne. Tudományos, társadalmi, politikai és

alkotmányos átalakulásunk története a legszorosabb kapcsolatban áll időszaki sajtónkkal. Ennek haladása szorosan összefügg amazok emelkedésével. Míg nyelvünk kézzilétlensége, fejletlensége útját állja a tudományok rendszereesebb művelésének, tudományos folyóiratainkon is meglát-szik a kezdetlegesség minden jele. Míg az önkényes kormány bilincsek közé szorította a sajtót, nem fejlődhetett egészséges, egységes közvélemény, mert a hírlapok nem adhattak hangot a közérzésnek. Míg a hatalom összeesküvésektől féltve, megszorította a gyülekezési és szólási jogot, felügyelet alá helyezte és üldözte a szabad szó hangoztatóit, lehetetlen volt minden társadalmi mozgalom. Hiába kelt ki a kiskorúságra kárhoytatott nemzet a gyávaság ellen, a hatalom szava, vagy nyers ereje elnémította.

Csak lassan ébredt hivatása, ereje öntudatára a nemzet s ébredésével lépést tartott időszaki sajtója is, melyben mindig híven ki voltak fejezve törekvései, aspiratiói. Minden korszaknak megvoltak kiemelkedő vezérférfiai a tudomány, irodalom politika terén, így az időszaki sajtó terén is, és sehol oly nagy számmal, mint éjien itt. Ez szülte politikai átalakulásunknak oly váratlanul gyors létrejöttét, melyet ha siettettek is az európai mozgalmak, azok nem hozhattak volna létre, ha készületlenül találnak bennünket.

A mint hazánk patriarchalis középkori állapotaiból egy szökkenéssel az újkori civilisált nemzetek sorába emelkedett, akként öltött egyszerre európai formát journalistikánk is, mely ha a harminczas években még össze sem volt hasonlítható a művelt külföld sajtójával, a negyvenes években megállta helyét bármelyik nemzet időszaki sajtója mellett. És az életre ébredt nemzet törekvése minden téren

gyors haladást jelzett. Igazságszolgáltatása humánusabb formákat nyert, közigazgatása kivetkezett a patriarchaliszokásokból, közlekedési eszközei minden irányban javultak, a köznevelés terén reformok hoztak be. Az ipar fejlesztésére társulatok, egyletek alakultak, létrejött a magyar tudományos Akadémia, mozgalom indult meg a kereskedelem és gyáripar emelésére, minden téren a tevékenység, a haladás, az élet jele volt észrevehető. Mindezen mozgalomnak *nyomában járt*, sőt a legtöbbet világító fáklyaként *vezetett*, az időszaki sajtó.

Megindulása óta a legélénkebb volt a mozgalom a szépirodalmi és politikai téren, mi fajunk characteristikus vonásait is jellemzi. *Keleti nép lévén*, mindig gyönyörködünk a költőiségekben, költészetünk szerzett is világirodalmi hírnevet számunkra; a politika iránt pedig kiváló hajlam van bennünk. Szakfolyóirataink voltak legkevesebb számmal. Tudományos vállalat csak nehezen tudott megerősödni, akárhány sikert Ígérő a részvéthiány miatt mindjárt a kezdetnél elakadt, s sajtószertű, hogy oly buzgó vállalkozási kedv mellett egyes szakokban kísérlet sem történt, mint a speculativ philosophia terén, hol a kezdet folyó évszázadunk utolsó negyedére esik.

Ha vizsgáljuk a külföldi időszaki sajtó befolyását a miénkre, nem vitathatjuk el, hogy fejlődését többé-kevésbé elősegítette, de e fejlődés oly lassú volt, hogy még hosszú évekig tartott volna a negyvenes évekbeli magaslatra való eljutása, ha egyszerre nem kap oly lökést, a minőt Kossuth adott neki. Az angol, francia és német politikai lapok már régen hoztak jól írt vezércikkeket, alapos bel- és külföldi szemlét, változatos és tartalmas közleményeket a politika és társadalom, a tudomány és művészet köréből,

de a mi szerkesztőink szellemet és irányt nem, csak anyagot merítettek belőlök. Kulcsár és vállalatának folytatói, úgyszintén Méhes, Helmezy nem sok érzékkel bírtak egy jól szerkesztett hírlap feladatai iránt, a régebbi szerkesztőkből pedig csaknem teljesen hiányzott ez érzék.

Nem idegen befolyás tette tehát journalistikánkat európai színvonalúvá; hanem segítségével önmagunk emeltük arra a magaslatra már a század első felében, melyre mai kiterjedtsége és fejlettsége mellett is büszkén tekinthetünk. Csaknem ugyanezt mondhatni a külföldi revuek hatásáról a magyar tudományos folyóiratok emelkedésére. Már Szalay *Budapesti Szemlé*-je a legértelmesebb angol és francia revuek színvonaláig jutott, de elterjedésüknek nagy akadályára szolgált általános műveltségünk hiányossága. E téren a productiv erő meghaladta a receptív hajlamot.

Sok akadályllyal, nagy nehézségekkel kellett megküzdenie az időszaki magyar sajtónak, de munkásai csüggedés nélkül fáradtak s kitartásuk bámulatos eredményt szült. Az időszaki magyar sajtó már a század első felében meghaladta valamennyi európai kisebb nemzetekét, s sok tekintetben felért a legműveltebb nagy nemzetek hírlapirodalmával. Virágzását az a nagy nemzeti catastropha hervasztotta el rövid időre, mely Világosnál ért bennünket. A szabadság és függetlenség elnyomásával a sajtó is békókba került újra s még szigorúbb ellenőrzés alá vettetett, mint valaha volt. Az alkotmányos függetlenség elvesztésével új korszaka kezdődött állami életünknek, s a gyászos esemény hírlapirodalmunkra nézve is korszakos hatású volt.

Elnémultak a sajtó munkásai, elhallgatott a közvélemény, csaknem teljes szünet állt be a hírlapsajtóban. Az

egyetlen *Debreczen-Nagyvárad*i *Értesítő* folytatta megszakítás nélkül pályáját. Volt egy rövid időköz, midőn ez az egyetlen magyar lap jelent meg Magyarországon.

Addig, míg az államügyek majdnem kizárólag csak a kormány bureauinak képezték foglalkozása tárgyait, míg politikai általános meggyőződés, közvélemény, nem volt, politikai sajtó sem lehetett, mert időszaki sajtó és közvélemény egymással szoros kapcsolatban álló fogalmak. Az országgyűlési tárgyalások 1832. előtt a politikai közéletnek halvány kifejezői voltak. Nyilvánosság pedig nem lévén, az egész politikai élet a tanácsterem falai közé szorult. A mi, a politikára vonatkozó közlemény megjelent a hírlapokban, ez nem volt egyéb apró híreknél, melyek nagy része idegen lapokból volt kölcsönözve. Annál változatosabbak voltak azonban a korábbi évtizedek közlönyei irányukra nézve. Egy és ugyanazon lap hasábjain a legheterogénebb közlemények jelentek meg, a mikre később, a század második felében, külön-külön közlönyök jöttek étre, azok korábban mind megfértek egy lap hasábjain.

Ily encyclopoediai összehalmozás még az úgynevezett irodalmi közlönyökben is uralkodott. Csak midőn a censura szigora enyhült, midőn a nyilvánosság s vele a sajtó szabadságának bizonyos neme életbe léphetett, csak ekkor lehetett szó egy-egy irányhoz való szorosabb ragaszkodásról.

A negyvenes években erősen külön vált a politikai sajtó a szépirodalmitól, mindegyiknek határozott programmal bíró közlönyei lévén, nem lépett át egyik a másiknak mezejére. Az időben élénk politikai élet fejlett ki, az időszaki sajtóban a politikai irány jutott uralomra, századunk ötödik tizede tehát valóban a politikai sajtó korszakának

tekinthető. Ekkor támadnak első igazi politikai journalis-táink, a kik később is irányadó munkásságot fejtenek ki, sőt ekkor jut el közéletünk arra a forduló pontra, mely után állami és politikai átalakulásunk következik be.

Az időszaki sajtó és közélet terén új korszak nyílt meg a forradalom lezajlása után, midőn a nemzet életének minden ága mélyebbre ható fejtegetés tárgya kezd lenni. A politikai sajtó speczialis közjogi tételek magyarázatába bocsátkozik, napirendre kerülnek a legváltozatosabb társadalmi kérdések fejtegetései, élénk tevékenység nyilvánul a szépirodalmi és tudományos sajtó terén s beáll az az idő, midőn az időszaki sajtó hű kifejezőjévé lesz egy modern culturnemzet nagyszabású szellemi mozgalmainak.

X.

Befejezés. A közállapotok és a sajtóügy jellemzése. A politikai pártok és pártközlönyök. A *Pesti Napló* jelentősége és hatása. A szépirodalmi és tudományos időszaki sajtó iránya 1867-ig.

A világosi gyásnapok után új, szomorú korszaka kezdődött nemzetünk történetének. Mély sötétségbe bukott nemzetünk, és tizenhét év telt el, míg kibontakozhattunk belőle. Soha oly nagy megpróbáltatáson nem ment keresztül a magyar, mint e korszak alatt, soha fenyegetőbb erőszaknak és elnyomásnak nem volt kitéve, mint ekkor. Szervezettebb támadást nemzetisége megsemmisítésére nem intéztek még soha ellene, de a nemzet összetartó ereje meghiúsított minden erőszakos kísérletet. Minél nagyobb volt a fenyegető veszély, annál inkább növekedett az egyetértés és összetartás. Bekövetkezett az a nemzetünk egész történetében alig tapasztalható eset, hogy veszély idején összetartottunk, és ez összetartás csodát műveit, mert megtörte az önkény erejét, lehetetlenné tette törekvéseinek, céljainak keresztül vitelét.

Nem érkezett el még e korszak története megírásának ideje, sokkal közelebb állnak még hozzánk az egyes mozgalmak, semhogy elfogulatlan Ítéletet mondhatnánk felőlök. Az utókor lesz hivatva megítélni a kort s a benne szereplőket, mert ítéleteit nem fogják pártszenvedélyek el-

homályosítani, mert előttük fog feküdni az anyag, melyre ítéleteit alapíthatja. Nekünk csak össze kell hordanunk az anyagot, feljegyeznünk a tényeket, mikből a história készül. Az utókor úgyis keveset hagy jóvá a kortársak ítéleteiből.

Egy dolog van, melyre nézve határozott ítéletet mondhatunk ma, a melyet helyeselni fog az utókor is, és ez: egy középeurópai erős politikai birodalom megalkotásának szüksége. Azok törekvését, kik ennek létesítésén fáradoztak, már is igazolták az európai események. Sem egy Ausztriától elszakított független Magyarország, sem az örökös tartományokból — de magában álló Ausztria, sem semmiféle confoederation alapuló államkapcsolat nem biztosította volna Európa jelenlegi helyzetét s benne hazánk létét és alkotmányos szabadságát. Ez az egy körülmény nagy fontosságot kölcsönöz az 1850-nél kezdődő korszaknak, bármily meddőnek tűnjék is fel különben tevékenysége külső nyilvánulásaiban.

A magyar politikai időszakai sajtónak korlátolt helyzete daczára, nagyfontosságú szerep jutott e korszakban, melyet a közvélemény az *absolutismus* korának nevezett el. A nagy közönség soha annyira nem figyelt a sajtó intő szavára, még az 1848—49-iki mozgalmak közepett sem, mint koronkint ez időszak alatt; biztatást, vigaszt, reményt keresett 'benne, hogy fékezze kitörni készülő szenvedélyét, vagy táplálja lankadni kezdő kitartását. Szerepe sokkal fontosabb, jelentősége sokkal nagyobb volt, semhogy kellő méltatását, történetének beható rajzát e sorokban csak meg is kísérhetném. Csak a nevezetesebb mozzanatok megemlézésére szorítkozom az időszakai sajtó más irányú termékeinek felemlítésével együtt. Egész kötetet kívánna meg csupán e korszak rajza.

A politikai, a szépirodalmi és tudományos sajtó terén egyaránt kiváló figyelemre méltó termékek jelentek meg e tizenhét év alatt, pedig a sajtó ellenőrzése soha szigorúbb, az irodalmi viszonyok soha kedvezőtlenebbek nem voltak.

Amint a harczok zaja elnémult, valóságos rémuralom vette kezdetét. Egymást érték a perbefogások, és a hadi törvényszékek kíméletlen szigorúsággal Ítélték. Viszsaállítatott a censura a legkorlátlanabb hatalommal és jogkörrel, mely eljárásában valódi üldözést tanúsított Íróink, költőink ellen. Hiába burkolóztak álnevek vagy a névtelenség leple alá, hiába szötte Tompa hazafias bánatát allegorikus dalokba, hiába fejtegette Fáik Miksa a haza közállapotait China és Japán ügyeinek színeben, a hatalom keze utolérte őket s mindkettejüket bebörtönözte, mint börtönbe juttatta Jókait, Tóth Kálmánt, Greguss Ágostot és sok másokat, kik a megsértett közérzet panaszának kifejezést adni merészkedtek. Egy mód volt csak, mely beavatkozás nélkül kifejezhette a nemzet elégtelenségét a fennálló viszonyokkal szemben — a hallgatás. A tüntető hallgatással valódi hatást tett a korábbi időkből már ismert s ezen korszaknak is legnagyobb publicistája, báró Kemény Zsigmond.

1850. márczius 9-én Császár Ferencz megindította a Szenvey József szerkesztésében megjelenő *Pesti Napló*-t, mely még máig is fennáll, s mint az egész idő alatt mindig egyik legtekintélyesebb politikai közlöny, a korszak történetének egyik legtanulságosabb és leghitelesebb forrása. A *Pesti Napló* sokféle változáson ment keresztül, koronkint egészen ellenkező állást foglalt el előbbi irányával, de a közvéleménynek mindig tekintélyes orgánuma volt, sőt időnkint a nemzet nagy többségének meg-

győződését egyedül képviselte. Volt idő, a midőn a nemzet majd minden számbavehető politikai kitűnőségét maga köré csoportosította s ezáltal szavának oly nagy súlya volt, mint a régi *Pesti Hírlap-ot* kivéve, napjainkig soha egyetlenegy pártközlönynek sem. Programja, melyet az alkotmányos kiegyezés létrejöttéig mindig hangoztatott, a megzavart politikai és társadalmi béke helyreállítása és megszilárdítása volt.

»A csatak zaja elhangzott — írta megindulásakor legelső vezércikkében. — Hazánk, mely közel két rövid év alatt, majd egy emberkorra elég eseményeket élt keresztül, népében megfogyva, természeti s ipari gazdagságában majd kimerülve, szellemében hullámzatig korbácsolva, béke után sóhajt, csend után sóvárog, jólétért eseng.« Nem kárhoztatta a lezajlott forradalom emlékét, de nem is dicsőítette, fátyolt borított a közelmúlt évek dicsőséges és gyászos eseményeire, s minden törekvését a hatalom visszaéléseinek megszüntetésére, az előbbi alkotmányos állapotok helyreállítására irányozta.

A lap kezdetben igen csekély pártfogásban részesült. A közönség boszús nehezteléssel fordult el tőle, látva, hogy még az 1850. márczius 4-én kibocsátott alkotmány ellen sem foglal állást, ezért nem volt megelégedve Császár hazafias magatartásával. Nemcsak közvetlen kortársai Ítélték el őt, de utóbb is kicsinyéivé emlegették politikai szereplését. Hírlapjának közönsége elenyésző csekély számú volt.*)

*) E sorok megírása után jelent meg Csengery Antal *Össze-gyűjtött Munkái*-nak ötödik kötete, melynek a *Pesti Napló* történetéről szóló egyik cikke — nagy megnyugvásomra — igazolja felfogásom helyességét. »Kezdetben irányja — írja Csengery a *Naplóról* — a Bach-programja: ellenséges hangulat az úgynevezett ó-conserva-

Pedig törekvése több méltánylást érdemelt. A lapnak vezetése, igazgatása és irányozása a névleges szerkesztő mellett az ő vállaira nehezedett, és ő nagy tapintatosságot kívánó s felelősséggel járó szerepét valóban súlyos viszonyok között viselte. Vezércikkeit hazafias szellem sugallta, az újrakedt conservatív párt ellen elég erélyesen síkra szállt, s folyton azt hirdette, hogy ne essünk kétségbe hazánk jövője felett. Kiváló figyelemmel kísérte a bécsi politikai körök hangulatát és intézkedéseit, miket Fáik Miksa ismertetett élénk tollal írt, szellemes levelezésében. A *Tárczában* (*A Pesti Napló Futára*) is iparkodott érdekes közleményeket adni, közölve jól írt, tanulságos irodalmi s művészeti cikkeket, eredeti és fordított beszélyeket, majd feleleveníté Jókai *Erdély aranykorá-val* a regénytárczákat stb. Volt ezeken kívül változatos hírvotata, élénk lapszemléje, tájékozó külföldi és tőzsdei tudósításai, miket nagy terjedelmű hirdetések váltottak fel. S mindennek daczára előfizetőinek száma ötszázra sem emelkedett, annyira népszerűtlen volt Császár politikai magatartása.

Pedig, ha egyebet nem tett volna is, mint hogy a jobb jövőben való reményt ápolta s a conservatív törekvéseket ellensúlyozni iparkodott, már ez is érdemül tudható be neki. Igaz, hogy a belügyekről szóló fejtegetéseinek a hatalmi körök felfogását feltüntető színezete volt, de hallgatnia nem lehetett rólok, mert nyilvános tárgyalásukra kény-

tivek ellen, színlelt democrata irány, birodalmi szoros centralisatio, mely a német nyelvet az egyes országokban is közigazgatási nyelvvé akarná emelni. E programm mellett alig 3—400 előfizetője. Szerkesztőt szerkesztő után változtatott, de pénzügye nem javult. A bécsi kormány nem tartotta eléggé határozottnak; s a magyar közönség utálta a mi az érintett irányból benne koronkint feltűnt.« 440. 1.

szerítve érezte magát. Még így is folyton attól kelle tartania, hogy lapja tulajdonjogától megfosztatik, a mi alig másfél év alatt be is következett. A kormányzat új szerkesztőt rendelt a laphoz Bécsi Emilben, hiába tiltakozott ez ellene. Császárnak szerkesztőtársával, Bánffy Simonnal együtt vissza kellett vonulnia. Midőn egy reggel »Csengery cikket vitt a szerkesztőségbe, — Írja Gyulai — Bánfai helyett Bécsit találta ott, a ki mentegetőzött, hogy őt nevezte ki Gehringer szerkesztőnek; hogy mi jogon rendelkezik a más lapjával, ő nem tudja, de mint egyetemi tanár, kénytelen volt engedelmeskedni a rendeletnek, egyébiránt, mihelyt teheti, megszökik, addig pedig jobbra-balra, teljes közönyvel szerkeszt.« *)

Ez időben a *Pesti Napló*-1 kitűnő írók támogatták.

Kemény, Csengery, Falk, Jókai, Gyulai, Pompéry, Bérczy, Erdélyi, később Lévy, Daniélis, sőt Eötvös is rendes munkatársai voltak, kiknek közreműködése a lapot magas színvonalra emelte s lassankint a közönség is nagyobb figyelemben és pártfogásban részesítette. A közönség érdeklődésének növekedésével egyszersmind a rendőri és cenzurai felügyelet szigorúsága is növekedett. Ez számos bonyodalomra és az írók elkedvetlenítésére adott okot, és nemsokára ismét szerkesztőváltozást vont maga után.

1855-ben Török János, a gazdasági egyesületnek egykori tevékeny titkára s közlönyének szerkesztője vette át a lapot, ki maga a conservatív felfogás felé hajolt s a lapot is ez irányba terelte. A pártok egykori elkülönülése most már nem volt meg. A régi szabadelvű és reformpárt megszűnt. A republikánusok teljesen elnémultak, részint

*) *Emlékbeszédek* 308. 1.

szétszóródtak s mint párt nem létezett. Az 1848. előtti konservatív s az 1849-iki békepárt tagjai kezdtek lassankint szervezkedni. Amazok, mint az udvarnak állandó hívei, hamarabb adhattak életjelt magukról, és magukat ó-conservativeknek nevezve, az új állapotok bekövetkezése után nemsokára mozogni kezdtek, a békepárt hívei csak lassan tömörültek egységes párttá. Hiányzott az alap, melyre helyezkedjenek, az elv, mely összefűzze őket. Csak lassan tisztázódtak az eszmék. A conservativek az 1847-iki helyzet visszaállítására törekedtek. Kemény az 1848-at tűzte zászlajára, s körülte rövid idő alatt tekintélyes párt szerveződött, mely domináló hatást akkor kezdett gyakorolni, midőn Kemény 1855. június 16-án átvevén a *Pesti Napló* szerkesztését, publicistái pályájának legmaradandóbb emlékü korszakát kezdte meg. Kemény és párthívei emelték a lapot arra a színvonalra, a melyről az mondhatni az egész nemzet közérületét tolmácsolta. Az ő szerkesztése idején a *Pesti Napló* legszebb virágzása korát élte. Kemény feltétlen hive volt a kiegyezésnek, mely eszme keresztülvitélén Deák Ferencz államférfíúi bölcseséggel fáradozott. A két férfiút szoros barátság és nézetegység fűzte egymáshoz. Tehetségük kiegészítette egymást. Deák nagyobb államférfíú volt, Kemény nagyobb publicista. Deák egykét esetet kivéve, épen nem irt, eszméit Kemény popularizálta. így lett a *Pesti Napló* a későbbi Deákpárt közlönye, melynek megmaradt a hetvenes évekig, míg a vele ugyanazon közjogi alapon álló ellenzékkel nem fusionált.

Kemény a szerkesztéstől többször megvált, majd Pompéry, majd Királyi Pál, majd az ő neve alatt jelent meg a lap, de közreműködésével állandóan támogatta, noha utóbb meg az történt meg, hogy neve, mint szerkesztőé,

akkor is szerepelt rajta, midőn sem nem dolgozott már bele, sem szerkesztésébe nem folyt be. A lap iránya mégis mindig következetes maradt. Annyira megegyező gondolkodásmód, közösen vallott meggyőződés vezette munkájukban a lap munkaköréhez tartozókat, hogy Kemény számtalanszor el sem olvasta előre a lapjában megjelent dolgozatokat. Helyreigazításra vagy egyes állítások visszavonására azért soha sem volt szükség.

Szorosabb értelemben vett pártlappá, csak a hatvanas években lett a *Pesti Napló*, Török János még mint szerkesztő, nyíltan hirdette, hogy nem *pártlapot* szándékozik benne adni, hanem *magyar lapot*, mely az egységes magyar közvéleménynek legyen kifejezője. Csak midőn az 1861-iki országgyűlés tagjai két táborra oszoltak fel, a *felirati pártra*, melynek vezére Deák volt, és a Teleki László vezérsege alatt megalakult *határozati pártra*, lett a *Pesti Napló* a felirati pártnak pártközlönyévé. Szerkesztője ekkor már második- sőt harmadikban Kemény Zsigmond volt, ki ez időtől fogva az ország belügyeit és a birodalom mindkét államát érdeklő közös államügyeket is gyakrabban fejtegette vezércikkeiben. Néhány évvel ezelőtt még ritkán szólt a belügyekről, mert meggyőződését nyíltan nem hirdethetvén, inkább hallgatott, de az irodalmi közlemények, mikre mindig nagy tér volt hagyva a lapban, folyton meggyőzően bizonyították a nemzet életrealitását. Tárcza-rovatában közölte Jókai, Jósika regényeit, Toldy irodalomtörténeti előadásait, hazafias verseket Aranytól, Tompától. Állandó rovat volt a tudományos irodalom ismertetésére, Osengery, Gyulai, Salamon nagybecsű dramaturgiai, kritikai dolgozatokat közöltek benne, irodalmunk régi jelesinek életrajzaival pedig a szerkesztő és a munkatársak a

nemzetnek önmagában való hitét iparkodtak élesíteni és ébren tartani. S ekként a *Pesti Napló* bár nem kerülhette ki az abszolút kormány megintését, sőt a rövid ideig tartó felfüggesztést sem, de a viszonyokhoz mérten, feladatát mégis tapintatosan és sikerrel töltötte be.

Az 1861-iki országgyűlés megnyíltával s annáfc folyama alatt behatóan ismertette Kemény az országgyűlés tevékenységét s közben gyakran fejtegette a belliigyek rendezésének módozatait, a kiegyezés művének részleteit, a nemzet törekvéseinek jogos voltát, az alkotmány helyreállításának feltételeit, egyszersmind mérsékletre és tapintatra buzdítván a túlzókat. Kemény a belügyeket tárgyalta, Fáik a külügyekről vezérczikkezett, ők ketten voltak ékkor nemcsak a *Napló-nak*, de az egész magyar időszaki sajtónak legkiválóbb és legmunkásabb publicistái. Heteken, hónapokon keresztül néha alig volt egy száma a lapnak, melybe ne Írtak volna, sőt néha két-két czikkük is megjelent egy számban.

Fáradhatatlan kitartásukat semmi sem törhette meg, még az országgyűlés eredménytelen feloszlása sem, melyre különben Kemény előre el volt készülve. Midőn az országgyűlés összehivatott, mindenki azt hitte, hogy a kiegyezés létrejövén, koronázó országgyűlés lesz. Deák és Kemény előre tisztában voltak vele, hogy a kiegyezés eszméje még nem ért meg teljesen, azért nem is jöhetett még létre, csak 1867-ben, miután súlyos hadi veszteségek árán Bécs hatalmi körei belátták, hogy a birodalom tekintélyének és hatalmi erejének érdekében múlhatatlanul szükséges a Magyarországgal való kiegyezés.

Az eszme, melyet Deák 1861-iki felirati nagy beszédben oly hazafias lelkesedéssel védett, melyért síkra szállt

a *Pesti Napló*-ban megjelent híres húsvéti cikkében, végre diadalt nyert. 1867-ben csakugyan létrejött a kiegyezés. Magyarország visszanyerte önrendelkezési jogát.

És e jog kivívásában a politikai időszaki magyar sajtó, s annak élén a *Pesti Napló* egyik legfontosabb szerepet teljesítette.

A *Pesti Napló* nem sokáig állt egyedül az időszaki sajtó terén. 1853-ban Szilágyi Virgil megindította a *Buda-pesti Hírlap-ot*, két évvel utóbb pedig Török János szerkesztésében a meglehetősen elterjedt *Magyar Sajtó* indult meg, melyek a *Napló*-val ellentétes állást foglaltak el, miért koronkint polémiába is keveredtek egymással, de erősebb küzdelem nem fejlődött ki, mint a Hajnik szerkesztésében megjelenő *Hirmondó*-val sem. Valamennyi meg volt győződve a fennálló helyzet tarthatatlanságáról, csak a kibontakozás módozataira nézve tértek el egymástól. Míg a *Magyar Sajtó* folyton az alkudozás híve volt, a *Pesti Napló* sokáig passiv magatartást tanúsított, s hallgatag ellenállásával akadályozta a jogok megcsonkítása árán is egyezkedők törekvéseit. 1860-ban egyéb új vállalatok is keletkeztek. Megindult a *Sürgöny*, melyet előbb Vértéi, utóbb két ízben is Kecskeméthy Aurél szerkesztett, hatása azonban csekély volt, mint a klerikális irányú *Idők Tanújé* is, de bizonyos jelentőségre emelkedett a Szabó Lajos szerkesztésében 1860-ban megindult *Pesti Hirnök*, mely a conservatívek párt közlönyévé lett. Mint ilyen, pártprogramot képviselt s szintén a megalkuvást és kiegyezést sürgette. A lap szerkesztője csakhamar Török János lett, a *Napló*-nak egykori szerkesztője, ki journalistai ügyességgel és határozott politikai meggyőződéssel teljesítette feladatát. Nemcsak aristocraticus körökben talált pártfogásra és

támogatásra, hanem a nagy közönségben is számosan voltak hívei, mindazok, kik a legsúlyosabb áldozatok árán is a megalkuvás politikáját hirdették. A lap az 1847-iki álláspontra helyezkedett s mindaddig, míg Deák és párt-hívei a negyvennyolczas alapon a kiegyezést létre nem hozták, némi hatással volt a közvéleményre, amint azonban a kiegyezés ténynyé vált, elvesztette befolyását, pártja is megbomlott s a véleményekben elágazó töredékekre szakadt.

Nagy jelentőségre jutott s a hatvanas évek politikai küzdelmeiben kiváló szerepet játszott az 1861-iki országgyűlés határozati pártja, mely a később kormányra jutott Deákpárttal, mint balközép, ellenzékét képezett. Állásponcja kezdetben mint határozati pártnak, igen merev volt. Kerülte az alkudozást, noha a kiegyezést ő is óhajtott, de áldozatokról hallani sem akart, valamint a kiegyezési alkudozások kezdeményezését is rosszalta. Bár vezérét, Teleky Lászlót, hamar elveszítette, de azért fel nem bomlott, hanem erős ellenzéki párttá tömörült. Elfogadta ugyan a kiegyezés közjogi alapját, a dualistikus államformát, de sokalta az áldozatul hozott concessiókat s követeléseihöz szigorúan ragaszkodott. Orgánuma *A Hon* című politikai napi lap volt Jókai, majd Urházy, később ismét Jókai szerr készítésében, mely, mint határozott pártlap, csaknem egy évtizeden keresztül védte a párt programját s képviselte elveit.

Politikai sajtónk a nehéz viszonyok daczára, elég tevékenység és életrevalóság jeleit mutatja. Fejlődését azonban hátráltatta az erőszakos elnyomás és az önkényes ellenőrzés, melyben sem rend- sem szabályszerűség nem volt. Hírlapíróink látva az ellenőrzésben nyilvánuló következetlenséget, megtanultak képletesen írni s megtanították

a közönséget a sorok között olvasni, így képesek voltak többé-kevésbé kijátszani a Hatalomnak ellenőrző közegeit, de a megintés és az ezt követő felfüggesztés aggodalma, mégis akárhányszor chablonszerű eljárásra kényszerítette őket, mi tényleg káros hatással volt az időszaki sajtó emelkedésére.

Szépirodalmunk is nagyon megérezte az abszolút hatalom igáját. Szerkesztőink sokféle zaklatásnak voltak kitéve s örökös bajuk volt a censurával, a rendőrséggel és a hadi törvényszékekkel. Kezdetben Nagy Ignác *Hölgyfutár-a*, egyedül képviselte a szépirodalmi időszaki sajtót. Közleményei nagyobbrészt beszélyek és apró lyrai versek voltak, később mint napi lap élénk újdonsági rovattal bővült meg s a közönségnek legkedveltebb közlönyévé lett. Mindjárt 1850-ben Szilágyi Sándor tett kísérletet szépirodalmi vállalataival egymás után indítván meg a *Magyar Emléklapok-at*, a *Pesti Röpivek-et*, majd a *Pesti Ívek-et*, melyeket a hatóság sorba lefoglalt és eltiltott. Érdemük e vállalatoknak abban volt, hogy a közönség figyelmét felkeltették az irodalom iránt, s a visszavonult írókat munkásságra ösztönözték. Bár közleményeik között legjobb nevű íróink dolgozatait találjuk, de a vállalatok közül tartós életnek egy sem örvendhetvén, nagyobb irodalmi jelentőségre nem jutottak.

Inkább irodalmi napi szükségét pótolta az ötvenes évek kezdetén megindult többi szépirodalmi közlöny is, mint a *Budapesti Visszhang*, *Családi Lapok*, *Divatcsarnok*, *Déliabáb*, melyeknek érdeme leginkább az olvasás kedv terjesztésében fekszik. Magasabb színvonalat nem értek el, de feladatuk betöltésére komoly igyekezettel törekedtek. Kísérletszerű, kezdetleges közleményeik között mindig voltak

becesebb termékek is, s hatásuk legalább annyiban elismerést érdemel, amennyiben a hivatalos használatból kiszorított magyar nyelvet a társadalom és család körében ápolták s terjesztették. Sőt e célra Brassai Kolozsvárott, Gönczy Pál Budapesten már az ifjúság számára is közlönnyet szerkesztettek, Brassai 1851-ben a *Fiatalság Barátját*, Gönczy 1853-ban az *Ifjúság Lapját*, melyek első ilyenmő vállalatok voltak irodalmunkban.

Magasabb műbecs jellemezte a Pákh Albert és Gyulai Pál szerkesztésében megjelenő *Szépirodalmi Lapokat* és az első illusztrált szépirodalmi hetilapot, a *Vasárnapi Újságot*. Az előbbi rövid, csak fél évig tartó életnek örvendhetett, de tartalmas dolgozatai nagy elismerést biztosítottak neki. Költői részében közölt Petőfi hátrahagyott műveiből, Arany, Tompa, Erdélyi, Gyulai, Szász Károly, Lévai legjobb költői munkáiból, beszéleyeit szintén a legjobb nevű elbeszélők írták. Irodalmi rovatában Kemény közölte eszméit a regény és dráma körül. Erdélyi a népdalköltészetet fejtegette stb. Megszűnése igazi veszteségnek volt tekinthető.

Pákhnak másik vállalata a *Vasárnapi Újság*, melyet 1854-ben indított meg Jókaiival mint főmunkatárssal, egyike volt a legsikerültebb vállalatoknak. Közérdekű, inkább népies mint szakszerű közlönnynek mondható. Kezdetben minden számot egy-egy fametszet díszített, később az illusztrációk szaporodtak, melyek között sok becses arczkép van régi és újabb költőink, tudósaink és államférfiainkról. Közleményeinek változatossága nagyon kedvelté tette a lapot és évről évre nagyobb elterjedtséget biztosított neki. Pákh Albert, mint egyike legügyesebb szerkesztőinknek, gondosan megválogatta a közlendőket s kiváló figyelmet fordí-

tott közönsége igényeinek kielégítésére. Tanulmányos és mulattatót tapintattal és a várakozásoknak megfelelően tudott elvegyíteni lapjában. Ifjak és felnőttek, magasabb és alacsonyabb műveltségűek egyaránt élvezetet találtak benne, s a köztetszés, melyben részesült, évről-évre nagyobbodott.

Mindjárt a második évfolyam mellékletül megindította a *Politikai Újdonságok-at* hetilap alakjában, összefoglaló áttekintést adva benne hétről-hétre az előfordult fontosabb politikai események felől. A súlyosabb sajtóviszonyok idején jórészt a külföld politikai helyzetét ismertette, Magyarország belügyeiről említést is alig tett. Hosszas leírásokat adott a krimi, majd az olasz-osztrák, majd a porosz-olasz-osztrák hadjáratokról s azok mindenféle apró részleteiről. Csak midőn 1866-ban az osztrák-magyar kiegyezés ügye oly kedvező fordulatot vett, hogy az önálló alkotmányos kormányzat visszaállítását rövid idő alatt reményeim lehetett, csak ekkor kezdett gyakrabban, majd később állandóan a belügyek ismertetésével is foglalkozni.

Pákh mindkét vállalatának nagy népszerűséget biztosított s velők nevének elismerést az időszaki sajtó terén. 1867-ben bekövetkezett haláláig a legéberebb gonddal szerkesztette s midőn a halál kivette kezéből a szerkesztői tollat, hozzá hasonló utód vette kezébe, ki máig is folytatja a szerkesztést. Három évtizedet tölt már be a *Vasárnapi Újság* és a *Politikai Újdonságok*, mely egész idő alatt csak két szerkesztőjük volt. Ezért mindkét lap iránya, beosztása és szelleme oly megegyező, következetes, hogy hozzá hasonló esetet egész időszaki sajtónk története nem mutat fel. A hatvanas években kezdett virágzásra kapni a közönség részéről mindig tetszéssel fogadott humoristikus sajtó is.

Jókai *Üstökös-e* és Tóth Kálmán *Bolond Miská-ja* a legnépszerűbb vállalatok voltak, melyek az idők viszonya között fontos missziót is teljesítettek, mert a nemzetiségünk ellen intézett burokratikus eljárást nevetséggé tévén, nagyban fokozták fajunk kitartásának és ellenállásának szívósságát. Mint irodalmi vállalatok, kevés jelentőségűek, de azért szerepük az időszaki sajtó történelmében említést érdemel.

A szépirodalmi és tudományos sajtó között foglalnak helyet Arany vállalatai: a *Szépirodalmi Figyelő* és a *Koszorú*. Mindkettő korunkig a legtartalmasabb közlöny, mely egy-egy szám szűk terjedelméhez mérten nagyszabású esztétikai, kritikai, irodalomtörténeti tanulmányokat közölt. Szépirodalmi részében pedig legjobb költőink és elbeszélőink szerepeltek. Arany nemcsak mint alkotó költő volt elsőrangú tehetség, hanem mint műbírálót is élénk megfigyelés és kitűnő ítélet jellemezte. Ítéleteinél és Ízlésénél fogva egyaránt hivatva volt a közönséges színvonalat meghaladó folyóiratot szerkeszteni, mint a milyen mindkét vállalata valóban volt is. Harmonikus egységbe hozta a szerkesztő a lap szelíd lyrai verseit komoly tudósok, mint Hunfalvy Pál, Brassai, Imre Sándor tanúságos cikkeivel s ekként oly közép-utat tudott megtartani, kikerülve az egyoldalúságot, hogy vállalatai minden várakozásnak megfeleljenek.

Még öröndetesebb haladásról tanúskodnak, mert tartós hatást gyakoroltak, szakközlönyeink és tudományos folyóirataink. Nemes irányú, buzgó igyekezet párosult legjobb nevű tudósaink és Íróink tevékenységével tudományos időszaki sajtónk virágzásának biztosítására, és az eredmény elismerést érdemel. Danielik *Religio-ja* magas tar-

dalmával meghaladja az előbbi évfolyamokat, Korizmiccs a *Gazdasági Lapok*-at tudományos színvonalra emelte, a *Hetilapok*, (szerkeszté Berde), a *Sárospataki Füzetek* mind változatos tartalommal és irodalmi jelentőségű dolgozatokkal jelentek meg, melyek a magyarnál nagyobb nemzet irodalmában is számot tennének. De hatásra és jelentőségre nézve legnevezetesebbek voltak Toldy: *Új Magyar Múzeum-a*, Csengery: *Budapesti Szemlé-je* és Hunfalvy: *Magyar nyelvészet-e*. Ez utóbbi egy új tudományágnak, az összehasonlító nyelvészetnek volt nálunk első úttörője, mely alapvető szakszerű közleményeiért ma is keresett forrásmunka.

Mindhárom szerkesztő irodalmunknak ünnevelt nevű munkása. A legnagyobb tudós köztük Hunfalvy Pál, a leggondosabb stílista Csengery Antal volt, a legtevékenyebb munkás Toldy Ferencz. A két első vállalat encyclopaediai jellegű, az utóbbi szorosán vett szakfolyóirat volt. Toldy, a fáradatlan irodalombúvár és adatgyűjtő, nagybecsű irodalmi anyagot halmozott össze az *Új Magyar Múzeum* évfolyamaiban. Csengery, a jeles magyar essayíró, ki irataiban mg választékosabb stílust, igazi francia elegantiát alkalmazott, a *Budapesti Szemle* füzeteiben a tartalom és forma tekintetében legszebb dolgozatokat közölte, Hunfalvy pedig a maga és közreműködő szaktársai alapos, tudományos felkészültségre valló munkálataival, alapját vetette meg a tudományos magyar nyelvészetnek, mely Révai után csak dilettánsok művelésében részesült.

Mindhárom folyóirat időszaki irodalmunk legbecsesebb gyűjteményes munkája, bennük és általuk mind tudományos szakképzettségünket, mind irodalmi állapotaink fejlettségét, méltóan látjuk képviselve. Különösen jótékony

hatása volt irodalmunkra a *Budapesti Szemlé*-nek író- és olvasóközönségünk fejlesztésére egyaránt. Egyrészt írókat nevelt a magasabb és szakszerűbb tudományosság élvezhető tárgyalására és előadására, másrészt a közönséget tartalmaz, komoly dolgozatok olvasására szoktatta. Feladatul tűzte ki benne Csengery a tudományok különféle ágainak művelésén kívül, a szépirodalom emelését is s összes irodalmi tevékenységünk kritikai méltatását. »A magyar irodalom és tudományos mivelődés előmozdítására — írja a *Budapesti Szemle* tervrajzában — semmi sem oly szükséges jelenleg, mint egy tudományos folyóirat alapítása.

Revue, mely a tudományok és szépművészetek hazai és külföldi állását képviselné;

a tudományokat (főleg a történeti, bölcselmi, nemzetgazdasági és természeti tudományokat) kellemes alakban megkedveltetvén, a tudósabb művek olvasására közönséget készítne elő;

egyszersmind Írókat képezne ily tudományos művek írására;

a most szétszórt tudományos erőket egy központ körül gyűjtené össze;

s míg a tudós száraz előadását kedveltető alakban vezetné a közönség elé: a stylistának eszméket adna feldolgozás végett; s ekkép

gyűlpontja lenne a régibb tudományos erőknek, iskolája a fiataloknak.

Egészen eredeti cikkeken, történeti és úti vázlatokon és tudományos értekezéseken kívül, úgynevezett essaykét is hozna a vállalat. Neme az irodalomnak, mely a hírlapi cikkek és a könyvírás közt foglal helyet s egész könyvek tartalmát, kritikai felfogással, szép alakban adván,

a termékenyítő eszméket tömegestől ülteti át az irodalomba. Másutt is hasznos foglalkozásnak tartják az írók is, mint Macaulay. S mi sokkal inkább vagyunk utalva az irodalom e nemére, hol a külföldi jelesebb művek közül is csak ritka jelenhet meg fordításban.

A világ tudományos mozgalmai mellett figyelemmel kísérné e szemle a politikai eseményeket is. E részen a journalisticánál magasabb, mondhatni történetírói állást foglalna el, fölvilágosítván a kérdéseket a történet és nemzetközi jog szempontjából.

A szépirodalomra kétképen hatna e vállalat: 1. példakul közölvén legjelesebb szépirodalmi íróink (Eötvös, Kemény, Arany) műveit; 2. havi vagy évnegyedes kritikával kísérvén a hazai és külföldi szépirodalom termékeit.

Míg külön zenészeti és festészeti folyóirat támad: e rovatokat is képviselné az e szakban felmerült tehetségek által.“

Íme, ily terv lebegett Csengery szemei előtt, midőn a *Budapesti Szemle* megindítására gondolt, s hogy e kétségkívül mély belátásra mutató tervet meg is tudta valósítani, azt a szerkesztésében megjelent évfolyamok meggyőzően tanúsítják. Valóban a *Budapesti Szemle* koronája hírlapirodalmunk legkomolyabb irányú vállalatainak.

A hírlapsajtó történetében említhető meg oly gyűjteményes munkák megjelenésének jótékony hatása is, melyek részben a korlátok közé szorított napi sajtó feladatát is teljesítették, midőn ismeretterjesztő dolgozatokban részint politikai kérdéseket tárgyaltak, részint államtudományi oktatást adtak a nagy közönség számára. Ilyen volt Csengerynek *A magyar szónokok és államférfiak könyve*, még inkább a Pákh Albert szerkesztésében megjelenő *Újabb-*

kori Ismeretek Túra, mely utóbbi sok oly tanulságos cikket hozott, melyeket a napi sajtó hasábjain nem lehetett volna közölni. E gyűjteményes vállalatoknak tehát a napi sajtó részleges pótlása is feladatul jutott.

Mint ezen, a részletek fejtegetése nélkül közölt adatok is mutatják, az 1850-től az alkotmányunk visszaállításáig, 1867-ig terjedő korszak politikai, történeti és irodalmi szempontból egyaránt érdekes időszaki sajtótermékeket produkált. A ki e korszak történetének megírását fogja magára vállalni, nemcsak nem nélkülözheti hírlapirodalmát, hanem benne a legtanulságosabb forrást fogja feltalálni.

És ezt általánosságban hírlapirodalmunk egész történetére nézve mondhatjuk. A magyar időszaki sajtó története nemzetünk politikai és művelődési történetének egyik jelentékeny része. Tanulmányozása nem kevésbé érdekes, mint tanulságos, benne híven visszatükrözve látjuk nemzetünk tespedésének és törekvésének, haladásának és visszaesésének képét. Egyes részleteiben úgy mint összesítésében bizonyítja nemzetünknek a civilisatio mozgalmi iránt mindig tanúsított érdeklődését s koronkint a hazafias érzület nyilvánulásainak megható képét rajzolja.